

virtual-project.eu

CILLA & ROLF

BÖRJLIND

A TREIA VOCE

roman

Editura Paralela 45

CILLA & ROLF BÖRJLIND

— Rönning & Stilton #2 —

A TREIA VOCE

Original: *Den tredje rösten* (2013)

Traducere din limba engleză:
IRINA-MARINA BORTOI

virtual-project.eu

EDITURA **PARALELA**45

— 2020 —

Cilla și Rolf Börjlind au scris scenariile a douăzeci și șase de filme cu Martin Beck pentru cinema și televiziune, precum și manuscrisele pentru mini-seriile lui Arne Dahl despre Grupul A. În 2004 și 2009, serialele lor polițiste „Mormântul” și „Crimele” au fost transmise la televiziunea suedeză. De asemenea, Rolf Börjlind a scris scenariile pentru optsprezece filme și a obținut un Premiu Guldbagge pentru scenariul filmului *Yrrol*.

După ce au ajuns să se numere printre cei mai lăudați scenariști ai Suediei, Cilla și Rolf Börjlind au îmbrățișat o nouă carieră, cea de autori de bestselleruri. Cărțile lor sunt caracterizate de protagoniști carismatici și descrieri ale Suediei împânzite de conflicte sociale.

Încă dinaintea lansării, *Maree înaltă*, primul volum din seria dedicată Oliviei Rønning și lui Tom Stilton, vânduse drepturile de publicare în douăzeci de țări. După publicare, a fost primită cu euforie de către criticii suedezi.

Capitolul 1

Desculță, stau și privesc în jos de pe acoperiș. Nouă etaje mai jos, văd șoseaua cenușie. E goală, iar orașul doarme fără vreun suflu de vânt în aer. Fac câțiva pași pe margine și întind brațele pentru echilibru. O pasăre plonjează și se oprește la o oarecare distanță. Cred că s-ar putea să fie o stăncuță. Pasărea privește peste casele tăcute. Amândouă avem aripi. Ale mele sunt albe, ale ei negre.

Curând o să se facă lumină.

Fac câțiva pași spre stăncuță, cu grijă, ca să n-o sperii. Vreau să înțeleagă de ce sunt aici, la ora asta.

Vreau să explic.

M-am desprins de trup azi-noapte, îi șoptesc eu stăncuței, încă dinainte să mor. Pluteam deja deasupra trupului când a început să mă bată. Am privit totul de deasupra. Am văzut cum curelele mi se afundă în carnea gâtului. Le strânsese prea tare. Știa că o să mă sufoc. De-asta am urlat atât de înfiorător. Mă durea atât de tare. N-am mai urlat niciodată așa până atunci. Probabil de-asta a început să mă lovească, iar și iar, și scrumiera grea mi-a făcut tâmpla zob.

Acum simt briza.

E prima adiere călduță care vine dinspre mare de o veșnicie. Stăncuța se uită la mine cu un ochi, iar în depărtare văd măreața Madonă din aur. Stă pe cel mai înalt deal, cu fața întoarsă spre mine. A văzut și ea ce s-a întâmplat azi-noapte? A fost și ea în cameră? N-ar fi putut să mă ajute?

Mă uit iar la stăncuță.

Înainte să mor eram oarbă, șoptesc eu. De-asta totul era atât de groaznic. Nu eram singuri în cameră, el și cu mine. Auzeam și alte voci. Eram înfricoșată de ce nu puteam să văd, de vocile bărbaților pe care le auzeam, cuvinte străine. Nu mai voiam să fac parte din treaba asta. Totul mi se părea greșit. Apoi am murit, iar în cameră am rămas doar el și cu mine. A trebuit să curețe tot sângele singur. A durat atât de mult timp.

Stăncuța e tot în același loc, nemișcată. O fi o pasăre-înger? A fost prinsă în plasă și și-a rupt gâtul? Sau a fost lovită de un camion? Acum aud zgomotele șoselei de dedesubt, cineva s-a trezit, și simt mirosul de gunoaie arse până aici. Curând o să înceapă să umble oamenii printre case.

Trebuie să mă grăbesc.

M-a luat pe brațe și m-a scos în întuneric, îi șoptesc stăncuței. Nimeni nu ne-a văzut. Eu pluteam deasupra. M-a băgat în portbagajul unei mașini și mi-a îndoit picioarele slabe. Se grăbea. Ne-am dus la stânci. Mi-a întins trupul gol pe pământ, lângă mașină, pe pietriș. Voiam să cobor și să îmi mângâi obrazul cu mâna. Arătam atât de violată. M-a târât de brațe, departe, printre copaci și stânci. Și acolo m-a dezmembrat. Întâi mi-a tăiat capul. Mă întreb cum s-a simțit când a făcut-o. A făcut-o atât de repede, cu un cuțit mare. M-a îngropat în șase locuri diferite, la mare depărtare unele de altele. Nu voia să mă găsească nimeni. Când a plecat, am zburat aici. Pe acoperișul ăsta.

Acum sunt gata.

Depart de tot, în munții nordului, primele raze ale soarelui țâșnesc peste creastă, iar roua scânteiază pe acoperișuri. O barcă de pescuit solitară se întoarce în port.

O să fie o zi frumoasă.

Stăncuța de lângă mine se lasă să cadă în briza mării cu aripile întinse. Mă aplec și o urmez.

Cineva o să mă găsească.

Știu asta.

Capitolul 2

Scoasă din burta mamei mele ucise.

Olivia își făcea sânge rău zi și noapte. Gânduri întunecate și respingătoare îi ocupau mintea noaptea. În timpul zilei se ascundea.

A continuat așa mult timp, până când a ajuns mai mult sau mai puțin apatică.

Până când nu mai putea continua.

Apoi, într-o dimineață, instinctul ei de supraviețuire a intrat în acțiune și a scos-o cu forța din nou în lume.

Acolo a luat o decizie.

O să termine ultimul semestru la Academia de Poliție și o să devină ofițer de poliție.

Apoi o să meargă în străinătate. N-o să-și caute de lucru. O să dispară, o să plece departe și o să încerce să se reconecteze cu persoana care era înainte să devină fiica a doi părinți uciși.

Dacă mai era cu puțință așa ceva.

Și-a urmat planul, a împrumutat bani de la o rudă și a plecat în iulie.

Singură.

Mai întâi în Mexic, patria mamei ucise, în locuri necunoscute, cu oameni necunoscuți și limbi străine. A călătorit fără bagaje, doar cu un rucsac maro și o hartă. Nu avea niciun plan și nicio direcție anume. Toate locurile erau noi, iar ea nu era nimeni. A fost nevoită să petreacă timp cu sinele său interior, să se deplaseze în ritmul propriu. Nimeni nu a văzut-o plângând. Nimeni nu știa de ce uneori se prăbușea pur și simplu lângă un pârau, lăsându-și părul negru să fluture o vreme prin apă.

Era în propriul univers.

Înainte de călătorie, își propusese vag să caute rădăcinile mamei și poate să-și găsească vreo rudă, însă și-a dat seama că știe mult prea puțin despre ele ca să ajungă undeva.

Așa că a urcat într-un autocar dintr-o localitate mică și a coborât într-una și mai mică.

Trei luni mai târziu, a ajuns în Cuatro Ciénegas.

S-a cazat la Xipe Totec, hotelul zeului jupuit, la marginea localității. La asfințit, a pornit desculță spre piața frumoasă din centru. Împlinea douăzeci

și cinci de ani și voia să vadă alți oameni. În platani erau agățate lampioane colorate, iar sub copaci erau adunate grupuri mici de tineri, fete în fuste țipătoare și băieți cu batiste vârate în pantaloni. Râdeau. Muzica de la baruri ajungea până în piață, măgarii stăteau cumiți lângă fântână, iar multe mirosuri necunoscute pluteau în aer.

S-a așezat pe o bancă, o străină, și s-a simțit foarte în siguranță.

O oră mai târziu s-a întors la hotel.

Aerul serii încă era cald când s-a așezat pe o verandă de lemn, privind peste întinsul Deșert Chihuahua, în timp ce cântecul strident al cicadelor se contopea cu zăngănitul copitelor de cai. Tocmai se răsfățase cu o bere rece și se gândea să-și mai ia una. Atunci s-a întâmplat. Pentru prima dată a simțit pământul solid sub picioare.

O să-mi schimb numele de familie, s-a gândit ea.

Sunt de fapt pe jumătate mexicană. O să iau numele mamei. Pe ea o chema Adelita Rivera. O să-mi schimb numele de familie din Rönning în Rivera.

Olivia Rivera.

A privit deșertul din fața ei. *Desigur*, s-a gândit ea, *așa o s-o iau de la zero*. Simplu. S-a întors și a făcut semn cu sticla goală spre barul dinăuntru.

A doua bere urma s-o bea ca Olivia Rivera.

A privit din nou deșertul, și a văzut cum o adiere ușoară apleacă niște tufișuri uscate peste pământul fierbinte. A văzut o șopârlă verde cu negru cățărându-se pe un cactus saguaro cu trei brațe țepoase, a văzut două păsări de pradă tăcute care lunecau înspre orizontul arzând și deodată a zâmbit fără motiv, fără constrângeri. Pentru prima dată de la sfârșitul verii trecute, se simțea aproape fericită.

Atât de simplu.

În noaptea aia s-a culcat cu Ramón, tânărul barman care a întrebat-o ușor sâsâit și politicos dacă vrea să facă dragoste.

Terminase cu Mexicul. Călătoria o dusesse în locul în care trebuia să ajungă. Următoarea ei destinație era Costa Rica și satul Mal Pais, locul în care tatăl ei biologic avusese o casă. Acolo își spusese Dan Nilsson, cu toate că numele lui adevărat era Nils Wendt.

Dusesse o viață dublă.

În drum spre Mal Pais, a luat câteva decizii, toate iscate de Olivia Rivera, de puterea ciudată pe care o căpătase odată cu noul ei nume.

Una era să-și pună cariera de polițistă pe pauză și să studieze istoria artei. Adelita fusese o artistă care țesea materiale frumoase. *Poate pot intra în legătură în cine știe ce mod abstract*, s-a gândit ea.

O decizie puțin mai crucială îi viza perspectiva asupra vieții. Să-și urmeze propriul drum de îndată întoarsă în Suedia. Fusese rănită de oamenii în care avusese încredere. Fusese naivă și deschisă, iar inima îi fusese făcută țandări. Era hotărâtă să nu-și mai asume niciodată riscul ăsta. Nu avea să mai aibă încredere decât într-o singură persoană.

Olivia Rivera.

Era după-amiază târziu când ieși din mare pe o plajă a Peninsulei Nicoya. Părul ei lung și negru îi cădea pe trupul bronzat – petrecuse patru luni în soarele tropical. Ieși pe plaja pustie și își aruncă un prosop peste umeri. O nucă de cocos verde se rostogolea înainte și înapoi la marginea apei. Se întoarse către mare și înțelese că trebuie să treacă din nou prin toate.

Chiar acolo, chiar atunci.

Scoasă din burta mamei mele ucise.

Imaginea se îndepărtă din nou de conștiința ei. Plaja, femeia, luna. Crima. Mama ei fusese înecată în marea înaltă, îngropată pe insula Nordkoster. *Înainte să mă nasc*, se gândi ea, *a murit înainte să mă nasc*.

N-a ajuns să mă vadă niciodată.

Stătea pe o plajă foarte diferită, încercând să accepte – mult mai greu decât să încerce să înțeleagă – gândul că ochii lor nu s-au întâlnit niciodată.

Să te naști nevăzută.

Privi spre mare. Oceanul se întindea până hăt, departe, spre orizontul în flăcări de chihlimbar. Urma să se facă întuneric curând. Unde liniștite veneau spre țărm, valuri mici și calde care i se rostogoleau la picioare. În depărtare văzu un grup de capete negre plutind la suprafața apei.

Își trase pe ea rochia albă și subțire și începu să meargă.

Crabi mici alb-cenușii se băgau în găurile din nisip în timp ce ea trecea pe lângă ei, iar în spate, apa îi umplea urmele pașilor. Se plimbaser pe plajă aproape o oră, încet, din Santa Teresa până acolo, la stâncile din Mal Pais. Știa că așa o să fie, că imaginile și gândurile o să se întoarcă șuvoi.

Asta era ideea plimbării.

Voia să se scufunde din nou în durere, o ultimă dată, voia să fie pregătită. Peste câteva minute urma să se întâlnească cu un bărbat care avea să o ducă

și mai aproape de trecutul ei misterios.

Bărbatul stătea pe un trunchi lung de copac, pe malul apei. Avea șaptezeci și patru de ani și trăise toată viața în zonă. Odinioară avusese un bar în Santa Teresa. Stătea mai mult pe veranda casei lui neobișnuite și bea rom. Se împăcase cu majoritatea lucrurilor. Când iubitul lui drag murise cu câțiva ani în urmă, ultimul lucru care-i ținea trează flacăra vieții dispăruse odată cu el. Inspiră, expiră. Mai devreme sau mai târziu, totul se sfârșește. Nu se plângea, însă. Avea băutura. Și trecutul. Mulți oameni veniseră și plecaseră în timpul vieții lui, iar unii îi rămăseseră în amintire. Doi dintre ei erau Adelita Rivera și Dan Nilsson.

Iar în momentul ăla urma s-o cunoască pe fiica lor.

Fiica pe care niciunul dintre ei nu a avut ocazia să o cunoască.

Îi părea rău că nu a venit pe plajă cu un strop de rom.

Olivia îl văzu de departe. Știa întrucâtva cum ar trebui să arate. Îi spusese Abbas el Fassi. Dar nu putea fi complet sigură. Așa că se opri la o oarecare distanță de trunchiul de copac și așteptă ca bărbatul să ridice privirea.

Bărbatul nu o făcu.

— Rodriguez Bosques?

— Bosques Rodriguez. Bosques e prenumele. Iar tu ești Olivia?

— Da.

Atunci Bosques ridică privirea. Când ochii lui bătrâni și mici văzură chipul Oliviei, se cutremură. Nu foarte perceptibil, însă suficient cât Oliviei să-i vină un flashback limpede. Exact așa reacționase Nils Wendt când o văzuse în pragul ușii pe insula Nordkoster cu un an în urmă, fără să aibă habar cine e. În niciun caz nu-și imagina că ar fi fiica lui și a Adelitei Rivera. Iar Olivia habar nu avea nici ea cine e bărbatul din ușă. Așa se despărțiseră, iar atunci a fost prima și ultima oară când și-a văzut tatăl în viață.

— Ești bucătică ruptă din Adelita, spuse Bosques cu glasul lui răgușit.

— Sunt fata ei.

— Stai jos.

Olivia se așază pe trunchiul de copac, destul de departe de Bosques, lucru pe care el îl observă.

— Ești foarte frumoasă, zise el. La fel ca ea.

- Ați cunoscut-o pe mama.
- Și pe tatăl tău. Suedezul uriaș.
- Așa i se spunea?
- Așa îi spuneam eu, da. Iar acum amândoi sunt morți.
- Da. Ați scris că aveți o fotografie cu mama?
- O fotografie și încă niște lucruri.

Olivia primise adresa de e-mail a lui Bosques de la Abbas el Fassi. Undeva în Mexic intrase într-un Internet café, îi scrisese lui Bosques, explicându-i cine este și spunându-i că are de gând să vină în Costa Rica și că vrea să-l întâlnească. Bosques i-a răspuns foarte repede. Primea e-mailuri personale din an în Paște, și i-a spus că are câteva lucruri personale de-ale părinților ei.

Ridică o casetă mică și lunguiată de metal, roșu cu galben, o deschise și scoase o fotografie. Mâinile îi tremurau ușor.

- Asta e mama ta. Adelita Rivera.

Olivia se aplecă spre Bosques și luă fotografia. Simți un ușor miros de trabuc. Era o fotografie color. Mai văzuse o singură dată o imagine a mamei sale, într-o fotografie pe care Abbas el Fassi o adusese acasă din Santa Teresa cu un an în urmă, dar asta era mult mai clară și mai frumoasă. Își privi mama și văzu că avea puțin strabism.

La fel ca Olivia.

— Adelita a fost botezată după o eroină mexicană, spuse Bosques. O chema Adelita Velarde și a fost soldat în timpul Revoluției Mexicane. Numele ei a devenit un simbol al femeilor puternice și curajoase. Există și un cântec despre ea. *La Adelita*.

Bosques începu dintr-odată să cânte, încet, într-o spaniolă blândă și melodioasă, cântecul despre femeia puternică și îndrăzneată de care s-au îndrăgostit toți rebelii. Olivia se uită la el, apoi la fotografia mamei sale, iar cântecul tremurând al bătrânului o atinse până în adâncul sufletului. Ridică privirea și se uită la ocean. Toată situația aia era absurdă, magică, atât de îndepărtată de viața ei cotidiană din Stockholm.

Bosques tăcu, iar privirea lui se afundă în nisip. Olivia se uită la el și își dădu seama că și Bosques suferă. Fusesse un prieten apropiat al mamei și tatălui ei. Veni mai aproape, la doar câțiva centimetri de el. Grijuliu, el îi luă mâna într-a lui. Ea îl lăsă. Bosques își dresă puțin glasul.

- Mama ta a fost o artistă foarte talentată.
- Mi-a povestit Abbas. Vă transmite salutări.

— E foarte priceput cu cuțitele.

— Da.

— Să mergem la casa tatălui tău?

— Curând.

Olivia se întoarse din nou spre apă și văzu un val uriaș zvâcnind prin mare. Toate capetele negre pe care le văzuse mai devreme se cocoțau pe plăci de surfing. Prinseră valul cu trupul aplecat și erau purtați departe de orizontul arzând cu o viteză furioasă.

Olivia se ridică.

Capitolul 3

Sandra Sahlmann era fericită. Trecea şuierând prin întunericul de noiembrie, în ploaia furioasă, pe noul ei scuter alb, şi era fericită. Gânduri extaziante îi umpleau mintea – se întâmplau atâtea lucruri grozave. Antrenorul ei de volei îi spusese că sezonul următor o să joace în prima echipă şi luase un 10 la testul la studii religioase, ceva destul de neaşteptat, fiindcă nu credea că s-a descurcat prea bine. Conducea în viteză pe marginea terenului de golf, urcând spre zona rezidenţială, şi accelera puţin mai mult.

Atunci îi muri motorul.

Răsuci cheia în contact de câteva ori, dar îşi dădu seama repede că rămăsese fără benzină. Se opri pe marginea drumului şi coborî. Nu era departe de casă, la doar câteva sute de metri, dar nu era prea distractiv să împingi un scuter pe vremea aia, aşa că scoase mobilul şi îşi sună tatăl. Putea să vină după ea cu o umbrelă.

Niciun răspuns.

De obicei îşi punea telefonul în modul silenţios când se uita la televizor. Asta îl ajuta să se concentreze, susţinea el. Sau poate ieşise la cumpărături şi nu auzea soneria. Îi promisese că o să cumpere tacos, mâncarea ei preferată, drept răsplată pentru zecele de la test. Trebuia să se descurce singură. *Las scuterul aici şi putem să venim mai târziu să-l luăm*, se gândi ea. Trase scuterul sub un copac şi-l legă. Rămase cu casca pe cap. Apoi încercă să-şi sune iar tatăl. Poate că îşi scosese telefonul din modul silenţios? Sau ajunsese acasă?

Nu.

Începu să meargă pe jos.

Din fericire, luminile din pasaj erau aprinse, le vedea de departe. Uneori nu funcţionau. Nu era vorba că-i era frică de întuneric, însă dacă mai era cineva acolo, nu prea puteai să vezi cine e, iar asta nu-i plăcea.

Când ajunsese la pasaj, văzu un bărbat venind din direcţia opusă. Îi cunoştea pe cei mai mulţi oameni care locuiau în zonă, dar pe el nu-l recunoscuse. Începu să meargă puţin mai repede când trecură unul pe lângă celălalt, aproape o luă la fugă pe ultima porţiune de drum, apoi se întoarse.

Bărbatul nu mai era.

Oare şi el alergase?

Ducă-se naibii.

Nu mai trebuia decât să traverseze aleea îngustă și să treacă prin bucata de pădure, și aproape ar fi ajuns acasă.

Vântul aspru îi arunca frunze ude în cale, iar ceața părea să învăluie copacii. Dar în pădure se simțea în siguranță, cu toate că în seara aia era destul de întuneric. Aproape ajunsese la ea când își aduse aminte de geantă. Cu cheile de la casă în ea. Era în cutia-portbagaj a scuterului. Dacă tatăl ei era ieșit la cumpărături, nu avea cum să intre în casă. Se întoarse și o luă iute pe drumul pe care venise. Starea de spirit i se deteriorase semnificativ. Colac peste pupăză, luminile din pasaj se stinseseră. Era atât de enervată încât îl traversă grăbită și ajunsese la scuter, deschise cutia-portbagaj, scoase geanta și începu să meargă înapoi prin ploaie. Când văzu tunelul întunecat din fața ei se gândi la bărbatul care dispăruse.

Unde s-o fi dus?

Se opri înainte să intre și încercă să se uite până în partea cealaltă. Nu era atât de departe și pasajul părea gol. Trase adânc aer în piept și o luă la fugă prin pasaj. *Ridicol*, se gândi ea după ce ajunsese în partea cealaltă.

De ce mi-e frică?

În depărtare văzu că într-o casă vecină luminile sunt aprinse. Dintr-un motiv oarecare, asta o făcu dintr-odată să se simtă în siguranță. Măcar erau oameni prin preajmă. Traversă panta acoperită cu iarba udă, se apropie din nou de pădure și încercă să se învesească. Nu mai avea mult, iar apoi puteau să meargă împreună să-i aducă scuterul și să mănânce tacos.

În clipa aia era în pădure.

Frunzele ude îi pleoscăiau sub pantofi.

O luă pe aleea prost bătătorită, o alee pe care mai umblase de o sută de ori și care se oprea chiar în fața gardului viu al grădinii lor. Atunci auzi zgomotul. Ca și cum s-ar fi rupt o creangă. Chiar în spatele ei. Se întoarse, dar casca îi restrângea aria vizuală.

Ce era zgomotul ăla?

Se uită la copaci, la trunchiurile întunecate și crengile împovărate de apă.

O căprioară?

Aici?

Se întoarse înapoi și începu să meargă mai repede. Știa unde duce aleea, dar tot intră drept într-un trunchi de copac. Se clătină și-și scoase casca. Apoi auzi alt zgomot. Mult mai aproape.

E cineva aici!

Aruncă imediat casca pe jos și o luă la fugă printre copaci. Nu mai avea mult până la gardul viu, și acolo ar fi fost în siguranță. Nu și până ar fi ajuns la poartă. Era un gard viu din carpen destul de înalt care îi înconjura casa. Trebuia să-l înconjoare ca să ajungă la poartă. Fugi cât o ținură picioarele până când căzu pe neașteptate. Se împiedicase de un morman de compost. Chiar lângă gardul viu. Rămase nemișcată câteva secunde, cu fața lipită de argila umedă, neîndrăznind să se uite în spate, și simți cum îi vin lacrimile în ochi.

— Tata! *Tata!*

Strigă cu toată puterea. Dacă tatăl ei era acasă, poate ar fi auzit-o! Era doar de cealaltă parte a gardului! Își îndreptă brațele, se ridică de pe pământ și începu din nou să alerge spre poartă. Era deschisă. Trecu în fugă prin ea, spre ușă, își apucă geanta și încercă s-o deschidă. Fermoarul se blocase. În sfârșit reuși s-o deschidă, găsi cheia și o băgă în broască, o răsuci, împinse ușa, intră în grabă și o trânti, o încuie de două ori, expiră și se întoarse – la cinci metri în față își văzu tatăl spânzurat de tavan cu o frânghie albastră de tractare, cu limba scoasă și cu ochii holbați privind drept la ea.

Cina fusese grozavă, totul de la supa de gălbiori aromată cu vin de Madeira până la friptura de vițel și panna cotta delicioasă.

— Tot tu ai făcut și panna cotta?

— Nu-i așa de greu.

Olivia zâmbi. Când venea vorba de gătit, mai nimic nu era greu pentru Maria Rønning, mama ei adoptivă, avocată de origine spaniolă, cu părul lung și negru. Stăteau la masa din bucătăria Mariei din casa cu terasă din Rotebro. Maria o luase pe Olivia de la aeroport și insistase să-i pregătească cina. Nu fu nevoie de prea mult ca s-o convingă pe Olivia. Multe ore lungi petrecute în zbor deasupra Atlanticului, cu mâncare fără gust și biscuiți uscați cu cafea apoasă făcuseră ca oferta mamei să fie greu de refuzat. Ce voia de fapt să facă era să se întoarcă la apartamentul ei cu două camere din Söder ca să doarmă și să-și reîncarce bateriile înainte să-i dea o veste grea Mariei.

Trebuia să o facă la momentul potrivit.

Să ia cina cu ea în bucătăria ei, afectată de decalajul de fus orar, îndopată cu vin, ar fi creat o intimitate între ele pe care Olivia ar fi preferat s-o evite.

Dar în clipa aia nu mai putea face nimic.

Așa că hotărî să-i spună cea mai mare parte în mașină pe drumul către

casă de la aeroportul Arlanda.

— Să-ți schimbi numele? întrebă Maria de la volan.

— Da. În Rivera.

— Când ai hotărât asta?

— În Mexic.

— Olivia Rivera?

— Da.

— E un nume frumos.

Maria rămase cu ochii la șosea. Olivia o urmărea dintr-o parte. Vorbea serios? Voia să spună că e un nume frumos în general sau cum?

— Ți se potrivește, spuse Maria.

Olivia rămase blocată. Se aștepta la o reacție foarte diferită și își pregătise un val de argumente pentru faptul că vrea să ia numele mamei sale decedate. „Ți se potrivește.” Ce ar fi trebuit să răspundă la așa ceva?

— Mulțumesc. Și am hotărât și să fac o pauză de la forțele de poliție. Deocamdată, cel puțin.

— Bine.

— Bine?

— De ce voiai să te faci polițistă? Asta nu-i pentru tine, mereu ți-am zis.

Ceea ce era adevărat. Maria nu fusese niciodată încântată de decizia Oliviei de a intra în poliție. O susținuse, dar fără prea mult entuziasm. Însă Olivia tot se simțea ușor iritată. De ce să nu fie polițistă?! Cu toate că nu mai voia să fie. Deodată se simți neliniștită. Maria răspunsese la cele mai importante două decizii ale ei de parcă ar fi fost niște banalități. Sau cel puțin nu la fel de importante pe cât erau pentru Olivia. Tot restul drumului, Olivia îi descrie diversele locuri pe care le vizitase, și își exprimă amândouă ușurarea că Obama a câștigat alegerile prezidențiale.

— Și atunci ce ai de gând să faci în loc?

Maria mai turnă niște vin în timp ce o privea pe Olivia.

— În loc de?

— În loc să te faci polițistă?

— Mă gândeam să studiez istoria artei.

Să nu spui „bine” acum, atâta doar, se gândi Olivia.

— Deșteaptă mișcare. Un fel de legătură cu Adelita.

— Da.

Maria zâmbi și o privi pe Olivia.

— Ce e?

— Ești foarte bronzată.

— Sunt pe jumătate mexicană.

— Liniștește-te, dragă, era un compliment.

— Mulțumesc.

Olivia simțea că are nevoie de aer. Se oțelise pentru prima întâlnire cu Maria și simțise un fel de nevoie încăpățânată s-o provoace cu schimbarea de nume și altele, și totul ajunsese într-un fel de neant straniu.

— Ieșim la o plimbare? sugerează Maria.

Ploaia se oprise. Dar Olivia tot fu destul de șocată când ieși din casă. Petrecuse ceva timp într-un loc cu climă tropicală – iar în momentul ăla erau cam zero grade și bătea un vânt aspru de noiembrie. Maria o îmbrăcase într-o jachetă veche cu puf și o căciulă hidoasă de lână.

Iar curând Olivia deveni foarte recunoscătoare pentru asta.

Una lângă alta, meraseră de-a lungul șirului de case pe lângă care Olivia își petrecuse cea mai mare parte a copilăriei. Maria arăta spre case în timp ce treceau pe lângă ele, spunându-i cine mai locuiește acolo, cine a murit, cine s-a recăsătorit cu un vecin și așa mai departe, iar Olivia dădea din cap când și când ca să pară interesată. Gândurile îi erau aiurea, la Arne, tatăl ei adoptiv, soțul Mariei, care murise de cancer când Olivia avea nouăsprezece ani. Olivia îl idolatrizase pe Arne. El fusese sprijinul ei în toți anii grei ai adolescenței, mereu alături de ea când avea nevoie de susținere, când se simțea pierdută, își dorea să moară sau să fugă sau să se ghemuiască pur și simplu lângă cineva care s-o consoleze fără comentarii.

Maria făcea mereu comentarii.

Olivia detesta asta.

Apoi Arne a murit, lăsând-o cu o durere profundă și un Ford Mustang alb. Încă mai avea Mustangul, însă durerea se transformase în cu totul altceva.

Din clipa în care aflate că Arne nu e tatăl ei adevărat.

Atât el, cât și Maria îi ascunseseră asta. Dar mai mult decât atât, el ascunsese povestea îngrozitoare a Oliviei atât de ea, cât și de Maria, într-un fel pe care ea nu-l putea înțelege și probabil nu avea să-l înțeleagă vreodată. Nu avea să primească răspunsuri. El era mort. Însă era o trădare care-l trăgea pe tatăl ei adoptiv mult iubit într-o groapă cu șerpi a emoțiilor haotice. În cele din urmă ajunsese să accepte lucrurile așa cum erau. De ce

să-și consume energia rămânând supărată pe un om mort și îngropat? În cele din urmă se împăcase cu gândul a ceea ce se întâmplase.

Fusese nevoită să o facă.

Îl iubise pe Arne, iar el o iubise la rândul lui. Profund și sincer, cât timp fusese în viață. Și nu avea niciun motiv să strice lucrul ăsta.

— La ce te gândești? întrebă Maria.

Tocmai dăduseră colțul și intraseră pe strada Holmbodavägen.

— La cum ar fi reacționat tata la noul meu nume.

— Ar fi reacționat la fel ca mine.

— De unde știi?

— Pentru că era... ce se întâmplă?!

Maria se opri și arătă cu degetul. Era o ambulanță în fața uneia dintre casele de la capătul străzii. Doi polițiști în uniformă tocmai ieșeau pe poartă. Maria o luă pe Olivia de braț.

— E casa familiei Sahlmann, nu-i așa?

— Da.

Olivia știa cine e familia Sahlmann. Fusese babysitter pentru fata lor cea mică, Sandra, de câteva ori pe vremea când încă locuia acasă. După ce mama Sandrei, Therese, a murit în tsunamiul produs cu opt ani în urmă, Maria se numărase printre vecinii care îl sprijiniseră pe tatăl ei, Bengt, și îl ajutaseră cu diverse formalități legale.

— Ce s-a întâmplat? zise Maria.

Merseră până la ambulanță. Olivia văzu câțiva vecini stând pe jumătate ascunși dincolo de draperii, trăgând cu ochiul la casa familiei Sahlmann. Când aproape ajunseră acolo, fu surprinsă să vadă că unul dintre ofițerii de la poartă părea foarte cunoscut. Era Ulf Molin, unul dintre colegii ei de la Academia de Poliție. Era cel mai insistent dintre toți tipii care se dăduseră la ea în anii de facultate. Olivia își scoase iute căciula urâtă de lână.

— Bună, Ulf.

Ulf Molin se întoarse.

— Olivia? Bună! Ce faci aici?

— În vizită la mama, stă în apropiere.

— Și... ce mai faci? Ești așa bronzată! Am auzit că ai...

— Am luat o pauză. Ce s-a întâmplat? Ea e Maria, apropo, mama.

Ulf o salută pe Maria. *Puțin cam lingușitor*, se gândi Olivia. *N-a renunțat încă?*

— Îi cunoaștem pe Bengt Sahlmann și pe fiica lui, Sandra, spuse Maria

și repetă întrebarea Oliviei. Ce s-a întâmplat?

Ulf făcu câțiva pași într-o parte, iar Olivia și Maria îl urmară. Conștient sau inconștient, își coborî puțin vocea.

— Sahlmann s-a sinucis. S-a spânzurat. Fiică-sa a venit acasă acum câțva timp și l-a găsit.

Maria și Olivia se uitară una la alta. Spânzurat?

— Of, biata fată! exclamă Maria.

— Unde e acum? întrebă Olivia.

— În ambulanță. I-au dat un sedativ. Am întrebat-o unde e mama ei, dar nu răspunde.

— Mama ei a murit, spuse Maria.

— O, înțeleg.

— Ați luat legătura cu rudele?

— Am încercat să o găsim pe mătușa ei, dar se pare că e la o conferință la Copenhaga, așa că încă n-am dat de ea.

— Nimeni altcineva?

— N-a pomenit de nimeni altcineva.

— Pot să stau de vorbă cu ea? întrebă Olivia.

Ulf dădu din cap aprobator, apoi se duse la ambulanță și deschise ușa din spate. Olivia făcu un pas în față și se uită înăuntru. O asistentă stătea într-o parte. Pe o bancă îngustă din fața ei stătea o adolescentă slabă, aplecată în față, în haine înnorioiate și cu o pătură roșie pe umeri. Părul blond îi venea peste ochi, iar mâinile îi acopereau gura. Dură ceva până când Olivia o recunoscuse, dar simți imediat un nod în gât.

Înghiți în sec.

— Bună, Sandra. Mă mai ții minte? zise Olivia.

Sandra își întoarse fața mânjită de lacrimi spre Olivia.

— Aveam grijă de tine când erai mică. Mai ții minte?

Sandra se uită la Olivia câteva secunde și dădu din cap aproape imperceptibil. Olivia se aplecă mai aproape.

— Tocmai am auzit ce s-a întâmplat și...

— Nu vreau să intru în casă.

Glasul Sandrei era subțire și aproape imperceptibil. Își trase pătura peste ochi și lăsă capul în piept.

— Nu e nevoie, spuse Olivia.

— Nu vreau să rămân aici.

— Înțeleg... ești mai mult decât binevenită să vii la noi acasă, dacă vrei.

— Vreau să merg la Charlotte.

Glasul venea din adâncul pieptului fetei.

— Cine e Charlotte?

— Mătușa mea.

— Se pare că e în Copenhaga. De îndată ce poliția ia legătura cu ea sunt sigură că o să vină acasă, dar s-ar putea să ajungă abia mâine. Nu vrei să vii la noi?

Sandra se legăna înainte și înapoi. Olivia întoarse capul. Ulf și Maria stăteau în spatele ei. Olivia se uită la Ulf și șopti cât de încet putu:

— Unde o duceți dacă nu vrea să...

Deodată Sandra se ridică de pe bancă. Olivia întinse repede mâna și o ajută să coboare din mașină. Maria făcu un pas spre ea.

— Bună, Sandra.

Maria o cuprinse pe Sandra cu brațul pe după umeri și începu să se îndepărteze de ambulanță. Olivia se întoarse către Ulf.

— E în regulă dacă o luăm cu noi?

— Absolut, nicio problemă, dacă asta vrea. Ai același număr de telefon?

Ce mai vrea acum, se gândi Olivia. Aici?

— De ce?

— Dacă dăm de mătușa ei, probabil ar fi bine să te anunț cât mai repede.

— Sigur. Normal. Da, e același număr.

— Bun. Ținem legătura. Frumoasă căciulă, apropo.

Ulf arătă cu capul spre căciula de lână din mâna Oliviei.

Ulf sună peste o oră. Luase legătura cu mătușa Sandrei, care se afla în Copenhaga, îi spusese ce s-a întâmplat și că Sandra e acasă la Maria Rønning. Charlotte primi numărul de mobil al Oliviei și o sună imediat. Conversația cu Sandra fu scurtă și relativ monosilabică. Amândouă plâneau la telefon. În cele din urmă, Sandra îi dădu telefonul Oliviei, iar Charlotte îi spuse că o să ia primul avion spre casă în dimineața următoare.

— Sandra poate să stea la voi până mă întorc?

— Sigur, zise Olivia.

— Mulțumesc.

Olivia închise.

Cele trei stăteau în bucătăria Mariei. Mama Oliviei aprinsese câteva lumânări pe masă și făcuse un ceai din amestecul ei special, un fel de panaceu care vindecase deja o sumedenie de răni. Mai mult decât orice, era

calmant. Mai ales pentru Maria și Olivia, fiindcă Sandra era deja vizibil afectată de ce primise de la paramedici și era destul de adormită. Șocată, obosită și drogată. Nu spunea nimic. Maria și Olivia își beau ceaiul și nu prea știau cum să gestioneze situația când se auzi vocea subțire a fetei.

— Am rămas fără benzină...

Sandra se uita fix în cană în timp ce spunea asta, atât de încet că Olivia și Maria fură nevoite să se aplece spre ea.

— ...L-am sunat pe tata, dar n-a răspuns, m-am gândit că poate a ieșit la cumpărături, urma să cumpere tacos, mâncarea mea preferată, urma să sărbătorim...

Sandra tăcu. Lacrimi grele îi curgeau pe obraji și îi picurau în cană.

— Ce urma să sărbătoriți?

— Nu vreau să mă întorc acasă.

— Înțeleg, zise Olivia. Poți să stai la Charlotte?

— Când vine?

— Măine dimineată. Vine direct aici.

— O să dorm aici?

— Nu vrei?

Sandra nu răspunse. Maria îi puse o mână pe braț.

— Poți să dormi în fosta cameră a Oliviei.

Sandra dădu ușor din cap. Împinse cana de ceai și ridică privirea spre Olivia. Privirea ei era absentă, iar ochii împăienjeniți.

— Vreau laptopul.

— Unde e?

— În biroul tatei. Îl foloseam amândoi. Am o grămadă de proiecte de la școală în el. E într-o geantă de laptop de plută, una cu carouri.

— Mă duc să ți-l iau, atunci.

Olivia se ridică. Maria se uită la ea, iar Olivia ridică puțin din umeri. Dacă Sandra își voia laptopul, avea să-l primească. La urma urmei, era o sursă de continuitate pentru ea.

— Ai cheia de la casă la tine?

Sandra băgă mâna în buzunar și scoase o cheie. Olivia o luă.

— Vin imediat.

Olivia ieși în grabă pe poartă. Ulf probabil nu mai era la casa Sandrei. *Poate ar trebui să-l întreb totuși*, se gândi ea. Își scoase mobilul și sună la ultimul număr.

— Molin.

— Bună, Olivia sunt.

— Bună! Ce faceți? Cum se simte?

— De căcat. Ulf, m-a rugat să-i iau laptopul din casă, e în regulă? Mi-a dat cheia de la ușă.

— Nu-i nicio problemă, noi am terminat. Dar ar trebui să pășești cu atenție, să știi.

— Știu. Am făcut aceeași școală.

— Chiar așa?

— Încetează.

Olivia închise telefonul. „Să pășești cu atenție.” Unde învățau expresiile alea idioate? La saună? Dar înțelesese ce vrea să spună și își dăduse seama că ar trebui să poarte mănuși. Își verifică buzunarele jachetei și scoase niște mănuși ponosite cu un singur deget. Mănuși cu un deget? Le băgă la loc în buzunar și se întoarse spre casa familiei Sahlmann. Începuse să plouă din nou, iar vântul biciuia printre case. Miji ochii și ezită puțin. Lângă poartă stătea o siluetă întunecată. Sau era umbra unui copac? Merse mai departe spre casă. Ambulanța și mașina poliției nu mai erau acolo, dar vecinii încă se ascundeau pe după draperii. Le simțea ochii iscoditori urmărind-o pe strada slab luminată.

Ajunse la poartă.

Nu era nimeni acolo. *Probabil o umbră*, se gândi ea, și se duse la ușa din față. O deschise cu cheia Sandrei și intră în casă. Deodată ușa se trânti în urma ei cu un zgomot puternic.

Era întuneric beznă în hol.

În toată casa.

Și o liniște deplină.

Un mort se spânzurase acolo nu cu mult timp în urmă. Chiar în fața ei. Spânzurat de tavan cu o coardă. Olivia își reprimă aceste gânduri și începu să pipăie după întrerupător. Apoi își aminti de instructajul din poliție. Scoase repede mănușile și le puse în mâini. Câteva secunde mai târziu, își dădu seama ce instrument sensibil e mâna omului. Nu-i ușor să pipăi după un întrerupător în întuneric beznă când porți mănuși groase. În sfârșit îl găsi. Lumina din hol îi arătă calea spre sufragerie, unde găsi alt întrerupător. Camera fu inundată de lumină. Olivia privi în jur. O sufragerie obișnuită cu o canapea, un televizor, bibliotecă, un lampadar, un fotoliu, câteva tablouri pe perete. Se duse să se uite la câteva fotografii de pe un raft. Într-o

fotografie destul de mare o văzu pe Sandra mai mică și pe Bengt Sahlmann mai tânăr, cu o femeie de aceeași vârstă, cu părul blond-închis. Therese, mama Sandrei. Olivia o recunoscuse vag.

O familie.

Iar în momentul ăla nu mai era decât Sandra. Olivia simți un nod în stomac. Se duse în camera alăturată și aprinse lumina din tavan. Lângă un perete era un birou mare și pătrat cu diverse dispozitive electrice, un modem, o imprimantă, un router și o amestecătură de cabluri.

Dar niciun laptop.

Și nicio geantă de laptop în carouri făcută din plută.

Se uită bine în jur. Pe rafturi, scaune și din nou pe birou. Nu era acolo. Poate era în altă cameră? Deși Sandra spusese foarte clar: „E în birou.” *Dar poate că a greșit. Poate l-a mutat tatăl ei.*

Olivia stinse lumina și se întoarse în sufragerie. O trecu un fior pe șira spinării. Se uită înapoi la tavan, la cârligul plafonierei, pe care probabil îl folosisese Sahlmann ca să se spânzure, de vreme ce Sandra îl văzuse imediat ce intrase în hol. Își dădu seama că respiră încet. De ce făcea asta? Acolo nu avusese loc o crimă. Doar un bărbat nefericit care își luase viața cu o coardă. Singurul lucru neliniștitor care s-ar fi putut găsi acolo era sufletul lui. Dar Olivia era ultima persoană din lume care să se ia după asemenea baliverne, așa că se îndreptă spre bucătărie.

Plafoniera proiecta o lumină slabă în toată camera. Olivia se mai uită o dată în jur. Niciun laptop. Doar o bucătărie ca oricare alta. Dulapuri albe, magneți pe mașina de spălat vase, un bol cu fructe, un blat de lucru cu tot felul de sticlute, o masă în mijloc cu o față de masă verde din plastic, un pahar cu apă pe jumătate plin lângă aragaz. Un loc obișnuit, de zi cu zi, până cu doar câteva ore în urmă.

În clipa aia era ceva cu totul diferit.

Olivia simți din nou aceeași senzație de înțepătură în stomac, cum viața poate fi azvârlită dintr-odată în haos, cum poți să treci de la siguranța vieții cotidiene la șoc și durere. Se uită la blatul de lucru din bucătărie. Un pachet de coji de tacos, un borcan de sos pentru tacos, o cutie de porumb dulce și o pungă de nachos stăteau într-o parte. Își aduse aminte că Sandra vorbise despre mâncarea ei preferată și spusese că tatăl ei urma s-o cumpere ca să sărbătorească ce or fi avut de sărbătorit. Deschise frigiderul. Pe raftul de sus era un pachet nedeschis de carne tocată.

Toate ingredientele pentru mâncarea ei preferată.

Și apoi omul își luase viața.

Olivia stinse lumina în bucătărie și se întoarse în sufragerie. Ceva o sâcâia. Nu prea știa ce, dar ceva nu era în regulă. Se așeză pe canapea și se uită la mânușile ei. O învălui tăcerea din cameră. Ce s-a întâmplat aici? Încet, întoarse capul și se uită spre holul pe unde intrase Sandra, în sus, la tavanul de care se spânzurase tatăl ei, în jos, la podeaua unde rămășițele unei pete arătau locul curățat de polițiști, iar apoi la coridorul întunecat care ducea spre dormitoare.

Să mă duc să arunc o privire și acolo?

Își frecă mânușile una de alta și luă o decizie. Nu era o distanță mare de la canapea până la coridor. După câțiva metri se opri. Auzi un zgomot. Un zgomot ca un răcâit.

Să fie crengile care se freacă de ferestrele dormitorului?

Mai făcu un pas în față și rămase nemișcată în fața ușii întredeschise. Răcâitul se opri. Era o tăcere de moarte. Întinse mâna spre clanță. Tocmai când era gata s-o deschidă, un sunet ascutit răzbătu în toată casa. Un telefon. Un semnal strident care o făcu să fugă înapoi pe coridor. Din câțiva pași iuți se întoarse în sufragerie. Telefonul era pe raftul din fața canapelei. Sună din nou. Se apropie de raft. Când sună a treia oară, ridică receptorul și aproape îl scăpă pe jos din cauza mânușilor.

Dar răspunse.

— Da?

— Alo, sunt Alex Popovic. Aș dori să vorbesc cu Bengt. Sandra, tu ești?

— Nu.

— Bengt este?

— Nu. Sunteți prieten de familie?

— ...Cu cine vorbesc?

— Olivia Rivera. Bengt Sahlmann s-a sinucis. Dacă doriți mai multe informații, puteți lua legătura cu poliția.

Olivia puse jos telefonul și se duse la ușa din față.

Făcuse ce o rugase Sandra să facă.

Aproape.

Nu era nici urmă de vreun laptop.

Scrumul de la capătul țigării de foi era la doar un centimetru de vârfurile îngălbenite ale degetelor. Curând avea să cadă în fața picioarelor lui goale. Chiar și așa, abia dacă o fumase: aprinsese țigara de foi, trăsesese o dată și

bine în piept, apoi fusese învăluit de muzică și de *Șeherezada*. Și acolo rămăsese. Așezase boxele în așa fel încât sunetul să se întrepătrundă chiar în locul unde stătea așezat, dezbrăcat, cu ochii închiși, în mijlocul camerei mari. Lumina de la două lămpi de alabastru cădea pe dușumeaua frumoasă, iar umbra trupului său subțire se furișa ca o siluetă tăcută pe perete. Peretele mare și gol, orientat către nord, pe care îl îndrăgea atât de mult. Peretele opus era acoperit de la podea până în tavan cu cărți cu cotoare închise la culoare, cărți groase și tăcute pe care nu le citise niciodată și nici nu avea de gând. Erau acolo când se mutase. Își întoarse ușor trupul gol, de parcă ar fi fost o măsură a muzicii pe care n-o putea atinge. Nu era. Toate tonurile și sunetele se adunaseră acolo, în capul lui. În același loc cu femeia aia. Femeia care a sângerat și a urlat și a murit, iar și iar, chiar în fața ochilor lui neajutorați, până când ochii lui închiși au pierdut-o din vedere și a rămas doar muzica. Muzica tare și frumoasă reușise din nou. Îl purificase. Îl curățase. Eliminase toate ororile din creierul lui.

De data asta.

Coborî ușor capul și deschise ochii. Un sunet nou îi intrase cu forța în creier, un sunet pe care nu voia să-l audă. Păși într-o parte și opri muzica. Telefonul mobil era pe amplificator. Văzu cine sună și răspunse, iar vocea cunoscută îi ajunsese până în conștiință.

— Bengt Sahlmann s-a spânzurat.

Scrumul căzu pe podea.

Sandra închise ochii imediat. Maria o duse în pat și văzu cum adoarme deja înainte să-i tragă pătura pe ea. Se uită la fată câteva minute înainte să stingă lampa de pe noptieră. În subconștientul ei, evita să traseze paralele între Sandra și Olivia – nu voia să facă față gândurilor ăloră în seara aia.

— Nu era niciun laptop.

Olivia își aruncă jacheta pe un scaun din bucătărie și se prăbuși pe un altul de lângă masă. Maria îi umplu ceașca de ceai.

— Sandra a adormit.

— Bun. M-am uitat, practic, prin toată casa și nu era nicăieri.

— Păi, mai mult n-ai ce să faci.

— Pot să verific dacă e la Bengt la serviciu.

— Da. Dar și mătușa ei poate să facă asta.

— Pe mine m-a rugat.

Maria încuviință din cap. Își dădu seama că paralelele pe care ea voise să

le evite prinseseră rădăcini în mintea Oliviei. Deja îi făcuse loc Sandrei.

— Ce făcea Bengt? întrebă Olivia.

— Lucra la Direcția pentru Accize și Operațiuni Vamale. Rămâi peste noapte?

— Da.

Ce credea? Că o să plece înapoi la Söder în toiul nopții și o s-o lase pe Sandra să se trezească acolo singură? Nu că n-ar fi avut încredere în bunătatea Mariei sau în capacitatea ei de a-i servi Sandrei un mic dejun excelent și hrănitor. Însă Olivia fusese cea care își crease o legătură cu Sandra.

Cel puțin din punctul ei de vedere.

— Poți să dormi în camera de oaspeți, cearșafurile sunt curate. Cred că mă duc să mă culc acum, zise Maria.

— Du-te. Fac eu ordine aici.

Maria se ridică și ezită o clipă, întrebându-se dacă să se aplece și s-o sărute pe Olivia pe obraz. Pe Olivia Rivera. Hotărî în schimb s-o mângâie pe obraz pe fiica ei.

— *Te amo.*

— Somn ușor!

Maria se îndreptă spre ușa de la bucătărie. La jumătatea drumului se întoarce și o privi pe Olivia.

— Poți să empatizezi cu situația ei, nu-i așa?

Olivia nu răspunse.

— Noapte bună!

Maria dispăru. Olivia o urmări cum pleacă. Avea dreptate. Olivia empatizase cu situația Sandrei încă de când o văzuse pe fata aia slabă stând în ambulanță în stare de șoc, după ce tocmai își pierduse tatăl. Și după ce-și pierduse mama în tsunami cu doar câțiva ani în urmă. Amândoi părinții ei muriseră în circumstanțe dramatice. La fel ca părinții Oliviei. Nu-i era deloc greu să-și închipuie că este în locul Sandrei.

Dimpotrivă.

Cu toate că șocurile ei veniseră unul după altul, într-un mod cu totul altfel. Însă fata care dormea la etaj în fosta ei cameră avea să se trezească orfană și era forțată să-și modeleze singură viața.

Acum ești nedreaptă față de Arne și Maria, se gândi Olivia. Tu de fapt ai crescut cu doi părinți, dintre care unul încă este în viață. Nu ai rămas cu mâinile goale când ți s-a dat vestea cea șocantă. Părinții tăi adevărați nu

ți-au fost smulși din viață. Nici măcar nu știai că există.

Olivia se simțea obosită, atât fizic, cât și psihic. Zborul lung o prindea din urmă – oboseala, tensiunea, iar apoi tragedia în care fusese atrasă. Tocmai când credea că o să doarmă o mie de ore și apoi o să iasă din nou în lume.

Puternică. Pregătită.

Se pare că lucrurile nu aveau să fie atât de simple.

Își trase rucsacul spre ea și-l deschise. Înfășurase frumoasa cutie de trabucuri de la Bosques în două tricouri nespălate. O luă ușor și o puse pe masa din bucătărie. Se uită lung la ușă și ascultă.

Liniște.

Nu voia să i-o arate Mariei. Mai ales ce era înăuntru. Era o moștenire privată pe care nu intenționa s-o împartă cu nimeni. Deschise capacul și simți din nou același parfum familiar de trabucuri vechi. Ridică atentă fotografia Adelitei. Sub ea era o șuviță de păr negru, legată cu un șnur subțire și transparent. Cine o păstrase? Nils Wendt? Când făcuse rost de ea? Când Adelita pleca în Suedia chiar înainte să fie ucisă acolo? Așeză șuvița de păr lângă fotografie. Pe fundul cutiei erau câteva scrisori scrise de mână. Se uitase deja pe ele în avion și își dăduse seama că nu știe spaniolă suficient de bine ca să înțeleagă ce scrie în ele. Într-o zi avea să roage pe cineva să i le traducă. Nu pe Maria, dar poate pe Abbas? El era bun la spaniolă. Se gândise la Abbas de câteva ori pe durata călătoriei îndelungate. Îi plăcea de el, mult, fără să-l cunoască prea bine.

Și lui Bosques îi plăcuse de Abbas. „E bărbat”, spusese Bosques. Iar Olivia nu se gândise că sună prostete. Înțelesese exact ce vrea să spună Bosques. *O să-l sun mâine pe Abbas*, se gândi Olivia și se uită din nou în cutie. Mai era un singur lucru rămas în ea. O broșă de aur. Olivia o scoase și își dădu seama că se poate deschide. Nu văzuse asta în avion. Desfăcu atentă capacul și înăuntru găsi o fotografie mică. Un bărbat cu pielea închisă la culoare. Cine era? Înfațișarea lui nu-i amintea nici de Adelita, nici de ea însăși. Aducea puțin cu Bosques, dar nu se mai gândi la asta.

Închise broșa și o puse la loc în cutie.

Și se gândi iar la Sandra.

Adolescenta orfană care dormea în fosta ei cameră.

Capitolul 4

Puloverul gri deschis arăta elegant pe trupul subțire și suplu al lui Abbas. Tocmai făcuse un duș și se îmbrăcase în pantaloni de bumbac maro. Picioarele lui se mișcau încet în timp ce cobora scările. *Înghetat în timp*, se gândi el. Unele dintre treptele de piatră cu adâncituri domoale erau împodobite cu fosile frumoase de calmari de acum un milion de ani. Orthoceratidae. Îl fascinau. Continuă să coboare, puțin mai repede. Se ducea să verifice cutia de scrisori din hol. Mergea cu pas vioi și nerăbdător: cu puțin noroc, acolo avea să fie o cărțuție de poezie sufistă. Ronny Redlős, care avea un magazin de cărți vechi, o pusese ieri la poștă, așa că ar fi trebuit să ajungă.

Ar fi trebuit.

Dar având în vedere că pe serviciile poștale nu te puteai baza, putea să mai dureze o zi. Ar fi fost enervant. Tânjea cu disperare după puțin catharsis spiritual înainte de tura de noapte de la cazinou. Așa că se grăbi să coboare scările.

— Abbas!

Abbas se opri. Știa a cui e vocea. Când se întoarse, o văzu pe Agnes Ekholm stând în ușa întredeschisă. Peruca cu păr argintiu nu era pusă bine, iar halatul ei de casă jerpelit era încheiat greșit la nasturi.

— Te duci să iei poșta?

— Da. S-o iau și pe a dumneavoastră?

— Dacă nu te deranjează.

Abbas urcă înapoi să ia cheița de la Agnes.

— Aștept aici, zise ea.

Abbas dădu din cap și coborî. Se gândi că bătrânii cu oase fragile și un echilibru precar sunt nevoiți să urce și să coboare treptele de piatră dură ca să-și ia corespondența. Deseori de mai multe ori pe zi, fiindcă nimeni nu știa când sosește poșta de fapt. Asta doar ca să nu mai fie nevoiți poștașii să strecoare scrisorile prin ușa fiecăruia. Era unul dintre motivele pentru care nu-i plăceau cutiile de scrisori montate la intrare. Alt motiv era că anumiți oameni, dacă doreau, ar fi avut probabil tot timpul din lume să fure diverse informații personale și date bancare.

Serviciul poștal le servea totul pe tavă.

Abbas deschise mai întâi cutia lui Agnes: o scrisoare subțire de la

Biserica Suediei și o vedere care ar fi trebuit să ajungă la vecina ei. Cutia lui era puțin mai plină. Câteva scrisori, o broșură urâtă de la o companie de asigurări și un ziar gros. Abonamentul lui.

Nicio carte, însă.

Măcar a sosit ziarul, se gândi el, și urcă repede scările până la etajul lui Agnes. Ea îl privi cu nerăbdare.

— Din păcate azi nu e prea mult, zise el.

Agnes luă scrisoarea de la Biserica Suediei și încercă să-și ascundă dezamăgirea.

— Poate mai vine ceva mâine? zise ea.

— Da.

— Poftim!

Agnes îi dădu o felie mică de prăjitură cu morcovi înfășurată într-un șervețel alb.

— N-am făcut-o azi, dar...

Abbas luă felia de prăjitură. Era un ritual. De fiecare dată când se ducea să ia corespondența lui Agnes, ea îi dădea o felie de prăjitură cu morcovi. Când o gustase a doua oară își dăduse seama că e probabil aceeași prăjitură, o săptămână mai târziu. A treia oară o lăsase în castronul unui câine de pe scară, cu un etaj mai sus.

— Mulțumesc, zise el.

— Chiar sper să-ți placă.

Abbas încuviință din nou și urcă restul scărilor. Prăjitura ajunsese în același castron în care le lăsase pe celelalte. Ajunse la ușa lui și o deschise în timp ce se uita la scrisori. Două facturi și un fluturaș de salariu de la Cazino Cosmopol. Închise ușa, puse corespondența pe măsuta din hol și deschise ziarul pe care-l luase.

Cel la care se abonase.

Înainte ca prima pagină să se deschidă complet, făcuse deja câțiva pași în sufragerie. Rămase nemișcat. Primele câteva secunde citi titlurile și scană cu privirea fotografia mare, alb-negru. Apoi petrecu următoarele minute citind articolul. Cincisprezece minute ținu ziarul în față în aceeași poziție, stând în același loc de pe podea, singura diferență fiind că în clipa aia îi tremurau mâinile, iar ochii nu-i mai citeau. Ținea doar un obiect de hârtie.

Complet detașat.

Deodată reuși să se elibereze. Împături cu atenție ziarul și-l așează pe măsuta elegantă de sticlă din fața canapelei, având grijă să fie aliniat cu

marginea mesei. Apoi făcu doi pași spre fereastră și scoase bățul subțire și negru pe care-l folosea ca să-și regleze obloanele de lemn. Privirea lui se duse dincolo de fereastră, spre Biserica Matteus de peste drum, uitându-se fix la ea fără s-o vadă de fapt. Apoi închise obloanele și rămase nemișcat, doar privind fix în față.

Aspiratorul?

Unde l-am pus?

Se îndepărtă de fereastră și se duse să ia aspiratorul. Era în locul dintotdeauna. Îl băgă în priză și începu să aspire. Mai întâi metodic, pe toată podeaua din sufragerie, sub canapea și măsuța de sticlă, iar apoi din nou pe podea. În cele din urmă rămase într-un singur loc. Aspiră aceeași bucată iar și iar, înainte și înapoi, până când i se puse un cârcel.

Mai întâi în piept, apoi în stomac.

Lăsă jos aspiratorul și intră în bucătărie. *Poate ar trebui să zugrăvesc pereții?* își spuse înainte să vomite în chiuvetă, de mai multe ori, până când nu mai scoase decât bilă verde. La sfârșit doar se încovoie, fără să mai scoată ceva. Aplecă apoi capul deasupra chiuvetei, mâinile dădură drumul blatului de lucru, se prelinse încet pe podea și pe covorul din bucătărie. Se ghemui în poziția fetală. Pleoapele i se închiseră.

Ultimul lucru pe care-l văzu fu mașinăria stranie, bâzâitoare, din mijlocul sufrageriei.

Capitolul 5

Stilton luase în greutate. Masă musculară, în mare parte. Trupul i se ofilise în anii în care locuise pe stradă, iar claviculele îi serviseră drept umeraș osos pentru un sac de piele. Pusese capăt acestei situații. Încet, dar sigur, își reabilitase corpul uzat, făcând sport, având grijă de el, iar toată pielea lăsată se umpluse la loc. Era aproape ca înainte.

Fizic vorbind.

Își trecu o mână peste cap. Părul lui lung și neîngrijit fusese scurtat și înlocuit cu o tunsoare blondă, periută, înspicată. O cicatrice albă în colțul gurii strălucea prin barba subțire, de câteva zile, amintindu-i de tânărul care a fost odată, înainte să împlinească douăzeci de ani. Un suedez tânăr, scump la vorbă, pe o platformă petrolieră norvegiană, o platformă care explodase dintr-odată și dezlănțuise panică totală în toată lumea mai puțin în el, suedezul care își trăsesese doi colegi din infernul de oțel contorsionat, cu un dispreț tăcut pentru moarte, salvându-le viața. Un an mai târziu se înscrisese la Academia de Poliție din Stockholm.

În mână ținea o geantă Adidas albastră și se ducea de pe strada Hornsgatan spre Långholmen. Mergea repede ca să se încălzească. Era acea perioadă a anului care te inspiră, când schema culorilor se întrepătrunde cu diferite nuanțe de gri. Își închise jacheta de piele maro până sub bărbie. Încă îi era puțin cam mare, dar își făcea treaba când suflau vânturile înghețate. O moștenise de la bunicul lui, un bătrân vânător de foci dur de pe insula Rödölga, care avea umerii cât cadrul ușii.

Nu avea să-l ajungă niciodată.

Însă bunicul lui era mort, iar jacheta era a lui și o purta cât de bine putea.

Băgă mâna în buzunarul din interior, scoase mobilul și formă un număr. Nu sună mult.

— Luna.

— Salut din nou, sunt Tom Stilton.

— Da?

— Mă întrebam dacă pot să vin la tine.

— Acum?

— Da.

— OK.

— Ajung în zece minute.

Stilton închise și scoase afișul pe care-l găsisese capsat de un stejar bătrân la marginea Parcului Rödlöga. Citi din nou textul.

Sara la Kali.

De ce nu, se gândi el.

Luna trecu o perie de sârmă peste una dintre coastele de fier de pe puntea din față. Rugina venea și se ducea. Venea când nu o observa și dispărea iar când era atentă. *Ce muncă de Sisif!* gândi ea. Barja fusese construită în 1932, și cu toate că era în stare bună, necesita întreținere constantă. Se ridică și privi spre Podul Pălsund. O siluetă stingheră, cu o geantă albastră în mână, traversa podul, iar vântul îl forța să se aplece ușor în față în timp ce mergea. *Probabil el e,* se gândi ea. Sunase de două ori la rând și în momentul ăla venea acolo. Ce bărbat eficient! Lunei îi plăcea asta. Lăsă jos peria și își trecu mâna oarecum murdară prin coama deasă de păr blond tocmai când bărbatul privi spre barjă. Luna îi făcu cu mâna. Nu prea știa cum să înceapă – probabil cel mai bine era să fie directă. Era prima dată când făcea așa ceva și nu se simțea complet împăcată cu situația.

Bărbatul ajunsese curând la schelă, o construcție oarecum primitivă, realizată din lemn și bitum. O traversă din patru pași și rămase nemișcat pe punte.

Luna făcu un pas în față.

— Salut. Luna Johansson.

— Tom Stilton.

E înalt, se gândi ea. Ea avea un metru optzeci și doi, iar bărbatul ăla era vizibil mai înalt, bărbatul ăla cu voce groasă, chip obosit și jachetă frumoasă de piele maro. Ea era îmbrăcată într-o salopetă verde și murdară. Părea puțin periculos? Poate era un lucru bun. Avusese o tentativă de spargere cu o săptămână în urmă și s-ar fi putut întâmpla din nou oricând.

— E barca ta? întrebă Stilton.

— Da.

— Stai singură aici?

Luna crezuse că ea o să pună întrebările, dar în fine...

— Da.

— Putem să ne uităm în cabină?

— Într-o clipă. Ai referințe?

— Am fost fără adăpost cinci ani, m-am întreținut vânzând *Situation Stockholm*, iar în ultimul an am stat pe insula Rödlöga.

— Astea sunt referințele tale?

— Îți faci griji pentru chirie?

— Nu. O să încasez un avans. Ai vreun loc de muncă?

— Nu încă.

— Ce făceai înainte să ajungi pe stradă?

— Am fost ofițer de poliție. În Brigada Națională de Criminalistică.

Bărbatul ăla era fie un mincinos compulsiv, fie foarte ciudat. Luna nu era încă hotărâtă când Stilton zise:

— Vin dintr-o familie de vânători de foci.

Era ciudat.

— Cabina e în partea asta, zise Luna.

Făcu un semn în spatele ei și se așteptă ca bărbatul să o ia înainte. El se gândi altfel, așa că pentru câteva clipe se lăsă o tăcere neliniștită înainte ca Luna să se întoarcă și să o ia spre pupa.

Stilton se luă după ea.

O studie pe femeia din fața lui. Era înaltă, cu umerii destul de lați, și, deși salopeta nu dezvăluia prea multe despre constituția ei, avu impresia că e în formă. Când întoarse capul, părul blond îi căzu pe un umăr, dezvelindu-i parțial gâtul. Nu mult, dar destul cât să vadă un tatuaj șerpuindu-i până la ureche.

— Asta e.

Luna se dădu la o parte ca Stilton să poată face un pas înainte. El se uită înăuntru și văzu un pat montat pe perete, o masă pătrată sub un hublou mic și rotund, pereți despărțitori de lemn și nimic altceva.

— E cea mai mare cabină de aici, zise ea. Șapte metri pătrați.

Celulele din Penitenciarul Kumla au zece, se gândi Stilton.

— Arată bine, zise el. Pot s-o încui?

Stilton arătă cu capul spre ușa cabinei.

— Nu, dar pot să pun un zăvor pe ușă dacă vrei.

— Da, te rog. Tu unde dormi?

— În celălalt capăt. Cabina mea are încuietoare.

Stilton nu prea știa cum să reacționeze la asta, dar apoi Luna zise:

— Ai acces la duș, salon și bucătărie. E un singur frigider. Poți folosi cele două rafturi de jos. Împărțim toaleta.

— OK. Trei mii pe lună?

— Păi, da, în principiu.

Stilton se uită la Luna.

— Mă gândesc să scad chiria în schimbul unor lucrări de renovare pe barcă.

Stilton încuviință. Nu era vreun meșter: era suficient de ocupat să se repare pe el însuși. Dar oferta era OK.

— O să fie și un contract? întrebă el.

— Avem nevoie?

— Iei banii în avans pe o lună. De unde știu că barca asta o să mai fie aici peste o săptămână?

— Nu știi.

— Nu. Deci...?

— Cu ce ar schimba lucrurile un contract?

— Cu nimic.

— Da, deci ai putea la fel de bine să ai încredere că n-o să-ți trag țeapă.

— Așa se pare.

Stilton simți cum intră în defensivă și nu-i plăcea să se afle în poziția asta. Unul dintre principalele lui avantaje ca interogator fusese capacitatea de a îndrepta dialogul în direcția în care voia până când cei interogați erau încolțiți într-atât încât nu mai puteau scăpa.

Luna nu se lăsase deloc încolțită.

— Când vrei să te muți? întrebă ea.

— Acum, dacă e în regulă.

Luna se uită la geanta lui albastră.

— Mai am o geantă acasă la un prieten.

— Și chiria?

Stilton scoase un portofel negru din buzunarul interior, îl deschise și scoase trei bancnote de o mie de coroane. Mai erau câteva acolo. Cu patru luni în urmă vânduse un teren de pe Rödlöga unui agent de bursă entuziast din Göteborg. Bunicii lui probabil se răsuceau în mormânt când se încheiase vânzarea, dar Stilton avea nevoie de bani și era moștenirea lui. În momentul ăla avea o sumă bunicică într-un cont de economii deschis la Swedbank.

— Mulțumesc.

Luna îi luă bancnotele.

Stilton intră în cabină și închise ușa.

Ziua aia era diferită în multe privințe. Soarele, de pildă, strălucea. Iar în ultima săptămână nu fusese așa. În clipa aia se strecura peste acoperișuri doar ca să arate că mai există. Curând avea să coboare din nou.

Dar chiar și așa.

Razele soarelui intrau în bucătăria Mariei, învăluind încăperea într-o lumină caldă și galbenă. Și acolo lucrurile stăteau altfel. Maria fusese chemată la Curtea de Apel Svea ca să asiste un coleg și niciuna dintre persoanele care stăteau la masa din bucătărie nu locuiau în casă. Una dintre ele era o fată care zburase din cuib și se gândea să-și schimbe numele de familie, iar cealaltă era Sandra, fata care-și găsisse tatăl spânzurat de tavan cu o coardă de remorcă cu nici optsprezece ore în urmă. Se trezise târziu. Pe față i se vedeau limpede urmele șocului și ale coșmarurilor, dar mai presus de toate părea să se fi trezit cu gândul că nu mai are părinți.

Olivia văzu gândul ăsta pe chipul fetei de îndată ce intră în bucătărie. O îmbrățișă pe Sandra îndelung. În tăcere. Câteva minute mai târziu simți cum puloverul subțire îi e îmbibat de lacrimile Sandrei. După o vreme Sandra se eliberă din îmbrățișarea Oliviei și ceru să meargă la toaletă. Olivia îi arătă unde e. Între timp, scoase tot ce găsi în frigiderul Mariei și nu după mult timp fiecare stătea cu câte un castron de cereale în față. Nu se schimbă prea multe cuvinte la masă. Olivia aștepta. Sandra învârtea lingura în castron.

— Te-a sunat Charlotte? întrebă ea.

— Da, e pe drum. Aterizează peste jumătate de oră și vine direct aici.

— Ai luat laptopul?

— Nu era acolo.

Sandra ridică privirea din castron.

— În birou?

— Nu, m-am uitat peste tot. Crezi că ar fi putut să-l ia la serviciu?

— Nu știu. De obicei îl ține acasă.

— OK. Pot să mă uit și la serviciu. Ce fel de laptop e?

— Un MacBook Pro. E destul de nou. Am pus un abțibild înăuntru, o inimioară roz... De ce a făcut asta?

— Cine?

— Tata!

— De ce s-a sinucis?

— Da!?

Deodată Sandra se uita drept în ochii Oliviei. De parcă ar fi crezut că Olivia are un răspuns.

— Habar n-am.

— Dar de ce se sinucid oamenii?

Olivia văzu că Sandra se oțelește ca să vorbească, să-și exprime groaza în cuvinte, să încerce să înțeleagă ce e de neînțeles. Un tată care și-a luat viața. Fără niciun fel de avertizare, lăsându-și singurul copil orfan.

— Nu știu, Sandra. Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl tău. Era trist din cauza vreunui lucru?

Olivia auzi cât de stupid sună: „Trist din cauza vreunui lucru.” Nu vorbea cu un copil. Sandra era adolescentă, gata să înceapă vârsta adultă într-un fel în care nimeni nu ar trebui să o facă.

Merita mai mult respect.

Olivia își trase scaunul spre Sandra.

— Sandra... există o mie de motive pentru care se sinucid oamenii, dar există un lucru pe care-l poți exclude. Nu și-a luat viața din cauza ta. Nu știu de ce a făcut-o, poate o să ne spună ancheta poliției: pot fi motive financiare sau poate fi ceva care are legătură cu mama ta. Adică, a murit...

— Trecuse peste moartea mamei. Amândoi am trecut peste. Odată, la vreo șase luni după ce a murit, a venit la mine în cameră și mi-a povestit despre durerea lui, despre cum uneori era atât de trist încât nu știa dacă ar mai fi putut trăi dacă n-aș fi fost eu. Ne-am luat în brațe și am trecut peste.

Asta întărea intuiția Oliviei. Sandra nu mai era un copil.

— Astea fiind spuse, era foarte trist din cauza celor întâmplare cu bunicul, zise Sandra.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit de curând. Stătea la un cămin de bătrâni și a murit acolo. Tata spune că n-au avut grijă de el cum trebuie și asta îl întrista foarte tare. Nu prea o arăta, dar eu îi vedeam asta în ochi.

— Bunicul tău era bătrân?

— Avea optzeci și trei de ani și era destul de bolnav. Știam că o să moară curând, așa că nu asta era problema...

Sandra luă o lingură de cereale. Olivia văzu cum îi tremură mâna. *Sper că Charlotte e un om bun, se gândi ea, care știe cum să se poarte cu Sandra. Ar trebui să fie, doar i-a murit sora în tsunami, așa că s-a confruntat și ea cu crizele ei.*

Dar nu se știe niciodată.

— Unde e tatăl tău?

Sandra vorbi în timp ce împinse castronul într-o parte. Olivia era complet nepregătită.

— A murit acum câțiva ani. De cancer.

— Măcar o mai ai pe mama ta.

— Da.

Olivia ar fi putut pune capăt conversației acolo, cu o jumătate de adevăr. Dar nu voia asta. Nu știa cât de apropiată de Sandra avea să devină în viitor și nu voia ca fata să dea peste adevărul-adevărat mai târziu. Nu voia să facă ceea ce-i făcuseră ei alții.

Așa că începu să-i povestească ce s-a întâmplat.

Dură ceva timp. Nu era o poveste simplă și directă. Însă când termină de povestit toate lucrurile tragice care i se întâmplaseră ei și diverșilor ei părinți, și răspunse la câteva întrebări puse de Sandra, fata se uită la ea și zise:

— Biata de tine!

De parcă Olivia era cea care avea nevoie de consolare.

Tinerele ieșiră pe poarta casei cu terasă din Rotebro ca să ia scuterul Sandrei. Soarele slab de noiembrie abia reușise să usuce băltoacele de pe stradă. Era destul de frig, dar vântul nu era nici pe departe la fel de aspru ca în seara din ajun. Mergeau destul de încet. De la distanță ar fi putut fi confundate cu două prietene bune sau cu două surori, una puțin mai mare decât cealaltă. Nu erau nici una, nici alta, însă orele petrecute în bucătăria Mariei creaseră o legătură între ele, de parcă ar fi împărțit aceeași soartă.

Ceea ce era adevărat, într-o oarecare măsură.

Mintea Sandrei era încă plină de relatarea Oliviei, povești despre crime brutale și trădări dureroase, ceea ce-i permitea să-și reprime propria angoasă.

Deocamdată, cel puțin.

Prin mintea Oliviei treceau gânduri foarte diferite. Când ajunseră la pasajul de sub pod, își aminti ce voia să întrebe.

— Știi pe cineva pe nume Alex Popovic?

— Nu foarte bine. Știu cine e, e un prieten de-ai lui tata, un jurnalist. De ce întrebi?

— A sunat la voi acasă în timp ce eram acolo și căutam laptopul.

— Ce voia?

— Nu știu, am închis destul de repede.

— I-ai spus despre tata?

— Da.

Trecură prin pasaj. Olivia trase cu ochiul la fata de lângă ea. Cu o seară

în urmă se plimbase pe acolo în drum spre casă, fericită, abia așteptând să-și sărbătorească nota de la examen. Iar în clipa aia toată existența ei era făcută praf.

Ieșiră pe partea cealaltă.

— Unde ai lăsat scuterul?

— Acolo, lângă copac.

Sandra o luă în față, spre niște copaci lângă care-și lăsase scuterul. Dar acolo nu era niciun scuter.

— Nu mai e!

Olivia o prinse din urmă.

— Aici l-ai lăsat?

— Da.

Olivia se uită în jur și văzu pe jos cablul antifurt tăiat, pe jumătate ascuns de frunzele ude.

— Se pare că cineva l-a furat.

— Da.

Olivia se gândi că Sandra și-ar putea pierde cumpătul din nou. Dar nu fu așa. Era ca și cum lipsa scuterului ar fi fost doar o parte a unei tragedii mai mari, ca și cum toate lucrurile ar fi fost legate între ele.

— Trebuie să fi fost omul ăla nenorocit, zise Sandra.

— Ce om?

— Cel pe lângă care am trecut.

— Unde?

— În pasaj, pe drum spre casă. Mergea în cealaltă direcție, apoi a dispărut. Eu am fugit înapoi la scuter ca să iau geanta cu cheia, și el dispăruse. Închipuie-ți dacă se ascundea și vedea că am ajuns la scuter și apoi m-am întors. Ar fi văzut că stă acolo nepăzit. Și apoi l-ar fi furat.

— Da, poate. Nu l-ai recunoscut? Din zonă?

— Nu.

— Dar când a trecut pe lângă tine, venea din direcția casei tale?

— Da, ce vrei să spui?

— Nimic.

Olivia își scoase mobilul.

— O să raportez că ți-a dispărut scuterul.

Mette Olsäter scoase un șervețel de hârtie și se șterse sub nas – simțea că are broboane de sudoare pe buza superioară. Cerase să se deschidă o

fereastră în sala de consiliu înghesuită ca să mai scadă temperatura, de vreme ce termostatul nu funcționa cum trebuie. Greutatea ei și tensiunea de care nu scăpa o făceau să transpire, știa asta, iar transpirația subminează autoritatea. Nu putea accepta așa ceva – avea nevoie de autoritate pentru ce voia să spună. Se uită la ceas, un ceas Rado subțire și negru pe care i-l făcuse cadou soțul când împlinise cincizeci de ani, și își dădu seama că mai e mai puțin de un minut. Aruncă o ultimă privire prin biroul decorat minimalist, unul dintre cele mai vechi de la sediul Brigăzii Naționale de Criminalistică. Înainte avusese fotografii personale pe birou și tot felul de obiecte de lut făcute de ea la ferestre. Totul dispăruse. Ajunsese într-o etapă în care voia să-și țină viața profesională complet separată de cea privată. Se apropia de vârsta pensionării.

Luă dosarul albastru și se îndreptă spre ușa deschisă. Știa că acolo urmează întrebări, unele mai inteligente ca altele. Era în stare să prevadă și să se pregătească pentru cea mai mare parte dintre ele. Pentru cele mai puțin inteligente. Însă celelalte, întrebările inteligente, cele care aveau să vină când se aștepta cel mai puțin, și de la cine nu se putea aștepta, o îngrijorau. Puteau să o încurce, sau puteau măcar să ceară răspunsuri pe care nu le putea da. Nu-și putea permite așa ceva. Știa că urmează ca oamenii adunați în sală să se adune după aceea pentru o evaluare și că rezultatul acesteia avea să determine ancheta în curs de desfășurare. Și poate chiar și rolul său în ea. Suedia fusese însărcinată să elaboreze o strategie pentru un răspuns internațional coordonat la creșterea explozivă a vânzărilor online de droguri. Mette Olsäter fusese pusă în fruntea proiectului. Urma să prezinte strategia propusă de poliția suedeză în fața a șaisprezece reprezentanți ai poliției din alte țări.

Închise ușa în urma ei și se îndreptă spre sala de consiliu. Chiar înainte să intre simți cum îi vibrează mobilul în buzunar. Îl scoase. Olivia îi trimisese un mesaj: „La ce oră?” Mette răspunse: „La 7.”

O invitase pe Olivia la cină.

Stilton își aranjă lucrurile în cabină. Nu dură mult. Câteva haine în șifonierul mic și un portret ferfenițit cu Vera Chioara pe raftul îngust de lângă lampa de la căpătâiul patului. Era cât se poate de aproape de ceea ce ar fi fost o casă în situația lui. Nu-i păsa. Cu un an în urmă încă locuia într-o rulotă împrumutată care luase foc – un fel de incendiere premeditată. În momentul ăla locuia într-o cabină de pe o barjă veche. Puțin mai înghesuită,

dar nepătată de amintiri distruse.

Îi convenea de minune.

Părăsi barja fără să dea peste Luna. Se gândi să se ducă să se întâlnească cu Abbas. Știa că Abbas începe rareori munca la cazinou înainte de opt. Stilton voia să înceapă niște investigații personale ale lucrurilor care s-au întâmplat înainte ca el să rămână fără adăpost, și era posibil să aibă nevoie de ajutorul lui Abbas.

Aveau o relație destul de specială, bazată pe respect reciproc. Stilton avusese grijă de Abbas demult, când tânărul francez fusese arestat pentru că vindea tot felul de obiecte contrafăcute și fusese gata să-și atace un coleg de celulă cu un cuțit când era încolțit cu spatele la perete. Stilton și-a creat o legătură cu el, și-a făcut loc în lumea lui închisă și a văzut ceva ce nimeni altcineva nu vedea pe vremea aia.

Un om bun.

Rănit și închistat, cu un bagaj emoțional despre care Stilton nu putea decât să bănuiască anumite lucruri, dar chiar și așa. Organizase un program special pentru Abbas cu doi supraveghetori în care avea încredere. Mette și Mårten Olsäter.

În timp, s-a dovedit că evaluarea pe care Stilton i-o făcuse lui Abbas fusese corectă. Era un om bun. Atât de bun, de fapt, încât în cele din urmă a ajuns să fie considerat un membru al familiei de către soții Olsäter, a hotărât să urmeze un curs de crupier și a început să studieze sufismul. Nu a uitat niciodată ce a făcut Stilton pentru el.

În anii în care Stilton a fost un om fără adăpost, Abbas a avut ocazia să-și plătească o parte din datoria recunoștinței lui.

Iar în clipa aia Stilton suna la ușa lui de pe strada Dalagatan.

Niciun răspuns.

O fi cu Ronny Redlös, se gândi Stilton, cu telefonul închis. Sau poate e în baie cu căștile în urechi și ascultă muzică. Abbas făcea des baie. Stilton nu. Mai sună o dată la ușă. Când sunetul se risipi, se aplecă spre ușă. Ce-i asta? Din apartament se auzea un zgomot surd, ca un bâzâit. *Dă cu aspiratorul?* Stilton bătu la ușă de câteva ori, tare. Bâzâitul continuă. Stilton concluzionează că Abbas el Fassi, care era foarte metodic în privința ordinii și curățeniei, dădea cu aspiratorul și avea căștile în urechi. Și probabil nu avea să termine prea repede.

Stilton ieși pe strada Dalagatan și începu să meargă spre Odengatan. Era perioada din an în care oamenii nu se privesc unii pe alții. Perioada aia rece

și aspră în care e întuneric aproape toată ziua, înainte să vină zăpada și să lumineze puțin lucrurile. Toată lumea pe lângă care trecea privea în jos, dirijându-și corpul spre un loc călduros.

Lui Stilton nu-i păsa de vreme, nu în felul ăla.

Oamenii care au crescut pe insulele netede din arhipelagul Stockholm au o altă relație cu vremea decât oamenii din oraș. Acolo, pe mare, vremea e o chestiune de viață și moarte. Când furtunile biciuie coasta cu treizeci de metri pe secundă, nu te poți strecura într-un restaurant elegant ca Sturehof ca să te plângi de cât de al naibii de frig e afară!

Așa că Stilton se îndrepta spre Odenplan fără să acorde atenție vântoasei din jur. Stătuse în fața stațiilor de metrou când vindea *Situation Stockholm* în condiții mult mai rele. Cu o singură diferență majoră. Pe vremea aia era complet stors, absent, fără niciun fel de sentiment relevant în corp.

În clipa de față însă lucrurile stăteau complet invers.

Era extrem de înflăcărat. Concentrat. Avea o treabă. Urma să se ocupe de Rune Forss, detectivul inspector-șef care îl manipulasă să iasă din poliție.

Un tip foarte neplăcut.

Presiunea care urca în Stilton îl făcu să strângă din dinți până când ajunse să simtă durere în obraji. Se opri în fața magazinului de jucării Hellmans de pe strada Odengatan și își privi reflexia în vitrină. Nu făcuse niciodată asta când rămăsese fără adăpost. Niciodată. Prima dată când se văzuse într-o oglindă, după cinci ani pe stradă, acasă la soții Olsäter, avusese un șoc. Nu și în clipa aia însă. Se vedea ca pe omul pe care-l readusese la viață.

Pe insula Rödölga.

În ultimul an locuise singur în casa pe care o moștenise de la mama lui – vechea cabană pescărească a părinților ei. Înainte de asta nu se mai dusese acolo de când sărise de pe șine în 2005. Abbas a venit să-l viziteze de câteva ori, iar el s-a dus în oraș ca să se întâlnească de câteva ori cu Mette și Mårten. Mette era una dintre cele mai vechi colege de-ale lui de la brigadă, singura de acolo pentru care avea un respect total, ceea ce în timp a dus și la formarea unei relații personale strânse. Iar după aceea s-a împrietenit și cu soțul ei, Mårten, un psiholog de copii puțin excentric.

Însă vizitele în oraș erau scurte, fiindcă el tânjea să iasă din nou pe insulă. Să se întoarcă la izolarea lui. La început, a petrecut timp aranjându-și casa. Era o casă simplă, cu lambriuri de lemn pe pereți și podea de piatră, un acoperiș de țiglă care rezistase celei mai aspre vremi. Fusesse construită

cu peste o sută de ani în urmă, iar Stilton avea de gând să aibă grijă să rămână acolo pentru tot restul vieții lui.

După ce a pus casa în ordine a început să curețe terenul.

Trecuseră mai mulți ani de când se mai ocupase cineva de teren și mulți copaci căzuseră în timpul furtunilor. Lui îi convenea de minune. S-a pus pe treabă cu ferăstrăul vechi al bunicului său, a retezat, a stivuit și apoi a început să taie. În fiecare dimineață se ducea la buturuga de tăiat lemne, lua o nouă bucată de lemn și ridica toporul. Oră după oră, până când brațele îi deveneau de plastilină. După aceea se ducea să se întindă în pat, lângă bucătărie, și-și verifica brațele și picioarele să nu aibă căpușe.

Apoi citea.

Seria Manhattan. Cărți polițiste din anii cincizeci. Singurele cărți care fuseseră vreodată în casa bunicilor. Bunicului său îi plăceau foarte mult. Peter Cheney, James Hadley Chase, Mickey Spillane. Le citise de multe ori în tinerețe, când locuia acolo cu cei bătrâni, furișându-se cu cărțile uzate în latrină ca să se piardă în poveștile alea neînduplecate. Încă își mai amintea multe dintre numele eroilor. Lemmy Caution. Slim Callaghan. Mike Hammer. Uneori se întreba cât de mult îi influențase alegerea profesiei fascinația lui juvenilă față de aceste povești cu polițai și detectivi.

Citea cărțile din nou, până când adormea.

Când se trezea, mânca orice lucru de care reușise să facă rost – fie de la micul magazin de pe insulă, fie de la livrările cu barca din Vaxholm, în funcție de perioada anului.

Întotdeauna mâncare ușor de preparat.

Apoi se așeza și se uita pe geam. La mare, la stele și la luminile de pe vapoarele din depărtare. Nu avea visuri legate de mare, sau de o viață pe mare – își dorea pământ solid sub picioare. Dar îi plăcea să stea la fereastră.

Aștepta răbdător.

Pe măsură ce-i revenea forța fizică, prin tăiatul lemnurilor, pescuit și plimbări lungi pe insulă, și creierul începea să-i funcționeze din nou.

Ceea ce era mai bine sau mai rău.

Și-a făcut niște examene serioase de conștiință. Era destul de dureros. Se forța să-și amintească numele tuturor celor pe care îi trădase în timpul anilor petrecuți în poliție. Oameni pe care-i abandonase, cu care tăiasse legăturile, pe care îi tratase cumplit. Oameni care l-au iubit, care au încercat să-l sprijine, care i-au fost alături. Oameni care în cele din urmă și-au pierdut speranța.

Lucrurile astea îl afectau.

Dar îl împingeau înainte.

Mai întâi către un sentiment de rușine. A durat vreo două luni până să-l proceseze. Însă când și-a dat seama în cele din urmă că primul pas înainte e să se respecte mai mult pe el însuși, pe omul care era în momentul ăla, presiunea a slăbit puțin. Era cine era și se ocupa de treaba asta cât de bine putea. Și avea să încerce să obțină un nou respect față de sine din treaba asta.

Atunci a început să simtă semnele furiei.

Nu imediat. Încă nu se simțea în stare, dar a început să se gândească mai mult la anumite lucruri. „Ani pierduți.” Pierduse câțiva ani din viață. De ce? Știa ce stârnise situația asta, știa că nu există explicații medicale, dar asta era tot adevărul?

Atunci s-a apropiat mai mult de furie.

S-a apropiat mai mult de Rune Forss.

Stilton se uită din nou la el însuși în vitrina magazinului de jucării. Un bătrân într-o haină bătoasă veni și se opri lângă el.

— Nu aveți o punguță pentru câini, nu?

— Punguță pentru câini?

— Wiffin s-a ușurat pe trotuar și am uitat să iau o pungă.

Stilton se uită în jos și văzu un ghem de blană cu înfățișare ciudată înconjurându-i picioarele bărbatului.

— Îmi pare rău, n-am o punguță pentru câini.

— În regulă, îmi cer scuze de deranj.

Bărbatul îl trase pe Wiffin într-o parte. Stilton se întoarse cu fața la vitrina magazinului. Nu-i era deloc greu să se conecteze la ceea ce se petrecea în interiorul lui. Se petrecea de ceva timp și de curând situația escaladase. Un fel de nevoie frenetică să se întoarcă. Și să ocupe din nou un loc în lume.

Să compenseze timpul pierdut.

Însă nu știa exact cum să facă asta. Își dedicase o mulțime de gânduri profunde chestiunii ăsteia. Unde să meargă? Ce să facă cu viața lui? Renunțase la ea odată, iar în momentul acela o recăpătase.

Sau și-o recuperase.

Ce avea să facă cu ea?

Își petrecuse cea mai mare parte a vieții de adult lucrând în poliție, unde avusese succes. Avea o busolă morală bună, sentimentul binelui și al răului,

poate chiar mai limpede în acel moment decât înaintea anilor petrecuți pe stradă. Însă nu-și putea imagina în niciun caz întoarcerea în mediul ăla din poliție.

Trebuia s-o ia în altă direcție.

Dar mai întâi trebuia să se ocupe de Rune Forss.

Era primul pas spre împăcarea pe care o căuta.

Se uita dincolo de reflexia lui, în magazinul de jucării. Văzu seturi de trenuri electrice și puzzle-uri și cutii mari de Lego și se trezi că-i e dor de copii.

De copii care să se joace. Cu el.

Copii care să fie ai lui.

Nu avea să aibă niciodată copii, de asta era sigur. Vremea aia trecuse. Când ar fi fost vremea potrivită, în timpul căsniciei cu Marianne Boglund, el fusese consumat de anchetele unor crime și-i spusese foarte clar că nu e pregătit să aibă copii. Țsta fusese probabil unul dintre motivele divorțului.

Dar mai erau și altele.

Se dezlipi de magazinul de jucării și o luă spre piața Odenplan. Se uită la restaurantul Tennstopet de pe cealaltă parte a străzii. Acolo era aglomerat, departe de frig și dezolare. Acel simț al comunității nu-i plăcuse niciodată. Își scoase mobilul și o sună pe Mette Olsäter. Răspunse după ce sună de două ori.

— Salut, sunt Tom.

— Salut! Ești în oraș?

— Da. Vreau să mă ocup de Rune Forss.

— Serios? O!

— Ești surprinsă?

— Nu. Dar nu pot vorbi acum. Tocmai am fost rugată să mă alătur comitetului director al unei operațiuni internaționale antidrog și trebuie să trimit un milion de chestii prin e-mail. Putem să ne vedem mâine?

— Aș putea să vin la tine acasă în seara asta?

— Nu e tocmai convenabil.

— De ce?

— Am invitat-o pe Olivia la cină.

— Și?

La celălalt capăt al firului se lăsă liniștea, iar Stilton înțelese exact despre ce e vorba. Olivia îl învinovăța pe Stilton pentru o mulțime de căcaturi întâmplare în legătură cu cazul de pe insula Nordkoster. Cu uciderea mamei

ei. Lucru oarecum justificat, știa asta. Își îngropase capul în nisip și nu îndrăznise să-i spună adevărul despre anumite lucruri. Când o făcuse în cele din urmă, Olivia se înfuriase, și probabil încă mai era furioasă.

Din nou, lucru oarecum justificat.

Așa că înțelegea ce vrea să spună Mette.

— Atunci mâine când putem să ne vedem? zise el.

— La unsprezece.

— Unde?

— Aici.

— La birou?

— Da, n-am timp să umblu teleleu prin oraș. Ai vreo veste de la Abbas, apropo?

— Nu, de ce?

— Am încercat să-l sun de multe ori, dar nu răspunde.

— Dă cu aspiratorul.

— Dă cu aspiratorul?

— Sau poate e pe lumea cealaltă, lumea de dincolo.

Abbas încercase odată să-i explice lui Stilton care e treaba cu sufismul. Stilton ascultase. Când Abbas a început să vorbească despre o lume de dincolo, Stilton i-a propus un joc de table.

Și asta a fost tot.

— Dar pot să-l sun, zise el.

— Mersi. Pa.

Stilton închise telefonul.

Își ridică gulerul jachetei de piele și porni spre Odenplan. Avea chef să mănânce un cârnat și credea că acolo e o tonetă cu cârnați.

Nu era.

Olivia stătea în bucătăria peste care timpul trecuse frumos și savura cel mai nou experiment în materie de tocanе al lui Mårten. Tânjise de-a dreptul să vină acolo, la conacul vechi și dărăpănat, semihaotic, verde cu alb, din localitatea Kummelnäs de pe insula Värmdö, cu copii și nepoți zburdând prin jur. Trecuse mult timp de când fusese acolo ultima oară. Rănile încă nu erau vindecate atunci, iar ea încă avea lunga călătorie în față. Și cu toate astea totul îi reveni în minte ca un șuvoi de îndată ce intră pe poartă. Acolo, în casa aia, se dezvăluise totul cu numai un an în urmă. Mette și Mårten fuseseră acolo, dar nu ei o șocaseră, ci Tom Stilton. El nu era acolo în clipa

aia – dacă ar fi fost, Olivia ar fi plecat.

Duse la gură o lingură de tocană caldă, cu o aromă delicioasă.

— Se pare că Tom s-a repus pe picioare, spuse Mette deodată, în timp ce-i umplea paharul Oliviei cu vin roșu.

— Ah, da? Ce tocană delicioasă, Mårten! Ce condimente ai folosit? Mult usturoi?

— Da, zise Mårten. Și puțin cayenne și garam masala.

— Locuiește pe insula Rödölga de aproape un an, continuă Mette.

— Aveți de gând să discutăm despre Tom Stilton?

Olivia avusese un ton puțin mai tăios decât intenționase și îi părea rău. Știa că Mette are doar intenții bune, dar nu voia să vorbească despre el. Iar Mårten își dădu seama de asta imediat.

— Povestește-ne despre excursie, zise el.

Olivia le povesti bucuroasă. Câteva pahare de vin mai târziu, Mette și Mårten erau puși la curent cu majoritatea lucrurilor care se petrecuseră în timpul excursiei.

Excepția era Ramón.

Când termină, Mårten se uită la ea.

— Deci o să-ți schimbi numele de familie?

— Da, dar încă nu m-am ocupat de formalități.

— Și atunci unde vrei să te angajezi?

Mette era cea care o întreba, iar Olivia aștepta cu groază acea întrebare. Știa că urmează, desigur, dar știa și că Mette nu este Maria, care spusese doar „bine”. Mette era detectiv inspector-șef la Brigada Națională de Criminalistică.

— Nicăieri, răspunse Olivia.

— Cum adică?

— Nu știu dacă vreau să intru în poliție. Nu cum mă simt acum, în orice caz.

— Dar abia ai absolvit Academia!

— Da.

— Atunci de ce nu vrei să intri în poliție?

Mårten văzu cât de supărată e Mette, iar Olivia simți cum atmosfera de la masă se schimbă. Însă luase o decizie pe care și-o asuma.

— Vreau să fac alte lucruri.

— Cum ar fi?

— Să studiez istoria artei.

— Și o să-ți bați joc de toată pregătirea?

— Mette. Mårten își puse mâna pe brațul lui Mette. Asta ține de ea.

— Sigur. Mette vorbi direct cu Mårten, fără să o privească pe Olivia. Dar credeam că o pasionează domeniul. Că vrea să facă ceva. Să schimbe ceva. Să realizeze ceva. Se pare că m-am înșelat.

— Nu e prea frumos din partea ta, zise Olivia. Mette era gata să răspundă, dar Olivia continuă: N-ai absolut niciun motiv pentru care să stai și să mă judeci. Habar n-ai ce vreau și ce pot eu să realizez. Sunt o mulțime de oameni care schimbă ceva și care nu sunt în poliție. Credeam că ești puțin mai deschisă la minte.

Mårten se uită la Mette. Trecuse ceva de când mai îndrăznise cineva să-i vorbească așa în față. Mai ales o persoană tânără. Respectul lui față de Olivia crescuse enorm, dar avu grijă să nu-i arate asta soției. Mette o privi pe Olivia preț de câteva secunde, urcând și coborând cu mâna pe paharul cu vin, în timp ce asimila cuvintele Oliviei.

— Îmi pare rău, zise ea. Ai dreptate. Doar că m-am simțit atât de dezamăgită. Știu cât de pricepută ești și ce fel de persoană ești. Avem nevoie de oameni ca tine. Mi se pare că îți irosești calitățile. Ai fi putut deveni un anchetator excelent.

— N-am zis că n-o să intru niciodată în poliție. E posibil să mă răzgândesc.

— Așa sper și eu.

Mette ridică paharul în cinstea Oliviei și amândouă luară câte o înghițitură de vin. Mårten simțea că s-a ajuns la un armistițiu.

Un fel de armistițiu.

Mette nu avea de gând să lase lucrurile așa.

— Unul dintre vecinii noștri s-a spânzurat ieri, zise Olivia, mai degrabă ca să schimbe subiectul. În Rotebro.

— Bengt Sahlmann, zise Mette.

— Da. Îl cunoșteai?

— Nu personal, dar știu cine era. Lucra la Direcția pentru Accize și Operațiuni Vamale. Am luat legătura când au avut o operațiune majoră antidrog cu câțva timp în urmă. Tocmai am auzit vestea azi-dimineață. Era un om bun.

— Da.

— Tu îl cunoșteai?

— Maria îl cunoștea. Eu am fost babysitter pentru fata lui, Sandra, acum

o mie de ani. Ea a fost cea care l-a găsit.

— Îngrozitor.

Mårten se ridică și începu să debaraseze. Voia să le dea doamnelor ocazia să ajungă pe un teren neutru. Și Olivia își dorea asta. Mette era foarte importantă pentru ea, atât profesional, cât și ca prietenă. Nu voia să existe tensiuni între ele, așa că zise ceva ca să atragă atenția lui Mette.

— Dar cred că e ceva ciudat în sinuciderea lui, zise ea.

— Ce?

— Multe lucruri.

Olivia o văzu pe Mette umplându-și paharul și trăgându-și scaunul puțin mai aproape.

— Povestește-mi.

Îi atrase atenția imediat.

— Primul lucru care m-a frapat a fost că știa că Sandra e în drum spre casă. Știa că o să-l găsească. Spânzurat de tavan. Singurul lui copil. Nu e puțin ciudat?

— Ba da.

— În plus, îi promisese Sandrei că o să-i cumpere mâncarea preferată pentru cină, ceea ce a și făcut. Totul era în bucătărie.

— Ai intrat în casă?

— Da. După sinucidere. Aveam grijă de Sandra, a dormit acasă la Maria. M-a rugat să mă duc să-i iau laptopul, așa că m-am dus.

— Și atunci ai văzut că a cumpărat toată mâncarea?

— Da. Și apoi își ia viața?

Mette luă o gură de vin.

— Mai ai? întrebă ea.

— Da, nu era niciun bilet de rămas-bun, pe de o parte.

— Nu toată lumea lasă bilete. În cazul lui Sahlmann, știind că fata lui e pe drum, ar fi trebuit să fie. Dar nu se știe niciodată. Altceva?

Mette era vizibil atentă în clipa aia. Din curiozitate generală, dar și din motive necunoscute Oliviei.

— Laptopul, zise Olivia. Sandra a spus că au un laptop comun și că are niște proiecte pentru școală salvate pe el de care are nevoie. Trebuia să fie în birou.

— Și nu era?

— Nu. M-am uitat, dar nu l-am găsit nicăieri.

— Care a fost reacția Sandrei?

— I s-a părut ciudat. Se pare că îl ținea mereu în birou.

— Poate l-a luat cu el la serviciu?

— Da, poate.

— Dar nu crezi?

— Habar n-am.

— Crezi că a fost furat?

— Dacă a fost furat atunci poate n-a fost sinucidere.

— Nu. Dar nu știm asta.

— Nu încă, zise Olivia.

— Acum vorbești ca anchetatorul care nu vrei să fii.

Dar Mette zâmbi ușor când spuse asta, iar Olivia zâmbi și ea, iar Mårten simți că situația e suficient de detensionată cât să le tenteze cu un platou de brânzeturi.

Olivia îi îmbrățișă călduros pe Mette și Mårten în hol înainte să plece. Ea și Mette aveau o legătură destul de strânsă cât să reziste unei mici confruntări.

De îndată ce Olivia dispăru pe ușă afară, Mette își scoase mobilul. Ascunsese intenționat informații de Olivia. Informații din poliție. Lucruri care nu mai erau treaba Oliviei – urma să studieze istoria artei. Altfel Mette i-ar fi spus că o cantitate mare de droguri a dispărut recent de la Accize și Operațiuni Vamale. O parte a uriașei capturi de droguri de la începutul toamnei. Nimeni nu știa unde dispăruseră drogurile. Era o investigație internă în desfășurare, care până cu o zi în urmă, cel puțin, fusese condusă de Bengt Sahlmann.

Care tocmai se spânzurase.

În circumstanțe care stârniseră suspiciunile Oliviei.

Iar în momentul acela și pe ale lui Mette Olsäter.

Conversația fu scurtă. Mette ceru ca autopsia lui Bengt Sahlmann să fie grăbită. Când închise văzu că Mårten se uită la ea cu acea privire. O privire care părea inofensivă oricui în afara partenerei lui de treizeci și nouă de ani.

Ea știa exact ce înseamnă privirea aia.

— Da, am încolțit-o, știu, dar mi-am cerut scuze.

— Doar fiindcă ai fost nevoită s-o faci.

— Da, poate. Dar cred că e o fraieră. Unul dintre cei mai promițători și talentați viitori detectivi pe care i-am cunoscut vreodată „n-are chef să intre în poliție”. Tipic.

— Cum adică, „tipic”?

— Copiii din ziua de azi! Vor să călătorească, să se gândească la chestii, să sară dintr-una într-alta, totul e posibil, fără nicio obligație, totul se învâрте doar în jurul lor. Mă enervează.

— Acum ești nedreaptă față de ea. A avut niște probleme extraordinare, și tu știi asta. Ea, mai mult ca oricine, trebuie să-și găsească singură calea. Dacă poate.

Mette încuviință ușor din cap. Mårten avea perfectă dreptate.

— În orice caz, cred că e cu siguranță metoda greșită de a o convinge să se întoarcă în poliție, zise el.

— Cum adică?

— Provocând-o. E la fel ca Tom. Se duce în ofensivă. Detestă să fie pusă la îndoială. Trebuie să te gândești la ceva mai șiret dacă vrei să ajungi undeva.

— Șiretenia e departamentul tău.

— Mersi.

Mårten o trase pe Mette spre el și era gata să-i dea un sărut cam amețit, când ușa se deschise brusc și unul dintre băieții lor intră cu Jolene, care râdea.

— Am dat coș!

Jolene avea douăzeci de ani și era întârziata lor. Avea sindromul Down. Cu o săptămână în urmă începuse să joace baschet cu echipa Skuru Specials, iar în seara aia reușise să bage mingea în coș.

Era un moment important pentru ea.

Olivia se așeză în autobuzul care o ducea acasă. Simțea efectele vinului roșu. Era a doua seară la rând și nu era obișnuită cu asta. Se simțea cam rău în timp ce autobuzul se hurduca pe autostrada către Slussen. Izul de urină din aer nu făcea deloc situația mai ușoară. Hotărâse să se așeze în spate, mereu făcea asta dacă era liber, și se pare că cineva făcuse pipi acolo. Se ridică și se mută cu câteva rânduri mai în față. Mai erau doar trei pasageri în afară de ea. Se prăbuși pe scaunul de la fereastră și încercă să-și concentreze privirea.

Ai fi putut deveni un anchetator excelent.

Cuvintele lui Mette îi răsunau în cap. Erau cuvinte mari, de la unul dintre cei mai experimentați detectivi criminaliști, cunoscută că nu face complimente cu ușurință. Oare fac o greșală? Poate ar trebui să intru totuși

în poliție? Mereu mi-am dorit asta. Dintr-odată se simți obosită, tristă și beată.

Atunci îi sună mobilul.

— Hei, e prietena ta cea mai bună!

Vocea lui Lenni se auzea aproape până la șoferul autobuzului. Olivia fu nevoită să țină telefonul departe de ureche.

— Și chiar vreau să te văd cât mai ești bronzată!

— Sigur, zâmbi Olivia. Ne vedem mâine.

— Dar eu vreau să te văd acum! Unde ești?

— În drum spre casă?

— Bun. Fiindcă sunt la ușă la tine.

Dorința bruscă a lui Lenni de a se întâlni cu Olivia se dovedi a avea motivele sale. Se încuiase pe dinafară și nu avea chef să meargă la mama ei în Sollentuna ca să ia cheia de rezervă.

Olivia abia reuși să iasă din lift pe strada Skånegatan înainte ca fața să-i dispară într-un ghem de păr blond și creț proaspăt spălat și să se piardă în îmbrățișarea uriașă a lui Lenni.

— N-ai voie să mă mai părăsești niciodată atâta timp! Promiți?

— Promit, chicoti Olivia.

— Doamne, dar ce duhnești a băutură!

— Vin, nu băutură.

Olivia se trase din îmbrățișare și o privi pe Lenni.

— Iar tu te-ai tuns de când am vorbit ultima dată pe Skype.

— Da, am decis că trebuie să am breton.

Lenni încercă iute să-și turtească bretonul ciufulit cu degetele.

— Îți stă bine! Arăți grozav, spuse Olivia.

— Dar tu? Ești așa de bronzată! Nu ieșim împreună în public în săptămânile următoare, în niciun caz.

Olivia râse din nou și simți cum tristețea i se risipește. Doamne, ce dor i-a fost de Lenni! Prietenia lor era atât de directă și de naturală. Iar în ciuda diferențelor dintre ele, atât exterioare, cât și interioare, Lenni era unul dintre puținii oameni în care Olivia mai avea încredere. Își pescui cheile din geantă și deschise ușa. Când intră în hol și aprinse lumina, văzu că jumătate din rujul lui Lenni e pe obrazul ei. Zâmbi și-l șterse cu mâna. Lenni apără în spatele ei în oglindă.

— Ei, bine, măcar așa te mai machiezi și tu un pic, zise ea. Dar eu îmi

dau silința. Fac niște ceai ca să te trezești.

Și asta făcu Olivia – se trezi – în timp ce Lenni o puse la curent cu ce au mai făcut toți prietenii lor. Olivia era destul de bine informată, cel puțin în privința lucrurilor pe care aleseseră să le pună pe Facebook, dar sigur că Lenni putu să-i spună o mulțime de detalii și povești jenante cu care aceștia nu voiseră să se laude online.

Apoi Olivia îi povesti despre excursie, până la ultimul detaliu.

— Și cu Ramón cum rămâne? Ce s-a întâmplat?

— Chestii. Dar apoi am plecat.

Lenni râse.

— E ceva schimbat la tine, știi?

Olivia se uită la ea.

— Mă rog, adică știu că s-au întâmplat o mulțime de lucruri, spuse Lenni. Dar nu e doar asta. Înainte, n-ai fi făcut niciodată sex întâmplător cu un tip într-o văgăună din Mexic.

— Nu, dar pe de altă parte nici nu mai fusesem în Mexic.

Olivia zâmbi.

— Și cu Ove ce gânduri ai? întrebă Lenni.

— Cum adică „ce gânduri am”? El ce legătură are?

— El ce legătură are? o imită Lenni. Știi exact ce vreau să spun.

Dar Olivia nu știa. Ove Gardman era băiatul care o văzuse pe mama ei în timp ce era înecată și cel care îi salvase viața. La propriu. Dacă el n-ar fi fost acolo în noaptea aia, cu douăzeci și cinci de ani în urmă, ea n-ar fi existat în acel moment. Nu mai era doar un băiat, ci un bărbat de treizeci și cinci de ani care își petrecuse viața hoinărind în jurul lumii, salvând recifuri de corali, delfini și balene. Era biolog marin. Drumurile li se intersectaseră cu un an în urmă, când ea se întorcea pe insula Nordkoster ca să vadă plaja pe care îi murise mama și pe care se născuse ea. Când a avut căderea nervoasă, el a fost cel care a avut grijă de ea. A rămas la el o săptămână. El a ascultat-o, a susținut-o și a avut grijă să mănânce câte ceva. A fost sprijinul ei moral. Iar de atunci erau aproape ca frate și soră, doi copii singuri la părinți care se înțelegeau unul pe celălalt.

Nimic mai mult.

În ceea ce o privea pe Olivia.

— Ove e în Guatemala sau ceva de genul, zise ea. Am vorbit ieri pe Skype.

— Și îi era dor de tine în disperare? Am dreptate?

Lenni își duse dramatic o mână la inimă și își apăsă fruntea cu dosul celeilalte palme.

— Gata, suntem doar prieteni, după cum știi prea bine.

— Da, dar nu înțeleg de ce. Mare păcat! E extrem de sexy, e drăguț și...

— Și?

— Perfect pentru tine. Doar numele lui e un pic cam plictisitor – Ove Gardman – dar cu asta trebuie să te împaci. Poate oricând să-și schimbe numele, așa, ca tine.

Olivia râse. Lenni avea mereu păreri despre oricine. Iar tipii cu tunsoarea nepotrivită, hainele nepotrivite și numele nepotrivit, de altfel, erau de neacceptat în lumea ei.

Pe de altă parte, ea putea să aleagă după bunul plac.

— Nu sunt îndrăgostită de Ove și nici el de mine. Și asta e tot. Lenni își fixă ochii albaștri machiați cu atenție asupra Oliviei.

— L-ai întrebat?

— Sigur că nu.

— Pe tine te-ai întrebat?

Olivia nu se întrebese. Nici măcar nu se gândise vreodată la Ove în felul ăla. Când a intrat în viața ei, nu era loc pentru asemenea sentimente, erau pur și simplu prea multe altele de care trebuia să se ocupe mai întâi. Iar acum că se ocupase de sentimentele respective... ei, bine, ce sentimente avea pentru Ove?

Olivia rămase trează o vreme după ce Lenni adormi în pat lângă ea, la jumătatea unei propoziții. Ascultă respirațiile profunde ale lui Lenni, iar după o vreme acestea se prefăcură în sforăituri blânde. Avea dreptate Lenni? Exista ceva mai mult între ei doi? Îi era dor de el, știa asta, iar el se bucura mereu să o vadă când vorbeau pe Skype. Dar... Nu, erau ca un frate și o soră și așa aveau să rămână. O idilă nu ar fi făcut decât să distrugă relația pe care o aveau deja, conchise Olivia înainte să dispară în visele ei, cu sforăitul lui Lenni pe fundal.

Stilton porni spre oraș. Îl sună pe Abbas de două ori, dar nu primi niciun răspuns. Dădea cu aspiratorul în tot cartierul? Apoi își închise mobilul ca să economisească bateria. Nu avea prea mulți oameni pe care să-i sune. Soții Olsäter luau cina cu Olivia. Și acolo se sfârșea lista prietenilor lui. Ar fi putut să-l sune pe Benseman sau pe Arvo Pärt, sau pe unul dintre ceilalți tipi fără adăpost care îi deveniseră oarecum prieteni în anii pe care-i

petrecuse pe stradă, dar simțea că trecuse mai departe.

În schimb, umbla aiurea prin oraș.

Prefera străzile înguste și întunecate aflate la câteva cvartale de aglomerația și zarva orașului. Mai puține mașini, mai puține magazine, mai puțin zgomot. Voia să evite oamenii, tot simțea că se holbează la el uneori, așa cum făceau nu cu mult timp în urmă. Tot evita privirea oamenilor necunoscuți.

Așa că se plimbă cu capul plecat, uitându-se la trotuar.

Mult timp.

Simțea că trebuie să facă timpul să treacă. Se întâmplau prea multe lucruri în mintea lui ca să rămână închis în celula aia pe care o închiriasse pe barja Lunei și trebuia să se plimbe ca să scape de o parte din neastâmpăr. Când era în cabină, voia doar să se detașeze. În ziua următoare se întâlnea cu Mette ca să stea de vorbă despre Rune Forss. Până atunci trebuia să-și omoare timpul.

Așa că se plimbă prin centrul orașului de câteva ori înainte să se întoarcă la Söder. Își văzu foști colegi trecând pe lângă el în duble de poliție de patrulă și se întoarse puțin. Nu că l-ar fi recunoscut, el nu avusese niciodată sarcini de patrulare, iar oamenii din duble erau prea tineri ca să știe cine e.

Dar erau ofițeri de poliție.

Asta era de ajuns.

Îi aduceau aminte de lucrurile nepotrivite.

În cele din urmă ajunsese la barjă, târziu în noapte, într-o stare în care crezu în sfârșit că poate să se bage în pat și să dispară. Urcă scara. Pe punte era întuneric. *Luna asta se vede că nu irosește curentul*, se gândi el, apoi se duse la treptele ce coborau spre cabina lui.

— Bună.

Glasul veni din întunericul de lângă parapet și-l făcu să tresară. Recunoscu vocea, dar nu văzu pe nimeni.

— Bună, zise el. Tocmai mă duceam la culcare.

— Nu vrei un whisky?

Luna ieși din întuneric și intră într-o rază de lumină de la stâlpul de iluminat de pe chei. Înlocuise salopeta cu o pereche de jeanși uzați și un pulover gri de lână. În jurul umerilor ținea o pătură groasă.

— Sunt cam dărâmat, zise Stilton.

— Ai fost să muncești?

— Nu.

Stilton ezită puțin. Luna stătea la doi metri distanță. Părul gros îi atârna pe umăr, legat într-o coadă de cal.

— Te trezești devreme?

— Mă trezesc când mă trezesc.

Luna dădu ușor din cap și susținu privirea lui Stilton.

— Dar aş bea un whisky, minți el.

Luna se întoarse și porni spre salon, în fața lui Stilton. Aprinsese câteva lămpi, de undeva din întuneric se auzea o muzică country blândă, însoțită de un ușor iz de smoală în aer. Doi măslini mici și doi lămâi mai mari erau așezați de-a lungul pereților despărțitori. Luna făcu semn spre o bancă lungă montată pe perete. Deasupra ei erau agățate două tablouri înrămate, picturi mici și abstracte în ulei, în culori îndrăznețe. Stilton se așază. Era prima dată când intra acolo. Îi plăcu de îndată locul. Tot lemnul învechit și închis la culoare, instalații de alamă ici și colo, masa dreptunghiulară cu colțuri rotunjite din fața lui, plină de zgârieturi. Se gândi la Rödölga, la luntrele vechi de acolo, la cabanele pescărești vechi. Simți un dor straniu de casă. Luna se duse la dulăpiorul de lemn de pe perete și scoase o sticlă de Bulleit Bourbon și două pahare mici.

— Zic că e în regulă să-mi sărbătoresc primul chiriaș, zise ea.

— Așa cred.

Turnă whisky-ul și-i întinse un pahar lui Stilton.

— Noroc.

Stilton ridică paharul și sorbi whisky-ul sec.

— Deci e prima dată când închiriezi o cabină? zise ea.

— Da. Trebuie să-mi suplimentez veniturile.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt paznic la cimitirul Norra și se plătește destul de prost. Cum ai ajuns pe stradă?

Întrebarea veni de niciunde, iar Stilton nu avu ocazia să se ferească. Privi în jos, în pahar. I se pusese întrebarea asta de suficiente ori cât să poată prezenta câteva răspunsuri diferite, în funcție de cine întreba. În clipa aia nu avea chef să răspundă deloc.

— E greu de răspuns, zise el.

— De ce?

— Pentru că nu știu cine ești și ce răspuns să aleg.

Luna zâmbi fără să spună nimic. Stilton se simți incomod.

— Ce muzică e? zise el, încercând să schimbe subiectul.

— *Lover's Eyes*. Mumford & Sons. Ce muzică îți place?

— Niciuna în mod deosebit.

Luna se uită la el și luă o înghițitură mică din pahar.

— Luna, spuse Stilton.

— Da?

— Un nume destul de neobișnuit.

— Mama m-a botezat Abluna, e un nume din familie.

— Pare străin.

— Abluna e un nume suedez vechi de fată. Dar apoi mama a dispărut și lui tata nu-i plăcea numele, așa că mi-a zis Luna în schimb. „Lună”, în italiană. Îmi place.

— E frumos.

— Mulțumesc.

— Când a dispărut mama ta?

— Când aveam doisprezece ani. Era o „umblătoare cu vântul”.

— Ce-i asta?

— E un termen vechi din limba sami, cel care umblă cu vântul. Care merge pe drumul lui.

— Era sami^{1}?

— Nu.

— Ah, bine.

Atunci începură să sece rezervele conversaționale ale lui Stilton, dar alese ceva la îndemână.

— De cât timp ai barja?

— Am dat peste ea acum doi ani, în Toulouse, m-am îndrăgostit de nume.

— *Sara la Kali*.

— Da. E numele unei sfinte romane. Am luat-o pe canale.

— Singură?

— Nu, tata e căpitan de vas pe mare. A venit și el cu mine.

Stilton încuviință și bău whisky-ul până la fund. Simți cum oboseala acumulată îl lovește cu toată forța. Și totuși voia să rămână așezat. Pe de o parte. Pe de alta îl avea pe Rune Forss de care trebuia să se ocupe.

— Mă duc la culcare acum, zise el.

— Mulțumesc pentru companie.

— O să mai fie și alte dăți.

Stilton întoarse privirea când spuse asta. Luna zâmbi din nou și-l urmări

cu privirea. Își turnă încet încă o porție. Când duse paharul la buze, Stilton dispăruse.

Vin dintr-o familie de vânători de foci.

Luna dădu pe gât whisky-ul și lăsă jos paharul. Când îi dădu drumul, văzu că mâna îi tremură ușor. Era o mână vânoasă, împărțită de brazde, unele de la muncă și altele secrete. O întoarse și se uită la unghiile ei, late, scurtate uniform, nevopsite. Nu era genul care să se dea cu oja. Avea un alt fel de vanitate.

Dar tremuratul?

Strânse pumnul ca să-l liniștească. Tremuratul o îngrijora. Îl avusese și în dimineața aia, și la cimitir cu o zi în urmă. Un tremur ușor al ambelor mâini pe care nu și-l putea explica. Avea patruzeci și unu de ani și fusese în formă maximă toată viața, în afara unor alergii ocazionale. Se uită la coridorul pe care dispăruse Stilton. *Păcat că nu e doctor*, se gândi ea. *Foștii polițiști probabil nu au mare lucru de spus despre tremuratul mâinilor.* Se lăsă pe spate și stinse luminile din salon. Stâlpii de iluminat de pe chei aruncau o lumină cețoasă, în diagonală, prin hublouri, iar silueta ei se profila pe peretele cu lambriuri de lemn închis la culoare din spatele ei. Își lăsă corpul să alunece pe banca de lemn și se întinse puțin. În ultimul timp îi era greu să adoarmă. Uneori urca să se întindă în salon, doar ca să mai schimbe mediul, iar când și când mai adormea acolo. Închise ochii și simți cum ațipește, iar băutura o leagănă în întuneric. Cu o clipă înainte să se lase pradă somnului, auzi urletul.

Venea din cabina lui Stilton.

Se ridică în șezut, cu inima bubuindu-i în piept. Era gata să se întindă la loc când auzi alt urlet. Luna se ridică și se duse pe coridor. Se opri la o oarecare distanță de cabina lui Stilton. Pe sub ușă nu se vedea niciun strop de lumină. Rămase acolo în tăcere. Apoi auzi alt urlet, mai grav de data asta, mai scurt, urmat de un scâncet lung și prelungit.

Visează, se gândi ea. *Coșmaruri.*

Când Stilton o întrebase dacă poate să încuie ușa cabinei, simțise deja că e ceva misterios la bărbatul ăla. Ca și cum chiria pe care o plătea era doar un rău necesar, un mod rapid și ușor de a face rost de o locuință, de un loc în care să doarmă și nimic mai mult.

Se duse înapoi în salon.

Micul fascicul rotund de lumină lunecă încet peste un perete alb și gol de

dormitor. Trecu atent peste marginea unui afiș înrămat, se opri, ezită, apoi se întoarse la loc peste peretele gol.

Abbas stătea pe podea cu o lanternă mică în mână. Se înfășurase într-o cuvertură gri. Ochii abia i se vedeau în lumină, roșii și dureroși de la frecat și plâns și de la lipsa de somn. Încercă să se uite la peretele de vizavi, încercă să atingă partea umbrită de întuneric, dar nu îndrăzni. Închise ochii ca să câștige puțin timp. Știa că trebuie să se uite la afiș.

În clipa aia.

Stătea acolo de ore întregi, așteptând să se lase întunericul, încercând să-și adune forțele. În zadar. Tot corpul îi era stors, brațul care ținea lanterna era moale și slab, semnalele de la creier abia îi ajungeau la mână.

— Trebuie să mă uit la el acum.

Se auzi singur cum rostește cuvintele alea. Le repetă iar. Încet, deschise ochii și începu să îndrepte fasciculul de lumină de-a latul peretelui, în direcția afișului, se opri, cu lumina tremurând în sus și în jos, apoi îi îngădui să se reverse peste margine, cu grijă.

Era un afiș mare și frumos, un afiș de circ din Franța, de la Cirque Gruss, de la jumătatea anilor nouăzeci, în nuanțe de roșu și albastru. Lumina exploră imaginea încărcată de energie, jonglerii, trapezul, elefanții; trecu ceva până când îndrăzni s-o miște până jos de tot, spre textul cu numele artiștilor.

Acolo rămase.

Deodată, lumina se stinse și se făcu întuneric beznă. Singurul sunet care se auzea era o respirație greoaie.

Aspiratorul nu se mai auzea.

Capitolul 6

Chiar înainte să ajungă la capătul scărilor, Agnes Ekholm trebui să se oprească și să-și tragă răsuflarea. Îi era greu pe scări, mai ales la urcare, iar în momentul ăla era în drum spre etajul al patrulea. Își trăsesese o haină peste halatul roz și își băgase picioarele într-o pereche de papuci pufoși și moi. Când ajunsese pe palier ezită puțin.

Care era ușa?

Vederea ei avea nevoie de ochelari diferiți pentru distanțe diferite, și bineînțeles că luase cu ea perechea nepotrivită. Îi băgă la loc în buzunarul hainei și se aplecă foarte aproape de ușă. Da, asta trebuia să fie. Cu un tremur ușor, sună la ușă. Zgomotul de pe partea cealaltă îi era limpede până și lui Agnes, cu auzul ei masacrat. După câteva minute sună din nou. Poate nu era acasă? Mai sună o dată, așteptă și apăsă pe clanță. Ușa era încuiată. Agnes oftă și se întoarse să plece. Toată escalada aia pentru nimic. Tocmai când se apropia greoi de prima treaptă, ușa din spatele ei se deschise. Se întoarse. În ușă stătea un bărbat, vedea asta, înfășurat într-o cuvertură. Era nebărbierit, avea părul în toate direcțiile și ochii înfundați în două adâncituri întunecate. Agnes tresări puțin.

— Scuze. Îl căutam pe Abbas.

— Da?

Agnes se holbă la bărbat și fu nevoită să-și dea seama că e Abbas, într-adevăr, cel care stătea în ușă. Într-o stare în care nu-l mai văzuse niciodată. Nici măcar nebărbierit nu-l văzuse vreodată.

— Îmi pare tare rău, n-am văzut că ești tu.

— Ce voiați?

— Tocmai m-am întâlnit cu poștaşul și a zis că ai cutia plină, nu mai e loc pentru corespondența de azi, se pare că n-a fost golită de ceva vreme.

— Nu m-am simțit bine.

— Păi, da, observ, bietul băiat. Ce e...

— O să golesc cutia.

— Bine. Păi, sper că o să te simți mai bine curând. Nu vrei niște prăjitură cu morcovi?

— Nu, mulțumesc.

Agnes dădu ușor din cap și coborî cu greu. Abbas închise repede ușa.

O cutie poștală plină?

Făcu câțiva pași în hol și se privi în oglinda îngustă. Înțelese imediat reacția lui Agnes. Arăta îngrozitor. De cât timp era așa? Lăsă jos cuvertura și văzu câteva pete mari pe pulover. *Am vomitat în chiuveta din bucătărie?* Își amintea ceva vag. Intră în sufragerie și văzu aspiratorul pe podea. *Dădeam cu aspiratorul? De ce?* Era prins în rădăcini în mijlocul camerei. Era ceva acolo și despre asta era vorba. Ce? Încet, privirea lui ajunsese pe măsuta de sticlă. La ziar. Abonamentul lui. Era exact unde-l lăsase, cu o latură perfect aliniată cu marginea sticlei. Se uită la el. Asta era?

Da, asta era.

Ce trebuia să-i revină îi reveni lent.

Puțin câte puțin.

Când totul i se așează la loc în memorie, se duse drept la duș.

La început fierbinte, mult timp, ca să iasă din picaj, apoi, treptat, tot mai rece. Când deveni rece ca gheața, își veni în fire și luă o decizie.

Mai întâi scoase cuțitele.

Cinci cuțite Black Circus.

Cu tăiș dublu.

Mette traversă coridorul foarte repede, fără să facă vreun semn prin geam către vreunul dintre colegii din birouri. Se grăbea. Dădu colțul cu un dosar gros sub braț și deschise ușa de la sala de ședințe pe care o alesese. Bosse Thyrén și Lisa Hedqvist, doi dintre tinerii ei anchetatori preferați, erau deja în sală. Deocamdată voia să păstreze grupul cât mai strâns cu putință. Lăsă dosarul pe masa din față și se așează pe scaunul din spate. Primise răspunsul de la expertiza medico-legală cu mai puțin de o oră în urmă: Bengt Sahlmann a fost ucis. Nu încăpea nicio îndoială în privința asta.

— Era mort înainte să fie spânzurat. Crima a fost precedată probabil de o încăierare, avea fragmente de piele sub unghii.

— ADN?

— Se ocupă cineva.

Mette pusese agenți să bată din ușă în ușă în cartierul Rotebro și trimisese tehnicieni la Sahlmann acasă.

— Am pierdut timp prețios, zise ea. Sahlmann a fost găsit spânzurat acum două seri de către fiica lui, Sandra, iar la locul faptei nu era nimic care să indice că ar fi vorba de altceva decât de o sinucidere. Raportul preliminar e impecabil. Ceea ce înseamnă că ucigașul sau ucigașii au un avans de peste treizeci și șase de ore. L-am rugat pe Lagerman să verifice finanțele lui

Sahlmann. Elin îi trasează cercul de cunoscuți. Soția lui a murit în tsunami. Are o cumnată care locuiește pe Johan Embergs Väg 8, în Huvudsta. Numele ei e Charlotte Pram. Fiica lui, Sandra, e acum la ea acasă. Nu a fost informată că anchetăm o crimă. Tu o să te ocupi de asta, Lisa, dar ai grijă. Bosse și cu mine mergem la Accize și Operațiuni Vamale.

— Atunci noi de ce ne ocupăm de ancheta asta? se întrebă Bosse.

— Eu am vrut.

— De ce?

— Pentru că există legături cu traficul internațional de droguri. O cantitate mare de droguri 5-IT a dispărut recent de la Accize și Operațiuni Vamale. Făcea parte din captura de la razia aia majoră de la începutul toamnei, știți despre ce vorbesc?

— Da, zise Lisa. Dar ce legătură are Sahlmann?

— El se ocupa de ancheta internă de la Accize și Operațiuni Vamale care încerca să afle unde au dispărut drogurile. În cele din urmă a descoperit niște informații care l-au pus în pericol.

— Astea sunt speculații? întrebă Lisa.

— Da. Mai puțin speculativ e faptul că laptopul lui Sahlmann i-a fost furat din casă în aceeași noapte în care a fost ucis.

— De unde știi asta?

— De la o sursă.

Dintr-un motiv oarecare, Mette nu voia să dea numele sursei, Olivia Rønning. Sau Rivera. Atât Bosse, cât și Lisa o cunoșteau pe Olivia de la cazul de pe insula Nordkoster, știa asta. În clipa aceea își dădu seama că trebuie să vorbească și cu Olivia, desigur. Ea fusese la locul crimei la doar o oră și ceva după ce aceasta avusese loc.

Așa că Mette făcu un pas în spate.

— Olivia Rønning a fost sursa.

— Și ea de unde știe? întrebă Bosse.

— Trebuie să vă spună ea singură asta. De ce nu vorbești cu ea înainte să mergem la Accize și Operațiuni Vamale?

— OK.

Bosse și Lisa se ridicară. Mette își scoase mobilul. Lisa făcu doi pași spre ea.

— Deci Olivia s-a întors?

— Da.

— Și cum e?

— O să-și schimbe numele de familie. În Rivera.

— Serios?

— Și a decis să nu rămână în poliție.

— De ce?

— Hai să lucrăm acum, OK?

Lisa înțelese mesajul și se îndreptă spre ușă. Mette își luă mobilul și se pregăti s-o sune pe Olivia. Când Bosse și Lisa închiseră ușa, apăsă pe butonul de apelare. Olivia răspunse imediat.

— Bună, Mette! Mulțumesc pentru aseară!

— Eu îți mulțumesc că ai venit. Ai ajuns cu bine acasă?

— Da, mulțumesc. Puțin mai amețită decât aș fi crezut, dar m-am simțit bine și...

— Ai avut dreptate.

— Cu ce?

— Bengt Sahlmann a fost ucis. Am primit raportul în urmă cu puțin timp.

Olivia rămase tăcută. Avea sentimente contradictorii. Pozitive fiindcă îi confirma bănuielile, negative din cauza Sandrei. Sau poate că nu. Poate că avea să se simtă ușurată că tatăl ei nu și-a luat singur viața? Dar ucis? La fel ca tatăl biologic al Oliviei? Era oare cu mult mai ușor de acceptat?

— I-ai spus Sandrei? întrebă ea.

— Lisa e în drum spre ea acum. Bosse o să ia legătura cu tine. Vorbim mai târziu.

Mette închise.

O dimineată cenușie, nori gri-negricioși care traversau liniștiți cerul, dar încă niciun strop de ploaie. Era doar o chestiune de timp. Stilton stătea lângă parapet și se spăla pe dinți: îi plăcea să facă asta afară, un obicei pe care-l căpătase pe Rödlöga, o senzație de libertate. Avea niște apă într-un pahar de plastic. Luna stătea la o oarecare distanță, urmărindu-l în timp ce își peria părul. Stilton trudi cu periuța de dinți, mult timp. Cât timp nu avusese adăpost, nici măcar nu avusese o periuță de dinți, își curăța dinții cu degetul arătător și își clătea gura când avea apă. Sau cafea. Pe Rödlöga totul se schimbaseră. Începuse să se reobișnuiască cu igiena. În fiecare dimineată își forța trupul slăbănog să coboare în apa de mare usturător de rece, atâta timp cât nu era înghețată, ca să se frece cu o perie pe care o găsise în spatele tăvii de email din nișa din bucătărie. Ca și cum curățenia exterioară ar fi

spălat și o parte din murdăria din interior.

Dinții erau o parte din acest lucru. Luna vedea cât de febril îi perie în sus și în jos, aproape compulsiv.

— Ești foarte meticulos cu dinții, zise ea.

— Sunt singurii pe care îi am.

— Ai avut coșmaruri azi-noapte.

— Serios?

— Strigai destul de tare.

Stilton își clăti gura cu apă din paharul de plastic, gălgâi puțin și scuipă peste parapet. Când se întoarse, Luna dispăruse. Bun. Nu avea timp de discuții de dragul discuțiilor – era stresat, dormise mult prea mult și aparent avusese coșmaruri. Ce treabă avea asta cu ea? Voia să pornească. Peste doar o oră și un pic urma să se întâlnească cu Mette ca să discute despre Rune Forss. Era timpul să pună lucrurile în mișcare.

Atunci îl văzu pe Abbas.

Pe cărarea din fața șantierului naval.

În drum spre barjă.

După unul dintre telefoanele la care Abbas nu răspunsese în ajun, Stilton îi lăsase un mesaj în care îi spunea de *Sara la Kali* de la șantierul naval Mälarvarvet, unde închiriasse o cabină. Se pare că Abbas își ascultase mesajele. Urcă scara și primul lucru pe care îl observă Stilton fu că e nebărbierit. Stilton avea cam aceeași experiență legată de bărbieritul lui Abbas ca Agnes Ekholm și nu-și amintea să-l fi văzut vreodată neras.

— Salut, zise Stilton. Am venit ieri să te văd, dar n-ai deschis. Dădeai cu aspiratorul?

— Nu. Trebuie să plec o vreme și vreau să vii cu mine.

— Unde?

— La Marsilia.

— La Marsilia? Când?

— Diseară.

Stilton se uită la Abbas. Nu doar părul lui facial era neobișnuit. Totul era. *E prima dată când vine aici și nu întreabă nimic. Despre barjă. De ce locuiesc aici. De ce sunt în oraș? Direct la subiect.*

Nu e bine.

— Ce o să facem în Marsilia?

— Hai să vorbim mai târziu despre asta. Vii?

— Știi că da.

Nu se potrivea deloc cu planurile pe care le avea Stilton chiar în momentul ăla. Dar îi era dator lui Abbas.

Dator vândut.

Mai mult, știa că Abbas nu l-ar fi rugat dacă n-ar fi fost extrem de important.

— Mette știe despre asta? întrebă el.

— Nu. De ce?

— Încearcă să ia legătura cu tine. Poate ar trebui s-o suni? Luăm avionul?

— Nu, mergem cu trenul.

— De ce?

— Merge pe pământ.

Lui Abbas îi era frică de zbor. Mai mult, îi era mai ușor să stea cu ochii pe cuțite în tren – asta ar fi fost mai dificil în avion. ăsta era probabil factorul decisiv.

— Când plecăm?

— Pe la patru. Treci pe la mine înainte.

— OK.

Abbas se întoarse și coborî scara. Stilton îl urmărea cu privirea. Când Abbas ajunsese la o distanță sigură, dădu cu pumnul în parapet. Se pregătea de câțva timp să vină în oraș și să se ocupe de lucrurile de care trebuia să se ocupe, iar deodată trebuia să plece la Marsilia. Fără să știe măcar de ce.

Tot ce știa era că nu e o vacanță.

— Cine era?

Luna veni pe punte, îmbrăcată într-o jachetă de pădurar verde-închis și o pereche de jeanși decolorați. Părul gros îi atârna pe umeri și-i încadra nasul ascuțit și sprâncenele late și uniforme, mult mai închise la culoare decât părul. Îi captă atenția lui Stilton. Îi amintea de femeile de pe copertele melodramatice ale romanelor polițiste pe care le îndrăgea atât de mult. Avea câte ceva din Rita Hayworth, Katharine Hepburn. Nu se gândise la asta până în momentul ăla, când urma să plece la Marsilia.

— Un amic, răspunse el. Abbas el Fassi.

— Arab?

— Francez, a crescut în Marsilia. Plecăm acolo diseară.

— La Marsilia?!

— Da.

— Cât timp o să fii plecat?

— N-am idee.

— E o vacanță?

— Nu.

— Ce-o să faceți?

— Nu știu, presupun că e ceva important. Trebuie să-mi fac bagajul.

Stilton trecu pe lângă Luna și dispăru sub punte.

Bagajul? se gândi Luna. *Ce să pui în bagaj? Geanta aia mică și albastră.* Deodată deveni gânditoare. Habar nu avea cine e Stilton. Nu-l verificase în niciun fel. Luase de-a gata ce-i spusese. Simțise că poate avea încredere în el, în mare parte datorită intuiției. Era trecută prin viață și știa să citească oamenii: rareori se înșela.

Poate că de data asta se înșela.

Poate era dealer de droguri? *Ce știu eu despre asta? Să pleci deodată la Marsilia în doi timpi și trei mișcări? Care e treaba cu toate astea?* „Presupun că e ceva important.” Luna se gândea să coboare în cabina lui Stilton și să-i ceară niște explicații. Pe de altă parte primise chiria pe o lună în avans. Dacă apărea vreo situație de căcat, pe ea nu o afecta.

Dar era extrem de dornică să afle care e treaba.

Abbas tocmai intrase pe ușă când îi sună mobilul. Văzu că e Mette și se gândi la ce spusese Tom.

Așa că răspunse.

— În sfârșit! Bună, Abbas! S-a întâmplat ceva?

— Nu. De ce?

— Te-am sunat de atâtea ori și în mod normal tu mereu...

— Mi-a murit mobilul ieri.

— Cum adică ți-a murit?

— Ce mai faci?

— Bine. Tu?

— Plec la Marsilia diseară.

— Diseară. De ce? S-a întâmplat ceva?

— Da.

— Ce?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, e legat de trecut.

Mette acceptă răspunsul lui.

— Ceva la care ai nevoie de ajutor? zise ea.

— Da. Vine și Tom.

- Tom?
- Da.
- OK. Cum ajungeți acolo?
- Cu trenul.
- Păi, sună-mă când ajungeți.
- Bine. Salută-i pe Mărtin și pe Jolene.

Abbas închise. Conversația fusese scurtă, dar pe frunte îi curgea sudoarea. Detesta să-i ascundă lucruri lui Mette. Și lui Mărtin. Oameni care însemnau mai mult pentru el decât părinții lui. Care aveau încredere supremă în el.

Era greu.

Dar nu era în stare să spună mai mult.

Ridică ziarul de pe măsuta de sticlă.

Era legat de trecut.

Stilton își pregăti geanta albastră. Era singura pe care o avea. De vreme ce nu știa cât o să fie plecat, nu avea niciun sens să facă planuri. Câteva articole de toaletă, două bluze, un încărcător de telefon. Bagaj ușor. Cobora schela de debarcare când îl sună Mette. Trecu repede la subiect, chiar și după standardele ei.

- Ce faceți în Marsilia?
- Ai vorbit cu Abbas?
- Da.
- Ce-a zis?
- Că e legat de trecut.
- Păi, atunci știi mai multe decât mine.
- Minți!

Stilton se întoarse și o văzu pe Luna lângă parapet. Îi făcea cu mâna. Stilton îi făcu și el semn. Îi trecu prin minte că poate e ultima dată când se văd. Ca într-un film, bărbatul pleacă de pe chei și femeile stau lângă parapet, făcând cu mâna. Apoi el moare într-o țară străină.

- Alo?! Mai ești acolo?
- Da. Nu, nu mint. Abbas m-a rugat să-l însoțesc la Marsilia. Nu a spus de ce.
- Și tu nu l-ai întrebat?
- Nu.
- Doamne, ce copil ești!

La faza asta ar trebui să răspund „Suntem bărbați”, se gândi Stilton, dar își dădu seama că poate fi o replică puțin cam copilărească.

— S-a întâmplat ceva, nu știu ce, și vrea să mă duc cu el, așa că o să mă duc. Știi ce-a făcut pentru mine.

Mette știa foarte bine ce făcuse Abbas pentru Stilton. Abbas îi fusese alături în anii petrecuți pe stradă, când Stilton fusese în pragul morții. Abbas îl dusesse la diverse adăposturi și avusese grijă să iasă de acolo, cu toate că Stilton încercase să-l țină la distanță.

Așa că nu avea prea multe contraargumente.

— Deci acum e rândul tău să ai grijă de el? întrebă ea.

Abbas nu e omul de care „să ai grijă”, se gândi Stilton.

— Nu știu. Îți faci griji?

— Dar tu?

— Da, zise Stilton.

— Mulțumesc. E liniștitor.

— Mette. E o pierdere totală de vreme să te temi de ce e mai rău. Ocupă-te de crize atunci când apar. Cine îmi spunea mereu asta?

— OK. Promite-mi că mă suni imediat ce ajungeți!

Stilton închise. Când se întoarse, văzu barja învăluită în ceața deasă de noiembrie.

Luna dispăruse.

Olivia stătea cu Bosse Thyren la sediul central al Brigăzii Naționale de Criminalistică. Îi plăcea de el. Avea o barbă îngrijită și ochii luminoși, și nu-i oferise vreo cafea scârboasă și nici nu vorbea prostii. Era concis. Așa că îi spuse despre vizita la casa lui Sahlmann din seara în care se spânzurase. Despre laptopul care dispăruse. Despre umbra pe care o văzuse la poarta casei, dar nu crezuse că are vreo semnificație. Dar poate că avea?

— Nu ești sigură că era un om?

— Nu. Dar dacă era, doar n-o fi fost ucigașul? La ora aia ar fi trebuit să fie plecat sau plecată de mult.

— Da. Dar nu se știe niciodată.

— Nu.

Îi spuse și despre bărbatul pe lângă care trecuse Sandra în pasaj, un bărbat care nu locuia în cartier.

— Dar cel mai bine o întrebi pe Sandra despre asta. I-ai spus?

— Lisa e în drum spre ea. O să-ți găsim amprente în casă?

— Nu. Purtam mănuși cu un deget.

— Mănuși cu un deget?

— Pe de altă parte, m-am așezat pe canapea un pic, așa că s-ar putea să fie vreun fir de păr sau ceva acolo. Schimbă asta lucrurile cu ceva? Doar știți că am fost în casă.

— Da, e adevărat. Dar știi cum sunt tehnicienii.

— Da. Am terminat?

— Da.

Olivia se ridică.

— Îmi place Rivera, zise Bosse. Ți se potrivește.

— Mersi.

Olivia părăsi clădirea cu sentimente amestecate. Era ceva în atmosfera de acolo care o atrăgea, toți oamenii ăia care își dedicau viața protejării și apărării celorlalți. Ea de ce nu voia să facă asta? Sigur că voia, într-un fel, dar nu chiar în momentul ăla. Era prea curând.

Așa că se duse la Direcția pentru Accize și Operațiuni Vamale, pe Alströmergatan.

Locul de muncă al lui Bengt Sahlmann.

După puțin frecuș la intrarea principală, fu condusă la departamentul în care lucra Sahlmann. Sau unde lucrase, mai degrabă. Când intră, fu întâmpinată de cineva. Presupuse că e o recepționistă.

— Numele meu este Olivia Rivera și fiica lui Bengt Sahlmann m-a rugat să văd dacă laptopul lor e aici. În biroul lui. Are nevoie de el pentru proiectele de la școală.

— Trebuie să vorbești cu Gabriella Forsman.

Olivia fu condusă pe un coridor și apoi la biroul Gabriellei Forsman. Olivia se opri în ușă. Femeia care stătea pe scaun nu era tocmai o persoană pe care se așteptase să o vadă la Accize și Operațiuni Vamale. Unii oameni, bărbații mai ales, ar fi văzut o femeie foarte voluptuoasă cu un păr roșcat superb și un chip frapant de atrăgător. Olivia văzu un păr prea roșu, sâni prea mari, buze roșii exagerate și o rochie strâmtă într-o nuanță bizară de oranj.

Ca o copie a secretarei din serialul Mad Men, se gândi ea.

— Vă pot ajuta? zise ea cu o voce gravă, răgușită.

Olivia repetă motivul vizitei, ceea ce duse la o izbucnire emoțională de o magnitudine considerabilă din partea Gabriellei Forsman. Chipul începuse deja să-i zvâcnească de îndată ce Olivia pomeni numele lui Sahlmann. Când

aminti de fiica lui, Gabriella întinse repede mâna după mai multe șervețele.

Femeia asta chiar că se dă în spectacol, se gândi Olivia.

— Cu toții suntem foarte șocați, zise Gabriella, încercând să-și revină. E atât de îngrozitor, nu-ți vine să crezi că s-a întâmplat! S-a dus așa, deodată! Stați aici și beți o cafea împreună, discutând despre una, despre alta, și apoi deodată nu mai e printre noi. Îngrozitor, nu-i așa?

— Da. Lucrați de mult împreună?

— De patru ani. Era cel mai amabil om din lume și suferise deja catastrofa cu soția, care a murit în tsunami, și apoi se întâmplă așa ceva.

Olivia observă că Gabriella mai consumă câteva șervețele.

— Laptopul lui, zise ea în cele din urmă.

— Da, sigur. Scuzați-mă, vă rog, totul e cu susul în jos. Voați să știți dacă are un laptop aici?

— Da.

— Nu din câte știu, dar putem să mergem să ne uităm.

Gabriella se ridică. Era înaltă, iar corpul zvelt își ținea elegant echilibrul pe o pereche de pantofi roșii de piele, cu tocuri înalte. Olivia n-ar fi reușit să-și bage nici măcar degetul mic în ei. Se duseră împreună în biroul alăturat, care era puțin mai mare.

— Țsta e biroul lui Bengt.

Olivia se uită la biroul ordonat. Pe el era un computer. Dar niciun laptop și nicio geantă de plută. Se uită pe rafturile de pe perete și pe măsuța de lângă fotoliu.

— Și-a adus vreodată laptopul personal la birou? Din câte știți?

— Nu. Avea un computer aici, pe ăsta îl folosea la muncă.

Olivia dădu din cap. Laptopul nu era acolo. Măcar îi putea spune Sandrei că nu e și că încercase. Oricât i-ar fi fost de ajutor. Se mai uită o dată la biroul lui Sahlmann. Lângă computer era un dosar pe care scria „Investigație internă”.

— La ce lucra Bengt în momentul de față? întrebă ea.

— Ah, treburi obișnuite.

— Lucra la o investigație internă?

Olivia făcu semn cu capul spre dosarul de lângă computer, iar Forsman îi urmări privirea.

— Ah, asta. Păi, a dispărut o cantitate mare de droguri de aici și el se ocupa de asta.

— Cum adică „a dispărut”?

— Ar fi mai bine să nu vorbesc despre asta, dacă nu vă deranjează.

Forsman părea destul de tulburată. Olivia încuviință și plecă din birou înaintea ei. Deodată Gabriella o apucă de braț, cu grijă, și coborî vocea.

— Știți ceva, de ce s-a sinucis? Cu toții suntem așa de șocați aici și toată lumea stă și face speculații și nimeni nu știe nimic. Dumneavoastră știți?

— Nu.

— Adică, știu că se simțea trist după moartea tatălui, a fost chiar deprimat o vreme, dar nu poate fi asta, nu? Nu te sinucizi fiindcă îți moare tatăl bătrân? Când ai o fată de șaptesprezece ani de care să ai grijă. Nu?

Deodată Gabriella se lupta din nou să-și stăpânească lacrimile, cu ochii și nasul curgând, iar Olivia simți că s-a săturat.

— Bengt Sahlmann nu s-a sinucis, zise ea. A fost ucis.

Valiza era gata făcută în hol. Ținea pașaportul în mână și biletele erau în buzunarul interior al jachetei. Era, practic, gata de plecare când Stilton sună la ușă.

— Intră.

Stilton intră și își puse geanta albastră pe podea. Abbas se uită la ea.

— Bănuiesc că o să fie o călătorie destul de scurtă, zise Stilton.

— Da. Poate.

Stilton îl urmă pe Abbas în apartament. Mai fusese acolo de câteva ori. De fiecare dată fusese frapat de armonia simplă a camerelor. Fiecare ornament era ales cu grijă, din perspectiva funcționalității, culorii și designului. Tapiseria tibetană de pe perete, scaunele de lemn, covorul simplu. Și de fiecare dată se întrebese de unde are Abbas flerul incredibil pentru estetică, băiatul care crescuse într-o fundătură socială în cel mai sărac cartier din Marsilia. Propria lui casă, cea pe care o împărțise cu soția lui, Marianne, arătase ca o definiție a normalității.

Apartamentul lui Abbas era cu totul altfel.

— Mă duc să arunc gunoiul.

Abbas trecu pe lângă el cu două pungi gri de gunoi, îndreptându-se spre ușa din față. Stilton făcu semn din cap. Se duse în bucătărie și își turnă un pahar de apă rece. Îl bău destul de încet. „Da. Poate” însemna că această călătorie destul de scurtă putea să se transforme în ceva destul de diferit. În cel mai rău caz. Stilton nu avea timp de așa ceva. Puse paharul gol jos și se întoarse. Bucătăria era perete în perete cu dormitorul. Se duse puțin mai aproape. Nu mai fusese niciodată înăuntru, ușa fusese mereu închisă. În

clipa aia era deschisă. Rămase în prag și un afiș de circ mare și înrămat de pe un perete alb și rece îi atrase atenția. Era singura decorațiune din cameră, chiar în fața patului jos. Un afiș de circ foarte frumos și decorativ. Când auzi pașii lui Abbas se întoarse.

— Frumos afiș.

— Da. Mergem?

Mette și Bosse erau în drum spre Accize și Operațiuni Vamale. Mette își pregătise o strategie pentru a încerca să scoată cât mai multe informații despre drogurile dispărute înainte să divulge că Sahlmann a fost ucis. Se duseră la fostul lui departament și meraseră drept la recepționistă. Mette îi arată legitimația de serviciu.

— Căutăm personalul din departamentul lui Bengt Sahlmann.

— Sunt într-o ședință de criză, din păcate.

— Unde?

— Acolo, dar...

Mette se duse drept la ușa spre care arăta recepționista. Bosse se luă după ea. Mette deschise ușa și intră. În cameră erau nouă persoane, inclusiv Gabriella Forsman. Cu toții încercau să-și păstreze calmul. Un bărbat mai în vârstă se întoarse cu fața la Mette.

— Mă scuzați, dar ce se petrece? Suntem într-o ședință aici.

— O ședință despre ce?

— Pot să întreb cine sunteți?

— Suntem de la Brigada Națională de Criminalistică. Mette Olsäter.

Mette își arată din nou legitimația.

— Ce fel de ședință de criză e asta? Întrebă ea.

— Unul dintre colegii noștri a fost ucis.

Mette avu nevoie de câteva secunde ca să digere informația înainte să întrebe:

— Cine a fost ucis?

— Bengt Sahlmann. Nu știati?

— Voi de unde știți?

— Eu le-am spus, zise Gabriella Forsman și se ridică, de parcă știa că trebuie să se facă auzită.

— Și dumneavoastră cum ați aflat?

Mette se uită drept la Gabriella, insinuând în tăcere anumite lucruri. Deși erau greu de interpretat, cu siguranță nu păreau ceva plăcut.

— O prietenă de familie a venit aici cu puțin timp în urmă și a cerut laptopul lui Bengt. Ea mi-a spus.

— Cum o chema?

— O chema... nu-mi mai amintesc, părea un nume italianesc.

— Olivia Rivera?

— Asta e!

Mette se întoarse pe călcâie, forțându-l pe Bosse să-i sară din cale.

— Ocupă-te tu, șuieră ea.

Bosse încuviință tocmai când Mette trânti ușa în urma ei.

Olivia era jos, la spălătorie, punea ultimele rufe murdare în mașină când o sună Mette.

— Ești acasă?

— Sunt jos, la spălătorie.

— Voiam să trec pe acolo.

— Ce s-a întâmplat?

— E legat de Bengt Sahlmann.

— OK, urc în cinci minute.

Olivia porni mașina și se întoarse în apartament. Bengt Sahlmann? Interesant. Probabil că Mette avea deja vreo veste pe care voia să i-o împărtășească. Despre făptaș? Probabil că nu, nu atât de repede. Olivia simți cum se umflă curiozitatea în ea. Ajunse la punctul de fierbere când sună la ușă. Olivia deschise ușa și o văzu pe Mette.

— Bună, abia reuși să spună Olivia.

— Ce naiba crezi că faci? se răsti Mette.

— Poftim?

— Cine naiba te crezi?

Olivia era vizibil șocată când intră în hol. Mette o urmă fără ca măcar să închidă ușa. Furia ei adunată explodează drept în fața Oliviei.

— Cum poți să fii atât de proastă?!

— Despre ce vorbești?

— Vorbesc despre faptul că jumătate din Accize și Operațiuni Vamale știa că Sahlmann a fost ucis înainte să ajungem măcar acolo! Totul datorită ție!

— Dar eu am spus doar...

— Ne-ai stricat toată strategia! Nu înțelegi? Dacă sunt oameni implicați în uciderea lui, tu le-ai dat o ocazie minunată să-și acopere urmele. Așa că

mulțumim pentru asta!

— Dar nu m-am gândit că...

— Nu! Exact! Nu te-ai gândit deloc! În fața câtor oameni ai mai dat din casă?

— N-am dat din casă, doar...

— Și oricum, ce făceai acolo?!

— Verificam dacă laptopul lui Sahlmann e acolo.

— Ce voiai să faci cu el?

— Să i-l dau Sandrei.

— Să iei laptopul victimei și să i-l dai unei rude? În mijlocul anchetei unei crime? N-ai învățat nimic în facultate, ce naiba?

— OK, acum ajunge!

Dintr-odată totul deveni prea mult pentru Olivia. Primul atac o luase prin surprindere, dar în clipa aia simțea că stau să explodeze lucruri adunate încă din ajun. De când Mette îi vorbise de sus fiindcă nu voia să-și continue cariera în poliție.

— Ai uitat cine ți-a spus că s-ar putea să fie crimă? zise ea, trăgând ușa ca să nu audă și jumătate dintre vecinii ei de la Mette aceeași informație despre Sahlmann pe care Olivia o împărtășise cu „jumătate din Accize și Operațiuni Vamale”. Când se întoarse, Mette dispăruse. Era în bucătărie să ia niște apă ca să-și calmeze gâtul după accesul de furie.

Bău direct de la robinet.

— Mette.

Mette bea în continuare.

— Mette!

Mette închise robinetul și se întoarse. Femeile se uitau urât una la cealaltă. Una dintre ele era foarte înaltă și tocmai își recăpătase cumpătul; cealaltă era gata să și-l piardă.

Ea începu.

— Am greșit când am vorbit despre asta, zise Olivia. Am fost nesăbuită, îmi pare rău. Acum cred că ar trebui să-ți ceri scuze.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai atacat de parcă aș fi un căcat.

Mette zâmbi, însă deloc sincer.

— Fată dragă, spuse ea. Știi cât de mult țin la tine. Eu știu cine ești. Dar dacă te mai bagi vreodată într-o anchetă de-ale mele și mă mai încurci cum ai făcut azi, o să-mi pierd de tot răbdarea.

— Deci îmi mai dai o șansă?

— Ești sarcastică?

— Sunt enervată. OK, am greșit, dar toată ieșirea asta a ta e de fapt numai despre refuzul meu de a intra în poliție, care de fapt n-are absolut nimic de-a face cu tine. O să fac fix ce vreau.

— Ai arătat asta foarte clar astăzi. De acum înainte cred că ar trebui să te concentrezi pe istoria artei și să nu te mai bagi în treaba mea.

— Cred că trebuie să pleci acum.

— Mulțumesc pentru apă.

Mette trecu pe lângă Olivia și ieși pe hol. Când trânti ușa, Olivia se lăsă pe un scaun. Furia i se risipi repede. Știa că greșise, fusese pură nechibzuință din partea ei. Știa că în principiu Mette are dreptate. Se comportase foarte neprofesionist, și se certase rău de tot cu unul dintre puținii oameni pe care îi respecta.

Atunci o sună Sandra.

Era furioasă și supărată, după ce i s-a spus că tatăl ei a fost ucis și apoi i s-au pus o mulțime de întrebări despre acea groaznică noapte. Olivia trebuia s-o scoată din starea aia de spirit.

— Lisa Hedqvist a fost cea care a vorbit cu tine? Întrebă ea.

— Da. A fost drăguță, dar întrebările alea au fost tare grele.

— Ce a vrut să știe?

— Tot felul de lucruri. Dacă am văzut pe cineva în drum spre casă și alte chestii de genul ăsta...

— Și ai văzut?

— Nu. Mă rog, a fost tipul ăla din pasaj și mașina aia.

— Ce mașină?

— O mașină a trecut pe lângă mine când mă duceam spre pădure, iar ea m-a întrebat ce marcă și ce culoare era și chestii de genul ăsta.

— Îți mai aduci aminte?

— Era un BMW, unul albastru.

— Ești sigură?

— Da, tata a închiriat unul la fel nu demult, când am fost în vacanță.

— Ah, bine. Unde ești acum?

— La Charlotte.

— E acolo?

— Da.

— Bine.

Se lăsa liniștea preț de câteva secunde. Când glasul Sandrei reveni, era disperat, aproape spart.

— Cine a vrut să-l omoare pe tata?

Și Olivia voia să știe asta, însă nu avea niciun răspuns.

— Nu știu, Sandra, dar sunt sigură că o să aflăm.

— Chiar crezi asta?

— Da.

Vorbe de alinare și atât. Dar ce ar fi trebuit să spună?

— Mulțumesc că ai sunat, zise ea. Mă gândeam și eu să te sun. Am fost azi la tatăl tău la serviciu, dar nu era niciun laptop acolo.

— O, nu, serios? Atunci unde e?

— Nu știu, poate a fost furat?

— De cine?

Olivia nu răspunse la întrebare, iar în tăcere, Sandra formulă singură răspunsul și zise:

— Închipuie-ți dacă ar mai fi fost acolo când am ajuns acasă.

Glasul ei era mărunț și temător.

Pe bună dreptate.

Olivia nu se gândise la asta.

Ucigașul ar fi putut să fie în continuare în casă la sosirea Sandrei.

Mărtin simțea că e ceva în neregulă. Observase asta de îndată ce Mette intrase în bucătărie și se așezase. Abia se putea uita la el sau la Jolene. Privea fix în podea, apoi se ridică și ieși din cameră. El o urmă. Mette stătea în camera africană, camera decorată și împodobită cu sculpturi și țesături și tot soiul de ornamente ciudate și minunate din călătoriile lor în Africa. O cameră folosită în general ori de câte ori cineva voia să dispară în sine. Era oarecum sacră, dar Mărtin alegea să ignore asta deocamdată. Se duse la Mette, care frământa în mâini un tub mare de lemn. Tubul era umplut cu bucăți de oase, așa se spunea, ceea ce dădea naștere unui zornăit monoton când curgeau dintr-o parte în alta, la fel ca ploaia tropicală.

— Ce s-a întâmplat?

Mette nu răspunse. Întoarse tubul cu susul în jos, iar conținutul se duse în celălalt capăt.

— Jolene vrea să ne uităm la *Downton* – am cumpărat setul complet, zise Mărtin.

Lui Mette îi plăcea la nebunie *Downton Abbey*. Dacă era ceva care ar fi

putut s-o scoată din starea aia, serialul ăla era.

Mette așeză cu grijă tubul sprijinindu-l de perete și se uită la soțul ei.

— Te iubesc, zise ea.

Îngrijorător. Când o spunea așa, era un semn de tulburări emoționale serioase. *Ce s-a întâmplat?* Mărtin o luă pe Mette de mână și o scoase din camera africană.

— Două lucruri, zise ea. Vorbim mai târziu.

Așa că Mărtin, Mette și Jolene se cufundară în canapeaua mare și înflorată din fața televizorului cu ecran plat și intrară cu totul în atmosfera serialului. Cam pe la jumătate, Mette se întoarse către Mărtin și spuse:

— M-am răstit la Olivia azi.

— De ce?

— Șșșt! șuieră Jolene. Nu suporta să vorbească alți oameni în timp ce ea se uita la televizor. Îi tulburau concentrarea. Așa că toată lumea urmări restul episodului în tăcere deplină. Captivați. Când se termină, Mărtin stinse televizorul, iar Mette o sărută pe Jolene pe obraz.

— Du-te sus și spală-te pe dinți și pregătește-te de culcare.

— O să „aveți o discuție”?

— Nu, nu o să „avem o discuție”. Vin la tine într-un minut.

Jolene îl îmbrățișă pe Mărtin și fugi pe scări în sus până în camera ei. După ce dispăru, Mărtin se întoarse către Mette.

— Deci, în primul rând: Olivia?

— Da, primul lucru e despre Olivia. A făcut o prostie care a stricat lucrurile când încercam azi să interogăm oamenii de la Accize și Operațiuni Vamale. Așa că m-am dus la ea acasă și i-am spus că nu e OK să facă așa ceva.

— Ai certat-o?

— Da.

— Pe bună dreptate?

— Da.

— Dar ai exagerat puțin, fiindcă încă ești enervată de decizia ei.

— Și tu ai de gând să începi cu asta? Am certat-o fiindcă a stricat planul.

— Atunci de ce te simți prost?

— Nu mă simt prost.

— Ba da, știu eu. De-asta mă iubești. Sun-o!

— De ce s-o sun?

— Ca să puneți capăt discuției.

— Nici într-un milion de ani.

Mårten ştia că nu are rost să insiste. Spusese ce gândeşte şi ştia că Mette o să înţeleagă. Mette avea nevoie întotdeauna de puţin timp înainte să se retragă.

— Şi în al doilea rând, zise el.

— Abbas.

— Ce-i cu el?

— E în drum spre Marsilia, cu Tom.

— Serious?

Mårten făcu tot posibilul să răspundă pe un ton normal.

— Ce-o să facă acolo?

— Habar n-am.

— Poate vrea să-i arate lui Tom unde a crescut?

Mette se uită la Mårten de parcă ar fi fost nebun.

— I-ai întrebat ce o să facă? întrebă el.

— Da. A zis doar că e ceva legat de trecut.

— Serious?

Nu era un răspuns normal, iar Mette observă. Era un „Serious” clar şi surprins. Mårten se ridică în picioare. Mette se uită la el.

— Tu ce crezi? zise ea.

— Despre ce? Călătoria lor?

— Da.

— O să aflăm la un moment dat, presupun.

— Da.

Amândoi se priviră unul pe celălalt. Mårten o mângâie pe Mette pe braţ.

— Spăl eu vasele. Tu du-te sus.

Mette aprobă din cap şi se îndreaptă spre scări. Mårten deschise maşina de spălat vase şi începu s-o încarce cu nişte farfurii murdare. De faţadă. De îndată ce auzi că sus e linişte, coborî în pivniţă.

În peştera lui retrasă.

Camera pe care şi-o aranjase exact aşa cum voia.

Era locul în care se retrăgea pentru relaxare spirituală.

Discuţia despre Abbas îl tulburase mai mult decât lăsase să se vadă. Reacţia lui calmă fusese doar de dragul lui Mette – de fapt era chiar foarte îngrijorat. Se duse drept la CD player şi puse un album de Gram Parsons. Voia să-i ţină companie Kerouac, micul lui animal de companie deosebit. Când păianjenul negru auzi muzica, ieşi din crăpătura lui din perete şi se

duse până la locul lui preferat din colț. Mărtin se prăbuși pe fotoliul de piele veche.

Abbas.

Își amintea atât de bine prima dată când se întâlniseră. Stilton venea dinspre poartă cu un tânăr slăbănog care și-a ferit privirea când s-au salutat. Și când au vorbit. Și a continuat să-și ferească privirea mult timp după aceea.

Privirea aia devenise un reper pentru Mărtin.

Anii în care fusese psiholog de copii îl învățaseră multe lucruri despre expresiile oamenilor. Copiii distruși aveau aceeași expresie pe față oriunde în lume. În ziua în care Abbas a reușit pentru prima dată să se uite cum trebuie în ochii lui, când i-a susținut privirea cu adevărat, Mărtin a știut că o să reușească.

Trecuseră aproape doi ani până atunci.

Și mare parte din succes se datora lui Jolene. Fata de zece ani a pătruns prin rezervorul emoțional placat cu fier pe care Abbas și-l construisese din copilărie, cu îmbrățișările ei lipsite de inhibiții și pupicii spontani. El a lăsat-o să pătrundă prin carapace, în cele din urmă, iar începând de atunci ar fi fost dispus să-și dea viața pentru Jolene.

Mărtin știa asta.

Iar în momentul ăla era îngrijorat. Din multe motive.

Unul era simplul fapt că Abbas mergea la Marsilia, un oraș atât de încărcat de amintiri traumatizante – un loc în care fusese abuzat fizic și emoțional atâția ani, de către mama și tatăl lui și de către toți oamenii care-i considerau pe marocanii marginalizați o țintă ușoară. În cele din urmă plecase. Sau fugise. Cu un pașaport fals și două cuțite înfiorătoare în bagaj.

Și în clipa aia se îndrepta din nou spre locul ăla.

Cu Tom, o persoană pe care n-ar fi ales-o niciodată drept tovarăș de drum. Pur și simplu ei nu își petreceau așa timpul împreună. Mărtin știa asta. Erau bărbați care se sprijineau unul pe celălalt, la nevoie. Altfel nu petreceau prea mult timp împreună. Acum plecaseră la Marsilia.

Iar asta era o parte din îngrijorarea lui.

Știa de ce e în stare fiecare dintre ei.

La nevoie.

Dar lucrul principal pentru care își făcea griji Mărtin era ce răspunsese Abbas când Mette îl întrebase despre scopul călătoriei.

Trecutul.

Mårten nu ştia prea multe detalii despre trecutul lui Abbas, nu mai multe decât alesese Abbas să-i împărtăşească. Un amestec haotic de suferinţă şi ură, lipsit cu totul de căldură şi iubire. Aşa că presupunea că această călătorie trebuie să fie legată de una sau de cealaltă: de suferinţă sau de ură.

În cel mai rău caz, de amândouă.

Olivia se calmase. Nu prea putea să facă mare lucru în legătură cu confruntarea ei cu Mette. În secret, spera că Mette o s-o sune şi o să-şi ceară scuze, sau măcar o să încerce să îndrepte lucrurile. Ar fi fost OK, dar era o speranţă cam deşartă.

Mette nu era genul ăla de persoană.

Aşa că se dusesse la Koh Phangan să-şi ia nişte mâncare thailandeză la pachet.

Stătea în pat şi mânca Moo Pad King, carne de porc preparată în stil stir-fry cu ardei iute, usturoi şi ghimbir. Mâncarea bună o înveselea întotdeauna. Când întinse mâna după Cola de pe noptieră, privirea îi căzu asupra fotografiei cu Elvis, motanul ei iubit, omorât la ordinele proprietăresei unei companii de escorte, Jackie Berglund. O adevărată afurisită. Oliviei îi plăcea să-şi imagineze scenarii bizare pentru femeia aia ca să se răzbune.

Apoi deodată laptopul ei scoase un sunet. Îşi şterse degetele şi privi spre ecran. Era Ove, care voia să vorbească pe Skype. Semnalul era destul de prost, dar în cele din urmă îi văzu chipul zâmbitor pe ecran, tocmai din Guatemala.

— Cum e să fii acasă? zise el.

— Frig, întuneric şi extrem de minunat!

— Serios?

— Partea cu frigul şi întunericul e adevărată, e oribil aici în momentul ăsta. Dar tu? Cum e acolo?

— Cald şi soare, dar se termină curând.

— Vii acasă?

— Da. Mi-am găsit de lucru la restaurarea Recifului Säcken. Cool, nu?

Reciful Säcken era ceva ce o depăşea complet pe Olivia. Habar nu avea unde se află sau de ce trebuie restaurat, însă făcea tot posibilul să-şi ascundă ignoranţa.

— Absolut! Ce presupune?

— Că pot să trăiesc pe Nordkoster şi să fiu aproape de tatăl meu.

Olivia ştia că asta este important pentru Ove. Tatăl lui trăia într-un cămin

de bătrâni din Strömstad, iar starea lui de sănătate fusese cam precară în ultimul an. Lui Ove îi fusese greu să nu-i poată fi alături.

— Bun!

— Bun? E fantastic! Mai mult, o să pot contribui la salvarea mediului local.

Deci Reciful Säckén este, evident, aproape de Nordkoster, trebuie să-l caut pe Google, se gândi Olivia. Nu fu nevoie, însă – Ove îi descrise cu entuziasm munca pe care o presupunea salvarea ultimului recif de corali din Suedia, situat convenabil în fiordul Koster. Olivia îl privea pe ecran în timp ce el îi explica modul în care coralii albi de adâncime din apropierea recifurilor norvegiene fuseseră plantați cu succes acolo. Entuziasmul lui o fascina. Era foarte pasionat de ceea ce făcea.

Îl invidia.

— Sună fantastic! Felicitări!

— Mulțumesc!

— Când te întorci?

— Vin la Stockholm peste câteva zile. Mă duc la o conferință înainte să plec. Nu știu sigur când, încă nu e rezervată, dar ținem legătura. Dar povestește-mi despre tine acum! Ce mai faci?

Chiar, ce mai faci? se întrebă Olivia. *Mă prefac că sunt în poliție, cu toate că nu vreau să fiu.*

— O iau lejer deocamdată, zise ea. Abia am ajuns acasă. Se pare că o să pot lucra la un magazin de jocuri video la care lucrează Lenni, ca să câștig niște bani. Mă gândesc să studiez istoria artei la primăvară. Dar ți-am spus alta ultima dată, nu?

— Da. Ești sigură că asta vrei să faci?

— Nu, dar de asta sunt cel mai sigură în momentul de față. Și am fost târâtă cumva în ancheta unei crime.

Ove râse.

— Ai fost târâtă cumva? Cum așa?

Așa că Olivia îi explică ce înseamnă „târâtă cumva”. Versiunea ei, nu a lui Mette. Păstră greșeala ei și izbucnirea lui Mette pentru sine. Era totul puțin cam sensibil, chiar și ca să-i povestească lui Ove. Deocamdată, cel puțin.

— Deci abia te-ai întors acasă de cinci minute și reușești să adulmeci o crimă?

Olivia fu puțin jignită de cuvintele alese de către Ove.

— Nu am „adulmecat” nimic, să știi.

— OK, dar o persoană normală ar lăsa-o baltă, iar tu n-o să faci asta, dacă te cunosc bine. Dar unde...

Ultimele câteva cuvinte fură întrerupte de un pârâit. Fața îi devenise pixelată.

— Alo?

Pârâitul continuă, iar ea descifără în cele din urmă ce spunea Ove: „Ținem legătura.” Complet desincronizat. Apoi dispăru. Ea se uită fix la ecran încă o vreme, de parcă ar fi sperat că o să apară din nou. *Mi-e dor de el*, se gândi ea, *chiar mi-e dor de el. Nu așa cum crede Lenni, dar e minunat că se întoarce acasă.*

Olivia închise laptopul, odihnindu-și palmele pe el.

Laptopul?

Cine a furat laptopul lui Sahlmann? Ucigașul, cine altcineva? De ce? Ce era pe laptop și ucigașul voia să țină ascuns? Sau ucigașii? Sau era ceva de care aveau nevoie? Nu era treaba ei să afle, detectivul inspector-șef Mette Olsäter îi explicase asta destul de clar. Iar asta era precis motivul pentru care era captivant. Iar ea avea un mic atu, de care nu-și amintise până în clipa aia și de asta nu-i spusese lui Bosse Thyrén când discutase cu ea.

Bărbatul care sunase acasă la Sahlmann în seara crimei.

Alex Popovic.

Jurnalistul.

Porni iute computerul iar și îi căută numele. Nicio problemă – jurnalist la *Dagens Nyheter*. Numărul lui de telefon și adresa erau acolo.

Îl sună, cu toate că era aproape miezul nopții.

— Alo.

— Olivia Rivera la telefon. Eu am fost cea care a răspuns la Bengt Sahlmann seara trecută. Putem să ne vedem mâine cândva?

— De ce?

— Nu sunteți jurnalist?

— Ba da.

— Păi, atunci ar trebui să vreți să știți de ce a fost ucis Sahlmann.

— Ați spus că s-a sinucis.

— Am greșit. Sunteți liber?

— Da.

Stabiliră o oră și un loc și închiseră. Olivia iar „dăduse din casă” despre sinuciderea care era o crimă, dar se simțea bine. Tocmai văzuse un reportaj

de știri despre crimă cu vreo oră în urmă. Alex Popovic nu auzise? *Ce mai jurnalist*, se gândi ea. Și despre ce voia să vorbească cu el?

Timpul avea să spună.

Schimbaseră trenurile la Copenhaga, luând linia urbană de noapte. Decizia rapidă a lui Abbas de a pleca însemnase că fusese nevoit să-și cumpere un bilet de clasa întâi la vagonul-cușetă – nu mai erau bilete la clasa a doua. Asta nu-l deranja. Avea destui bani și, în orice caz, banii erau irelevanți în momentul acela. Stăteau unul în fața altuia, fiecare în patul lui, cu o măsută la geam între ei. O lampă rotunjită arunca o lumină galbenă caldă asupra mesei, iar compartimentul mirosea a detergent.

Trenul urma să-i ducă la Paris, după ce aveau să-l schimbe la Köln.

Urma să-l mai schimbe o dată ca să ajungă la Marsilia.

În timpul călătoriei dinspre Stockholm, Abbas se prăbușise pe scaunul lui și adormise înainte să ajungă la Södertälje. *Pare epuizat*, se gândi Stilton, și luă o carte din bagaj. *Întuneric la amiază*, de Arthur Koestler. O găsisese printre alte cărți în salonul de pe barjă. Lui Stilton îi plăcea titlul. Se gândea că ar putea să fie o poveste polițistă. Când ajunseră la Katrineholm, își dădu seama de eroare și adormi la rândul lui. Cartea era despre deziluzia comunismului resimțită de autor.

— Câte ai luat cu tine?

Stilton făcu semn cu capul spre cele două cuțite subțiri de pe masă. Abbas își făcea de lucru frecându-l pe unul dintre ele cu o pastă gri-negricioasă dintr-o cutiuță de metal.

— Cinci, zise el.

— De-același fel?

— Da.

Stilton observă că degetele lui Abbas tratează cuțitele de parcă ar fi fost niște obiecte prețioase găsite într-un cufăr cu o comoară în Caraibe. Poate chiar erau, Stilton habar nu avea. Îl văzuse pe Abbas folosindu-le, de mai multe ori chiar, și avea un respect enorm față de modul în care le manevra.

— Ești foarte priceput cu cuțitele, spusese el odată.

— Da.

Discuția se încheiase cam în acel moment. Abbas nu fusese niciodată deosebit de vorbăreț, iar când era vorba de cuțite, era, practic, mut. Așa că Stilton nu știa prea multe. Presupunea că cuțitele sunt un accesoriu necesar în Castellane, mahalaua în care crescuse Abbas.

Abbas începu să-și lustruiască celălalt cuțit.

— Ți-a plăcut afișul? zise el deodată, fără să ridice privirea.

— Afișul? Cel din dormitorul tău? Afișul de circ?

— Am lucrat acolo.

— La circ?

— Da, Cirque Gruss.

— Când?

— Înainte să mă apuc de infracțiuni.

Abbas mai scoase niște pastă din cutiuța de metal.

— Tata m-a dus la circ când aveam treisprezece ani, prima dată. Până atunci nu ne-am permis așa ceva. Am stat aproape la marginea manejului și mi-a părut rău pentru animalele forțate să facă tot felul de lucruri degradante. După o vreme, am simțit că vreau să plec, dar știam cât a costat biletul, așa că am rămas locului. Iar atunci a intrat el.

Abbas tăcu, își puse cuțitele negre în geantă și mai scoase două.

— Cine a intrat? întrebă Stilton după o vreme.

— Maestrul, Jean Villon, aruncătorul de cuțite. Numărul lui a durat doar cincisprezece minute, dar mi-a schimbat viața. Am fost fascinat.

— De aruncatul de cuțite?

— De tot numărul lui. A aruncat cu cuțite într-o fată legată de o roată care se învârtea, iar cuțitele i-au încadrat corpul. Mi s-a întors stomacul pe dos, am avut un nod în stomac, pe toată durata numărului. Când am plecat, l-am întrebat pe tata dacă putem să mai mergem o dată în seara următoare. Nu puteam. Așa că am început să strâng bani, în secret, unii șutiți din buzunarele tatei când dormea. Dar când am avut destui pentru un bilet, circul plecase.

Abbas se uita pe geam, în întuneric, de parcă amintirea circului care plecase încă era dureroasă.

— Dar apoi ai început să lucrezi la un circ?

— Da, patru ani mai târziu, când aveam șaptesprezece ani. Pe atunci văzusem deja mai multe numere în diverse corturi de circ prin Marsilia. Toate aveau aruncători de cuțite și niciunul nu se compara măcar cu Jean Villon.

— Maestrul.

— Așa era cunoscut în rândul oamenilor de circ. Era destul de celebru, dar eu habar nu aveam. Într-o zi am văzut că vine iar în oraș Cirque Gruss, cu Jean Villon. Și atunci m-am hotărât. Exersam aruncatul cuțitelor de vreo

doi ani, acasă, în curte, și afară, pe câmp. Știam elementele de bază. Așa că am luat legătura cu Jean Villon și i-am spus că vreau să devin aruncător de cuțite și l-am întrebat dacă vrea să mă antreneze.

— Ce tupeu!

— Poate, pe vremea aia nu eram atât de rafinat. Poate de-asta a și ascultat. Apoi m-a rugat să arunc câteva cuțite într-o scândură. Afară era destul de întuneric și greu de calculat distanța, dar am reușit să lovesc scândura cu două din cele trei cuțite. La unghiul potrivit. „Vino mâine la șapte”, a zis el. Am crezut că vrea să spună șapte seara și am fost acolo la fix – voia să spună șapte dimineața. Dar am mai primit o șansă, iar a doua zi am fost acolo la șase. El începuse deja. Exersa cu cuțitele timp de patru ore în fiecare dimineață și încă două ore după-amiaza, când nu erau pe drum. Am stat acolo două ore, iar el mi-a arătat toate greșelile pe care le făceam. Erau o mulțime. Când am terminat, m-a întrebat dacă vreau să plec cu circul la Nisa. Sigur că voiam.

— Te-a angajat?

— I-am devenit ucenic. Cazare și masă, era de ajuns. Împărțeam o rulotă albastră de circ cu un pitic, Raymond Pujol, nepotul marelui Joseph Pujol. Ai auzit de el? Le Pétomane, „pârțomanul”.

— Nu. Pârțomanul?

— A fost un artist foarte cunoscut la un moment dat. Putea să pârțâie *Marseilleza* și să stingă o lumânare de la trei metri. S-a căsătorit cu o pitică, iar fiica lor l-a născut pe Raymond.

— Cu care tu împărțeau o rulotă.

— Da.

Abbas ridică un cuțit în lumina lămpii și inspectă lamele. Stilton îl privea. Nu-l mai auzise pe Abbas niciodată relatând o poveste atât de lungă și de detaliată despre el însuși, și își dădea seama că nu are nimic de-a face cu aruncatul de cuțite sau cu viața lui Abbas la circ. Era preludiul călătoriei neobișnuite în care porniseră. Încă nu știa despre ce e vorba, dar știa că o să afle.

Tot ce trebuia să facă era să asculte.

— L-am însoțit pe Jean Villon aproape doi ani, zise Abbas. Cel mai mult în sudul Franței, la Nîmes, Avignon, Perpignan. În fiecare zi exersam câteva ore, iar eu deveneam mai bun cu fiecare oră ce trecea. În cele din urmă am reușit să înfig cuțitul într-un cinci de inimă roșie pe un stâlp aflat la zece metri distanță și să lovesc fiecare inimă fără să se atingă cuțitele. Apoi a

venit partea cu adevărat grea, după ce ți-ai perfecționat tehnica și e totul e clar în minte, să fii atât de concentrat asupra aruncării încât să nu te mai poată distra nimic în manej – un copil care scâncește, cineva care tușește sau cască gura de uimire, un balon care se sparge pe neașteptate, știi ce zic. Să poți să te izolezi de tot ce se întâmplă în jur.

— Ai învățat și asta?

— Treptat. Proba de foc a venit în Narbonne. Era prima seară acolo și deodată Maestrul s-a îmbolnăvit și a făcut febră. Am fost chemat în rulota lui. Stătea întins sub două păaturi mari și jerpelite. „Tu arunci în seara asta”, a zis el. Și asta a fost tot ce a spus. Se vânduseră toate biletele și nu aveam cum să anulăm. Când am plecat din rulotă, soția lui stătea lângă una dintre roți. Era căsătorit cu o femeie mult mai tânără, o marocană foarte frumoasă pe nume Samira. Era oarbă.

— Oarbă?

— Da. Ea era asistenta Maestrului, cea care era prinsă de roată când el arunca cuțitele.

— Și era oarbă?

— Da.

— Ciudat.

— Poate. M-a auzit ieșind din rulotă și mi-a făcut cu mâna. M-am apropiat de ea. „Tu o să arunci spre mine în seara asta”, a zis ea. „Da, ești îngrijorată?” am întrebat eu. „Nu, Jean spune că ești la fel de bun ca el.” „Nu sunt”, am zis eu. „În seara asta ești”, a răspuns ea.

Abbas se întoarce și își vârî ultimele cuțite în geantă. Stilton văzu cum mijește ochii, îi era greu să vorbească despre asta. De ce? Până acum fusese doar despre aruncatul de cuțite, nu-i așa?

— Eram foarte atrași unul de celălalt.

Spuse asta în timp ce încă avea capul întors spre geantă, de parcă ar fi dezvăluit un secret.

— Tu și femeia care urma să-ți fie asistentă?

— Dansam unul în jurul altuia, afectiv vorbind, de mai bine de un an. Mie îmi era mai ușor, eu o puteam vedea. Ea nu putea decât să-și imagineze. Ce, nu prea știu, dar o dată a spus că e mirosul meu, altă dată vocea mea. Nu ne-am atins niciodată. Era soția lui Jean Villon. Dar amândoi știam. Eu o visam noaptea, trăgeam cu ochiul când se spăla în spatele rulotei dimineța. Era o femeie fantastică. Fantastic de frumoasă, în ochii mei. Eram absolut consumat de ea.

— Iar acum urma să arunci cu o mână de cuțite înspre ea pe o roată care se învârtea?

— Da.

— Cum a fost? Mă refer la concentrarea aia totală despre care ai vorbit, să fii în stare să te izolezi de toate. Având în vedere sentimentele față de ea?

— A fost perfect. Ca și cum tot ce era între noi mă ajuta. Când au redus luminile din cortul plin și în manej eram doar eu și cu ea, chiar eram doar noi doi acolo. Nimeni altcineva. Doar eu și cu ea. Și cuțitele. Când roata a început să se învârtă și am cântărit primul cuțit în palmă și l-am azvârlit spre ea, a fost ca o stranie declarație de dragoste. Cu fiecare cuțit care ateriza la doi centimetri de trupul ei, deveneam din ce în ce mai excitat, fără să-mi pierd concentrarea. Când ultimul cuțit era la locul lui și tot cortul a început să urle, m-am prăbușit în rumeguș. Pujol a venit în fugă și m-a ridicat și m-a scos din cort. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost chipul ei când a fost coborâtă de pe roată. Părea foarte tristă.

— De ce?

— Ajung imediat și acolo.

Stilton încuviință. Încerca să urmărească mereu debitul verbal al lui Abbas, ca să nu-l întrerupă unde nu trebuie, să nu spună ceva care să-l facă să se închidă în el. Într-un fel, toată povestea era legată de ceea ce știa că urmează – ceea ce Abbas urma să-i povestească în curând... cu glasul lui tot mai subțire.

— Era aproape două noaptea – în seara aia îmi fusese asistentă – și nu puteam să dorm. Stăteam întins în pat, gol, uitându-mă la clopoțeli ciudați care erau atârnați ici și colo de tavan, și mă întrebam unde o fi Pujol. Deodată ușa s-a deschis și el a ajutat-o pe Samira să urce în rulotă. Apoi a dispărut. Eu m-am dat jos din pat. Lumina de la unul dintre felinarele corturilor intra pe fereastră, destul cât s-o văd. Își înfășurase o pătură în jurul umerilor. Când a lăsat-o să cadă pe podea, era goală. I-am atins umărul – era prima dată când o atingeam. Ea a întins mâna și mi-a atins mijlocul. Eu am luat-o de mâini și am condus-o în pat. Apoi am făcut dragoste.

Abbas tăcu, iar Stilton nu îndrăzni să spună nimic. Încercă să-și închipuie scena din fața lui – fata frumoasă și oarbă și tânărul aruncător de cuțite într-o rulotă înghesuită de circ undeva în sudul Franței, excitați după luni de zile de dansat unul în jurul celuilalt, dezlănțuiți de aruncarea cuțitelor într-un cort de circ plin-ochi, făcând dragoste în cea mai mare liniște, în timp ce soțul înfierbântat de febră al femeii zăcea într-o rulotă din

apropiere.

Voia să știe mai multe.

— Și apoi ce s-a întâmplat? îndrăzni să întrebe.

— Ultimul lucru pe care i l-am spus a fost să o întreb de ce pare atât de tristă în cort. „Fiindcă tu și cu mine nu o să fim niciodată împreună”, mi-a șoptit și m-a sărutat. Când m-am trezit nu mai era. M-am culcat la loc și m-a trezit Maestrul. Se simțea mai bine și a venit în rulotă cu un termos de cafea și o sticlă de calvados. Am băut cafea și niște băutură. Apoi mi-a explicat cu calm și destul de lipsit de veselie că trebuie să părăsesc circul în aceeași zi. Am înțeles. Așa că după vreo oră mi-am luat rămas-bun de la Pujol și de la încă niște oameni pe care apucasem să-i cunosc și am plecat. Când am ieșit pe poartă, m-am întors și am privit spre rulota Samirei, spre fereastra ovală. Nu era nimeni acolo – nu am mai văzut-o niciodată.

Abbas tăcu. Ajunsese la o barieră emoțională, o barieră foarte personală. Bariera dinaintea Samirei, dinaintea întâlnirii cu ea și a cicatricelor rămase în urma experienței, cicatrice aflate încă acolo, de cealaltă parte a barierei. După o vreme, ridică din nou capul și se uită la Stilton.

— N-ai putut niciodată s-o uiți, zise Stilton.

— Nu, niciodată. Sigur că am fost și cu alte femei, în alte feluri, dar nimeni nu a mai ajuns în punctul ăla.

— Încă mai e acolo?

— Da.

Abbas trase o carafă spre el și își turnă niște apă într-un pahar. Ridică paharul la buze în timp ce privea pe geam. Bău încet. Stilton îl privi. Abbas lăsa jos paharul și se uită lung în el, mult timp, de parcă acolo căuta ceea ce voia să spună.

— Acum câțiva ani, am citit într-un ziar francez că Jean Villon a murit. Am făcut rost de adresa Samirei și i-am scris câteva scrisori. Nu a răspuns niciodată.

— Și nu știi ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu, până acum.

Abbas se aplecă spre geantă și scoase un ziar și alt cuțit. Puse ziarul pe masă și-l despătură, în timp ce ținea cuțitul în mână. Stilton se uită la ziar și văzu că e francez.

— Ce-iasta?

— *Libé*, un ziar francez, *Libération*, am abonament. Asta am găsit acum două zile.

Abbas arată spre un articol lung de pe prima pagină. Era o fotografie mare cu ofițeri de poliție francezi lângă o zonă împrejmuată dintr-o rezervație naturală.

— Despre ce e vorba? întrebă Stilton. Nu știu franceză.

Abbas se înarmă cu curaj. Mâna care ținea cuțitul alunecase în jurul lamei, iar el începu să traducă articolul. Era despre descoperirea unui cadavru sfârtecat de femeie. Cadavrul fusese găsit de niște turiști în Callelongue, într-un parc național aflat la sud de Marsilia. Un porc mistreț scosese la iveală o parte dezmembrată, iar un turist se împiedicase de rămășițele osoase roase. Lângă imaginea cadavrului mutilat era o fotografie a victimei, o femeie foarte frumoasă. Abbas arată spre ea.

— Ea e Samira?

— Da.

Deodată înțelese despre ce este călătoria lor. De ce Abbas i-a povestit ce i-a povestit. Deodată înțelese ce avea să urmeze. Se uită din nou la fotografia mică.

— Era frumoasă.

— Frumusețe selenară.

Stilton se uită la Abbas.

— Asta înseamnă numele ei. Samira.

Stilton dădu din cap și văzu puțin sânge șiroind pe mâna care ținea cuțitul.

— Abbas.

Făcu semn spre cuțit. Abbas își slăbi strânsoarea și-și înfășură un șervet în jurul palmei. Cu cealaltă mână strânse ziarul și-l puse în geantă. Când se ridică, Stilton văzu că are lacrimi în ochi. Se uitară unul la altul. Simțeau cum trenul înaintează pe șine și vedeau lumini în depărtare în timp ce goneau în întuneric. Stilton își trase geanta albastră spre el. Luna îi strecurase o sticlă de whisky. Femeie înțeleaptă. Scoase sticla și o puse pe masă. Știa că Abbas bea alcool foarte rar, dar în lumina lucrurilor pe care tocmai i le povestise, Stilton simțea că e unul dintre acele momente rare. Turnă două pahare și-l ridică pe al lui.

Abbas nu se mișcă.

Stilton luă o înghițitură.

— Îl cunoști pe Jean-Baptiste Fabre, nu? zise Abbas.

— Da, presupun că de-asta sunt aici.

— Da.

Jean-Baptiste Fabre era un detectiv din Marsilia. Stilton avusese legături strânse cu el în timpul câtorva anchete comune ale unor crime. Trecuse mult timp de când nu mai luaseră legătura unul cu altul. Anii ăia petrecuți pe străzi stăteau între ei.

Dar Abbas știa că se cunosc.

— Vrei informații despre ancheta franceză a crimei? întrebă Stilton.

— Da.

— Poate au arestat deja vinovatul?

— N-au arestat pe nimeni, ar fi spus. Am verificat absolut fiecare ziar online.

— Și ce ai de gând să faci?

— Tu ce ai face?

— În locul tău?

— Da.

— La fel ca tine.

Iar Abbas știa asta. Stilton ar fi făcut la fel ca el. Ar fi făcut tot ce-i stătea în putință ca să-l prindă pe omul care a ucis-o și măcelărit-o pe Samira.

Atât de simplu era.

— Mă culc puțin.

Abbas se ghemui în pat, se întoarse cu fața la perete și stinse lampa de pe noptieră.

Whisky-ul lui rămase neatins.

Capitolul 7

Stilton stătea pe terasa hotelului, observând o femeie în vârstă, îmbrăcată în negru, cu un detector de metale în mână. Mergea încet încolo și înapoi pe plaja îngustă. Soțul ei făcea același lucru în mare, cu apa până la brâu. Stilton presupunea că formează o pereche. Puteau să fie și frați, desigur, frați îmbătrâniți și necăsătoriți, ieșiți în căutarea unei monede pierdute sau a unei bijuterii. Își sorbi espressoul amar și își lăsă privirea să-i cutreiere dincolo de golf, până când se opri asupra unei insule stâncoase.

Insula If.

Locul celebru în care se petrece acțiunea din *Contele de Monte Cristo* pentru unii, un răspuns frecvent la rebus pentru alții.

Stilton privea cum ambarcațiunile se apropie de insulă. Se așeză pe un scaun de plastic. Avea o durere în vîntre. Soarele tocmai răsărea în spatele lui și al Marsilieii, iar razele luminoase se răsfireau peste munții de pe cealaltă parte a golfului, scânteind pe statuia aurie uriașă a Madonei de pe deal. Privi digul lung și îngust de piatră care părea să dispară drept în Mediterană. Mai fusese de câteva ori pe coasta aceea, cu treburi ale poliției. Nu știa de hotelul ăla. Abbas făcuse rezervările online – Hotel Richelieu – o clădire de piatră de pe care se cojea vopseaua, construită pe stânci care ieșeau spre mare. Terasa se sprijinea pe câțiva stâlpi de beton care intrau drept în adâncuri. Stilton privi peste margine și văzu cum valurile de un albastru închis urcă până la balustrada de piatră din fața lui. Se întoarse ca să se uite la recepția spartană, un birou albastru de lemn și un scaun Windsor. Nu prea îmbietor. Hotelul era înghesuit și strâmt, cu un oarecare farmec al vechiului, iar portarul stătea întotdeauna puțin cam aproape când vorbeai cu el.

Stilton se uită la ceas.

Abbas făcea duș, o procedură care rareori putea fi grăbită. De la fierbinte la cald și la rece ca gheața. Întotdeauna același proces – de la letargie la samurai. Uneori dura jumătate de oră, dar în ziua aia fu mai rapid. Apoi ieși pe terasă cu un sacou subțire în mână și cu un fruct. Stilton habar nu avea ce fel de fruct e. Părea amar, precum cafeaua.

— Acolo am început eu.

Abbas scoase fructul din gură și arătă spre plaja îngustă de lângă hotel. Femeia în negru și soțul ei dispăruseră.

— Plaja Catalană – vara e plină de localnici și turiști. Am început cu vânzările de ceasuri contrafăcute, apoi de geți.

— Vindeai ceva?

— Din când în când, nu mult. L-ai sunat pe Jean-Baptiste?

— Da, ne întâlnim la zece.

— Unde?

— Într-un bar de lângă secția de poliție.

— Știi unde e?

— Nu și barul.

— Haide.

Abbas rezervase o cameră pe care site-ul hotelului o descria drept „apartament cu două dormitoare separate”. Unul avea un pat lat care se întindea aproape dintr-un perete în altul. Abia te puteai strecura pe lângă el. Celălalt era un alcov cu fereastră, în care proprietarul reușise să înfigă un pat într-un capăt. Aceste facilități erau completate de un coridor îngust, o baie cu gresie și faianță și un șifonier comun.

Ce dormitor preferi?

— Iau eu alcovul, zise Stilton.

Dormise în tot felul de locuri timp de mai mulți ani și bănuia că Abbas e puțin mai pretențios. Era pretențios, cel puțin în mod normal, însă în momentul ăla ar fi putut dormi și pe cioburi de sticlă dacă ar fi fost nevoie.

Dar luă patul cel mare.

— Acolo.

Abbas prinsese o hartă mare și detaliată a Marsiliei pe peretele de lângă pat. Arată spre un pasaj chiar în mijlocul orașului.

— Cum ajung acolo?

— Pe jos. Durează jumătate de oră. Și nu ajungi mai repede nici cu autobuzul.

— Și tu ce faci?

— Mă întâlnesc cu o prietenă.

— Când ne vedem?

— Te sun eu. Dacă nu vorbim, ne vedem la restaurantul de alături, la opt.

— OK.

— Ți-ai încărcat telefonul?

— Da.

Stilton observă că Abbas preia controlul într-un mod foarte firesc.

Bun.
Era răzbunarea lui.
Nu a lui Stilton.

Stilton îi ceruse portarului o hartă turistică simplă, de rezervă. În mare, știa unde merge, dar chiar și așa, era o distanță destul de mare până la secția de poliție. Ieși pe Boulevard Kennedy și făcu stânga, spre portul vechi. Peste numai zece minute își dădu seama de prima lui greșală – îmbrăcămintea. Plecase din Stockholm în noiembrie, când temperatura era în jur de zero grade, și aterizase în Marsilia, unde era mai cald cu aproape douăzeci de grade. Își scoase imediat jacheta groasă de piele. Câteva străzi mai încolo, bocancii Timberland proaspăt cumpărați erau ca două calorifere de saună umblătoare.

Dar nu putea merge desculț.

Așa că un Stilton destul de transpirat ajunse peste jumătate de oră la clădirea enormă și gri a Poliției de lângă Cathédrale de la Major. Aparent, barul era chiar vizavi.

Și într-adevăr așa era.

Erau câteva locuri afară, cu mese de plastic și două umbrele decolorate. Era puțin probabil ca bărbații fumători destul de neîngrijiți care stăteau sub ele să lucreze în clădirea de vizavi, deși probabil o vizitaseră de multe ori. Stilton traversă strada până la bar. Bărbații de sub umbrele îi urmăreau mișcărilor. Era o figură nouă în zonă, cu încălțăminte mult prea grea. Nu era nici zece încă. Jean-Baptiste nu avea cum să fie acolo. Era invariabil punctual. Se cunoscuseră în cadrul anchetei unei crime înfiorătoare de la sfârșitul anilor nouăzeci, un francez care a înjunghiat doi tineri suedezi într-o stațiune litorală de pe coasta de vest și apoi a dispărut. Jean-Baptiste găsisse câteva indicii despre bărbat în Marsilia, iar Stilton s-a dus acolo, înainte să aibă ocazia să-l aresteze, mai săvârșise o crimă în Toulon.

Acesta fusese începutul prieteniei lor.

Probabil începuse cu ceea ce ai putea numi „chimie”. Amândoi erau profesioniști. Aveau aceeași atitudine. Amândoi erau „de la țară” – Stilton din arhipelagul exterior al Stockholmului, iar Jean-Baptiste dintr-un sătuc de munte din Provence. Amândoi erau niște lupi singuratici cu o atitudine deloc sentimentală față de muncă. Au păstrat legătura mai mulți ani, li s-au intersectat încă vreo două anchete, iar în carieră au avansat într-un ritm relativ egal. Dar erau foarte diferiți când venea vorba de punctualitate. Deși

nu întârzia prea des, Stilton nu se putea compara cu Jean-Baptiste.

Mai erau doar două minute când Stilton intră în bar. Era cam înghesuit, cu o podea murdară de piatră și un miros stătut de băutură. O scară neagră în spirală ducea la etaj, iar tavanul era brăzdat de fanioane diferit colorate. Un perete era acoperit în întregime cu pachete de țigări cu avertismente de sănătate, care atrăgeau toate privirile. Lângă alt perete erau niște mese rotunde închise la culoare, iar altele erau mai spre mijloc. Zona barului în sine era mică. Acolo erau doar bărbați și puțini dintre ei consumau ceva, doar completau bilete.

— Toată lumea joacă la loterie, toată lumea vrea să se trezească pe tărâmul în care curge doar lapte și miere.

Stilton se întoarse. Era fix zece și Jean-Baptiste stătea în ușa barului zâmbind. Era mare, mai mare decât și-l amintea Stilton, nu departe de Depardieu, atât în privința dimensiunii, cât și a nuanței roșiatice. Oricine nu-l cunoștea l-ar fi putut lua drept o persoană flegmatică și care mănâncă prea mult.

Dar Stilton știa mai bine.

Lucru confirmat când dădură mâna. Strângerea de mână a lui Jean-Baptiste îi aminti de bunicul lui, vânătorul de foci. Când îți cuprindea palma în mână nu știai niciodată cum o să iasă de acolo.

— Hai să ne așezăm.

Jean-Baptiste îl conduse la o masă din fața barului. Se așeză pe un scaun și își aprinse o țigară.

— Nu se fumează în bar, zise el. Dar se mai fac excepții.

Stilton îi privi degetele îngălbenite. Fuma mult prea mult, întotdeauna Gauloises, de când îl cunoștea Stilton.

— Deci, pe unde ai umblat? zise Jean-Baptiste.

— Am sărit de pe șine.

— Se mai întâmplă. Eu am divorțat și m-am recăsătorit.

— Da, se mai întâmplă. Ești fericit?

— Când și când. La vârsta mea îți mai reduci din așteptări.

Jean-Baptiste suflă un cerculeț de fum și dădu din cap spre o brunetă subțire care trecu pe lângă masa lor.

— Salut, Claudette, ce mai faci?

— Nu mă plâng, răspunse femeia și dispăru spre mesele din mijloc.

Jean-Baptiste îi făcu semn barmanului.

— Două Perrier.

În ciuda nuanței roșiatice, se pare că în momentul ăla bea doar apă. Poate îi plăcea să consume vinuri fine în particular, Stilton nu știa. Nu ieșiseră niciodată la băute împreună.

— Cum mai e pe aici? zise el.

— În Marsilia?

— Da.

— Plin de contraste, ca întotdeauna. Liniște la suprafață și o mare harababură dedesubt. Ai auzit de scandalul de corupție?

— Nu.

— O grămadă dintre ai noștri, în buzunarele gangsterilor. Durează de câțiva ani și e un mare scandal aici în momentul de față. Dar sigur că la suprafață nu se vede nimic – totul e curat-lună aici. Urmează să fim Capitală Culturală Europeană în 2013.

— Ce înseamnă asta?

— O grămadă de complicații. Jumătate din oraș se renovează și se aranjează. Și e infernal pentru polițiștii de la circulație. E haos peste tot. Cred că ai văzut și tu pe drum înapoi.

— Aveam alte lucruri pe cap.

Jean-Baptiste râse și bău jumătate din sticla de Perrier. Când o lăsă jos, coborî puțin vocea.

— Și, cum merge cu el Fassi?

— Bine. E crupier.

— La Stockholm?

— Da.

— Deci l-ai repus pe linia de plutire?

— În cele din urmă. A făcut și câteva misiuni sub acoperire pentru poliție.

— Cine s-ar fi gândit?

Jean-Baptiste nu arăta la fel de surprins pe cât părea după tonul vocii.

— Dar în momentul de față e aici.

— Are nevoie de ajutor?

Asta îi plăcea la Jean-Baptiste, intuiția lui.

— O cunoștință de-ale lui a fost găsită moartă aici, zise Stilton. Samira Villon.

— O cunoștea bine?

— Au lucrat odată la același circ.

— A fost ucisă.

— Am citit despre asta. Știi mai multe?

— Nu, se ocupă alții.

— Alții pe care îi cunoști?

Jean-Baptiste se jucă cu sticla printre degete și îl privi pe Stilton drept în ochi.

— Are cuțite la el?

— Nu cred.

Jean-Baptiste îl observă pe Stilton și își dădu seama că minte, iar Stilton văzu asta. Dar era o minciună nevinovată necesară pentru ca Jean-Baptiste să nu fie nevoit să mintă mai târziu. Dacă ar fi fost folosită într-un fel care ar fi ajuns în atenția poliției franceze?

Era un risc potențial.

— Pot să întreb, zise Jean-Baptiste. Dar trebuie să-mi spui puțin mai mult.

— Despre?

— Planurile lui el Fassi.

— Nu știu nimic.

Jean-Baptiste privi în jos, la masă. Respectul solid pe care și-l purtau unul altuia emana din simțul lor comun al binelui și răului, din moralitatea personală profundă, care îi îndrumase odinioară înspre poliție și îi transformase în profesioniști de succes. Stilton își „pierduse busola” câțiva ani, iar Jean-Baptiste nu era foarte sigur ce înseamnă asta. Știa că Stilton nu mai lucrează în poliție, auzise asta în urma unui contact scurt cu Mette Olsäter cu vreo doi ani în urmă. Dar oare se schimbase? Putea să aibă încredere în el?

Stilton îl observa pe Jean-Baptiste și bănuia ce îi trece prin minte. Perfect de înțeles. Așa că simți că trebuie să mai facă un pas înainte.

— Abbas vrea să-l prindă pe ucigaș, spuse el.

— Asta e treaba poliției franceze.

— Știu, dar uneori și cei mai buni polițiști au nevoie de puțin ajutor, corect?

— Uneori.

Jean-Baptiste se ridică deodată și în clipa aia luă o decizie, bazată în totalitate pe încrederea în Stilton pe care o avusese în trecut.

— Unde pot să dau de tine? întrebă el.

Stilton îi dădu numărul de mobil și adresa hotelului.

— N-ai chef să vii diseară la cină la mine? întrebă Jean-Baptiste.

— Nu pot, îmi pare rău.

— Înțeleg. Transmite-i toate cele bune lui el Fassi.

Jean-Baptiste se strecură afară din bar, iar Stilton se cufundă puțin în scaun. O problemă în minus. Făcuse ce îl rugase Abbas, și încă destul de bine. Polițistul cel masiv avea să ia legătura cu el, știa asta. Știa și că trebuie să găsească un mod de a-i spune lui Abbas că trebuie să fie extrem de discret cu cuțitele.

Asta era o problemă considerabil mai mare.

Stilton se uită de jur-împrejurul barului și surprinse privirea brunetei frumoase pe care o salutase Jean-Baptiste, Claudette. Stătea la o masă din capăt, uitându-se la Stilton. El îi susținu privirea. Nu era sigur cât de mult timp, dar era conștient de senzație. Dintr-odată tânji după o femeie, după sex. Nu mai făcuse sex de când el și Vera Chioara făcuseră dragoste în rulota ei, cu doar câteva ore înainte ca ea să fie omorâtă în bătaie. Asta fusese cu mai bine de un an în urmă. În clipa aia stătea într-un bar înghesuit din Marsilia în miezul zilei, uitându-se la o femeie care se uita la el într-un fel care îl excita. Deodată ea se ridică și se duse la bar. El îi urmări trupul prin încăpere. Purta pantofi negri cu toc jos și o rochie strâmtă, verde. Stătu cu spatele la el și comandă. După ce fu servită, se duse drept la masa lui Stilton cu două paharele în mână.

— Îți place pastisul? întrebă ea când așeză paharele pe masă și se cufundă în scaunul pe care stătuse polițistul cel masiv.

— Oarecum, răspunse Stilton.

— Noroc!

Sorbiră din paharele cu pastis și se priviră o vreme îndelungată. Femeia nu era tânără – nici Stilton nu era. Avea cincizeci și șase de ani și bănuia că ea are cu vreo zece mai puțin, cu niște prime riduri în jurul ochilor nemachiați.

— Claudette, zise el când pastisul aproape se termină.

— Da. Iar numele tău e?

— Tom.

— Îl cunoști pe Jean-Baptiste?

— Da, și tu?

— Toată lumea din zonă îl cunoaște pe Jean-Baptiste. E un polițist bun.

— Da.

— Și tu ești polițist?

— Nu.

— Vorbești bine engleza. De unde ești?

— Suedia.

— Ibra.

Stilton zâmbi. Zlatan Ibrahimovic era mare vedetă la PSG, în Paris, nu la Marseille. N-ar fi trebuit să fie atât de popular aici.

— Dar aici noi credem că e un monstru, zise Claudette și zâmbi puțin.

Avea dinți mici și uniformi, nu complet albi, buzele arcuite îi erau netede și vopsite cu puțin ruj roșu. Stilton îi simți respirația peste masă, era plăcută, apoi se gândi deodată la respirația lui cu speranța că e mascată de pastis.

— Stai la hotel? întrebă ea.

— Da, la Richelieu.

— Mergem acolo?

— Nu, împart camera cu cineva.

— O femeie?

— Nu. Unde stai?

— Rue de la Croix.

— E departe?

— Nu și cu taxiul.

Dură cam cincisprezece minute până ce taxiul navigă prin centru și ajunge în cartierul lui Claudette. Stăteau pe bancheta din spate cu geamurile coborâte. Stilton privi afară și văzu un flașnetar care făcea semn cu o mână, în timp ce cealaltă alimenta flașnetă cu discuri perforate. Stilton auzi o melodie melancolică ieșind din invenția de lemn și își puse mâna pe genunchiul gol al lui Claudette. Voia să-i simtă pielea.

— *Soldatul jelind*, zise ea.

Stilton se întoarse spre ea.

— Așa se cheamă melodia pe care o cântă. E un cântec popular vechi despre un soldat care se întoarce din război fără picioare.

— Ce război?

— Unul dintre ele.

Claudette puse mâna peste mâna lui Stilton și o ghidă mai sus, pe coapsă. Stilton simți cât de caldă e și se aplecă spre ea.

— Am ajuns, zise ea.

Claudette plăti cursa.

Abbas cunoștea zona ca în palmă, o zonă dură, plină de sărăcie, în care

nu trebuia să ajungi la momentul nepotrivit al zilei. O parte din ea se dichisise, câteva clădiri noi ici și colo, dar sub toate astea era același loc. Aceeși bănuială în ochii oamenilor, aceleași grupuri mici de bărbați frustrați, același miros. Își amintea mirosul. Nu știa ce este, doar că așa mirosise toată copilăria lui. Gunoaie arse, gaze de eșapament, ciment ud. Nu știa, încercă din răputeri să împiedice mirosul să-i trezească emoții și amintiri, nu de-asta era acolo. Crezuse că și-a ars de tot albumul interior cu amintiri, dar se pare că mai erau câteva rămășițe.

Se grăbi să ajungă la clădirile înalte în care se pare că locuia Marie, la etajul opt. Spera că funcționează liftul.

Funcționa.

În timp ce stătea în fața ușii ponosite, se simți dintr-odată nesigur. Nu sună imediat la ușă. Se uită la ea. Marie avea un nume de familie diferit, desigur, era măritată și avea copii, asta îi spusese deja la telefon. Nu mai era femeia dinainte, de când dădea reprezentații la Cirque Gruss sub numele Bai She, femeia-șarpe albă. Era un număr spectaculos – directorul circului o prezenta cu o poveste despre un șarpe chinezesc care luase formă de om, iar apoi ea ieșea șerpuind dintr-o tobă, pe o muzică sugestivă. Avea o capacitate excepțională de a forma un cerc uman cu corpul, de parcă nu ar fi avut schelet. Abbas nu înțelesese niciodată cum e posibil așa ceva. Era căsătorită și avea o familie, iar viața ei de la circ se sfârșise. Însă nu de asta ezita el în fața ușii.

Ci fiindcă ea ar fi putut să-i povestească despre Samira.

Știa că Marie și Samira fuseseră apropiate la circ, poate chiar și după ce Marie a plecat? Poate până când Samira a fost ucisă?

Sună la ușă.

Marie puse niște ceai rece cu gheață pe masa din bucătărie. Era o bucătărie mică, având în vedere că avea patru copii și un soț. Un perete era plin cu dulapuri de sticlă gri-verzuie, iar pe celălalt era un afiș mare de circ.

Cirque Gruss.

Abbas o privi pe Marie.

Trecuseră mai mult de cincisprezece ani de când fusese femeia-șarpe albă. Era puțin probabil ca trupul ei să se mai încovoie în cerc.

— A trecut mult timp, zise ea.

De parcă știa ce vede Abbas. Dar încă era frumoasă, în ochii lui. O văzu așa cum arăta odinioară. Mai puțin ochii. Acolo se vedea puțin din ceea ce

văzuse și în ochii lui înainte să intre în duș la Dalagatan și să iasă cu o expresie cu totul diferită.

Un strop de disperare.

Marie se așază chiar lângă Abbas. Pentru el, deja părea că timpul a rămas în loc când ea deschisese ușa și-l îmbrățișase. Aveau în comun un trecut care avea să fie întotdeauna prezent. Stăteau unul lângă altul, apropiați, cum stau copiii. Marie se uită la Abbas.

— Mai...

— Nu, m-am oprit acum mulți ani.

— Știam eu că ție o să-ți meargă bine.

— De unde știai?

— Tu nu mințai niciodată. Toți ceilalți mințeau când le convenea, tu nu mințai niciodată. Așa că am decis că dacă nu minți, o să-ți meargă bine.

— O jumătate de adevăr.

— Știu, dar pentru tine a mers.

— Până acum.

— Da.

Atunci disperarea îi încolăci, disperarea lor din pricina Samirei, și îi ținu strâns până când Marie se întinse după paharul ei, iar Abbas făcu la fel.

Amândoi știau despre ce e vorba în clipa aia din bucătărie.

— A suferit atâta timp după tine, zise Marie. A fost un chin. Maestrul știa ce simte, toată lumea știa și nimeni nu putea să facă nimic. Asta era. Samira era soția și asistenta lui.

— Da.

Abbas încercă să nu-și piardă concentrarea. Voia să treacă de partea asta cât mai repede, voia să ajungă la partea mult mai rea, nu se putea prăbuși încă.

— Ce s-a întâmplat când a murit Maestrul?

— Samira a fost nevoită să plece. Noul aruncător de cuțite avea deja o asistentă.

— Păi și unde s-a dus?

— La început am păstrat puțin legătura, dar eu eram plecată cu circul, iar ea era aici, în Marsilia.

— Ce făcea?

— Nu sunt sigură.

Abbas simți că Marie ascunde ceva, dar nu voia să o preseze. Ar trebui să-i spună ce vrea și ce are chef să-i spună.

— V-ați întâlnit vreodată?

— O dată, la doi ani după ce a plecat. Era atât de tristă.

— De ce?

— Se întreba dacă am păstrat legătura cu tine.

Abbas simțea cum îi urcă tensiunea în piept.

— I-am scris câteva scrisori, zise el. L-am găsit pe directorul cercului, iar el mi-a dat o adresă la care credea că locuiește Samira. Dar n-am primit niciun răspuns. Poate că nu le-a primit niciodată.

— Sau poate le-a rupt impresarul ei?

— Impresarul ei?

Marie se ridică. Se duse la fereastră și privi afară. Abbas așteptă. Marie se duse la chiuvetă și luă un tocător subțire dintr-un sertar. Când era gata să-l pună jos, Abbas observă că îi tremură mâinile. Se ridică și se duse drept lângă ea. Marie își lăsă capul pe pieptul lui și plânse în tăcere. El îi mângâie părul scurt și blond și o lăsă să plângă.

De parcă el era bine.

Nu era deloc bine.

Impresar?

Marie se desprinsese de pieptul lui Abbas și întinse mâna după un prosop de hârtie. Își șterse obrajii și se uită la Abbas. O spuse cât de direct fu în stare.

— Făcea filme.

— Ce fel de filme?

— Porno.

Dură câteva secunde, poate chiar minute, până ce Abbas fu în stare să înțeleagă vestea aia dificilă.

— Făcea filme porno?

— Da.

Abbas se așeză din nou la masă și își mai turnă niște ceai cu gheață. Marie rămase lângă chiuvetă. Știa că Abbas vrea să știe. Un bărbat care nu minte niciodată nu voia nici ca ceilalți oameni să o facă. Sau să ascundă lucruri. Singurul motiv pentru care era acolo era să afle informații despre Samira. Tot ce putea ea să facă era să-i spună ce știe.

Abbas se uită la ea.

— De ce? întrebă el.

— Și eu am întrebat-o același lucru. Nu prea știa ce să spună. După ce a plecat de la cerc, a cunoscut un bărbat mai în vârstă. Credea că o s-o ajute,

dar din câte am înțeles eu, a vândut-o impresarului. Era oarbă, săracă, trebuia să se întrețină – era o pradă ușoară pentru oamenii care voiau să profite de ea. Și era atât de frumoasă.

— Iar agentul ăsta s-a folosit de ea ca să facă filme porno.

— Nu sunt foarte sigură cum funcționează, era și un fel de producător. Poate că o închiria altora?

Abbas se ridică și se duse la fereastră. Își trecu un deget peste geam, de la o margine până la cealaltă. În depărtare văzu stoluri mari de stâncuțe negre care treceau pe deasupra caselor în formații ondulatorii.

Filme porno? Samira?

Rămase privind afară, pe fereastră, și întrebă:

— De ce a fost de acord?

— Păi, de ce sunt femeile de acord? Bănuiesc că a drogat-o sau a făcut-o dependentă de droguri.

— Impresarul?

— Da. Presupun că asta îi face pe cei mai mulți oameni să cedeze.

— Probabil.

Abbas desenă o cruciuliță pe geam cu degetul arătător și se întoarse cu fața la Marie.

— Știi cum îl cheamă pe impresar?

— Da.

Coborî pe scări.

Liftul era prea lent.

Făcură dragoste mult timp, într-un dormitor mare și liniștit, pe un pat lat din oțel, în stil victorian. Nu rostiră niciun cuvânt, amândoi aveau dorințe adunate care le aduseseră trupurile laolaltă. Stilton știa motivul pentru ale lui – ce o îndemna pe Claudette era treaba ei.

În cele din urmă, căldura se domoli și rămaseră întinși goi pe patul moale, în diagonală. Stilton simțea cum sudoarea i se scurge pe cearșaf.

Era golit, stors.

Ce senzație extraordinară, se gândi el, și o privi pe Claudette. Stătea întinsă pe brațul lui, cu ochii închiși. Își lăsă privirea să cutreiere de-a lungul trupului ei lucitor, până la perete. Erau câteva picturi în ulei neînramate, agățate pe tapetul bleu, iar unele păreau neterminate. Stilton ridică puțin capul ca să se uite mai bine.

Atunci îi sună mobilul.

Claudette deschise ochii. Stilton o privea. Ea se ridică și îi eliberă brațul. Stilton își luă mobilul, bănuia că e Abbas.

— Bună, Tom? Ați ajuns?

Era Mette Olsäter.

— Da.

— Ai promis că suni!

— N-am avut timp.

— De ce nu?

— N-am apucat. Ai vorbit cu Abbas?

— Nu răspunde.

— Păi, probabil vede că tu îl suni.

— Și ce ar trebui să însemne asta?

— Nimic. Vrea să fie lăsat în pace.

— Tom, te rog... suntem adulți. Ne cunoaștem de un car de ani. Tu ce tot faci?!

Stilton nu răspunse direct, în parte fiindcă trebuia să spună ceva substanțial, altfel ar fi fost ridicol, și în parte deoarece Claudette i se aplecase în poală și începuse să-i mângâie penisul.

— E o poveste lungă, zise el. Trebuie ca Abbas să-ți spună singur. Mi-a povestit în tren. E foarte tragic.

— Dar e despre el?

— Da.

— Atunci tu de ce ești acolo?

— Am câteva contacte aici.

— Fabre? Jean-Baptiste Fabre?

— Da.

Mette nu-l cunoscuse niciodată pe Fabre, dar știa că Stilton lucrase cu el cu un timp în urmă și își dezvoltase o relație personală caldă cu acel om. Se întâlniseră de câteva ori și în cadrul unor anchete în care era implicată și Mette. Așa că trase concluzia că vizita la Marsilia are de-a face cu treburi ale poliției.

Ceea ce nu reușea deloc să-i liniștească grijile.

— Poate să devină periculos? întrebă ea.

— Pentru cine? Stilton scoase un geamăt scurt și simți cum i se întărește penisul.

— Pentru tine?

— Sper că nu. De ce s-ar întâmpla așa?

— Pentru că știu exact ce...

— Mette, scuză-mă. Trebuie să închid, mă așteptă taxiul afară! Ținem legătura!

Stilton reuși să închidă cu doar câteva secunde înainte să se apropie din nou de orgasm. Claudette ridică privirea spre el.

— Era soția ta?

— Nu sunt căsătorit.

— Nici eu.

Iar apoi își dădu drumul.

Marie știa numele impresarului, Philippe Martin. Dar nu știa adresa lui sau unde l-ar putea găsi Abbas. Trebuia să descopere singur. Cu toate astea, ea știa că omul e periculos. Îi auzise numele de câteva ori în ultimii ani în legătură cu niște incidente brutale. De fiecare dată se gândise la Samira. De vreo două ori încercase să ia legătura cu ea, însă în zadar. Soțul ei o sfătuisese să nu fie prea insistentă.

Și el auzise de impresarul ăsta.

Abbas avea doar un nume, dar își făcuse o idee destul de clară despre cercurile pe care probabil le frecventa omul în cauză. Sau cel puțin în care era cunoscut. Așadar, simțindu-se extrem de frustrat, așteptase să se facă seară și să se deschidă locul pe care voia să-l viziteze. Le Bar de la Plaine, un local pe care-l știa dinainte și despre care presupunea că mai există. Cu aceeași clientelă, probabil, un amalgam de pești, muzicieni, gangsteri și târfe. Și, din când în când, câte o vedetă.

Abbas intră. Barul era deschis de numai zece minute, dar era deja plin până la refuz. Își făcu loc cu coatele până la bar. Un barman în vârstă șterse puțin scrum inexistent din fața lui.

— Salut, zise Abbas. Îl caut pe Philippe Martin, știi unde pot să dau de el?

— Nu.

— Îi sunt dator trei mii, o să fie nervos dacă nu-i primește.

— Nu doar nervos.

— Nu, exact. Deci?

— Barul de vizavi de gară. De obicei acolo îl găsești la prânz. Ce vrei de băut?

— Nu beau.

Abbas se întoarse și își făcu din nou loc spre ieșire. Știa că oamenii stau

cu ochii pe el. Spera doar că nu sunt genul nasol, de dinainte, din cartierul arab sau din port, genul care l-ar putea recunoaște.

Știa că asta i-ar face probleme.

Stilton se opri să-și tragă răsuflarea. Alergase. Tocmai trecuse de opt și el ajunsese la restaurant. Din față, de pe stradă, părea destul de lat, însă dintr-o parte vedeai că e probabil unul dintre cele mai înguste restaurante din oraș. Eden Roc, situat în una dintre cele mai înguste clădiri din oraș, de patru metri lățime și douăzeci și cinci lungime, dispus pe un singur etaj, construit peste hotelul pe care îl găsisese Abbas online. Și restaurantul era tot pe stânca ce ieșea înspre mare, de unde și numele.

Stilton intră.

Un ospătar slab, stresat, cu barbă roșcată stătea în spatele unui bar minuscul la câțiva metri înăuntru.

— *Une coupe?*

Chelnerul se uita la Stilton în timp ce turna diferite băuturi în diferite pahare. Stilton nu știa ce vrea să spună, așa că scutură din cap și trase cu ochiul în restaurant. Două dintre cele nouă mese din plastic erau ocupate de familii, șase erau goale, iar Abbas stătea la a noua. Chiar în spate de tot, la o masă de lângă fereastră, de unde se vedea golful. Stilton intră și se așează în fața lui.

— Miroși a sex, zise Abbas.

Stilton abia se așezase, dar știa că probabil e adevărat. Nu avusese timp să facă duș, știa că se scăldase în fluide corporale.

— Aveam nevoie, zise el.

— O cunoșteai?

— Nu.

— Jean-Baptiste ce a spus?

Stilton îi rezumă conversația cu Jean-Baptiste, lăsând deoparte avertizarea legată de cuțite.

Pentru moment, în orice caz.

Trebuia s-o facă atunci când nu mai mirosea a sex.

— Când crezi că o să te contacteze? întrebă Abbas.

— Când aude ceva. Ce comanzi?

Chelnerul trecuse pe lângă ei în grabă cu două tăblițe cu meniul zilei. Stilton se uită la el – iepure, pește, rizoto cu fructe de mare, anghinare, *calamari fritti*.

— *Calamari fritti*, spuse Abbas.

Stilton nu se dădea în vânt după calamar, așa că își comandă un rizoto. Amândoi aleseră să bea Perrier. Abbas nu vorbea. Stilton simțea că ierarhia actuală îi cere să dea el primul raportul. De chestiunea polițistului masiv se ocupase, dar nu și de polițista masivă.

— A sunat Mette, spuse el. Zice că încearcă să dea de tine.

— Da, am văzut. N-am avut chef să vorbesc cu ea.

— Vrea să știe ce facem aici, e îngrijorată.

— Și crezi că ar fi mai puțin îngrijorată dacă ar ști de ce suntem aici?

Stilton nu trebui să răspundă, fiindcă tocmai atunci chelnerul cu barbă roșcată așeză o farfurie cu calamari subțiri și crocanți în fața lui Abbas și un castron cu nămol negru în fața lui Stilton. Abbas stoarse puțină lămâie deasupra farfuriei și luă un inel de calamar cu degetele.

— Ce i-ai spus? întrebă el când duse la gură creatura marină crocantă.

— Că e o poveste lungă și că e a ta și că trebuie să i-o spui tu când o să te simți pregătit.

— Și s-a mulțumit cu atât?

— Am închis. A trebuit să fug să iau un taxi ca să vin să ne vedem.

— Te-ai rătăcit?

— Nu, de ce?

— Alergai, te-am văzut pe geam.

Stilton băgă în gură o furculiță plină-vârf cu rizoto.

— Cum e calamarul?

— Excelent. Și aia?

„Aia” era la gust exact așa cum arăta. Stilton mai luă câteva înghițituri și apoi își dădu seama că a comandat un terci negru insipid. Chestia neagră era tot din calamar.

— E bun, poate puțin cam picant, zise el. Ai luat legătura cu prietena ta?

— Da.

Stilton presupunea că urmează ca Abbas să dezvolte ideea. Nu o făcu, nu imediat. Mai întâi își termină mâncarea. După ce goli farfuria, o puse pe masa goală de lângă ei și își bău toată apa. Puse și sticla pe cealaltă masă. Stilton îl privea. Își dădu seama că este martorul unui fel de ritual, unul care impune ca totul din jurul lui să fie debarasat. Când chelnerul întrebă dacă mai doresc ceva, Abbas răspunse:

— Ar fi minunat dacă o vreme nu ne-ați întrerupe.

Limbajul corpului chelnerului vorbi în locul lui – se îndreptă înapoi spre

refugiul din spatele barului. Apoi Abbas se uită pe fereastră, la întunericul de afară, la mare, la cer, și încercă să o spună la fel de direct cum o spusese Marie.

— Samira făcea filme porno.

Abbas lăsa informația să se așeze, așa cum făcuse și Marie, și asta se și întâmplă. Într-un fel care îl surprinse oarecum pe Stilton. Nu o cunoscuse niciodată pe Samira și nu știa nimic despre ea în afară de ceea ce îi povestise Abbas. Dar era suficient. Îl cunoștea pe Abbas. Iar când Abbas se întoarse de la geam ca să-l privească în ochi, văzu tot ce trebuia să știe. În special, văzu întunericul pupilelor lui Abbas.

— Avea un impresar, începu Abbas. Philippe Martin. Un nemernic. Mă gândesc să-l caut.

— Înțeleg. Ca să stați de vorbă?

— Vii și tu?

Mette stătea pe closet și privea cum soțul ei se spală pe dinți. Mårten avea o tehnică specială, peria fiecare dinte în parte. Fața, spatele, suprafața de mestecare, iar apoi și-i curăța cu ață dentară și pe o parte și pe alta. De vreme ce toți dinții lui erau încă în stare bună, la șaiszeci și opt de ani, asta însemna treizeci și două de periaje individuale înainte ca Mette să aibă acces la chiuvetă. Era unul dintre motivele pentru care îl bătea la cap să renoveze baia, ca să aibă o chiuvetă dublă.

— Se pare că e vorba de o crimă.

Mette încercă să-i distragă atenția lui Mårten, care se ocupa de dintele cu numărul douăzeci și șase. Scoase perișta din gură și se uită la ea.

— Călătoria la Marsilia?

— Da. L-am sunat pe un coleg de acolo pe care îl cunosc vag. Mă rog, nu eu... Tom e cel care îl cunoaște, dar am avut și noi contact. A spus că e vorba de o crimă și că Abbas cunoștea victima.

— Ce căcat!

Mårten se lăsa pe marginea căzii cu perișta în mână, iar Mette profită de ocazie ca să ocupe chiuveta.

— Cum se leagă asta de trecutul despre care vorbea? zise ea.

— Poate că victima e o persoană pe care o cunoștea când trăia la Marsilia?

— Și eu m-am gândit la asta, la început.

— Dar?

— A trecut un car de ani de când nu mai stă acolo, iar din câte știu eu nu a păstrat legătura cu absolut nimeni de când a plecat, zise Mette și începu să se spele pe dinți.

— Nu. Ar putea să fie vreo rudă?

— Nu mai are rude, știi asta.

— Mama lui, spuse Mårten.

— Ce-i cu ea?

— A dispărut când el avea șapte ani. Poate că încă mai trăiește.

— Și acum a fost ucisă?

— Da.

— O mamă care își abandonează copilul la șapte ani și care nu mai ia niciodată legătura cu el nu prea l-ar face pe fiul ei adult să dea fuga la Marsilia fără vreo înștiințare și să ia pe cineva ca Tom cu el, nu? spuse Mette. Chiar dacă a fost ucisă.

— Nu, poate că nu. Mai am șase dinți.

— Aproape am terminat.

Mårten profită de ocazie ca să se lase purtat de gânduri cât timp așteaptă. Abbas și Tom la Marsilia cu o crimă franceză, iar Abbas cunoștea victima, o victimă din trecut, un trecut pe care îl detesta. Ce aveau de gând să facă? Nu prea voia să știe, de vreme ce nu avea absolut nicio șansă să schimbe ceva.

Așa că se concentrează asupra dinților.

— Așadar ai sunat-o pe Olivia? întrebă el. Ca să-ți ceri scuze?

Mette se întoarce cu periuța în gură și, de vreme ce nu o scoase, el nu înțelese ce spune. Dar văzu.

Nu o sunase.

— Cred că ești puțin cam fricoasă, zise el, privind în jos, la chiuvetă.

Mette scoase periuța din gură.

— Te rog, poți să nu te mai bagi în lucruri care nu te privesc?

— Absolut. Scuză-mă.

Mårten își recapătă poziția cea mai favorabilă în fața chiuvetei și începu să se ocupe de dintele cu numărul douăzeci și șapte. Mette își aruncă deodată periuța în cadă și plecă. Mårten privi în oglindă cum pleacă. Ce fel de reacție era aia? Nu putea să aibă legătură doar cu Olivia, nu? Sau cu Abbas și Tom?

Era un semn de dezechilibru bazat pe altceva.

Inima ei?

Mette fusese recent la un alt control. Inima ei nu era într-o formă prea

grozavă, iar medicul îi dăduse câteva avertismente serioase: să reducă la minimum stresul și să facă ceva în privința greutății.

Le ignorase pe amândouă.

Capitolul 8

Olivia păstra în general o distanță sănătoasă față de jurnaliști. Nu se transformase în dispreț, ca în cazul unora dintre colegii ei de la Academia de Poliție. Ea respecta a patra putere în stat. Văzuse câteva exemple uluitoare care arătau valoarea jurnalismului de investigație, dar crescuse și într-o societate obsedată de mass-media, în care jurnalismul împingea deseori limitele. Asta submina credibilitatea de care depinde libertatea presei, deseori din cauza lipsei totale de respect a anumitor jurnaliști față de propria profesie.

Spera că Alex Popovic nu face parte din categoria aia. O rugase să vină la redacția *Dagens Nyheter*. Trebuia să fie acolo ca să monitorizeze ceva.

Nu îi dăduse nicio informație legată de asta.

Dar are o voce interesantă, se gândea Olivia în timp ce-și privea reflexia în ușa de la intrare de pe strada Gjörwellsgatan. Își trase mai jos pe cap căciula gri tricotată fin. Era o căciulă frumoasă, nu ca cea pe care i-o dăduse Maria cu forța în Rotebro. Probabil ar fi trebuit s-o scoată când intră, dar îi plăcea aspectul pe care i-l dădea. Părul lung și negru îi cădea pe umeri. Se aplecă spre reflexia ei.

Era o contradicție între tenul ei cu un bronz sănătos și îmbrăcămintea de iarnă.

Alex Popovic tocmai împlinise patruzeci și doi de ani și era angajat de opt ani la acel ziar important. Biroul lui era chiar în capătul îndepărtat al redacției. Tocmai trimisese un e-mail Ambasadei Suediei în Senegal, în care îi ruga să confirme că nu erau cetățeni suedezi în autocarul turistic care se prăbușise într-o ravenă cu câteva ore în urmă. Când ridică privirea, văzu o femeie tânără cu căciulă gri, condusă înăuntru de un bărbat de la recepție. Văzu și că unii colegi bărbați îi remarcaseră sosirea. Câteva spinări se îndreptau în spatele ecranelor. Femeia merse mai departe și se aplecă să discute cu o jurnalistă. Ea dădu din cap, se întoarse și arătă drept spre el. Tânăra femeie porni spre el. *O fi Olivia Rivera?* se gândi el.

Olivia se apropie de Alex. El o salută întinzându-i mâna și făcu semn spre scaunul de lângă birou. Amândoi se așezară.

— Frumos bronz, zise el și zâmbi, scoțând o gumă cu nicotină din gură.

— Tocmai mă întorsesem din Costa Rica atunci când ați sunat.

— Acasă la Bengt?

— Da.

— Ce făceați acolo?

— În Costa Rica?

— La Bengt.

— Voiam să iau un laptop.

Expresia lui Alex arată că Olivia trebuie să clarifice anumite lucruri, așa că îi povestește despre relația ei cu Bengt Sahlmann și cu fiica lui și de ce s-a dus după un laptop.

— I-am spus Sandrei că ați sunat acasă la ea. A spus că îl cunoașteți pe Bengt de o grămadă de timp.

— Da.

— De cât timp?

— Am mers la Lundsberg împreună.

— Școala cu internat?

— Da.

Alex făcuse un gest de parcă nu era prima dată când trebuia să explice faptul că a mers la Lundsberg.

— Mă rog, amândoi ne-am integrat la fel de prost acolo, zise el și zâmbi. Dar apoi am ținut legătura de-a lungul anilor. Bengt era un prieten bun. Mi-a provocat un șoc dublu – mai întâi că s-a sinucis și apoi că a fost ucis.

— Ambele erau adevărate când v-am spus. De ce ați sunat?

Alex era un jurnalist cu experiență și era obișnuit să adreseze el întrebările. Și se trezea chestionat de o străină. Atrăgătoare, ce-i drept, și totuși străină. Îi căutase numele pe Google și nu găsisese nimic despre această Olivia Rivera. Poate că nu era numele ei adevărat? De ce? Ce voia?

— De ce vreți să știți? Întrebă el.

— Pentru că sunt curioasă.

— Asta nu-i destul.

Olivia se uită la Alex. Îl plăcea. Nu știa dacă era vocea sau atitudinea lui sau părul lui scurt și negru; era probabil doar energia pe care o emana.

Așa că încercă să găsească un răspuns acceptabil.

— Bengt Sahlmann a fost ucis. E o tragedie pentru Sandra. E o prietenă de familie și vreau să fac tot ce pot ca s-o ajut să descopere ce s-a întâmplat. Și de ce.

— Sunteți ofițer de poliție?

— Da și nu. Sunt polițistă ca formare, dar nu profez. Brigada

Națională de Criminalistică anchetează moartea lui Bengt.

— De ce ei?

— Nu știu. Așadar, de ce ați sunat?

Alex începu să mestece încă o gumă cu nicotină și observă că e ultima. Mestecase mult prea multe. Își trecu palma peste barba scurtă de pe obraz. Ce să spună?

— Poate nu vreți să spuneți? zise Olivia, de parcă ar fi citit asta în ochii lui. Poate e ceva sensibil? Confidențial?

— E confidențial.

— OK.

Urmară câteva secunde de tăcere. Se priveau unul pe celălalt. Alex întoarse primul privirea și se uită peste umărul Oliviei ca să se asigure că nu stă nimeni prea aproape. Voia să răspundă. Voia să continue dialogul cu femeia asta. Așa că se aplecă spre Olivia.

— Bengt luase legătura cu mine cu câteva zile în urmă și spusese că are un material cu adevărat exploziv de care știa că aș fi interesat ca jurnalist. Nu voia să vorbească despre asta la telefon, urma să mi-l trimită. Îl sunam ca să întreb dacă mi-a trimis ceva, pentru că nu primisem nimic.

— Deci nu știți despre ce era vorba?

— Nu. Dar știu că nu m-ar fi sunat așa, dacă n-ar fi fost ceva serios. Și părea stresat. L-am întrebat dacă s-a întâmplat ceva și a zis că da, iar apoi a închis.

— Poate avea legătură cu furtul de la Accize și Operațiuni Vamale.

— Ce furt?

Olivia știa că ar fi trebuit să nu spună nimic dacă totul ar fi fost normal. Dar lucrurile nu erau normale. Nimic nu mai era normal de când Tom Stilton îi divulgase adevărul despre mama ei ucisă. Totul era anormal, iar Olivia nu prea știa ce face. În clipa aia avea o discuție semiconfidențială cu un jurnalist pe care nu-l cunoștea.

Lucrurile nu merseseră prea bine ultima dată când făcuse același lucru.

Ei, bine, uneori așa e viața, se gândi ea, și-i povesti despre captura de droguri dispărută de la Accize și Operațiuni Vamale și despre ancheta internă a lui Bengt Sahlmann. Nu știa prea multe, aproape nimic.

Dar sigur că Alex devenea din ce în ce mai interesat.

— Cât de mare era captura care a dispărut?

— Nu știu.

— Iar eu credeam că e vorba despre ceva cu totul diferit.

— Despre ce? Credeam că nu știți despre ce fel de material vorbea.

— Nu, dacă aș fi știut, n-aș fi spus asta. Am doar presupuneri.

— Despre?

Alex înțelese că Olivia dezvăluisese ceva ce probabil n-ar fi trebuit să spună, despre Accize și Operațiuni Vamale, așa că făcu și el la fel, fiindcă și el o plăcea.

Îi plăcea mai ales energia ei.

Și, mai mult, intuiția îi spunea că acest contact o să se dovedească util în viitor.

— Bengt a avut recent o izbucnire violentă la o petrecere, mă rog, mai degrabă un fel de dineu. Erau de față câțiva amici de la școală, iar el s-a cam îmbătat și a început deodată să vorbească despre moartea tatălui său într-un cămin de bătrâni și a făcut o mulțime de acuzații și a spus că tatăl lui ar mai fi și astăzi în viață dacă ar fi primit îngrijirile corespunzătoare. A fost foarte stânjenitor, așa că l-am băgat într-un taxi.

— Și credeți că vrea să vă ofere informații despre asta?

— Așa m-am gândit, având în vedere cât de supărat era. Dar treaba cu drogurile sună mai plauzibilă.

— Da, poate.

Deodată se făcu timpul ca Alex să plece – aștepta conferința de presă cu Jimmie Åkesson. Doi Democrați Suedezi umblau prin centrul orașului și băteau oamenii cu drugii de fier. Alex își ceru scuze. Olivia se ridică, își scoase căciula gri, își scutură părul lung, își notă numărul de mobil pe un carnețel și plecă. Alex o urmări cu privirea.

E a treia oară când aud despre moartea tatălui lui Bengt, se gândi Olivia în timp ce cobora. De la trei oameni diferiți. Trebuie să fi fost extrem de supărat din cauza asta. Își scoase mobilul și o sună pe Sandra. Ea răspunse repede.

— Bună. Ai găsit laptopul?

— Nu, îmi pare rău, dar sunt sigură că poliția îl caută. Ce mai faci?

— Așa și așa. Nu dorm bine.

— Știi că poți să mă suni oricând dacă nu poți să dormi.

— Da. Mă suni pentru ceva anume?

— Nu, doar așa. Mă gândesc la tine. Tot timpul.

— Mersi.

— Dar mă întrebam un lucru. Cum se numește căminul de bătrâni la care

a stat bunicul tău?

— Silvergården, în Nacka. De ce?

— Sunt doar curioasă. Se pare că tatăl tău era destul de supărat după ce a murit bunicul tău.

— Da?

Da. Și? Olivia simțea că o dă în bară.

— Și, cum e să stai la Charlotte? întrebă ea, schimbând subiectul.

— Bine, presupun... a zis că ne putem muta acasă în Rotebro dacă vreau, dar eu nu vreau. Poate mai încolo...

— Da, cel mai important e să faci ce simți că e mai bine pentru tine.

— Asta spune și Charlotte. Scuze, putem să vorbim mâine? Tocmai a venit o prietenă de la școală.

— Sigur! Sună-mă când e bine pentru tine.

— Mersi, așa o să fac.

Olivia închise și se simți de căcat. Sunase doar ca să obțină o informație, nu ca să vadă cum se simte Sandra. Dar voia să știe. *O să vorbim mai mult mâine*, se gândi ea și se îndreptă spre ușile de sticlă de la intrare. Când se uită afară văzu oameni cocoșați, încercând să înainteze prin vântul și ploaia înghețate.

Oribil.

Își puse căciula tricotată și ieși afară, în furtună.

Luă mașina și porni spre Nacka.

Până în acel moment folosise laptopul dispărut și relația ei cu orfana Sandra drept motive ale acțiunilor sale. Putea să mai facă asta o vreme, fără să „se bage” în ancheta lui Mette. Întâlnirea cu Alex Popovic îi stârnise entuziasmul.

Ieși de pe autostradă și derapă la colț. Șoselele erau acoperite cu o peliculă înghețată, iar ea încă avea cauciucurile de vară. *Ar fi cazul să le schimb*, se gândi ea și porni spre Jarlaberg.

Căminul de bătrâni se afla la capătul șoselei, o clădire modernă gri, cu două etaje. Parcă aproape de intrare și speră că nu are nevoie de coduri ca să intre.

Nu fu cazul.

Împinse ușile de sticlă și intră într-un hol pustiu. Nu era nimeni acolo, doar o pisică mică, albă, care se freca de perete. O pisică? Trecu de încă o ușă de sticlă, care nu se închise la timp ca să nu lase pisica să se strecoare

înăuntru. La naiba! Trebuia să o dea afară? Nu putea – dispăruse deja. Era normal să ai pisici într-un cămin de bătrâni? Traversă un coridor scurt și ajunse la încă o ușă de sticlă. În continuare nu vedea pe nimeni. Împinse următoarea ușă și păși într-un coridor mai mare, cu o recepție goală în partea dreaptă. Un bec fluorescent puternic își reflecta lumina pe pereții albi, aproape orbind-o. Merse mai departe și fu șocată de tăcere, ca și cum holul ar fi fost izolat fonic. Până și pașii ei abia dacă se auzeau. Mai merse câțiva metri. Apoi o cuprinse o senzație ciudată și întoarse capul. Un bărbat stătea pe un scaun de lemn, într-un colț, chiar în spatele ei. Purta pijama gri de flanel. Nu avea niciun fir de păr pe cap, iar pielea îi era acoperită de pete negre-albăstrui. Mâinile scheletice îi erau încleștate pe brațele scaunului. Stătea complet nemișcat, cu ochii fixați asupra Oliviei. Ea își înăbuși reacția inițială de șoc și se apropie de el.

— Bună ziua, numele meu este Olivia. Știți unde sunt angajații?

Bărbatul stătea pur și simplu complet nemișcat. De fapt, chipul lui era cu totul imobil, iar trupul înghețat. Olivia mai văzuse statui umane în Barcelona și Ciudad de Mexico, oameni care stăteau de parcă ar fi fost din piatră, ore în șir, mișcându-și numai ochii. Omul ăla nu-și mișca nici ochii. Oare respira măcar?

Olivia se întoarse și continuă să meargă pe coridorul pustiu. Când ajunse aproape la capăt, se întoarse. Fosila de pe scaun tot nu se mișcase. Olivia dădu colțul și ajunse în alt coridor luminos, la fel de gol ca celălalt. Trecu pe lângă niște uși, multe dintre ele cu cheia în broască. Rămase nemișcată în mijlocul coridorului. Era ridicol. Sigur trebuia să fie cineva prin preajmă.

— Alo?!

Își auzi propria voce ricoșând de pereți de câteva ori înainte de a dispărea. După care se lăsă din nou liniștea.

Apoi auzi strigătul, un strigăt neplăcut și prelung, ca o vulpe care urlă în noapte. Venea din una dintre camerele de mai departe. Olivia porni spre ea. Ușa era întredeschisă, așa că o împinse cu grijă. Încăperea era întunecată, iar jaluzelele erau trase. Văzu înăuntru o femeie care stătea pe vine pe podea. Femeia purta un halat alb. Oare ea strigase? Olivia intră în cameră. Femeia se uită drept la ea.

— A venit ambulanța?

— Nu știu. Ce s-a întâmplat?

Olivia mai făcu un pas în față și atunci văzu o a doua femeie, foarte bătrână, într-un capot alb. Era întinsă pe podea. Îi curgea sângele dintr-o

tăietură de pe frunte. Picioarele i se mișcau în sus și în jos de parcă ar fi avut cârcei. Mâinile i se agitau în aer. Femeia cu halat alb îi prinse o mână și încercă să-i imobilizeze brațul.

— Vin acum ajutoare, Hilda, curând...

Femeia mai scoase un urlet, de data asta mult mai prelung și mai pătrunzător.

— Sunt aici, Claire e aici... totul o să fie bine într-o clipă.

Femeia în vârstă, Hilda, începu să-și agite celălalt braț, iar corpul i se arcuia pe podea. Femeia cu halat alb ridică privirea spre Olivia.

— Ajută-mă, te rog!

— Ce să fac?

— Ia-o de cealaltă mână.

Olivia se lăsă în jos pe podea și o luă pe Hilda de cealaltă mână. Simți cât de puternică e bătrâna, Olivia abia îi putea ține brațul pe care-l tot agita. Deodată Hilda se întoarse pe o parte și ridică capul de pe podea. Ochii ei priveau drept în tavan și tot corpul ei urla fără niciun sunet. Claire încercă să o mângâie pe frunte.

— Nu mai e nimeni aici? zise Olivia.

— Nu, nu pe secția asta. Am chemat ambulanța și medicul.

Dar nu prea avea rost. Olivia și Claire își dădură seama amândouă că viața avea să se scurgă din Hilda cu mult înaintea să sosească ajutoare. O țineau pe femeie de mâini în întuneric și vedeau cum trupul ei plâpând încetează treptat să mai lupte, cum respirația îi încetinește și capul i se apleacă spre podea. Câteva clipe mai târziu, Olivia simți cum mâna bătrânei o strânge atât de tare încât îi veni să țipe, apoi își slăbi de tot strânsoarea.

Hilda murise.

Olivia se așeză pe podea, cu spatele la pat. Claire încercă să-i simtă pulsul și notă ora și alte câteva detalii. Apoi închise delicat pleoapele femeii și îi netezi părul, scoase o cârpă din buzunar și șterse sângele de pe fața Hildei.

— Probabil s-a tăiat la frunte când a căzut din pat, zise ea încet.

Olivia dădu din cap. Era tulburată. Era prima dată când vedea o persoană cum moare. O persoană pe care o ținea de mână în clipa morții, o femeie străină. Privi de jur-împrejur prin cameră, pereții erau goi. Pe un raft de lângă pat era o fotografie înrămată.

Cu un câine.

Atât.

— Mă poți ajuta?

Claire se ridicase și stătea în spatele capului Hildei.

— Apuc-o de pulpe, zise ea.

Urma s-o ridice pe Hilda în pat. Olivia o ținea de picioare, iar Claire o luase de sub umeri. Olivia se pregătea să ridice un cadavru uman și era șocată. Abia dacă mai cântărea ceva, era ca și cum ar fi ridicat un veșmânt alb, ca și cum moartea i-ar fi luat toată greutatea. O așezară pe Hilda cu atenție pe pat.

— Mulțumesc, zise Claire.

Se așeză pe marginea patului și privi femeia moartă. Olivia vedea cât de incredibil de emoționată e. Plină de tristețe, mâna i se umezi când își șterse ochii. Olivia se așeză pe un fotoliu. Acolo, tăcerea era altfel. Afară fusese înfricoșătoare, dar acolo nu.

— Nu-i nicio speranță...

Claire vorbea îndreptată spre trupul fragil, fără să o privească pe Olivia. Glasul ei era controlat, dar resemnat, de parcă ar fi confirmat o tragedie recurentă. Olivia stătea în tăcere. Simțea că mai urmează ceva.

— Ne chinuim până ajungem la limita rezistenței și tot se întâmplă așa ceva. Iar și iar. Nu avem timp să fim unde trebuie să fim, nu avem timp să facem ce știm că ar trebui să facem, nu-i nicio speranță...

Claire se întoarse către Olivia.

— Am venit s-o văd acum vreo două ore, iar atunci stătea întinsă în pat ca de obicei, respira, și am stat puțin de vorbă cu ea și i-am spus că trebuie să mă duc să mai verific două camere și să mă ocup de mâncare și de niște comenzi de aprovizionare. Trebuia să apese butonul de urgență dacă avea nevoie de ceva. Dar n-a sunat.

— De ce?

— Nu putea să ajungă la el. Căzuse după marginea patului. Dacă aș fi intrat mai devreme aș fi văzut, dar aveam toate celelalte lucruri de făcut și sunt singură astăzi aici. Ce puteam să fac?

Olivia nu avea un răspuns. Nu lucra acolo. Dar înțelegea că Claire e tulburată de ceea ce se petrecuse și că trebuia să vorbească despre asta.

— Ce vreți să spuneți cu „iar și iar”? zise ea. Vi s-a mai întâmplat așa ceva?

— De mai multe ori, din păcate.

Claire se uită la Olivia.

— Mulțumesc pentru ajutor, apropo. Numele meu e Claire Tingman.

— Olivia Rivera. Sunt o prietenă de-a familiei Sahlmann. Torsten Sahlmann a murit aici acum câțva timp, corect?

— Da.

— Fiul lui, Bengt, era foarte supărat din cauza morții lui.

— Știu. Și pe bună dreptate.

— Ați vorbit cu el?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Torsten a făcut un atac cerebral în timpul nopții, iar persoana din tura de noapte era ocupată cu alte lucruri și n-a putut să supravegheze cum trebuie situația, așa că n-a fost găsit decât de dimineață, iar atunci era deja prea târziu.

— Deci ar fi putut fi salvat dacă l-ar fi găsit mai devreme?

— Da.

— Ca Hilda?

— Nu știu. Dar lucruri de genul ăsta se întâmplă tot timpul. Acum două săptămâni am avut o femeie cu diabet care nu a primit insulina la timp – nu era notat când a venit personalul auxiliar. Și ea aproape a murit.

— Dar e îngrozitor!

— Da.

— De ce se întâmplă așa ceva, atunci?

Olivia văzu că Claire ezită.

— Pentru că suntem constant cu personal insuficient, zise ea. Pentru că jumătate dintre noi sunt subcalificați. Pentru că trebuie mereu să facem economii peste tot. Pentru că nu există planificare corespunzătoare, nimeni nu știe ce fac ceilalți, toată lumea trebuie să fie peste tot. Mai mulți vârstnici au niște escare îngrozitoare, iar vara trecută am găsit larve de muște într-o rană de pe spatele unui bătrân. A fost dezgustător.

Claire întoarse ușor capul, de parcă încă o tulbura amintirea.

— Aproape întotdeauna plec în lacrimi când mă duc acasă la sfârșitul turei, zise ea. Parcă nu înțeleg că aici ne ocupăm de niște ființe umane, parcă ar fi un fel de loc de depozitare finală pentru oamenii care urmează să moară.

— Cine nu înțelege?

— Cei care conduc căminul. Le pasă doar de reducerea costurilor și de profit. Și de...

Claire se opri dintr-odată. Pe coridor se auzea țăcănit de tocuri dure.

— Probabil ar trebui să pleci acum.

Olivia se ridică. În ușa dădu peste o femeie cu părul scurt și blond. Era îmbrăcată într-o jachetă bătoasă bej și urma să intre în cameră. Tresări. Olivia trecu pe lângă ea și ieși pe coridor. Femeia intră în cameră și închise ușa. Olivia auzi voci înăbușite înăuntru. Câteva minute mai târziu, ușa se deschise și femeia ieși din nou. Făcu doi pași spre Olivia și întinse mâna.

— Bună. Rakel Welin.

— Olivia Rivera. Cine sunteți?

— Sunt directoarea căminului Silvergården. Aveți rude aici?

— Nu.

— Atunci ce faceți aici?

— Tocmai am ajutat-o pe una dintre angajatele dumneavoastră cu o femeie care murea în salon. Aparent nu mai e nimeni aici.

— Ei, bine, trebuie să vă rog să plecați.

— De ce?

Rakel Welin fu luată prin surprindere.

— Pentru că este un cămin privat. Nu putem accepta ca persoane neautorizate să umble aiurea pe aici.

— Sunt o prietenă a familiei Sahlmann.

— Familia Sahlmann nu mai are nicio rudă aici.

Femeile se uitară una la alta. Welin făcu semn spre ieșire. Olivia nu se mișcă din loc.

— Cum pot să iau legătura cu compania care administrează Silvergården? zise ea.

— Plecați sau trebuie să chem poliția?

— De ce să chemați poliția? Pentru că am văzut ce s-a întâmplat aici?

— Asta n-are nimic de-a face cu persoanele din exterior.

— Cu excepția faptului că ați lăsat o femeie bătrână, care ar fi putut fi salvată, să moară.

— Plecați?

— Încercați să mușamalizați ce s-a întâmplat?

Rakel Welin se uită la Olivia și scoase un telefon mobil. Olivia se întoarse și porni spre ușa. La jumătatea drumului se opri. Claire stătea în ușa, în spatele lui Welin. Privirile li se întâlniră. Olivia trecu de ușa de sticlă. Chiar înainte să se trântască, pisica albă se strecură afară după ea.

Probabil o zărise pe Rakel Welin.

Apucă strâns volanul. Șoselele erau alunecoase. Era extrem de supărată. Ștergătoarele merseră tot drumul spre casă – nici măcar nu-și dădu seama că nu plouă.

Nu ploua deloc.

Era încă supărată când intră în apartament, din cauza experienței cu Hilda și a întâlnirii cu Rakel Welin, dar mai ales din cauza lucrurilor pe care i le spusese Claire Tingman, despre modul cum stau lucrurile la Silvergården. Bănuia că există o mulțime de lucruri care se mușamalizează acolo. Își aruncă jacheta pe jos în hol și simți că are nevoie de o baie foarte fierbinte și de o cană cu ceai. Din păcate, baia era imposibilă pentru că nu avea cadă, iar un duș fierbinte nu era același lucru. Dar ceaiul fierbinte nu era o problemă. Puse apă la fiert, se schimbă în niște haine mai comode, își luă laptopul și-l porni.

Bătea cu picioarele în podea, așteptând să se încarce ecranul.

Când acesta se încălzește, apa fierbea. Trase crăticioara spre ea. În timp ce turna lichidul fierbinte observă că mâna îi tremură ușor. Mâna pe care i-o strânsese Hilda în clipa în care a murit. Aproape că o mai simțea încă. Și avea să treacă mult timp până când acel sentiment avea să dispară, știa asta.

La fel și șocul acelui corp lipsit de greutate.

Începu prin a căuta căminul Silvergården pe Google.

Nu după mult timp găsi un fel de structură a acționariatului. Căminul era deținut în ultimă instanță de o firmă cu capital de risc denumită Albion. Căută Silvergården pe site-ul Albion. Era o capodoperă vizuală, atât ca design, cât și ca lizibilitate, cu o descriere atrăgătoare:

Vrei să le oferi mamei și tatălui tău ceea ce merită? Timp pentru iubire și grijă? Cu oameni care iubesc oamenii? Oferă-le Silvergården – căminul de îngrijire care se ocupă de toate detaliile!

Nu pomenesc nimic de larvele de muște, se gândi Olivia. Dar asta probabil nu ar fi vândut la fel de bine.

Două cani de ceai mai târziu, închise laptopul și se gândi la Claire Tingman. Probabil nu ar fi ieșit niciodată în public, dar era acolo. Dacă ar fi fost nevoie, poate că Olivia ar fi convins-o să vorbească.

Atunci se auzi soneria de la ușă.

Olivia tresări și se uită la ceas. Abia trecuse de opt. Ea crezuse că e miezul nopții. Poate era Mette Olsäter care venea să-și ceară scuze și să-și

pună cenușă în cap.

Nu era ea.

Era un Olsäter, dar nu Mette. Era Mårten.

— Bună?! Intră!

Mårten o îmbrățișă călduros pe Olivia și intră în apartament. Nu mai fusese acolo până atunci.

— Țsta e apartamentul pe care-l închiriezi de la vărul tău?

— Da.

Mårten se uită de jur-împrejur, ceea ce nu dură prea mult, fiindcă era un apartament cu două camere.

— Un adevărat bârlog de burlac.

— Ce expresie stupidă!

— Da.

— Vrei niște ceai?

— Nu beau ceai niciodată.

— De ce?

— Pentru că mi se pare apos.

— Vin roșu n-am.

Mårten zâmbi. Întotdeauna era vin pe masă când lua cina în Kummelnäs.

— Mă mulțumesc doar cu tine, zise el.

— Mersi.

Mårten și Olivia dezvoltaseră o relație specială doar a lor. Mårten era cel care avusese grijă de ea când toată lumea i se prăbușise, el era cel care îi cususe la loc mințea făcută țandări și care o ținuse pe picioare în ultima parte a cursurilor de la Academia de Poliție. Și tot el era cel care îi sprijinise hotărârea de a pleca în călătorie în Mexic.

Așa că, din punctul ei de vedere, Mårten putea să bea orice voia.

— Ți se pare dificilă situația asta cu Mette și cu mine? întrebă Olivia când se așezară la masa din bucătărie. Voia să scape de subiect ca să poată discuta despre lucruri mai plăcute.

— Da.

— Cred că ar trebui să mă sune și să-și ceară scuze.

— Și eu.

— Dar n-o s-o facă.

— Nu, zise Mårten.

— Deci?

— Nu vreau să faci nicio prostie.

— Pentru că sunt supărată pe ea?

— Da.

— De ce-aș face așa ceva?

— Păi, da, de ce-ai face așa ceva?

Mårten îi aruncă o privire amuzată. Ajunsese să o cunoască destul de bine pe Olivia și știa că e la fel de încăpățânată ca soția lui. Niciuna dintre ele nu avea să facă primul pas. Dar știa și ce avertisment serios primise Mette la cel mai recent control medical.

Olivia nu știa asta.

Așa că nu știa că Mette are nevoie de toată detensionarea de care putea face rost în momentul acela. Un conflict emoțional cu Olivia nu era ce-i trebuia. Dar Mårten nu avea de gând să discute despre asta.

Nu acum.

Nu pentru asta venise.

— De-asta ai venit aici? Ca să te asiguri că n-o să fac vreo „prostie”? întrebă Olivia.

— Nu. Am venit aici de dragul meu. Al tău și al meu. Mette și cu mine suntem foarte simbiotici în multe privințe, probabil ai observat, dar eu nu sunt Mette. Conflictul tău cu Mette nu are nimic de-a face cu relația noastră. E a noastră, orice s-ar întâmpla. Vreau doar să știi asta.

Olivia întinse mâna și o puse pe mâna lui Mårten. *O mână vie*, se gândi ea.

— Știu asta, spuse ea.

— Bine.

Se priviră unul pe celălalt, cu blândețe. Apoi Olivia își retrase mâna.

— Și, ai vreo veste de la Abbas? întrebă ea. Am încercat să-l sun.

— A plecat la Marsilia. Cu Tom.

— Ce face acolo?

— Nu știu. În cel mai rău caz o să fie târât în ceva ce n-o să fie prea drăguț.

— Periculos?

— Poate.

— Bine că îl are pe vagabond cu el, atunci.

Olivia auzi imediat cât de copilăresc sună și făcu un gest. Mårten schiță un zâmbet.

— O să se rezolve și asta.

Olivia ridică din umeri. Nu era deosebit de interesată de rezolvarea situației cu Tom Stilton, așa că spuse:

— Cunoști o companie cu numele Albion?

— O firmă cu capital de risc. Da. De ce?

— Ai o clipă?

— Absolut.

Olivia îi relatează pe scurt experiența de la Silvergården din urmă cu câteva ore și Mårten observă cât de tulburată este.

Și supărată.

Îi împărtășea sentimentele, în general. Îi detesta pe investitorii de risc. Mårten făcuse parte din diverse mișcări de stânga. Renunțase la unele dintre convingerile ideologice de-a lungul anilor, însă sentimentele fundamentale nu aveau să-i dispară niciodată.

— Profiturile din sectorul asistenței sociale sunt problematice, zise el. Există vulturi care nu caută decât să-i jupoaie pe contribuabili, și există oameni ambițioși și devotați care vor să conducă afaceri într-un mod mai personal și inovator decât o pot face municipalitățile și consiliile locale. E greu să menții echilibrul.

— Silvergården e condus de vulturi.

— Știi tu asta?

— Presupun că e așa pe baza celor întâmplare azi și celor spuse de femeia aia.

— Da, dar în același timp ar fi extraordinar de contraproductiv dacă Albion și-ar administra prost afacerea cu bună-știință: e contrar ideilor fundamentale ale investitorilor de risc.

— Și anume?

— Să preiei companii, să le faci extrem de profitabile și apoi să le vinzi cu un profit uriaș. Asta nu prea e posibil dacă ajungi să bagi o organizație în pământ.

— Dar poate o poți împinge până ajunge la limita rezistenței, ca să poți fi în stare să produci niște cifre mărețe?

— E posibil. Există dovezi destul de tulburătoare. Dar tu cum ai ajuns la Silvergården?

— Tatăl lui Bengt Sahlmann a murit acolo. Dar nu trebuie să-i spui lui Mette.

— Că a murit acolo?

— Că am fost acolo. Ai văzut ce s-a întâmplat când m-am dus la Accize

și Operațiuni Vamale.

Mårten promise să nu spună nimic despre Silvergården. Olivia îl conduse până la ușă și mai primi o îmbrățișare călduroasă. Înainte să închidă ușa, spuse:

— Sper că Abbas n-o să dea de necaz acolo.

— Și noi sperăm.

Olivia închise ușa și se sprijini de peretele din hol. Se gândi că Mårten a fost puțin cam vag pe tema companiei Albion. Voia să știe mai multe despre Silvergården, despre reacția lui Bengt Sahlmann la moartea tatălui său. Luă mobilul și-l sună pe Alex. Intră direct căsuța vocală.

— Salut, sunt Olivia Rivera. Puteți să mă sunați? Vreau să vă întreb câteva lucruri.

Închise și se duse în dormitor. *Și acum ce să fac?* Simțea că energia din corpul ei trebuie eliberată. Căutase destul pe Google. Alex era următorul pas în cazul Silvergården. Și nu voia s-o deranjeze pe Sandra. *Poate ar trebui să-l sun pe Ove? Sau pe Lenni?* Se întinse în pat. *An, tan, te...* Adormi înainte să apuce să aleagă. Cu hainele pe ea.

Capitolul 9

Stilton rămase treaz mare parte din noapte în alcovul înghesuit de la fereastră, în parte din cauza semnului verde al farmaciei, care clipocea prin geamul de deasupra patului, și în parte fiindcă fusese izbit de senzația de „Ce naiba fac eu aici?”, o senzație care apare când totul în afara întunericului dispare, iar singurul lucru pe care îl auzi este propria respirație și un gândac zgâriind pe perete.

Dar mai presus de toate era treaz din cauza întunecimii din ochii lui Abbas. *Are cuțite la el?* Avea, iar el știa ce e în stare să facă cu ele.

În starea în care se afla.

Asta îl ținea treaz pe Stilton.

Se folosise de relația personală pe care o avea cu Jean-Baptiste ca să-i ceară o favoare. Era ceva ce se baza pe încredere, pe ceea ce Stilton văzuse în ochii polițistului masiv, ceea ce însemna că Stilton trebuia să-și asume răspunderea pentru cuțitele lui Abbas.

În toiul nopții, Stilton hotărî să caute cuțitele și să le ascundă. Și de îndată ce se gândi la asta, abandonează ideea, în parte fiindcă era o idee extrem de stupidă, în general, și în parte fiindcă probabil Abbas dormea cu ele sub pernă.

Așa că Stilton zăcu în pat învârtindu-se de pe o parte pe alta. Se uita fix la lumina verde clipocitoare de pe perete și asculta cum marea erodează stânca de sub el, încercând să nu se gândească la nimic.

Ceea ce e, practic, imposibil.

Tocmai când adormise în cele din urmă, fu trezit.

Rezervația naturală era situată chiar în sudul Marsiliei. Callelongue era un loc întins și frumos, liniștit și sălbatic în același timp. Stânci și mare într-o parte, păduri și munți în cealaltă. Pentru iubitorii de natură, era o adevărată experiență să facă drumeții acolo.

Pentru Abbas era doar un supliciu.

Luară un taxi de la hotel. Stilton reușise să înghită câteva bucăți de pâine și niște cafea amară înainte ca Abbas să-l strige de pe stradă. Habar nu avea ce mâncase Abbas, probabil nimic.

Se hrănea cu altceva.

Amândoi stătură în liniște tot drumul cu mașina – Stilton pentru că avea nevoie de ceva timp ca să se trezească dimineața înainte să fie moderat de

sociabil, iar Abbas pentru că nu era cu adevărat acolo. Era ascuns adânc în sine, adunându-și forțele pentru ceea ce avea să trăiască acolo.

În Callelongue.

Zona în care fusese găsit cadavrul dezmembrat al Samirei.

Pe drum trecură pe lângă o pistă de curse la marginea unui parc întins. Abbas făcu semn cu capul pe fereastra mașinii.

— Aici avea cortul Cirque Gruss.

— Unde e pista de curse?

— Da, atunci nu era acolo.

Era o afirmație goală.

Totul se schimbă.

Taxiul îi lăsa la marginea rezervației naturale, iar șoferul îi întrebă cum o să se întoarcă.

— Vino să ne iei peste o oră, zise Abbas.

De ce numai o oră? Stilton nu vru să întrebe, presupuse că Abbas stabilise o perioadă finită de timp căreia îi poate face față. Sau poate era doar o bănuială.

Dar era călătoria lui Abbas.

El era cel care lua deciziile.

Așa că se îndreptau către împrejurimile frumoase din Callelongue. Stilton își învățase lecția când venea vorba de haine și era îmbrăcat doar într-un tricou. Abbas purta un sacou subțire, bej, pe care-l cumpărase din Veneția cu mulți ani în urmă, care i se asorta cu desăvârșire cu nuanța pielii. Fusese ales cu grijă. Atunci.

Dar nu-i mai păsa deloc în momentul ăla.

Putea la fel de bine să fi purtat un cearșaf.

Niciunul dintre ei nu știa încotro să meargă, dar amândoi știau ce caută. Stilton nu se simțea grozav după noaptea nedormită și se trezi că admiră frumusețea locului. Peisajul cu umbre ascuțite, un teren moale și reflexii ale stâncilor înalte. Era senzația unui loc din trecut, a unor vremuri străvechi, melancolice, care treceau.

— Acolo!

Umblau fără țință de aproape jumătate de oră când Abbas zări, printre copaci și tufișuri, o bucată de bandă de plastic lăsată de poliție după izolarea zonei. Se strecurară printre tufișurile țepoase și văzură prima groapă. O groapă mare. Mai departe, între copaci, văzură încă una.

Abbas se duse la prima groapă și își scoase telefonul mobil. Cu mâini

surprinzător de stabile, începu să fotografieze groapa. Stilton stătea în spate, în tăcere. Nu știa ce îi trece prin minte omului ăluia chinuit. Ce imagini îi apăreau în fața ochilor? Un mistreț? Rămășițe osoase roase? Sau chipul Samirei când a aruncat ultimul cuțit spre ea?

Trecură câteva minute.

Apoi Abbas lăasă telefonul și se întoarse cu fața la Stilton.

— *Pourquoi?* întrebă el.

O întrebare care se putea referi la o mulțime de lucruri în momentul ăla. *De ce a fost ucisă Samira? De ce a fost îngropată aici, dintre toate locurile? De ce a fost dezmembrată? De ce n-am fost acolo?* Stilton simțea că Abbas se referă la toate cele de mai sus.

Așa că alese una dintre variante.

— De ce a fost ucisă?

Abbas stătea pe vine. Stilton văzu urmele lăsate de corturile tehnicienilor francezi deasupra gropilor. Își putea imagina ce căutau. Jean-Baptiste trebuia să le spună dacă au găsit sau nu ceva.

Să sperăm.

— De ce a fost ucisă? zise Abbas fără să se uite la Stilton. Era oarbă. Complet lipsită de apărare. Pentru cine putea să fie o amenințare?

Era o întrebare retorică, iar Stilton o lăasă să se risipească. Simți o adiere călduță venind dinspre mare, frunzele tufișurilor se legănau blând, iar soarele făcea umbră gropii, de parcă natura ar fi vrut să acopere sălbăticia faptei.

Abbas își trecu o mână peste față înainte să se întoarcă spre Stilton.

— Ei, bine, există o singură persoană care poate răspunde la întrebarea asta, spuse el.

— Impresarul ei?

Abbas se ridică. Privi în jos, în groapă, se uită la cealaltă groapă de mai departe și se întoarse.

Terminase.

Urma să-l găsească pe Philippe Martin.

Taxiul îi aștepta când se întoarseră și-i duse până la portul din centrul Marsiliei, Vieux Port. Abbas nu voia să meargă cu mașina mai departe, voia să ia metroul ultima bucată din drum.

— De ce? întrebă Stilton.

— Ca să ajung în starea corespunzătoare.

Abbas se pregătea de întâlnirea cu Martin. Metroul avea să-i dea starea potrivită, metroul în care locuise atâția ani când era tânăr – când șterpelea și fura din buzunare și era urmărit de paznici și de francezi albi, când era șicanat și batjocorit.

Voia să intre din nou în starea aia.

Philippe Martin era un francez alb.

— De ce-ai fotografiat groapa de acolo? întrebă Stilton.

— Nu știu.

Abbas urcă în unul dintre vagoanele albe. Stilton îl urmă. Rămaseră lângă uși. Aproape toate locurile erau goale. Trenul se puse în mișcare, iar Stilton se gândi la cuțite. Știa că Abbas le are la el. Nu știa câte, dar știa că le are, iar Stilton nu prea știa cum să abordeze acest lucru. Se uită în vagonul următor. Era aproape gol, o femeie citea dintr-o carte pentru copii unui copil care îi stătea pe genunchi. *În drum spre un loc numit „acasă”*, se gândi Stilton. El, pe de altă parte, era în drum spre întâlnirea cu un om care o abuzase pe Samira.

Și care poate chiar o dezmembrase.

— Deci, cum abordăm treaba asta? zise el.

Coborâra la Gare Saint-Charles, gara principală din Marsilia. Barul pe care Philippe Martin îl frecventa era chiar în față. Soarele strălucea și acolo, peste treptele de piatră ale gării centrale și peste niște băieți drogați, cu codițe *rasta*, care stăteau ghemuiți, cu capul între genunchi, căzuți pe gânduri. Peste niște femei est-europene machiate excesiv, sprijinite de statui din piatră în timp ce-și țineau telefonul mobil chiar în fața ochilor, cufundate într-o lume care nu era a lor. Și peste invalizii care stăteau cu cârpele și paharele lor de plastic, sperând la o felie dintr-o lume care nici a lor nu era.

Abbas și Stilton trecură destul de repede pe lângă toate.

Lui Stilton îi luă însă puțin mai mult timp. Nu trecuse atât de mult timp de când și el stătea ghemuit așa, nu chiar cerșind, dar fusese și el acolo. Fusese un paria, un om fără adăpost și în multe privințe un nevoiaș. Dormise și el pe cârpe vechi. Poate de-asta se opri în fața unei femei slăbănoage ca să cumpere un exemplar din *Macadam*, ziarul de stradă din Marsilia. Nu avea cum să-l citească, dar se simți bine.

— Acolo e.

Abbas arătă spre un bar aflat puțin mai departe pe stradă. Stilton îi

urmări mâna și văzu un bar cu un aspect obișnuit, cu o marchiză roșie și două scaune de plastic goale afară.

— De unde știi că e aici? întrebă el.

Abbas nu răspunse și intră în local, urmat îndeaproape de Stilton. La bar stătea un bărbat foarte înalt și voinic, îmbrăcat cu un sacou verde, iar dincolo de bar era o femeie bătrână cu pielea închisă la culoare. Bărbatul stătea cu spatele la ei. Abbas se opri și-l lăsă pe Stilton să se descurce. Se apropie de bărbat.

— Philippe Martin?

Bărbatul se întoarce. Înainte, ar fi putut să fie oricine, un contabil într-o scurtă pauză de prânz sau un psiholog fără pacienți.

Dar nu era.

După ce se întoarce, deveni foarte clar cine este. Sau măcar ce face. Și nu avea nimic de a face cu ținerea registrelor contabile sau îngrijirea sufletelor oamenilor. Nu era străin de afacerile dubioase. I se citea pe față, judecând după numărul cicatricelor de pe chip și după privirea din ochi. Atât Abbas, cât și Stilton cunoșteau foarte bine acea privire. Era caracteristică oamenilor care trăiau în lumea aia. Poate că avea degete lungi și frumoase de pianist și o pedichiură perfectă, dar era prins până peste cap în afaceri dubioase.

Așa că Stilton repetă întrebarea.

— Philippe Martin?

— Tu ești tipul care îmi datorează niște bani?

Veștile circulă repede în cercurile restrânse, se gândi Abbas. Dar Stilton fu cel care răspunse.

— Da.

— Nu-mi datorezi nimic.

O maximă veche: „Ca să trăiești în afara legii, trebuie să fii onest.” Stilton nu-i datora bani omului, așa că el nu avea de gând să-i ia banii.

— A fost doar o scuză, spuse Stilton cu accentul lui suedez melodios. Nu voiam să trâmbițez ce vreau de fapt.

— Și ce anume dorești?

Bărbatul se întoarce. Stilton începu din nou.

— Sunt din Suedia. Fac filme și am auzit că lucrezi în domeniu aici.

— Cine ți-a spus asta?

„Jean-Baptiste Fabre” era cu siguranță răspunsul greșit. Stilton își răscoli memoria și zise:

— Pierre Valdoux.

— Cine dracu' e Pierre Valdoux?

— Importă filme în Suedia. Nu-l cunoști?

Bărbatul, care era cu siguranță Philippe Martin, se uită la femeia din spatele barului.

— Tu știi cine e Pierre Valdoux? întrebă el zâmbind.

— Nu.

— Maică-ta știe?

— Nu cred.

Martin se întoarse către Stilton.

— Vezi? Nimeni nu știe cine e Pierre Valdoux. Ai mâncat căcat la micul dejun?

— Nu. Dar tu?

Stilton putea tolera să fie provocat într-o oarecare măsură. Dar nu mai mult. Își asumase un risc uriaș și nu știa cum avea să reacționeze Martin. Poate că strica totul în clipa aia și lucrurile aveau să se înrăutățească.

Abbas stătea chiar în spatele lui.

— Ia mai zi o dată, spuse Martin și coborî de pe scaunul de bar, ca un fel de avertisment fizic.

Era înalt, deși nu atât de înalt ca Stilton. Dar părea să fie destul de în formă. Stilton îl privi în ochi.

— Chestia e, Philippe, că nici eu și nici tu n-am mâncat căcat la micul dejun. Lucrăm în aceeași industrie. Avem atitudine. Bun. Dar dacă poți să te desprinzi puțin de ea și să mă ascuți, o să afli curând că e vorba de bani. Mă interesează să investesc într-un film francez pentru piața suedeză și am o rețea de distribuție consacrată în toată țara. Sunt pregătit să pun banii jos și vreau să facem o treabă bună. Te interesează?

Poate fiindcă Stilton o spusese foarte calm, poate era modul lui de a ignora complet avertismentul fizic al lui Martin sau poate era cu totul altceva, dar Martin ascultă ce avea de spus Stilton. Cu ochii fixați pe fața lui. Apoi făcu semn cu capul spre Abbas.

— Cine e?

— Un ghid. Mă conduce prin Marsilia.

Martin se întoarse spre femeia din spatele barului.

— Mergem sus.

Încăperea era chiar deasupra barului, una destul de spațioasă, mobilată ca un mic lounge, cu o fereastră lată care dădea spre stradă. Standardul mobilierului de sus era doar cu un pic mai ridicat decât al celui din bar.

Două fotolii gri ponosite, o canapea curbată și o masă de șah în mijloc. Pe un birou mic era un acvariu rotund de sticlă cu un peștișor auriu. Lumina de pe stradă pătrundea printre două obloane pe jumătate deschise, făcute din lemn gri. Martin se duse la birou, scoase o cutie și ridică un pistol destul de greu. Îl așează lângă acvariu. Alt avertisment. Făcu un gest spre Stilton să se așeze pe unul dintre fotolii. Pe Abbas îl ignoră complet. Stilton se așează în timp ce Martin își agăță blazerul verde în cuier. Pe dedesubt purta un tricou albastru cu mânecă scurtă, care îi lăsa la vedere bicepșii umflați. Dezvăluia și un tatuaj cam prost făcut, cu un cuțit de bucătărie, de pe antebrațul omului. *De ce au infractorii gusturi atât de proaste?* se gândi Stilton. *Ar fi putut să-și facă în schimb un pumnal frumos.*

Martin se cufundă în celălalt fotoliu.

— Să investești, ai zis?

— Da, răspunse Stilton.

— De câți bani vorbim?

— Depinde. Îți faci singur filmele sau le cumperi?

— Ambele. Vrei un gen anume de filme?

— Da. Acasă suntem obișnuiți în general cu fetele albe, est-europene.

Caut ceva puțin mai exotic.

— Negrese și de-astea?

— Cam așa ceva.

— Nicio problemă. Vrei genul film sau doar futut direct?

— Futut direct.

— Bun. Mai puține probleme.

— Lucrezi cu anumite fete?

— Da, dar putem să facem rost de oricine.

— Am văzut un porno franțuzesc online acum câțva timp, cu o tipă superbă de tot, mai negricioasă, și cred că era oarbă?

— Curva aia arăboaică.

Abbas stătea chiar în spatele lui Stilton, lipit de perete, așa că Stilton nu-i vedea reacția. Nici nu era nevoie.

— Poți să faci rost de ea? întrebă Stilton.

— Nu, a murit.

— Păcat.

— Nu chiar. Trebuie să accepți că în industria asta există anumite fluctuații de personal. Dar am tipe care se fut la fel de bine ca ea.

Stilton încuviință și întrebă cum au să procedeze. Problema se rezolvă de

la sine. Cu colțul ochiului, îl văzu pe Abbas ducându-se la fereastră ca să închidă obloanele. Zgomotul traficului de afară dispăru, la fel și mare parte din lumină. Martin observă asta la rândul lui și reacționează.

— Ce dracu' faci? întrebă el în franceză.

— Închid obloanele.

Erau primele cuvinte pe care Abbas le rostea în prezența lui Martin și vorbi într-un dialect marsiliez cântat evident, un dialect din mahalalele din Castellane. Martin îl recunoscuse de îndată.

— Și cine pula mea ți-a zis să faci asta?

Stilton văzu cât de agil se mișcă Abbas prin cameră și cât de blând zâmbește când se așază pe canapea, în fața lui Martin.

— Curva aia arăboaică, răspunse el cu tandrețe.

Stilton simți ce urmează, recunoscuse scena, era ca un păianjen care își întindea pânza.

— Cine pula mea e ăsta? îi zise Martin lui Stilton. Sigur nu e ghid.

— Nu. Și el e suedez. Era prieten cu Samira Villon.

Lui Martin îi pică fisa și simți că discuția se îndreaptă într-o direcție greșită. Se ridică, făcu câțiva pași spre peștișorul auriu și puse o mână pe pistolul de lângă acvariu. Încă se controla. Mai fusese în situații de genul ăla.

De multe ori.

— Ieșiți afară, zise el cu calm. Acum.

— Sau? zise Abbas.

— Sau îți zbor creierii ăia de arab-suedez.

— Ar fi păcat.

Abbas se ridică și Stilton se luă după el. Avea de gând să plece? Abbas se duse spre ușă, iar Stilton se duse după el. Martin ridicase puțin pistolul de pe birou și le urmărea mișcările cu țeava armei. Abbas se opri în ușă și se întoarse către Martin.

— Peștișorul tău auriu a murit.

Martin aruncă o privire spre acvariu și în clipa aia un cuțit lung și negru îi intra prin dosul palmei care ținea pistolul. Pistolul căzu pe podea, iar Stilton se năpusti asupra lui. Bănuia cât de puternic e Martin și avea încredere că el e mai puternic. Un an de viață pe insulă îi dăduse forța unei adevărate brute în brațe.

Însă dură ceva.

Abbas rămase nemișcat în pragul ușii și observă lupta. Niciunul dintre ei

nu scotea vreun zgomot. Când Stilton evită un pumn solid și se duse în spatele lui Martin, lupta, practic, se sfârși. Îl ridică pe francez de pe podea și-l aruncă peste canapea. Numeroșii ani de antrenamente din poliție se dovediră de folos și îi răsuci lui Martin un braț atât de mult la spate încât francezul țipă pentru prima dată.

Brațul era gata să i se frângă.

Abbas ajunsese acolo într-o clipă. Se pregătise în multe feluri pentru situația aia, adusesese inclusiv niște coliere albastre pentru cabluri. Împreună reușiră să-i ducă și celălalt braț la spate și îi legară încheieturile atât de strâns încât colierele îi intrau în carne. Îi legară și gleznelor cu încă un colier.

— Așază-l lângă perete.

Abbas făcu semn cu capul spre peretele de lângă birou. Stilton îl trase pe Martin în picioare și-l împinse la perete. Martin era gata să-i dea un cap în gură când văzu cuțitul. Celălalt cuțit negru. Abbas îl ținea drept în fața ochilor lui. Martin se lipi de perete.

— Deschide gura, zise Abbas în franceză.

Martin îl scuipă în față.

Un tip dur.

Abbas nici nu tresări. Lăsă scuipatul să i se prelingă pe obraz și apoi pe podea. Iar apoi ridică cuțitul puțin mai aproape de fața lui Martin și-i simți greutatea în palme.

— Deschide gura.

— Cine dracu' ești?!

— Deschide gura.

Martin se holba la cuțitul din fața nasului. Își mută privirea și văzu ochii lui Abbas. Apoi deschise gura. Abbas scoase iute un prosop mic și alb pe care-l adusesese cu el. Își folosi mâna liberă ca să înfigă prosopul în gura lui Martin. Adânc.

Stilton făcu câțiva pași în spate. Era spectacolul lui Abbas. Ar fi vrut să părăsească încăperea în momentul ăla, să nu fie acolo, să nu vadă și să nu fie nevoit să-l mintă pe Jean-Baptiste.

Și, mai mult decât orice, să nu fie nevoit să fie martor la o latură a lui Abbas despre care știa că există, dar pe care încercase întotdeauna să și-o elimine din memorie.

— Poți să ieși dacă vrei, zise Abbas fără să se uite la Stilton.

— Rămân.

Abbas dădu din cap aprobator și se uită din nou la Martin. Acel

producător nemilos de filme porno avea o expresie diferită pe față. În clipa aia era clar perdantul și îi era greu să respire pe nas. Dependența înfocată, dar nesănătoasă de cocaină îi blocase tractul nazal. Își trase nasul.

— Închide ochii, zise Abbas.

Martin își lăsă privirea să treacă dincolo de Abbas, către Stilton, de parcă i-ar fi cerut un fel de ajutor. Nu primi nimic. Stilton zise:

— Cred că ar trebui să faci ce spune.

Martin închise ochii. Abbas se aplecă spre el.

— Acum poate îți poți închipui cum e să fii orb? Să nu știi unde e cuțitul? Să nu poți să vezi dacă-l ridic ca să te înjunghii sau dacă-l ții în diagonală, ca să-ți spintec obrazul? Cum e?

De după prosop se auzi un murmur.

În clipa aia Abbas știa cu cine are de-a face – un bărbat care nu avea de gând să vorbească decât dacă era forțat, mai ales despre orice l-ar fi legat de uciderea și măcelărirea Samirei. Așa că așeză cu grijă vârful cuțitului pe pleoapa stângă a lui Martin și-l împinse cam un centimetru. Urletul se auzi prin prosop. Nu tare, dar faptul că se auzea măcar îi sugera intensitatea. Stilton văzu că piciorul drept al lui Martin tremură incontrolabil. Un firicel de sânge se prelingea pe obrazul lui, din ochi.

— Acum ești pe jumătate orb, zise Abbas și mută vârful cuțitului, așezându-l pe cealaltă pleoapă. Acum știi cine sunt. Am să-ți scot prosopul din gură. Dacă țiți, înfig cuțitul și în celălalt ochi și o să fii complet orb. OK? Am să-ți pun câteva întrebări și vreau să răspunzi.

Abbas scoase prosopul din gura lui Martin fără să slăbească presiunea cuțitului pe pleoapa lui. Martin inspiră adânc. Era în stare de șoc.

— Tu ai omorât-o pe Samira?

Trecură câteva clipe până ce vocea lui Martin reuși să iasă din peștera groazei în care se afla, dar ieși până la urmă. Spartă, răgușită.

— Nu, zise el.

— Cine a fost?

— Nu știu.

Abbas dădu la o parte vârful cuțitului de pe pleoapa lui. Capul lui Martin se scutura. Nu știa unde e cuțitul. Nu știa ce are de gând Abbas să facă cu el. Își mușcă buzele până când îi dădu sângele.

— A primit scrisorile mele? întrebă Abbas.

— Ce scrisori?

— I-am trimis patru scrisori, din Suedia, în plicuri albastre. Au ajuns

aici?

— Da.

— Le-ai rupt?

— Nu.

— I le-ai citit Samirei?

— Da.

— Care e primul cuvânt din fiecare scrisoare?

Martin înghiți în sec fără să scoată niciun cuvânt.

— Le-ai rupt.

Abbas puse vârful cuțitului la loc pe pleoapa netăiată a lui Martin. Maxilarul lui Martin se mișca în sus și în jos.

— Cum ai convins-o să participe? întrebă Abbas. Ai drogat-o?

Martin dădu din cap atât de scurt încât abia dacă se observă.

— Ai drogat-o?

Din nou dădu din cap.

— Ce știi despre crimă?

— Am spus poliției ce știu.

— Și anume?

Martin respira greoi și scurt, pieptul i se umfla sub tricou, iar cuvintele îi tâșneau din gură.

— Trebuia să participe la o filmare, eu nu eram implicat, doar o închiriam. Cineva a luat-o de aici și după aia n-a mai venit înapoi.

— Cine a venit după ea?

— Un taxi.

— Unde trebuia să se turneze filmul?

— Nu știu.

— Cine mai urma să joace în film?

— N-am idee.

— Philippe.

Vocea lui Abbas era încă liniștită și controlată.

— Eu cred că minți, zise el.

Abbas șterse grijuliu cu prosopul sângele de sub ochiul lui Martin.

— Sunt aproape sigur că minți, zise el. Simți cuțitul pe ochi?

Martin dădu din cap, tremurând.

— Deci te mai întreb o dată, zise Abbas. Cine mai era de față când s-a turnat filmul?

Martin tăcea. Ce era nevoit să spună îndreptătea aplicarea pedepsei cu

moartea, dar o spuse chiar și așa.

În cele din urmă.

— Le Taureau... Nu știu care e numele lui adevărat.

— Philippe.

— Nu știu mai mult...

— Doar Le Taureau?

— Da.

— Ai povestit poliției despre asta? Despre Le Taureau?

— Nu. Eu n-am fost implicat în nimic... doar...

Glasul lui Martin deveni tot mai slab, probabil avea să leșine curând. Abbas observă. Se aplecă puțin în față și îi șopti lui Martin la ureche:

— Numele meu e Abbas el Fassi.

Martin se prelinse pe perete, cu maxilarul încă mișcându-se în sus și în jos. Abbas coborî cuțitul și se duse la ușă. Martin căzu pe podea. Stilton se duse spre ușa deschisă. Martin întoarse capul, iar cu ochiul bun privi cum se trânteste ușa.

Apoi se întoarse să se uite la acvariu.

Peștișorul de aur zăcea pe fund, mort.

Capitolul 10

Alex o sunase pe Olivia imediat ce îi ascultase mesajul din căsuța vocală, mai târziu în noaptea aceea. Olivia dormea deja. Când își ascultă, la rândul ei, mesajele de dimineață, el spunea că are ceva de făcut în oraș și sugera să se întâlnească la restaurantul Prinsen ca să ia prânzul. Dacă era liberă.

Era. Nu pentru că ar fi crezut că este localul ideal. Nu-i plăcea să se întâlnească la restaurant cu oamenii ca să discute chestiuni sensibile. Întotdeauna era lume prin jur și apoi veneau ospătarii și erai obligat să comanzi câte ceva. Olivia nu era nici deosebit de încântată la gândul că avea să stea jos și să ia prânzul, de fapt. Prefera să înfulece o salată cu creveți sau tăitei instant. Totul dura o veșnicie în restaurante.

Dar ea era cea care solicitase o întâlnire, așa că se duse la Prinsen.

Într-un separeu cu canapele de piele.

Bun. Măcar avea o șansă să aibă puțină intimitate.

Alex ajunsese acolo înaintea ei și comandase o bere. Purta un pulover gros tricotat gri și vorbea la telefonul mobil când apăru Olivia. Îi făcu semn să se așeze în fața lui în timp ce el termina de lăsat un mesaj. Ultimul lucru pe care-l auzi fu: „Să verific iar cu cei de la Accize și Operațiuni Vamale.”

— Accize și Operațiuni Vamale?

Olivia își dădu jos jacheta în timp ce îi adresă întrebarea.

— Trebuie să-mi amintesc să-i sun după ce terminăm.

— De ce?

Iat-o din nou, se gândi el. Ar trebui să se facă jurnalistă.

— Pentru că lucrez la un articol despre captura aia de droguri dispărută despre care mi-ai dat un pont.

— Ție. Cum adică ție? Nu m-ai amestecat și pe mine în treaba asta, nu?!

— Nu, tu ești doar o sursă.

— Cum adică, *sursă*?

Olivia începea să se enerveze. Știa că ea îi spusese despre drogurile dispărute și bănuia că o să păstreze informația secretă. Și dintr-odată era o „sursă”?

— Sunt jurnalist, Olivia, știi foarte bine asta. Ce îmi povestești neoficial așa rămâne. Dar dacă trebuie să folosesc informația respectivă, o s-o folosesc. Fără să te implic și pe tine. În țara asta sursele sunt protejate.

Olivia cunoștea cu siguranță asta și se calmă puțin.

— Ce ai aflat despre captură? întrebă ea.

Alex nu avea nicio obligație să-i răspundă. Din contră, de fapt. Dar de vreme ce Olivia fusese cea care îi povestise despre asta, simțea că ar trebui să-i ofere și el ceva în schimb.

— Era foarte mare și era formată doar din așa-numitele „droguri de pe internet”, în special 5IT. Care aveau o valoare de stradă de până la trei milioane de coroane. Așa că înțeleg de ce s-a stârnit agitație, după cum ai spus și tu, când au dispărut.

— Și Bengt Sahlmann era cel care trebuia să ancheteze dispariția lor?

— Da, așa mi-au confirmat.

— Cine?

— O femeie, printre alții. Gabriella Forsman, ea a fost cea care a dat alarma când au dispărut drogurile.

— Ai cunoscut-o?

— Da.

— Ți-a plăcut?

— Păr prea roșu, sâni prea mari și buze prea roșii.

Îmi place de tipul ăsta, se gândi Olivia.

— Și am mai vorbit cu femeia care se ocupă de ancheta crimei, zise Alex. Mette Olsäter.

Nu-mi place de tipul ăsta, se gândi Olivia.

— De ce ai vorbit cu ea?!

— O cunoști?

— De ce?

— Reacția ta.

— O cunosc și ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă nu m-ai include absolut deloc în nicio discuție pe care o ai cu ea. Nici ca sursă și nici ca orice altceva mai zici că sunt.

— Sigur că da. Ți-am spus asta, nu-i așa? Sursele rămân anonime. Ar fi o infracțiune să-ți pomenesc numele. Vrei o bere?

— Nu.

Se uitară unul la celălalt. Alex schiță un zâmbet. Olivia nu. Nu voia nici în ruptul capului să fie legată de jurnalistul ăsta, Alex Popovic, când era vorba de Accize și Operațiuni Vamale sau de ancheta uciderii lui Sahlmann. Lucrurile erau oricum destul de dificile cu Mette.

— O să iau o apă minerală, zise ea.

Alex comandă un fel de supă și o apă minerală pentru Olivia. Când sosi

comanda, Olivia se mai răcorise și își aminti că ea solicitase întâlnirea.

Dar Alex fu cel care schimbă subiectul și începu să vorbească despre ce voia ea să discute.

— Deci, voiai să mă întrebi ceva? zise el.

— Da.

Olivia simți că trebuie să bată puțin în retragere și să se înmoaie. Voia ca discuția lor să aibă un alt fel de ton. Unul personal. Unul neoficial, după cum spusese el.

— Uite, îmi pare rău că am izbucnit așa, spuse ea. Am motivele mele. O să-ți povestesc altădată, altundeva.

— Da, te rog.

Alex îi zâmbi. Olivia zâmbi și ea după câteva secunde. Gata, era puțin mai bine. În momentul ăla era probabil pregătit.

— Păi, începu ea. Când ne-am întâlnit data trecută, mi-ai povestit despre o cină privată în timpul căreia Sahlmann a avut un fel de criză de furie din cauza morții tatălui său, corect?

— Da.

— Era îndreptată împotriva cuiva anume?

— Da.

— Împotriva cui?

Alex sorbi câteva linguri de supă. Cumva cu prea multă atenție. Olivia văzu că se gândește, că deliberează. De ce? Încerca să protejeze pe cineva?

— E un subiect sensibil? întrebă ea.

— Da și nu.

— Era îndreptată împotriva ta?

— Nu.

Alex râse, de parcă ar fi fost o întrebare foarte legitimă.

— Era îndreptată împotriva unei cunoștințe comune, zise el. Și nu prea sunt dornic să-i dezvălui numele.

— Pentru că?

— Pentru că am impresia că bârfesc.

Doamne ferește, ești jurnalist, se gândi Olivia. Nu trăiești din bârfe? Dar nu spuse asta cu voce tare.

— Înțeleg. Dar beneficiezi de protecția surselor, zise ea și zâmbi.

Alex se uită la Olivia. Rolurile se inversaseră. De fapt nu avea nicio problemă să-i spună cine e persoana în cauză, nici pe departe. Voia doar s-o țină în priză. Era dezlănțuită.

— Nu spun mai departe, zise ea. Promit.
— OK. Era Jean Borell.
— Cine e Jean Borell?
— Nu-l cunoști?
— Nu?
— E un investitor de risc de foarte mare succes.
— De ce s-a luat Bengt de el?
— Pentru că firma lui deține căminul de bătrâni în care a murit tatăl lui Bengt. Albion.

Olivia luă o înghițitură de apă. Își lipi foarte strâns paharul de buze și se lăsă pe spate. Dacă scaunul n-ar fi avut spătar, probabil ar fi ajuns pe podea. Înghiți apa și speră că vocea ei sună la fel ca înainte.

— Albion? întrebă ea.
— Da. *Dagens Nyheter* a avut o serie de articole de investigații despre companie cu un timp în urmă, n-ai citit-o?
— Nu, eram în străinătate.
De ce n-am găsit asta online?
— Despre ce era vorba? zise ea.
— Examina în amănunt organizația de aici, din Suedia. Erau și ceva bombe. Pot să-ți trimit articolele dacă vrei.
— Da, te rog, spuse Olivia. Cum a reacționat Borell la criza lui Bengt?
— Bengt era destul de beat, iar Borell e un afurisit clasa-ntâi. L-a tratat cu superioritate și Bengt mai avea puțin și-l ataca. A fost foarte stânjenitor.
Olivia dădu din cap și zâmbi.
— Deci îți petreci timpul cu afurisiți clasa-ntâi?
— Foarte ocazional. Borell a mers și el la Lundsberg, în același timp cu Bengt și cu mine. De-asta am fost la cină împreună. Câțiva dintre noi mai facem reuniuni la cină din când în când.

Alex se uită la ceas în timp ce-și băgă o gumă cu nicotină în gură.
— Mulțumesc că ți-ai făcut timp să ne vedem, zise Olivia.
— Am terminat?
— Eu am terminat.
— De ce voiai să știi cine l-a enervat pe Bengt?
— Eram curioasă.
Alex se uită la ea, iar Olivia înțelese răspunsul e greșit. La fel ca data trecută.
Chiar dacă era adevărat.

— Totul e puțin cam confuz în mintea mea în momentul de față, zise ea. Trebuie să îmi clarific niște lucruri. Putem să ieșim la o bere odată, ce zici?

Asta funcționa în general.

— Absolut!

Funcționează și de data asta.

Nu avea încredere în Alex. Nu după treaba cu Accize și Operațiuni Vamale și Mette. Nu voia să-l inițieze în gândurile ei, voia doar să-l folosească drept sursă de informații.

Nimic mai mult.

Se despărțiră imediat după ce se făcu ora unu. Alex se ducea înapoi la birou și luă un taxi. Olivia porni pe jos spre Söder.

Enervată la culme.

Bengt Sahlmann și proprietarul companiei Albion, Jean Borell, se cunoșteau personal?

Bengt îl acuzase pe Borell că e responsabil de moartea tatălui său?

Borell îl tratase cu superioritate?

Ce însemna asta?

Atunci o trăsni prin minte: Bengt Sahlmann discutase și cu Claire Tingman la Silvergården! Și lui i se spusese aceleași lucruri ca Oliviei? Poate că aflate o grămadă de alte căcaturi despre cum era administrat căminul de bătrâni? Atunci bănuielile lui Alex erau corecte? Materialul lui Bengt era despre neglijența de la Silvergården? L-a amenințat pe Jean Borell că o să-l facă public ca să răzbune moartea tatălui său?

Cu siguranță era posibil.

Olivia elaboră repede o teorie: Borell l-a ucis pe Sahlmann și i-a furat laptopul? Pentru că înăuntru erau materiale explozive despre Silvergården? Putea constitui asta un mobil pentru crimă?

Cât de mari erau mizele? Cu siguranță mai mult decât un cămin de bătrâni prost administrat. Trebuia să fie vorba de mai mult.

Cum putea să afle?

Olivia se opri lângă chei și privi în depărtare, peste Stockholm. Se cunoștea destul de bine și era perfect conștientă de tendința ei de a elabora teorii fantastice.

Dar teoriile pot fi confirmate, se gândi ea. Sau infirmate. Deocamdată, încă voia să încerce să o confirme pe a ei. La urma urmei, putea să fie corectă.

Atunci o sună Sandra.

— Bună! Ce mai faci?

— Mda, bine, zise Sandra. Charlotte și cu mine stăm cu un preot și vorbim despre înmormântarea tatei și ne întrebam când putem s-o programăm.

— Nu știu, dar pot să întreb pe cineva care știe.

— Mulțumesc. Poate ai putea să întrebi și de laptop? Dacă l-au găsit?

— Așa o să fac. Salut-o pe Charlotte din partea mea.

Olivia închise și o sună pe Lisa Hedqvist de la Brigada Națională de Criminalistică, nu pe Mette. După o scurtă discuție despre călătoria ei în străinătate, Olivia întrebă de înmormântare. Lisa promise că o să le sune pe Charlotte și pe Sandra.

— Și a întrebat și de laptop. L-ați găsit? întrebă Olivia.

Fără să se gândească la implicații. Dar Lisa știa. Și fusese acolo când Mette se plânsese de ce se întâmplase la Accize și Operațiuni Vamale, așa că Lisa știa că Olivia nu e în capul listei oamenilor preferați de Mette. Așa că nu prea știa ce să spună. Iar Olivia se prinse destul de repede.

— Nu-i nevoie să răspunzi, zise ea.

— Nu l-am găsit.

— Mersi. Pa, pa.

Laptopul încă era dispărut.

Încă era posibil ca Jean Borell să-l fi furat.

Teoria ei încă era relevantă.

Capitolul 11

În Marsilia se însera. Soarele coborât se revărsa peste portul magnific, reflectându-se pe sutele de catarge din golf și pe zidurile barurilor de pe chei. Încă era destul de cald cât să stai afară.

Cu toate că era noiembrie.

Trăiesc într-un loc cu climă nepotrivită, se gândea Stilton. Stătea cu Abbas la o masă de lemn închis la culoare, chiar pe marginea cheiului, absorbind razele calde ale soarelui. Era un restaurant care servea pește. Amândoi erau înfometați, deși era doar ora cinci. Abbas luă meniul și comentă că au rizoto cu fructe de mare.

— Ți-a plăcut, nu?

— Absolut. Carne au?

Comandară doradă și o carafă de vin alb. Abbas comandase. Stilton remarcase că Abbas cere vin, dar nu făcuse vreun comentariu. După cum spusese deja, era călătoria lui Abbas. Primiseră carafa și paharele și se pregăteau să ia prima înghițitură de vin când Stilton întrebă:

— Așadar, care era primul cuvânt din scrisorile pe care i le-ai trimis Samirei?

— „Bună.”

Abbas gustă vinul. Arăta ca orice om din oraș, însoțit de un străin masiv și palid la față. Nu arăta ca persoana pe care o văzuse Stilton cu doar două ore în urmă. Voia să uite de persoana aia. Dar Abbas făcuse ce trebuia să facă și o făcuse în felul lui, felul pe care ajunsese să-l cunoască de-a lungul anilor. În clipa aia stătea și bea un pahar de vin rece, privind spre frumosul port.

— Probabil n-o să fii foarte popular după treaba asta, zise Stilton.

— N-am fost niciodată, de-aia am plecat.

Stilton încuviință. Văzu cum privirea lui Abbas se îndreaptă într-o parte, la o altă masă de mai departe. La masă stătea un bărbat. Stilton nu-l recunoscuse, însă Abbas da.

Era barmanul care le spusese unde îl găsec pe Philippe Martin. Și care îl sunase apoi pe Martin să-i spună că Abbas îi e dator niște bani. Apoi îl urmări pe barman cum se ridică și se ascunde după un stâlp de piatră. Ascuns când îl priveai din direcția lui Abbas, fără să se gândească și că îi putea vedea reflexia în geam. Abbas îl privi pe barman cum își scoate

mobilul și trage repede cu ochiul la masa lui Abbas.

— Vreun cunoscut? întrebă Stilton.

— Nu.

Abbas se uită din nou la Stilton.

— Le Taureau, zise el. „Taurul.”

— Da.

Abbas o sunase pe Marie în drum spre restaurant ca să verifice dacă a auzit vreodată de cineva cu numele ăla. Nu auzise. Mai dăduse două telefoane unor oameni pe care-i știa. Nimeni nu avea habar cine e Taurul.

— Poate că a mințit, sugeră Stilton.

— Crezi?

— Nu.

Nici Abbas nu credea. Stătuse destul de aproape de Martin cât să-i simtă frica. Știa că Martin nu mințise.

— Samira nu s-a mai întors niciodată de la filmarea aia. La scurtă vreme a fost găsită ucisă. Taurul a fost acolo, la filmare.

— Unu și cu unu fac doi?

— În general, da.

— Și cum îl găsim pe Taurul?

Stilton nu se simțea în largul lui articulând acel cuvânt. „Taurul.” I se părea extrem de stupid, însă din respect față de Stilton, luă numele în serios.

— Nu știu, zise Abbas. Poate că Jean-Baptiste are câteva idei?

— Da.

Stilton se simțea deja incomod la gândul întâlnirii cu Jean-Baptiste. Era convins că acțiunile lui Abbas față de Philippe Martin o să se răspândească ca un incendiu de pădure în anumite cercuri din Marsilia.

Așa că aveau să ajungă la fel de repede și la urechile lui Jean-Baptiste.

Iar atunci Stilton o să fie nevoit să dea niște răspunsuri.

Peștele îi întrerupse gândurile. Era dezosată și gătită delicat pe grătar, cu o ușoară aromă de nuci. Amândoi mâncară în tăcere. Stilton observă că Abbas își consumă vinul în același ritm cu el. *Se vede că e afectat de ce s-a întâmplat acolo*, se gândi Stilton.

Un fel de alinare.

Nici măcar sălbăticia nu e totală.

După ce soarele se scufundă în Mediterană, se făcu puțin mai frig. Stilton își trase pe el un pulover de rezervă. Își terminaseră mâncarea, dar Abbas stătea nemișcat. Mai comandase două pahare de vin, nu o carafă. Stilton

văzu că expresia lui se liniștise. Să fi fost poate alcoolul sau o reacție la altceva? Abbas privea dincolo de portul vechi, iar privirea lui trecea peste casele albe sărăcăcioase care șerpuiau în sus pe dealul de pe cealaltă parte.

— Am locuit acolo o vreme.

Stilton urmări degetul lui Abbas până la casele de pe cealaltă parte a portului.

— E cartierul arab?

— Nu, am locuit acolo când a dispărut bătrâna.

Stilton observase cuvântul ales. Abbas se referea la tatăl lui spunându-i „tata” și la mamă spunându-i „bătrâna”.

— Când a dispărut?

— Când aveam șapte ani.

Stilton se gândi la mama Lunei, umblătoarea cu vântul. Se gândi la mamele care fug și se ascund.

— Unde s-a dus? întrebă el.

— Păi, dacă dispari, atunci dispari. Habar n-am. Am crescut cu tata.

Abbas mai bău puțin vin.

— Tata nu mă putea struni, zise el. Voia doar să scape. De fiecare dată când se îmbăta îmi povestea despre deținutul din gulag.

— Cine era ăsta?

— Un deținut care s-a trezit într-o noapte în baracă, s-a dat jos din pat fără nicio haină pe el, și-a cusut nasturi pe piept, a luat un topor și a ieșit în furtuna de zăpadă. Se săturase, spunea tata. Cred că voia să facă și el ce făcuse tipul ăla, să scape de ceva care-l ținea captiv fără speranță.

— Și a făcut-o?

— Nu, fiindcă era captiv în propria viață. Cum scapi de așa ceva?

— Te sinucizi.

— N-a îndrăznit. Așa că își descărca în schimb nervii pe mine.

Stilton urmări din nou privirea lui Abbas până la cheiul de pe cealaltă parte.

Acolo stătea o mașină neagră.

— Ei sunt?

— Da.

Bărbatul care a răspuns stătea pe locul din dreapta și avea un bandaj gros peste un ochi. Ochiul care îi fusese tăiat. Buzele îi erau mușcate până la sânge. Bărbatul care stătea la volan se uita la cheiul de cealaltă parte a apei.

La Stilton și Abbas. Strânse volanul cu mâinile mari și aspre, cu o țigară stinsă, fumată pe jumătate, atârându-i din colțul gurii.

— Și îl căutau pe ucigașul Samirei?

— Da.

— Și erau suedezi?

— Așa au zis.

— De ce îl căutau pe ucigașul Samirei?

— De unde pula mea să știu eu?

— Cât de mult le-ai zis?

— Nimic.

Bărbatul de la volan se uită fix la Martin, la bandajul de pe ochiul rănit.

— Nimic? Cu ce ți-au făcut la ochi?

— Păi, oricum nu știam nimic, ce dracu'.

— Știai de mine.

— Uitasem de asta.

Bărbatul de la volan se uită la Martin. Se cunoșteau de pe stradă, făcuseră afaceri împreună, niciunul dintre ei nu avea încredere în celălalt. În acel moment unul dintre ei era obligat să aibă încredere că celălalt nu divulgase informația greșită. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost doi oameni care știau ce nu trebuie – oamenii care stăteau pe cheiul de vizavi. Putea să-și asume riscul? Martin fusese torturat.

Dar alese să se dea la fund.

— Trebuie să-i urmărim, zise el.

— Ia-o tu primul. Eu nu vreau să mă bag.

— OK.

— E letal cu cuțitele alea.

Bărbatul de la volan îl văzu pe Martin cel masiv privind în jos, spre scaun, cu ochiul cel bun. Cineva îl speriasse de moarte, rău de tot. Își aprinse țigara și se uită din nou peste apă, la Abbas și Stilton.

Cuțite?

Paharele le erau goale. Privirea lui Abbas coborâse la apa de sub marginea cheiului. Corpul i se micșorase puțin. Stilton se gândea că dintr-odată pare foarte mic. Abătut. Văzu cum capul lui Abbas se clatină puțin. Nu doar vinul curgea în valuri – văzu lacrimi șiroind pe obrajii lui Abbas. Stilton întinse mâna și o puse pe brațul lui Abbas. O ținu acolo o vreme. Nu uitase că Abbas îi fusese alături cu mai multe ocazii, pe mai multe străduțe

lăturalnice din Stockholm.

— Nu totul se întoarce, Abbas, trebuie să înțelegi asta.

— Știu.

Abbas ridică privirea.

— Mergem?

Stilton încuviință din cap. Când se ridică, îl văzu pe Abbas luând o grămadă de pliculețe de zahăr de pe masă.

— Ce faci?

— Șterpelesc niște pliculețe.

— Ce vrei să faci cu ele?

— Plătesc eu nota.

Abbas plecă. Stilton se uită înspre port și simți cum îi vibrează mobilul în buzunar. Era pe silențios.

Își scoase telefonul.

Un mesaj, unul scurt. „Ți-am pus încuietore la ușă. Luna.”

Îl citi de două ori, era ca un mesaj din spațiul cosmic.

Stilton băgă telefonul la loc în buzunar tocmai când Abbas se întorcea.

— Ne întoarcem la hotel? zise el.

Stilton ridică privirea. Asfințitul se prefăcuse în întunericul mediteraneean și era ceva de mers pe jos. Pe niște străzi la fel de întunecate.

— OK.

Ocoliră portul și ajunseră în cealaltă parte a cheiului, amândoi cufundați în propriile gânduri. Trecură pe lângă o mașină neagră în care stăteau doi bărbați și merseă mai departe, pe lângă barurile și restaurantele cu o mulțime de oameni pe terasă.

Niciunul dintre ei nu observă când se aprinseră farurile mașinii.

Stilton presupunea că Abbas alesese traseul cel mai rapid și nu reacționează când intră deodată pe o străduță îngustă. Doar se luă după el. Abbas, pe de altă parte, reacționează după ce merseă vreo două sute de metri. Era o străduță fără magazine, cu clădiri înalte de o parte și de alta, iar pe trotuar era întuneric. De-asta observă Abbas farurile mașinii din spatele lor. Când se uită peste umăr, văzu că mașina se mișcă la fel de încet ca ei. *S-a răspândit deja vestea?* se întrebă el, mișcându-și mâna peste corp. Cuțitele erau la locul lor.

Stilton nu observă nimic din toate astea. Vinul îi amortise simțurile. Se simțea în siguranță cu Abbas alături.

Nu s-ar fi simțit așa dacă ar fi știut ce-i trece lui Abbas prin cap: să stea

și să aștepte mașina și să accepte confruntarea? Sau să fugă?

Fugi. În lateral, pe o alee îngustă, prea strâmtă pentru o mașină. Stilton abia reuși să țină pasul cu el.

— O luăm pe acolo?

— Da. Hai!

Abbas se mișca repede și Stilton îl urmă. Toate simțurile îi erau din nou treze. Întoarse capul și văzu cum o mașină se oprește pe stradă. Erau urmăriți? Abbas mai dădu un colț. Stilton fugi după el. Lângă zid erau două tomberoane. Fu nevoit să se strecoare printre ele. Apoi aproape se împiedică de o pisică neagră care țâșni din spatele unui tomberon. Reuși să se apuce cu mâna de un pervaz și să nu cadă. Auzi un zăngănit departe în urmă.

Nu avea idee cât timp alergaseră printre casele înghesuite, dar ieșiră deodată printr-o arcadă într-o piațetă cu niște tarabe goale de legume. Un tânăr împingea prin piață o bătrână într-un scaun cu roțile. Roțile scârțâiau zgomotos. Abbas făcu semn unui taxi care trecea pe lângă ei și sări pe bancheta din spate. Stilton sări în față. Șoferul se uită drept în față și întrebă:

— Unde mergem?

Stilton dădu adresa hotelului cu accentul lui suedez puternic, ceea ce-l inspiră pe taximetrist să încerce să ocolească puțin, până când Abbas îl bătui pe umăr.

— Ia-o pe unde ajungem mai repede, zise el.

Cu dialectul lui marsiliez expresiv.

Așa că taxiul porni drept spre Hotel Richelieu. Abbas plăti și amândoi săriră jos din taxi. Chiar vizavi de hotel era un club de noapte rău famat. Muzica se revărsa pe stradă. Doi ruși beți și voinici stăteau la intrare, încercând să intre. Probabil urma o încăierare. Abbas și Stilton intrară pe ușile hotelului. Dispăruseră deja pe scări în sus când mașina neagră trecu pe lângă hotel.

După ce trecu de hotel, șoferul călcă accelerația și dispăru în întuneric.

Întunericul se lăsase și dincolo de fereastra Oliviei, un alt fel de întuneric, întunericul greoi al toamnei suedeze. Probabil asta o făcuse să aprindă lumânările de pe masă. Stătea pe canapeaua mică din sufragerie, cu laptopul în față și lumânările în spatele lui. Nu făceau prea multă lumină, dar ea nu trebuia să vadă decât tastatura.

Citea deja de o vreme.

Era interesant și alarmant deopotrivă. Era seria de articole din *Dagens Nyheter* despre Albion. Mai mulți jurnaliști săpaseră și analizaseră și verificaseră.

În amănunt.

Răsturnaseră compania cu susul în jos și descoperiseră niște informații distrugătoare. Cazurile de neglijență la căminele de bătrâni ale companiei Albion se țineau lanț. În ultimul an se agravaseră. Trei cămine diferite din trei localități din Suedia erau supuse unor investigații externe din cauza neglijenței. Mai multe municipalități își revizuiau în momentul acela contractele cu Albion. Compania fusese subiectul unor critici usturătoare. Mai mulți reprezentanți apăraseră organizația în feluri diferite.

Jean Borell nu era unul dintre ei.

Nu era de găsit nicăieri, în niciunul dintre articole.

Jurnaliști din toată lumea încercaseră să dea de el pentru comentarii. Singura persoană pe care reușiseră să o găsească era colegul său cel mai apropiat din Suedia, Magnus Thorhed. O dată, un jurnalist se întâlnise din întâmplare cu Borell în Australia, în timpul Openului Australiei, mai mult sau mai puțin din întâmplare. Borell fusese de acord să-i dea un scurt interviu despre Albion după meci, apoi dispăruse.

Olivia începu să-l caute pe Google pe Jean Borell, dar nu găsi mai nimic despre el. Născut la Danderyd, locuia la Londra – altceva nu găsi. Nici nu se așteptase să găsească. Era o caracteristică a oamenilor aflați la acel nivel, în lumea aia – erau invizibili în presă.

Așa că se reapucă să citească articolele.

Destul de limpede era situația precară a companiei Albion. Era o companie care se lupta să supraviețuiască. De-a lungul anilor generase niște profituri enorme. Numai în 2011 municipalitățile și consiliile locale cumpăraseră servicii de la companii private în valoare de 71 de miliarde de coroane suedeze. Nu știa cât din acea sumă ajunsese la Albion, dar probabil era un procentaj destul de însemnat. Așa că nu vorbeau despre mărunțișuri. Dezbaterea pe tema profiturilor în sectorul asistenței sociale afectase semnificativ reputația companiei Albion. Dar firma avea legături cu partidele politice – mai mulți politicieni de la vârful Partidului Moderat susțineau organizația. În acel moment se negocia un contract de câteva milioane de coroane cu Primăria din Stockholm. Un contract foarte criticat. Criticii scoteau în evidență toate căminele de bătrâni care fuseseră

administrare necorespunzător de Albion. În schimb, politicienii vorbeau despre căminul Silvergården din Nacka, pe care îl dădeau ca exemplu de organizație excepțional de bine administrată.

Iar acolo găsi Olivia mobilul crimei.

Acolo teoria ei trecu linia de sosire.

Încă un scandal, în special la Silvergården, ar fi fost catastrofal pentru Albion. Ar fi putut distruge tot contractul de câteva milioane de coroane.

Olivia se lăsă pe spate pe canapea și se frecă la ochi. Se aplecase tot mai aproape de ecran. Chiar o usturau ochii.

Dar merita.

Dacă materialul din laptopul lui Bengt Sahlmann chiar era despre scandalurile de la Silvergården și urma să ajungă la un jurnalist de la *DN*, atunci acest lucru era un motiv clar.

Un motiv clar ca să-i închidă gura și să-i fure laptopul.

S-au mai văzut crime săvârșite și pentru mai puțin.

Și acum? Tot nu știi despre ce e vorba în materialul lui Sahlmann. Putea fi despre ceva cu totul diferit. Putea fi despre captura de droguri care dispăruse de la Accize și Operațiuni Vamale.

Iar atunci apăru Mette.

Nu la propriu, ci în gândurile ei. S-o sune pe Mette și să-i spună ce crede? Știa că Mette îi respectă foarte mult „intuiția”. Dar în situația aia? „*Cine naibii te crezi?*” Cuvintele ei încă îi răsunau dureros în minte.

Nu avea s-o sune pe Mette.

Nu încă.

Nu înainte să afle despre ce e vorba în materialul lui Sahlmann.

Olivia stinse lumânările.

Capitolul 12

Abbas se trezi cu mult înaintea lui Stilton, măcar de data asta. Era abia trei și jumătate și avea gura parcă umplută cu vată. Făcu un duș, urmă toată procedura, apoi plecă din hotel. Umblă pe străzi ore în șir, sub cerul cu nori grei, și privi cum orașul se trezește la viață. Privi cum brutăriile se pregătesc de o nouă zi de afaceri, cum tarabele cu legume sunt mutate pe roți până în piața de lângă port, cum bărcile de pescuit vin să livreze captura din timpul nopții și cum ospătari obosiți scot afară primele mese. Dar nu vedea cu adevărat nimic din toate astea. Era cufundat în gânduri. Știa ce are de făcut și detesta asta. Dar nu mai era nici o altă cale. Trebuia să meargă mai departe.

Trebuia să afle mai mult.

Așa că, la momentul potrivit, intră în magazin, un magazin erotic. Bărbatul din spatele tejghelei era destul de tânăr. Asta îl deranja pe Abbas. Dar putea să meargă la mai multe astfel de magazine – erau o mulțime în zona în care ajunsese.

— Le Taureau?

— Da.

— N-am auzit de el.

Așa că Abbas se duse la magazinul următor. Acolo era un bărbat mai în vârstă, care avea considerabil mai multe mizerii pe conștiință. Conducea magazinul de cincisprezece ani.

— Poftim? Adică un actor porno?

— Nu știu, dar e implicat în realizarea de filme porno.

— Scuze, nu cunosc, dar sunt o mulțime de oameni implicați în afacerile astea.

Bărbatul se duse la rafturile din spatele lui Abbas, ticsite de filme porno, una dintre cele mai profitabile industrii din lume.

— Nu vreți să vă uitați să vedeți dacă găsiți ceva?

Abbas începu să se uite cu atenție la DVD-uri, sute de DVD-uri. Nu prea erau diferențe între coperte. Femei goale, organe genitale dezgolate, ochi morți. Dar continuă să caute. Știa ce s-ar putea să găsească și spera să nu dea peste așa ceva.

Dar găsi.

După vreo cincisprezece minute.

Un film porno cu o copertă ca toate celelalte, cu o singură diferență clară.

Femeia de pe copertă era Samira.

Abbas se uită pe spatele DVD-ului. Era o fotografie micuță cu un bărbat uns cu ulei, dar fără nume.

— L-ați văzut pe ăsta? îl întreabă pe bărbatul de la casă.

— Nu, nu-mi plac filmele porno. Eu mă uit mai mult la chestii gen Buñuel, Haneke și Kurosawa.

Abbas cumpără filmul.

Stilton stătea pe terasa hotelului și se întreba unde e Abbas. Niciun bilet. Nimic pe mobil. Îl sunase, dar Abbas nu răspunsese. Se uita peste golf și își sorbea cafeaua. Burnița, sau mai degrabă stropea. O stropeală ușoară și caldă. Stilton nu o remarcă deloc. Simțea că rămâne fără baterii și se întreba cât avea să mai dureze călătoria. Își îndeplinise sarcina principală – să ia legătura cu Jean-Baptiste. Spera că polițistul masiv o să-l contacteze curând.

Dar apoi?

Cât mai trebuia să rămână acolo ca să-l caute pe Taurul? O persoană despre care nici nu știau dacă există sau nu.

Abbas avea să rămână mult timp, știa asta. Și înțelegea. Era trauma principală a lui Abbas. Dar cât voia Abbas să rămână și el? Probabil s-ar fi putut duce acasă de îndată ce stătea de vorbă cu Jean-Baptiste, dacă n-ar fi fost un singur lucru.

Philippe Martin.

Și ce-i făcuse Abbas.

Ceea ce-l făcea pe Abbas o pradă ușoară acolo.

Stilton ajunsese să afle măcar atât despre oraș – Jean-Baptiste îi povestise destul despre asta. Și știa că Jean-Baptiste nu ar fi avut grijă de Abbas, mai ales după atacul cu cuțitele asupra lui Martin.

Deci?

Un înger păzitor?

Urma să rămână pe post de bodyguard pentru Abbas?

— Vino!

Stilton întoarse capul. Abbas se îndrepta spre apartamentul lor cu un DVD player sub braț. Portarul hotelului reușise să facă rost de unul în schimbul unei sume. Stilton se ridică și-l urmă.

Abbas conectă DVD playerul la televizorul cam învechit din cameră. Toate astea într-o liniște deplină. Stilton se așeză pe marginea patului.

Simțea despre ce e vorba.

Când Abbas scoase DVD-ul din haină bănuiala i se confirmă.

— E un film cu Samira, zise Abbas.

Puse DVD-ul în aparat și se așeză pe un scaun lângă Stilton, ținând strâns în mână telecomanda. Nu îl porni imediat. Mai întâi își scoase pantofii și șosetele. Tălpile nu-i erau transpirate deloc, cu toate că umblase prin oraș ore în șir. Stilton stătu și așteptă o vreme îndelungată.

— Chiar vrei să vezi asta? îl întrebă Stilton în cele din urmă.

— Nu.

Abbas porni filmul.

Era un film porno la fel ca majoritatea filmelor porno. O cameră înghesuită, lumini puternice, sunet prost. O femeie care îl incita pe un bărbat, făcându-i felație, jucându-se cu propriul trup, înainte ca bărbatul să înceapă în sfârșit să i-o tragă, în cazul ăla, pe la spate, pe un fotoliu.

Era o rutină.

Sau ar fi fost o rutină dacă n-ar fi fost frumoasa marocană aplecată peste spătarul fotoliului.

Samira.

Deodată Abbas opri filmul și-l derulă puțin. Camera mărise fața Samirei. Atunci îl văzu. Lănțișorul subțire de aur. Un lănțișor pe care i-l dăduse odată la circ, în taină. Îl purta. Porni din nou filmul. Actul continuă.

Lui Stilton i se părea destul de incomod de privit, date fiind circumstanțele. Cel mai incomod lucru era erecția, un reflex biologic pe care nu-l putea controla. Își ținea mâinile în poală ca să nu vadă Abbas.

Deodată Abbas opri din nou filmul, în timpul unui prim-plan cu bărbatul dezbrăcat: constituție robustă, uns cu ulei, destul de musculos, păr închis la culoare.

— Crezi că el e Taurul?

— N-am idee.

Abbas opri filmul. Ecranul se făcu negru. Stilton simți cum i se înmoaie erecția. Se uită la Abbas și bănuiește ce-i trece prin minte.

Atunci sună mobilul lui Stilton. Se uită la el.

— E Jean-Baptiste.

— Poți să vorbești afară?

— Sigur.

Stilton se ridică de pe pat și ieși din cameră. Când se trânti ușa, Abbas se duse la alcovul de la geam, „dormitorul” lui Stilton. Trase draperia și se uită la Mediterană. Rămase complet nemișcat și își lăsa ochii să i se închidă. Câteva minute mai târziu, ridică o mână și o mișcă încet în fața lui, în sus și în jos, de parcă ar fi mângâiat un umăr invizibil.

Toți trei se întâlniră la barul Beau Rivage din port. Jean-Baptiste era cel care sugerase locul. Ajunsese acolo la timp, spre deosebire de Stilton și Abbas. Stilton așteptase pe coridorul hotelului după discuția cu Jean-Baptiste. Simțea că Abbas vrea să fie singur în cameră. Trecu mai mult de o oră până ieși Abbas. Iar atunci erau deja cu aproape jumătate de oră în întârziere, dar Stilton îl sună pe Jean-Baptiste ca să-l anunțe. Plecară în grabă spre bar fără să observe mașina neagră care trase lângă trotuar, chiar în spatele lor.

Jean-Baptiste se ridică în picioare când intrară. Alesese o masă din colțul terasei, protejată de un gard viu micuț. Nu mai burnița, iar soarele aproape ajunsese la masă. Când Abbas se apropie, Jean-Baptiste îl îmbrățișă și îi zâmbi.

— Ai slăbit.

— Și s-a pus pe tine.

Amândoi zâmbiră și se așezară la masă.

— Le Taureau, spuse Abbas.

Trecu direct la subiect.

— Cunoști numele ăsta?

— Taurul? Numele cui?

— Al omului care e posibil s-o fi ucis pe Samira Villon.

Jean-Baptiste îi aruncă o privire lui Stilton. Credea că el e cel care o să ofere informații. Stilton făcu un gest discret cu mâna.

— Nu, zise Jean-Baptiste. N-am auzit niciodată de numele ăsta. Taurul, spui?

— Da.

Abbas scoase filmul porno pe care-l cumpăraseră și arătă spre imaginea bărbatului uns cu ulei.

— E posibil să fie el?

— ăsta e Jacques Messon.

— Poate era cunoscut drept Taurul?

— E posibil, dar a fost împușcat mortal acum vreo șase luni în fața unui

bar.

Abbas se uită la coperta DVD-ului.

— Dar pot să întreb, zise Jean-Baptiste.

— Mulțumesc. Ai ceva informații?

Având în vedere că Abbas nu-l cunoștea prea bine pe Jean-Baptiste, era cam direct. Dar polițistul nu reacționează, știa foarte bine despre ce e vorba.

Așa că Jean-Baptiste petrecu ceva timp punându-i la curent cu stadiul anchetei franceze. Fără să dezvăluie prea multe informații din interior, doar suficient cât cei doi să-și facă o idee despre situație – Samira dispăruse în timpul unei filmări petrecute într-un loc rămas necunoscut. Putea fi vorba despre o cameră de hotel, un apartament sau o casă la țară – nu aveau idei. Și nu existau nici informații despre cine ar fi fost acolo atunci.

Și așa continuă.

Nu era nimic impresionant.

— Din păcate, o actriță porno moartă nu e chiar în capul listei de priorități în momentul de față. Îmi pare rău, spuse el. Au fost o mulțime de vociferări interne în ultimul timp.

Stilton văzu cum Abbas scrâșnește din dinți.

— Deci nu aveți niciun potențial suspect? întrebă Stilton.

— Deocamdată nu.

— Cine v-a spus despre filmare? Că a avut loc?

— Din păcate, asta nu vă pot spune.

— Avea droguri în sânge? întrebă Abbas.

— Da.

— De ce a murit?

— Chiar vrei să știi?

— Da.

Jean-Baptiste și Stilton schimbă din nou o privire, de parcă polițistul cel masiv se întreba dacă Abbas poate suporta ce avea să-i spună. Stilton încuviință aproape imperceptibil.

— A fost supusă unor abuzuri grave și apoi a fost strangulată. Asta a fost cauza morții. Apoi a fost tranșată în șase bucăți și îngropată într-o rezervație naturală.

— Am fost acolo, zise Abbas.

De parcă detaliile înfiorătoare i-ar fi intrat pe o ureche și ar fi ieșit pe alta.

Nu era așa, Stilton știa asta.

— Și nu aveți idee de vreun posibil motiv? întrebă Abbas.

— Nu.

— Indicii? ADN? Avea spermă înăuntru?

— Pe corp. Dar asta probabil nu e atât de ciudat.

— De ce?

— Păi, a fost ucisă în timpul sau după realizarea unui film porno, tocmai am spus asta.

Stilton observă că tonul lui Jean-Baptiste se schimbase ușor. Probabil că Abbas nu trebuia să întindă coarda. Însă el continuă:

— S-au făcut comparații de ADN?

— Abbas.

— Da.

Jean-Baptiste se aplecă spre bărbatul frustrat.

— Ți-am spus tot ce pot. Și am făcut asta pentru că m-a rugat Tom. Nu insista.

Abbas se uită la Jean-Baptiste și înțelese că trebuie să se retragă.

— Dar, acestea fiind spuse, l-am interogat pe impresarul ei, spuse Jean-Baptiste și se lăsă din nou pe spătarul scaunului. Philippe Martin. V-ați întâlnit cu el?

Acum e acum, se gândi Stilton.

— Doar fugitiv, spuse el.

— Circulă un zvon că ieri cineva i-a spintecat ochiul.

— Serios?

Jean-Baptiste se uită la Abbas.

— Și tu n-ai avut nimic de-a face cu asta?

— Asta spune el?

— Nu știu. Era doar o întrebare.

— Nu mai fac așa ceva.

— Bine, pentru că dacă ai face, probabil c-ar trebui să pleci din Marsilia cât ai zice pește.

— Pentru că?

— Pentru că tipul care a rămas cu un singur ochi cunoaște mai mulți ucigași profesioniști în orașul ăsta decât muște pe o balegă de vacă.

Abbas dădu din umeri, se ridică și luă câteva pliculețe de zahăr de pe masă.

— Mă duc la o plimbare, zise el și plecă.

După ce ajunse la o distanță de la care nu-i mai putea auzi, Jean-Baptiste

se uită la Stilton.

— Ați fost la Martin?

— Da. O să mă arestezi?

— Nu, nu s-a depus nicio plângere.

— Doar zvonuri.

Jean-Baptiste încuviință ușor din cap. Stilton era sincer. Probabil că făcuse tot ce-i stătea în putere ca să țină situația sub control. Fără Stilton, probabil că ar fi avut un cadavru în camera de deasupra barului de lângă Gare Saint-Charles, ceea ce ar fi înrăutățit și mai mult lucrurile. Jean-Baptiste urmărea raționamentul.

— Martin e un nenorocit, zise el.

— Da, și nouă ne-a lăsat aceeași impresie.

— Dar chestia cu ucigașii profesioniști e adevărată. Martin caută să se răzbune. Aș prefera să nu fii nevoit să-l pescuiești pe Abbas din port.

— Și eu, dar știi cum e. Nu pot să-l oblig să-l plece.

— Nu, spuse Jean-Baptiste, rulându-și sticla de apă între palme. Trebuie să fim optimiști.

— Da.

Jean-Baptiste se ridică. Atunci când Stilton întinse mâna, îl întrebă:

— Cât de bine o cunoști pe Claudette?

— Bine. A lucrat mulți ani cu noi, la secție. Acum e un fel de pierde-vară.

— În ce sens?

— Nu prea știe ce vrea să facă. Am impresia că vrea să picteze. V-ați combinat?

— Da.

— E o fată bună.

Își strânseră mâinile, iar Jean-Baptiste se îndreptă spre gardul viu. Stilton își dădu seama că Jean-Baptiste nu fumase. Nici măcar o singură țigară. Cu toate că spusese că a ales barul ăla pentru că se poate fuma înăuntru.

— A sunat o fostă colegă după tine. Jean-Baptiste se opri în fața gardului viu și se aplecă spre el.

— După mine?

— Mette Olsäter.

— Ce voia?

— Să știe ce faceți aici.

— Și ce i-ai spus?

— Nu mă simt în largul meu când mint, în special oameni pe care-i respect, cum e Olsäter.

— Deci?

— I-am spus că e vorba despre o crimă care a avut loc aici și că Abbas cunoștea victima. Ceva de genul ăsta.

— Și s-a mulțumit cu atât?

— Nu.

— Ce i-ai mai spus?

— Nu mai era mare lucru de spus. Salut.

Polițistul masiv traversă strada fără să se uite după mașini. Câteva îl claxonară. Stilton rămase pe scaun. Privirea lui se plimbă de-a lungul gardului viu – un șobolan mare și maroniu își făcea loc prin tufiș.

Simți că e timpul să plece acasă.

Când Stilton plecă din bar, era consumat cu totul de întâlnirea cu Jean-Baptiste. Nu obținuse mai nimic, în ceea ce privea faptele concrete, în afară de ce știa deja. Dar în acel moment știa că făptașul rămâne necunoscut și că poliția nici măcar nu are vreun suspect.

Deocamdată.

Trecu pe lângă o mașină neagră și porni spre hotel. Doi ochi îl urmăriră până când dădu colțul, doi ochi care aparțineau unui bărbat cu mâini foarte tăbăcite. Stătuse în mașină pe toată durata întâlnirii lor din bar. Și stabilise ceva destul de neplăcut.

Cei doi suedezi se întâlniseră cu faimosul anchetator de crime Jean-Baptiste Fabre.

Unul dintre cei pe care nu-i poți mitui.

De ce?

Și ei or fi polițai?

De ce i-ar interesa pe doi polițai suedezi uciderea Samirei?

Avea un răspuns la întrebarea asta, care îl speria.

Stilton stătea întins pe patul lui Abbas din camera de hotel. Presupunea că Abbas o să ia legătura cu el dacă avea nevoie. Se uita fix la ecranul negru al televizorului. Filmul porno fusese scârbos. Mai ales pentru Abbas, desigur, dar chiar și pentru Stilton. Nu doar din cauza conținutului scârbos, ci din cauza asocierilor pe care le declanșa.

Asocieri cu Rune Forss.

Detectivul inspector-șef de la Poliția din Stockholm care se culcase cu prostituate, procurate de regina escortelor, Jackie Berglund.

Stilton știa asta, dar încă nu avea dovezi, lucru de care intenționa să se ocupe de îndată ce avea să ajungă acasă. Din motive morale, dar mai ales din motive personale. Forss era cel care îl îndepărtase pe Stilton de ancheta unei crime într-un mod profund umilitor pe vremea în care acesta suferea de psihoză. Forss era cel care răspândise zvonurile și îl bârfise pe la spate când Stilton se întorsese. Forss era cel care avusese grijă ca toți colegii să-i întoarcă spatele, mai mult sau mai puțin, până când Stilton se săturase, își predase pistolul de serviciu și plecase.

Iar Forss făcuse toate astea dintr-un singur motiv: se temea că Stilton o să dezvăluie legăturile pe care el le avea cu prostituatele. Se temea că Stilton o să găsească ceva care îl leagă pe Rune Forss de Jackie Berglund.

De-asta procedase așa.

Stilton închise ochii. Nu-i era greu să-și amintească de felul în care îl tratase Forss când era fără adăpost. Când se oferise să ajute la rezolvarea cazului „ucigașilor cu telefoane mobile”, cum îi numea presa.

Forss îl tratase ca pe un căcat.

Lui Stilton i se făcu dor de casă.

— Trezește-te!

Abbas stătea în pragul ușii. Stilton se ridică în pat, puțin amețit. Probabil ațipise.

— Cât e ceasul?

— Aproape patru. Avionul tău pleacă la șase.

— Avionul meu?

Abbas îi dădu o foaie de hârtie. Stilton se uită la ea, o carte de îmbarcare scoasă la imprimantă. Abbas se așeză pe scaunul de lângă perete.

— Ai rezolvat ce trebuia să rezolvi, zise el. Eu vreau să mai rămân două zile. O să mă întorc cu trenul.

— Și totuși cu Martin cum rămâne?

— Ce-i cu el?

— Ai auzit ce a spus Jean-Baptiste despre ucigașii profesioniști.

— Da, dar nu mă simt prea bine când am un bodyguard. Și cred că nici ție nu-ți place prea tare rolul.

— Nu, dar nu mă simt grozav să te las singur aici.

— Trebuie să accepți.

Stilton se uită la expresia lipsită de emoții a lui Abbas și scutură din cap. Nu mirosea a bine. Dar ce putea să facă? Se ridică din pat.

— Tu ce-ai de gând să faci? întrebă Stilton.

— Să-mi iau rămas-bun.

Stilton nu prea știa ce vrea să spună Abbas. Să-și ia rămas-bun de la Marsilia? De la Samira? Dar știa că Abbas luase o decizie. Nu voia să-l aibă pe Stilton prin preajmă.

— Vii la aeroport?

— Nu.

Așa că Stilton urcă într-un taxi cu geanta lui albastră și îi spuse șoferului unde merge. Zece minute mai târziu se răzgândi.

— La secția de poliție?

— Da.

Taxiul opri în fața clădirii poliției. Stilton plăti și ieși. Privi în sus la clădirea gigantică și speră că Jean-Baptiste nu stă și fumează la un geam. Apoi intră în barul mic de vizavi. Era aproape gol. Se duse spre barman.

— Bilet la loto?

— Nu, o caut pe Claudette.

— A plecat acum zece minute.

— Ah, OK.

— Dar se întoarce. Să-i las un mesaj?

— Nu.

Stilton ieși din bar.

Cam în același timp în care Stilton urca spre cerul de un albastru limpede, Abbas își lua rămas-bun. Traversă o piață de la marginea Marsiliei, pe jos, cu ochi la ceafă. Cunoștea străzile încă, nu se schimbaseră prea multe lucruri. Din exterior. Oamenii probabil se schimbaseră. Nu știa prea multe despre asta, dar împrejurimile erau la fel ca atunci când locuia acolo.

Locuise în multe locuri din oraș, mutându-se cu tatăl imprevizibil dintr-o văgăună în alta. Apoi plecase de acasă și locuise în văgăune și mai rele.

Nu își lua rămas-bun de la oraș.

Își lua rămas-bun de la sine însuși.

De la tânărul ucenic al lui Jean Villon.

Tânărul aruncător de cuțite care își întâlnise dragostea vieții într-un circ. Un bărbat care nu mai exista. Care existase atâta timp cât existase și

Samira, și care trăise cu o speranță deșartă. Visul improbabil în care un bărbat și o femeie și-ar regăsi în cele din urmă drumul unul înspre celălalt.

În clipa aia Samira era moartă, iar tânărul ucenic nu mai exista.

De la el își lua rămas-bun Abbas.

Era altcineva.

Cu o sarcină foarte diferită.

Traversă o piațetă pustie, trecând pe lângă un carusel care se rotea chiar în mijlocul pieței.

Când ajunse înapoi la hotel, era aproape miezul nopții. Portarul dormea într-o cameră imediat după recepția mică. Abbas urcă la etaj. Nu după mult timp, coborî la loc. Se duse în camera în care dormea portarul și fluieră. Portarul reuși să se lovească de două ori la cap, de peretele din spate și de lampa de deasupra capului, înainte să se ridice în picioare și să vină foarte aproape de Abbas.

— Da?

— A fost cineva în camera mea.

— Colegul dumneavoastră, poate?

— A plecat înainte să ies. A fost aici cineva între timp.

— Poate camerista?

— Spală în general borsetele oamenilor?

Portarul nu avea un răspuns la întrebarea asta și nici nu văzuse chipuri necunoscute la hotel. Dar, acestea fiind spuse, dormea de câteva ore, și încă destul de adânc, așa că...

Abbas se întoarse în cameră. Ce căutau? Cuțitele?

Probabil.

Sau pe el.

Avionul lui Stilton ateriză imediat după ora unsprezece seara, iar el luă autobuzul de la aeroport spre oraș. În drum spre barjă, văzu pe cineva care vindea *Situation Sthlm*, un tânăr cu o expresie confuză în fața unui magazin alimentar Konsum pe strada Hornsgatan, ținând în mână revistele. Magazinul se închisese cu câteva ore în urmă, dar tipul nu observase. Stilton cumpără un exemplar de la el. Nu-l recunoscuse, așa că se abținu să-i pună întrebări. Despre alți vânzători, prieteni de-ai lui cu doar un an în urmă. Îi spuse tipului că magazinul e închis și că ar avea mai mult noroc la vânzarea revistelor dacă s-ar duce mai aproape de intrarea la metrou.

Tipul îl consideră pe Stilton un geniu.

Probabil doarme, se gândi Stilton când urcă pe barjă. Toate luminile erau stinse. Se duse spre cabina lui în liniște, atât cât fu în stare. Pe dosul ușii era un zăvor nou de alamă. Împinse ușa și se întinse pe pat. Era trecut bine de miezul nopții. Îi trimise un mesaj scurt lui Abbas. Urma să-l sune în ziua următoare ca să vadă cum stau lucrurile.

Apoi o s-o sune pe Mette.

Simplul gând la acel telefon îl puse în contact cu magma latentă din interior. Nimic nu avea să-i mai stea în cale din momentul ăla, nici călătoriile la Marsilia, nici peștii umflați și nici franțuzoaicele frumoase.

Avea să se concentreze.

Asupra lui Rune Forss.

Capitolul 13

Ridică vocea foarte mult.

— De ce nu azi?

— Pentru că nu am timp. Există o lume și dincolo de a ta, să știi, Tom.

Stilton stătea în cabină, în chiloți. Era abia trecut de nouă și în acea zi Mette nu avea timp să se întâlnească cu el, lucru pe care trebuia pur și simplu să accepte. Coborî puțin vocea.

— Atunci mâine la ce oră?

— Zece. S-a întors și Abbas?

— Nu.

— De ce?

— Există o lume și dincolo de a ta, să știi, Mette. Ne vedem mâine.

Stilton închise și aruncă mobilul pe pat. Nu-i plăcea când planurile nu-i ieșeau cum trebuie. Ce să facă toată ziua? Atunci se auzi o bătaie în ușă.

— Da!

— Bun venit acasă!

Glasul Lunei se strecură prin ușile de lemn și Stilton scoase o pereche de pantaloni. Și-i puse cu o mână în timp ce cu cealaltă deschise zăvorul.

— Intră.

Luna deschise ușa. Nu era prea mult spațiu, așa că se opri în loc. Purta salopeta verde.

— Cum a fost în Marsilia?

— Haos. Mulțumesc pentru whisky.

— Ți-a fost de folos?

— Tot timpul. Mersi că ai pus ăsta.

Stilton arăta spre zăvorul de pe ușă.

— Acum te simți în siguranță? întrebă Luna.

— Ce vrei să spui? Cu ușa?

Luna zâmbi și se uită prin cabină.

— O cunoșteai?

Arăta spre raftul mic din spatele lui Stilton. El se întoarse. Fotografia cu Vera Chioara era singurul lucru de pe raft.

— Da. Vera Larsson.

— Cea care a fost omorâtă în bătaie într-o rulotă?

Stilton se uită la Luna.

— De unde știi?

— Îmi aduc aminte de crima asta. S-a scris mult. I-am văzut piatra funerară.

— Serios?

— Da. La cimitirul Norra. Lucrez acolo, ai uitat?

— A fost îngropată la Norra?

— Da. Nu știai?

— Nu.

— N-ai fost niciodată acolo?

— Nu.

Stilton nu fusese niciodată la mormântul Verei Chioara. O îngropase în felul lui.

— Dar bănuiesc că vă știați destul de bine, nu? Dacă ai o fotografie cu ea aici, vreau să spun.

Stilton stătea pe pat, uitându-se la mica fotografie cu Vera. Se știau destul de bine? Da, într-un fel, așa cum se știu oamenii fără adăpost, dar în multe privințe, nu. Însă făcuse dragoste cu ea o dată, iar moartea ei l-a scos din starea vegetativă și a făcut loc unei furii care l-a dus departe.

De fapt, care l-a luat de pe străzi și l-a dus în Rödlöga.

Și care l-a adus din nou acolo.

— Vreau să-i văd mormântul, zise el deodată.

La urma urmei, nu avea planuri.

O văzură de la distanță, cu mult înainte să ajungă la mormânt, o făptură extenuată stând în genunchi în fața unei plăcuțe simple de metal puse pe pământ. Lângă ea era o pungă verde de plastic.

— O cunoști?

Luna vorbi încet, cum se obișnuiește într-un cimitir.

— Îi știu doar numele mic, zise Stilton. Muriel. E o drogată din Bagarmossen.

Se apropiară de mormânt. Muriel își ținea mâinile împreunate în față, iar brațele subțiri îi tremurau. Era o vreme de toamnă adevărată, cu o ceață joasă și doar câteva grade peste zero. Muriel purta doar o jachetă scurtă, cu mâneci prea scurte. Stilton și Luna se opriră la câțiva metri în spatele ei.

— Salut, Muriel.

Muriel se răsuci brusc. Bănuia că în spatele ei sunt niște polițai. Când îl văzu pe Stilton se uită lung la el preț de câteva secunde.

— Tu ești?! zise ea cu un glas subțire și spart.

— Eu sunt.

Muriel se ridică greoi și-și aruncă brațele în jurul lui Stilton. El o îmbrățișă și aproape i se făcu rău. Avea un corp foarte împuținat. Luna privi în jos. Stilton simți cum Muriel plânge, în tăcere, pe umărul lui. O lăsa să plângă. Se uită la plăcuța de pe mormânt. Știa că Vera Chioara îi fusese un fel de mamă lui Muriel, înlocuitoarea mamei adevărate. Vera încercase să aibă grijă de ea, s-o țină departe de cele mai rele căcaturi. Atât cât putea. Dar Vera era moartă, iar plasa de protecție rămasă dispăruse. Se întrebă cum se descurcă Muriel. O desprinsese cu grijă de pe umărul lui și se uită la ea.

— Ești OK?

Muriel scutură din cap. Fața îi era plină de pete roșii și negre, pleoapele îi erau umflate și infectate, arăta ca un fel de boală.

— Ai mâncat azi?

— Nu.

Stilton se întoarse spre Luna și ea aprobă din cap.

— E în regulă.

El se uită la mormântul Verei. Nu era mare lucru de văzut. Probabil o urnă mică îngropată în pământ sub plăcuța de metal, nimic mai mult, cu niște nisip în jur, și o plăcuță nouă de metal la jumătate de metru distanță. Îi părea rău că a venit.

Dar o găsisese pe Muriel.

Olivia închise ușa din față și ridică brațele, sprijinindu-se cu palmele de perete. Tot corpul ei tânjea după aer. Ieșise la alergat aproape o oră, iar hainele îi erau îmbibate de sudoare. *Nu mai sunt deloc în formă*, se gândea. *Absolut deloc!* Își scoase pantofii sport și văzu că bășica din Mexic i s-a spart din nou. *Căcat!* Când era la Academia de Poliție făcea sport în fiecare zi, iar corpul ei era într-o formă fizică excelentă la absolvire. Apoi plecase în Mexic. Și avea alte lucruri pe cap decât sportul. În dimineața aceea se trezise și simțise cât de înțepenită și greoaie este, și își dezgropă echipamentul de alergat. Trebuia să-și recapete forma fizică. *Măcar o oră pe zi*, hotărâse ea. Era prima zi. Își scoase hainele lipite de corp și sări în duș.

Jumătate de oră mai târziu, stătea în halat în bucătărie, cu laptopul în față. Bea o băutură pentru sportivi cam dezgustătoare când ajunse la o emisiune de știri de pe site-ul televiziunii suedeze. Când intra calupul de știri din afaceri, trânti pe masă sticla de plastic. Primul reportaj era despre

Jean Borell. Tocmai sosea la sediul central al companiei Albion de pe strada Skeppsbron, iar un jurnalist stătea în fața intrării principale, sperând să obțină un comentariu despre noul contract dintre Albion și Primăria din Stockholm.

— Credeți că o să fie aprobat? În ciuda tuturor criticilor la adresa dumneavoastră?

— Nu comentez.

Borell dispăru pe ușă înăuntru. Olivia fu destul de surprinsă. *Așa arată acum?* După niște căutări intense pe Google cu o seară în urmă reușise în sfârșit să găsească o fotografie cu el, dar era o fotografie veche în care apărea un tânăr aranjat, destul de șmecher, cu o privire furișă.

Era un alt om.

Avea părul lung, blond-cenușiu și stufos, fața îi era bronzată, iar puloverul tricotat părea să stea pe un corp bine făcut. Avea și o barbă scurtă, închisă la culoare, bine întreținută. Asta era ceva destul de neobișnuit. Bărbații ca el, aflați în poziții de putere, rareori purtau barbă.

Arată bine, se gândi ea. Un afurisit clasa-ntâi, potrivit lui Alex, dar care arată interesant.

Ce știe oare despre uciderea lui Bengt Sahlmann?

Olivia se gândi la întrebarea asta în timp ce se îmbrăca și își usca părul. Se întrebă cum o să afle dacă Borell e implicat în crimă, lucrul pe care se baza toată teoria ei. Că Borell i-a închis gura prietenului său furios din școală care voia să se răzbune pentru moartea tatălui stârnind un scandal despre compania lui Borell. Își recapitulă de câteva ori teoria în minte. Știa că are niște defecte majore, dar defectele există pentru a fi rezolvate.

Să ia legătura cu el?

Mai întâi scoase un hohot de râs, de parcă ar fi fost o idee extrem de bizară. Un bărbat pe care presa îl urmărea zadarnic prin toată lumea. Cum să fie ea în stare să-l întâlnească?

Dar cum ar fi? Dacă ar fi posibil, într-un fel sau altul. Ce ar face atunci? Ce l-ar întreba?

„Ascultă, vechiul tău prieten din școală Bengt a fost ucis. Ai ceva de-a face cu asta?”

Râse din nou, un râs mai neputincios. Ce să întrebe?

Se așeză la masa din bucătărie. *Sunt ofițer de poliție, se gândi ea. Nu oficial, dar sunt. Așadar, cum aș proceda? Ca Mette? Am ceva pe care să mă bazez?*

Nu prea mult.

Nimic, Olivia.

Iar atunci renunță la idee, în zece secunde, înainte să-și aducă aminte de singurul lucru pe care chiar îl avea.

Intuiția.

Și erau mai mulți oameni foarte calificați care o respectau foarte mult, inclusiv Mette Olsäter. Atunci ea de ce să n-o respecte? Câte cazuri de crimă nu au fost rezolvate pentru că vreun anchetator, în haosul nimicului, și-a urmat intuiția și a scos dintr-odată adevărul la iveală? Multe.

Sună la sediul din Stockholm al companiei Albion și ceru să vorbească cu Jean Borell. Femeia care răspunse la telefon era foarte amabilă, cu toate că probabil credea că telefonul e o glumă proastă. Îi spuse Oliviei că ar trebui să discute cu Magnus Thorhed.

— Cine este?

— Colegul lui Jean Borell.

— E acolo?

— Nu, e la Bukowskis. Probabil se întoarce peste câteva ore.

— Pot să-l sun pe mobil?

— Nu.

Și acolo se termină apelul. Încercase să dea de cineva care era acoperit de o persoană care era la rândul ei imposibil de găsit.

Mă duc la Bukowskis, se gândi ea.

Olivia știa că deseori acționează înainte să aibă timp să-și prindă gândurile din urmă. De data asta găsi timp să o facă în autobuzul spre Kungsträdgården, în mare parte datorită lui Alex și lucrurilor pe care i le spusese despre Jean Borell înainte să plece din Prinsen. Lucruri personale. Că are un singur ochi, de exemplu. Își pierduse ochiul drept în copilărie. Și că are o proprietate care îți taie răsuflarea în Värmdö și un mic castel în Antibes.

Și o colecție de artă aproape legendară.

E un colecționar de top, cu o înclinație deosebită pentru arta suedeză modernă tânără. Potrivit lui Alex, are cea mai mare colecție privată de artiști suedezi contemporani celebri în plan internațional.

Ceea ce nu însemna mare lucru pentru Olivia. Încă. Nu începea cursul de istoria artei până la primăvară.

Dar îi dădea un punct de plecare.

Își prinsese gândurile din urmă.

Era ultima zi a expoziției pentru licitația de toamnă de artă suedeză de la Bukowskis. Sălile de pe strada Arsenalsgatan erau burdușite de portofele burdușite. Olivia intră și luă un catalog în timp ce-i trecea în revistă pe oamenii din încăpere. Îl căutase pe Google pe Magnus Thorhed. Spre deosebire de șeful lui, el avea o prezență puternică online. Scrisese cărți pe teme foarte diferite, inclusiv analiza instrumentelor financiare derivate și teoria culorilor a lui Goethe. Era membru onorific al mai multor cluburi pentru domni. O vreme a condus propria galerie pe strada Nybrogatan. Olivia văzuse numeroase fotografii cu el. Avea treizeci și șase de ani și era de origine asiatică.

Și el era adoptat?

Îl zări mai departe în sală. Purta un costum de culoarea muștarului. În timp ce-și făcea loc printre oameni, văzu o codiță împletită coborându-i pe ceafă și un cercel mic de aur în ureche – un bărbat atent la genul de impresie pe care o lasă. Când ajunse aproape în spatele lui, simți mirosul distinctiv de after-shave care emana din corpul bărbatului. *Un strop de nucșoară*, se gândi ea. Era mai scund decât ea și destul de solid: lăsa o impresie puternică.

Thorhed vorbea încet la mobil în timp ce studia un tablou agățat pe peretele din fața lui. Olivia se uită la bilețelul de lângă el: Karin Mamma Andersson. Numărul 63. Îl căută în catalog. Prețul de rezervare era de două milioane de coroane suedeze. Puțin probabil să stea pe peretele din casa ei, cu toate că i se părea foarte... straniu? Culori închise sugestive în prim-plan, straturi terne de ocru în spate, câteva umbre tulburătoare. Olivia se prefăcu că studiază tabloul, străduindu-se în același timp să audă ce spune Magnus Thorhed.

— Cât de mult urcăm? zise el încet. Bun.

Închise telefonul și își ajustă ochelarii rotunzi discreți. Olivia făcu un pas în față.

— Nu-i așa că-i fantastic?

Thorhed întoarse ușor capul și fu salutat cu un zâmbet blând. Olivia făcu semn cu capul spre tabloul din fața lor.

— Ce contraste sugestive!

Thorhed se uită din nou la tablou. Era de acord cu tânăra femeie cu ochi frumoși. Tabloul era fantastic.

— Da, spuse el. Chiar este. Aveți de gând să licitați pentru el?

— Nu, în niciun caz, mă interesează la un alt nivel.

— La ce nivel?

Trezise o fărâmbă de curiozitate în mintea lui Thorhed.

— Studiez istoria artei și nu mă uit la tablouri ca la niște obiecte de cumpărat. Încerc să le plasez într-un context mai larg. Olivia Rivera.

Olivia întinse mâna și Thorhed, ușor surprins, i-o strânse. Avea o strângere de mână puternică.

— Magnus Thorhed.

— Nu ați avut o galerie pe Nybrogatan?

— Asta a fost acum câțiva ani.

— Înainte să începeți să lucrați cu Jean Borell.

Thorhed se uită la Olivia, care îi afișă iute încă un zâmbet larg.

— Încercam să dau de Jean Borell astăzi și mi s-a spus să vorbesc cu dumneavoastră. De asta sunt aici. Aș vrea să mă întâlnesc cu el.

Expresia lui Thorhed se încordă considerabil.

— De ce?

— Scriu o lucrare despre artiștii suedezi moderni și impactul lor asupra pieței internaționale de artă și am citit despre colecția fantastică a lui Jean Borell. Aș vrea să-i iau un interviu despre ea. Cum a alcătuit-o, ce criterii a folosit, ce găsește atât de interesant la artiști. Este pentru lucrarea mea de licență.

Thorhed încă asculta, așa că ea continuă.

— Și am văzut la știri de dimineață că vine astăzi la Stockholm.

— Și acum e în drum spre Marrakech.

— Ah. Și când se întoarce aici?

— Poate la sfârșitul săptămânii.

— Credeți că ar fi interesat să ne vedem atunci?

— Mă îndoiesc.

— De ce?

— Pentru că eu mă ocup de agenda lui și știu cum arată. Dar cu siguranță pot să-l întreb. Cum ați spus că vă numiți?

— Olivia Rivera. Vă dau numărul meu.

Olivia își scrisese numărul de telefon pe spatele catalogului și i-l dădu lui Thorhed. Nu numărul de mobil, pe ăla nu voia să-l dea, ci fixul din apartamentul de pe Skånegatan.

— Ar fi extrem de important pentru lucrarea mea dacă ar fi dispus să

stăm de vorbă, zise ea.

Thorhed dădu aprobator din cap și trase ușor de codița împletită.

— Cât ar dura?

— O oră, probabil? Oricând, oriunde. Mă rog, în apropiere de Stockholm, nu Marrakech.

Olivia afișă din nou acel zâmbet larg. Thorhed nu-i zâmbi.

— Ținem legătura.

Se îndreptă spre ușă făcându-și loc prin mulțime, iar Olivia expiră. Așteptă câteva minute, apoi ieși și ea. Dacă Borell venea la sfârșitul săptămânii și era de acord să se întâlnească, atunci ea avea câteva zile la dispoziție să învețe cât de mult era în stare despre arta suedeză contemporană tânără.

Pentru un interviu.

Luna privea cum Muriel duce lingura la gură. Îi făcuse o supă fierbinte cu tăiței, gândindu-se că stomacul lui Muriel nu e pregătit pentru mâncăruri mai grele. Muriel suflă în lingură și încercă s-o ducă la gură fără să verse conținutul. Stilton stătea în cealaltă parte a salonului.

— Și, te mai vezi cu ceilalți? Pärt? Benseman?

— Pe Benseman nu prea îl mai vedem, a intrat în programul ăla, „Prima Casă”, și și-a făcut rost de un apartament lângă Skanstull, așa că stă mult pe la Ronny Redlős. Cred că lucrează acolo uneori.

— Și Pärt?

— E terminat.

Ca tine, se gândi Stilton și se întoarse spre Luna.

— Pärt a fost cel care a găsit-o pe Vera Chioara în rulotă, pe jumătate moartă. E un tip de treabă. Mai vinde revista? o întreabă el pe Muriel.

— Nu. A fost nevoit să se oprească, niscaiva căcaturi legate de bani. Ultima dată când l-am văzut zăcea sub Podul Traneberg și vomita.

Stilton se uită la Luna. Numai bine că vedea o felie din trecutul lui, ca să nu fie nevoit să-i povestească chiar el.

Muriel își termină supa.

— Mai vrei?

— Nu, mulțumesc.

Brațele lui Muriel începură să tremure din nou. Luna se așeză lângă ea și îi înconjură umărul cu brațul.

— Ești binevenită să dormi aici dacă vrei.

— Mișto.

Muriel trase punga de plastic spre ea de capătul greșit, și o parte din conținut căzu pe podea. Stilton se aplecă să le culeagă. O perie de păr, o jucărie mică de pluș, o cutie de prezervative și câteva punguțe pătrate de plastic umplute cu pastile. Stilton ridică una dintre punguțe.

— Ce iei?

— 5-IT. E genial, să mor io. Mult mai ieftin ca heroina și mai e și sigur rău.

— Așa crezi?

— Mi le dai înapoi?

Stilton îi dădu înapoi lui Muriel punguța cu pastile. Luna se uită la el. Ea s-ar fi descotorosit de punguțe dacă era după ea.

— De unde ai făcut rost de ele? întrebă el.

— De la tipul ăla, Classe Hall. E un gagi de treabă, uneori nu tre' să plătesc. Îmi dă cinci punguțe pentru un futai.

Stilton se uită la Muriel, iar ea își feri privirea. Știa că Stilton s-a repus pe linia de plutire. Știa că s-a răzbunat pe oamenii care au ucis-o pe Vera. Știa că a plecat din oraș. În momentul ăla se întorsese și se uita la ea cu expresia aia pe care o avea uneori Vera.

— Ce dracu' să fac? zise ea aproape imperceptibil, încercând să-și recapete controlul asupra mâinilor.

Apoi începu să plângă.

Stilton și Luna o lăsară să plângă, asta avea s-o obosească, iar când lacrimile i se uscară în cele din urmă, Luna o ajută să se ridice de pe banca de lemn și o duse spre prova barjei. Stilton le urmări cu privirea. Era un contrast destul de mare între Muriel cea scundă și slăbănoagă și Luna cea înaltă și bine făcută.

— Ești tare scumpă, știai? îi zise Muriel Lunei.

— Mersi.

Stilton le văzu dispărând pe un coridor îngust. Presupunea că acolo, în față, e un loc suplimentar de dormit, unde Muriel putea să se odihnească câteva ore. Apoi avea să dispară din nou, știa asta, într-o lume asupra căreia el nu avea niciun fel de control.

Abbas se plimbase prin jumătate de Marsilia, alert și concentrat. Scotocise prin toate sex shopurile pe lângă care trecuse. Discutase cu prostituatele din toate locurile pe care le cunoștea, cu est-europencele de

lângă gara centrală, cu travestiții din vest, cu tot poporul. Umblase din baruri până în bârloguri de jocuri de noroc și ascunzători ale dealerilor de droguri.

Și tuturor le pusese aceeași întrebare: „Le Taureau?”

Niciunul nu știa cine e sau nu îndrăznea să-i spună. Unii dintre ei reacționaseră într-un fel care sugera că e posibil să știe, dar nimeni nu spunea nimic, iar Abbas nu voia să-și scoată din nou cuțitele la aer.

În acel moment se îndrepta înapoi spre hotel. Întunericul se lăsase deasupra Mediteranei și se oglindea în gândurile lui. Oare greșise? Oare Martin îl mințise până la urmă? Să se ducă din nou să-i facă o vizită? Inutil. Nu avea să mai scoată de la Martin mai multe decât scosese deja. Nu avea să mai scoată nimic din orașul ăla punct.

O dăduse în bară.

Atunci îl sună Marie.

— Tocmai mi-am amintit, ai vorbit și cu sora Samirei? zise ea.

— Avea o soră?

— Nu știai?

— Nu. Unde stă?

Era târziu când Abbas intra pe îngusta rue Sainte. Ușa pe care încerca s-o găsească era între o brutărie și un mic restaurant. Sora Samirei lucra la restaurant, La Poule Noire, „găina neagră”. Urma să termine programul la unsprezece. Abbas așteptă pe partea cealaltă a străzii. Habar nu avea că Samira avea o soră. Samira nu o pomenise niciodată. Nu avusese vreun motiv să o facă. Apoi văzu o femeie scundă, de vârstă a doua, ieșind din restaurant. Purta un pulover gri tricotat și pantaloni închiși la culoare. Se opri și se uită la el.

— Abbas?

Abbas traversă strada și întinse mâna. Se salutară reciproc. Numele surorii era Nidal.

— Mergem sus?

Intrară pe ușă și urcară două rânduri de scări. Nidal locuia singură. Apartamentul ei era mic, iar Abbas trebui să-și facă loc printre mobilele din sufrageria mică. Atunci când Nidal aprinse una dintre lămpi, văzu cât de săracă e de fapt. Mobila era prăpădită, covorul era găurit, tapetul era desprins pe la cornișa tavanului și atârna. Singurul lucru care ieșea în evidență în cameră era o oglindă mare cu o ramă aurie strălucitoare. Era

agățată deasupra unui birou mic, pe care stătea o statueta a lui Hristos. Nidal aprinse tămâia de lângă statuie.

Abbas se așază pe un scaun.

— Mă întorc mâine în Suedia, zise el.

Nidal încuviință și puse pe masă o sticlă cu apă, în fața lui. Abbas turnă puțină apă în paharul vechi în timp ce Nidal scoase o cutie din biroul de sub oglindă. Când se întoarse ținea în mână un lănțișor de aur. Abbas îl recunoscuse imediat.

— Mi l-a dat poliția, zise Nidal. Samira mi-a spus odată că l-a primit de la tine.

— Da.

— Îl purta mereu. Vreau să-l păstrezi tu.

Abbas luă lănțișorul. Nu știa ce să spună. Nidal stătea aproape complet nemișcată în fața lui. Chipul ei cu pielea subțire și zbârcită era aproape înghețat, de parcă ar fi fost ceva ce nu îndrăznea sau nu voia să dezvăluie. Abbas se întreabă cât de mult știe despre Samira, despre ce făcea ea. Se uită la lănțișorul din mâna lui. Erau atâtea lucruri pe care voia să le afle, despre tot timpul despre care nu știa nimic, dar simțea că nu e tocmai momentul potrivit să întrebe. Ridică capul, iar tămâia îi umplu nările.

— Avea șaisprezece ani când a fugit din orfelinat.

Nidal o spuse fără să se uite la Abbas, focalizându-și privirea pe peretele din spatele lui. El se întoarse și văzu o fotografie mică, alb-negru, cu două fetițe care se țineau de mână, una mult mai mare decât cealaltă.

— Sunteți tu și Samira?

— Da. Ea avea trei ani și eu treisprezece când am ajuns la orfelinat.

— De ce ați ajuns acolo?

— Părinții noștri au murit într-un incendiu. Eu am fost dată afară din orfelinat când am împlinit optsprezece ani, iar Samira a rămas acolo. Era oarbă și nu credeau că aș putea să am grijă de ea. De fiecare dată când mă duceam să o văd, plângea și mă ruga să o iau cu mine.

Nidal stătea în continuare în picioare, uitându-se la fotografie. Era cufundată adânc în trecut.

— Apoi a fugit. Nici acum nu înțeleg cum. Probabil a ajutat-o cineva. Era atât de frumoasă, mereu roiau băieții în jurul ei. După o vreme a luat legătura cu mine. Cunoscuse un bărbat mai în vârstă care lucra la un circ și locuia cu el.

— Jean Villon.

— El era aruncător de cuțite, iar ea era asistenta lui.

— Acolo ne-am cunoscut.

— Știu, mi-a povestit despre tine.

Nidal o spuse fără să se uite la Abbas. Se întoarse și se duse la statueta lui Hristos și mai aprinse puțină tămâie. Abbas înțelese că nu avea să-i mai spună altceva.

— Mulțumesc pentru lăncișor, zise el și se ridică să plece.

Nidal rămase pe scaun. Abbas făcu câțiva pași spre ușa din hol.

— Te-a iubit.

Vocea veni din spate. Joasă. Lipsită de tonalitate.

Abbas nu se întoarse.

În drum spre hotel, trecu pe lângă un restaurant de pe faleză, unul mult mai frumos decât Eden Roc, cu mașini elegante parcate în față. Văzu oameni îmbrăcați la patru ace socializând în grădină, în pridvorul de piatră. Cu toții aveau pahare înalte în mâini, iar zumzetul lor se auzea până pe stradă. Trecu pe lângă clădirea mare și începu să se plimbe de-a lungul falezei joase. Stânci întunecate se iveau din apa de dedesubt. Un pescar singuratic stătea pe una dintre ele. Avea o undiță lungă în mână, iar o plută roșu-aprins se vedea mai departe, în apă. Abbas îl privi pe bărbat o vreme. *Încearcă să-și încropească o masă*, se gândi Abbas și porni mai departe.

Nu se întoarse.

Dacă s-ar fi întors, l-ar fi văzut pe pescarul singuratic scoțându-și telefonul și ducându-l la gură.

Abbas merse mai departe de-a lungul liniei apei, ocolind un bețiv care se sprijinea de zidul de piatră cu un con de semnalizare rutieră roșu cu alb pe cap. Hotelul lui era încă la o oarecare distanță. Trecu pe lângă o stație de autobuz cu un adăpost întunecat. Acolo erau câțiva oameni care așteptau un autobuz de noapte. Apoi se opri dintr-odată, îl deranja ceva, ceva ce văzuse.

Dar ce?

Deodată își aminti.

Văzuse pluta viu colorată a pescarului singuratic dispărând sub suprafața apei, dar bărbatul nu reacționase. Nu mulinase. De ce?

Abbas se întoarse și fu lovit drept în figură.

Probabil era o bară de fier, mănuită de oamenii care stăteau în adăpostul din stația de autobuz. Abbas nu avusese ocazia să vadă. Căzu lat pe asfalt. Când încercă să întindă mâna după unul dintre cuțite, fu lovit din nou peste

cap. Sângele îi țâșnea. Se ghemui pe asfalt. Printre dărele de sânge văzu un bărbat masiv cu mâini aspre aplecat deasupra lui. Alți doi bărbați stăteau lângă el. Se întoarse spre marginea cheiului și încercă să pună o mână pe zid. Atunci cineva îi dădu un șut bine ținut în diafragmă, iar el se prăbuși.

Aveau de gând să-l omoare în bătaie chiar acolo.

Era complet lipsit de apărare.

Nu ar mai fi fost de nevoie de prea multe lovituri cu bara aia de fier pentru a-l împiedica pe Abbas el Fassi să mai miște vreodată. O dubă mare de poliție cu girofarurile pornite fu cea care întrerupse atacul când trecu în goană pe lângă restaurantul elegant. Bărbații o văzură. Doi dintre ei îl apucară pe Abbas și-l aruncară peste faleză. Cu câteva secunde înainte să cadă pe stânci, îl văzu pe bărbatul cu mâinile aspre. Tatuajul. Pe gât, imediat sub ureche.

Un taur negru.

Corpul lui ricoșă de stânci și ateriză la marginea apei. Bărbații de deasupra văzură duba de poliție trecând zgomotos mai departe. Când dispăru, se uitară în jos, spre stânci. Apoi plecară.

Abbas încă mai era conștient când ateriză în apă.

Încă niște secunde.

În clipa dinainte ca totul să se întunece, un nume îi trecu prin minte ca un fulger.

Stilton stătea pe patul lui, agonizând. Încercase să-l sune iar pe Abbas, îl sunase și-i trimisese mesaje de câteva ori în ultimele ore, și nu înțelegea de ce nu primește niciun răspuns. De fiecare dată când intra direct căsuța vocală, nodul din gât îi creștea, odată cu gândurile negre din cap. *Unde e? S-a întâmplat ceva? L-au găsit nenorociții ăia de ucigași profesioniști?* Îl sună pe Jean-Baptiste cu toate că era trecut de miezul nopții.

— Nu, n-am primit niciun semn de la el. Am crezut că a plecat cu tine.

— A rămas.

— Căcat, asta-i o veste proastă.

— Da, mersi. O să sun la hotel. Salut.

Stilton sună la hotel. Portarul comatos reuși să-l informeze că Abbas el Fassi nu e în camera lui. Dar unde e nu știe. Stilton închise și se ridică și se așează din nou, nu avea prea mult loc să umble încoace și încolo. Simțea cum îndoielile pe care le avusese în avionul spre casă se întorc pe furiș. *Am greșit să-l las acolo? Am renunțat prea repede? Dar Abbas a fost cel care*

mi-a cumpărat biletul. Nu voia să rămân. Ar fi trebuit să-l ignor și să rămân oricum? Dar probabil e în stare să-și poarte singur de grijă. La urma urmei, are cuțitele la el.

Așa că își învinse conștiința încărcată și stinse lumina. Tocmai era gata să se cufunde în întunericul grozav când auzi o bătaie ușoară în ușă. Muriel? Puțin probabil. Aprinse lumina.

— Da?

Ușa se deschise puțin, uitase s-o încuie.

— Te deranjez?

Chipul Lunei era parțial umbrat în pragul ușii.

— Încerc să dorm, zise Stilton.

— Și eu.

— În picioare?

Luna zâmbi și deschise ușa pe jumătate. Purta un tricou verde-deschis și o pereche de pantaloni de trening gri. În mână ținea o pasăre împăiată.

— Știi ce-i asta?

— O pasăre moartă.

— Un uliu pășărar. Cea mai mică pasăre răpitoare din Suedia. Se hrănește cu păsări mici și porumbei.

Stilton dădu din cap. Nu avea prea multe informații ornitologice.

— E cam gol aici, zise Luna. Mă gândeam că poate vrei companie.

— De la o pasăre moartă?

Luna făcu un pas în cameră și puse pasărea pe masă, sub hublou.

— Uneori clipește din ochi, zise ea cu spatele la Stilton. El se prăbuși la loc pe pat.

— Mulțumesc că ai avut grijă de Muriel, spuse el.

— Mi-a părut rău pentru ea. Pare o fată de treabă.

— Da. Doarme?

— Da. Ea m-a făcut să mă gândesc la asta. Arăta ca o pasăre mică atunci când am pus-o în pat, doar o mână de oase.

— Se distruge singură.

— De ce nu i-ai luat pastilele?

— Pentru că mâine s-ar fi dus să și-o tragă ca să facă rost de altele. Oricum, ar fi fugit în direcția opusă când m-ar fi văzut data următoare. Nu pot s-o scot din căcatul ăsta, știm asta și eu și ea.

Luna se uită la Stilton. Se întorsese în pragul ușii.

— Somn ușor, zise ea după o vreme. Sper să n-ai coșmaruri.

— Și ție.

Luna închise ușa în urma ei.

Capitolul 14

Era aproape nouă și jumătate și Stilton trebuia să se întâlnească cu Mette la zece. Tocmai încercase din nou să dea de Abbas, fără succes. Stătea pe punte și se uita la vălurile subțiri de ceață de pe suprafața apei: aerul rece făcuse ca o parte din apă să se evapore. O barjă mare cu macara plutea mai departe pe apă. Erau multe macarale care lucrau în acea parte a cartierului Slussen. *Poate că la sfârșit o să arate bine*, se gândi el. *Lucrurile trebuie să avanseze, la urma urmei. Chiar și orașele.* Se întoarse și o văzu pe Luna venind pe punte.

— Muriel e jos? întrebă el.

— Nu, plecase deja când m-am trezit.

— OK.

— Și mi-a șutit și cinci sute de coroane din portofel.

Se uitară unul la altul preț de câteva secunde. Luna ridică din umeri.

— O să-ți dau eu banii înapoi, zise Stilton.

— De ce?

— Eu am fost cel care a adus-o aici.

— E în regulă. Poate azi n-o să fie nevoită să-și vândă trupul. Pleci undeva?

— Da.

În sfârșit.

Asta simți când intră în sediul central al Brigăzii Naționale de Criminalistică. În sfârșit o să înceapă. În sfârșit o să aibă ocazia să stingă focul care-i ardea în suflet.

Ultima dată când călcase în clădirea aia fusese băgat pe ușa din spate și dus într-o sală de interogatoriu. Pe vremea aceea încă era fără adăpost, în clipa aia avea pasul vioi și era complet indiferent la privirile cu care era întâmpinat.

Trecuse peste asta.

— Vino după mine. Nu e în birou.

Stilton urmă o polițistă asistentă pe mai multe coridoare. Pe majoritatea le cunoștea foarte bine, dar în cele din urmă trecură în niște zone proaspăt renovate în care el nu mai fusese până atunci, cu toate că petrecuse mai bine de douăzeci de ani în clădire.

— Acolo e.

Femeia îi arată o ușă, iar Stilton o deschise. Era un singur lucru în cameră, o masă de ping-pong. Mette Olsäter stătea într-o parte, iar Lisa Hedqvist în cealaltă.

— Salut, Tom! Aproape am terminat! Închide ușa!

Stilton trase ușa după el și petrecu vreo zece minute urmărind-o pe Mette cum încearcă să joace tenis de masă cu mișcări minime. Când mingea cădea de pe masă astfel încât Lisa n-o mai putea ajunge, Mette lăsa paleta pe masă și își lua prosopul, vizibil mulțumită. Transpira din abundență. *Acum o să mai facă și duș?* se întrebă Stilton.

— Fac duș mai târziu, îi spuse Mette Lisei și se duse spre Stilton. Salut! Arăți tare vivace! Ai dat iama în stridii la Marsilia?!

Se duseră în camera lui Mette. Până acolo, Mette întrebase deja despre Marsilia și-i trăsese o muștruluială lui Stilton pentru că s-a întors acasă fără Abbas.

— E în regulă, e în stare să-și poarte singur de grijă, zise el.

— Niciunul dintre voi nu sunteți în stare.

Uneori avea impresia că Mette se comportă ca un fel de super-mamă. *Ar trebui să-și poarte ei înseși de grijă, în schimb*, se gândi el. Dar nu o spuse. Mette luă o sticlă mare cu apă și dădu pe gât jumătate.

— Deci locuiești pe o barjă?

— Temporar.

— Totul e temporar la tine zilele astea. Te gândești să te întorci în poliție?

— Nu.

— Atunci poți să-ți unești forțele cu Olivia și să deschideți o agenție de detectivi. Două minți geniale care ajută mâțele blocate în copaci.

Stilton așteptă ca ea să termine. Mette se luase de el de câteva ori în ultimul an pe tema întoarcerii în poliție. De fiecare dată îi explicase că nu s-ar putea întoarce și de fiecare dată discuția se terminase cu Mårten care trebuia să intervină și să schimbe subiectul. În momentul ăla el nu era acolo, așa că Stilton trebuia să se ocupe singur.

— Ce-s alea?

Arată spre câteva punguțe pătrate de plastic prinse cu piuneze pe un panou de afișaj din spatele biroului lui Mette. I se păru că le recunoaște.

— Droguri. 5-IT. Suntem în mijlocul unei operațiuni uriașe împotriva drogurilor de pe internet în momentul de față.

— Muriel avea din astea.
— Cine e Muriel?
— O drogată fără adăpost, o cunosc dinainte. Ne-am întâlnit ieri întâmplător și avea câteva din astea.
— Știi de unde a făcut rost de ele?
Tonul vocii lui Mette se schimbase foarte mult.
— De la un dealer, Classe Hall sau așa ceva. De ce?
— O cantitate mare din drogurile astea a fost furată de la Accize și Operațiuni Vamale. Fusese capturată în timpul unei razii, iar acum încercăm să aflăm unde au ajuns. Classe Hall?
— Da.
Mette își scoase mobilul și formă un număr.
— Salut, sunt Mette. Poți să vezi ce afli despre Classe Hall? Sau Clas. Și discută cu tipii de la droguri să vezi dacă știu pe cineva cu numele ăsta. Mersi.
Mette închise.
— Unde e Muriel asta? întrebă ea.
— Habar n-am, prin oraș.
Mette dădu din cap și simți că e momentul.
— Rune Forss, zise ea.
— Da.
Mette se așeză la birou și scoase un dosar subțire de plastic cu câteva coli albe înăuntru.
— Asta e lista cu ce am confiscat de la Jackie Berglund anul trecut. Fără ca ea să știe. Lista clienților ei. Se întinde până la începutul companiei sale de escorte, Red Velvet, în 1999.
— Iar numele lui Rune Forss e pe lista asta.
— Da.
— Ceea ce nu mi-ai spus ultima dată când am întrebat.
— Dar nici n-am spus că nu e.
— Există informații legate de cât de des i-a folosit serviciile?
— Nu, spuse Mette. Dar numele lui apare foarte devreme, așa că trebuie să fi început undeva în jurul anului 2000.
— Crezi că mai apelează și acum la ea?
— Nu. Și în plus, se crede că și-a pus afacerea pe pauză. A fost cam tulburată anul trecut când ne-am apropiat cam mult.
Stilton se ridică. Auzise ce trebuia să audă. Forss era pe lista clienților.

Era timpul pentru următorul pas.

— Ce ai de gând să faci acum? întrebă Mette.

— Ce ar fi trebuit să fac acum șase ani.

— Să te răzbuni?

— Da.

— E înțelept?

— E necesar.

O spuse fără să adauge nicio înfloritură, iar Mette știa că vorbește serios. Scutură ușor din cap.

— S-ar putea să nu fie prea ușor, zise ea.

— Pentru că?

— În primul rând, pentru că primele lui contacte sexuale au depășit termenul de prescripție. Și în al doilea rând, avem doar lista asta, care nu dovedește de fapt nimic substanțial. Mai mult, am făcut rost de ea într-un mod necorespunzător, știi asta.

Stilton știa că Mette are dreptate. Oficial, nu puteau să-l acuze de nimic pe Forss. În acel moment. Dar neoficial, dacă așa ceva ar fi ajuns în presă, desigur că i-ar fi făcut imposibilă poziția în cadrul Poliției din Stockholm, mai ales după scandalul cu căpitanul Rochie. Aventurile sexuale private ale unui detectiv de nivel înalt cu o prostituată ar fi ajuns cu siguranță în toate tabloidele.

Dar pentru asta avea nevoie de dovezi.

Dovezi pe care nu le avea.

Trebuia să găsească un martor, cineva dispus să vină și să confirme că Rune Forss s-a culcat cu prostituate prin intermediul lui Jackie Berglund.

— Ținem legătura, zise Stilton.

Apoi plecă. Mette luă din nou sticla. Abbas de negăsit în Marsilia și Stilton în Stockholm, pe urmele unui detectiv de nivel înalt.

Nu era bine pentru inima ei.

Era gata să dea pe gât restul apei din sticlă când sună Lisa Hedqvist.

— Clas Hall e în registrul traficanților de droguri și avem o grămadă de date despre el.

— Urmăriți-l.

Stilton ieși din clădire și traversă Parcul Kronoberg, lăsat în ruină. Vântul înghețat golise băncile reci și zonele cu iarbă pe jumătate congelate: nici măcar cei fără adăpost nu suportau să stea acolo. Stilton știa că e un loc

în care își făceau veacul unii dintre ei, cu toate că nu și el – era puțin cam aproape de clădirea din care tocmai ieșise. Când se apropie de ieșirea din parc, trecu pe lângă un bărbat care plimba un câine mare înfășurat într-un pulover de fleece negru. Câinele părea vioi, în timp ce bărbatul tremura într-o haină subțire.

Să mă răzbun?

Stilton se gândea la asta în timp ce mergea spre Fridhelmsplan. Știa că are dreptate. Atât el, cât și Abbas căutau să se răzbune. Din motive fundamental diferite, dar chiar și așa. Și ce dacă? Nu-i plăcea nuanța răspunsului lui Mette sau ce insinua ea. Că ar fi ceva primitiv să se răzbune. Sau să „riposteze împotriva unei nedreptăți”, cum se spunea în instanță. Ce era greșit în asta? Ce credea Mette că ar putea să facă Stilton în schimb? Să întoarcă și celălalt obraz? Nu întorsese niciodată și celălalt obraz, și nici în momentul ăla nu știa cum s-o facă.

Deci?

Dădu colțul pe Hantverkargatan și se duse la Linas Bar.

Locul preferat al lui Nurcă.

Nurcă, pe numele lui oficial Leif Minkvist, stătea la barul scurt cu o bere băută pe jumătate. Era foarte scund, începea să chelească, iar în cei patruzeci de ani de viață încercase majoritatea lucrurilor pe care le poți încerca și încă o grămadă. În vremea aceea o lua mai ușor cu țăriile. Tenul palid dezvăluia ceva legat de obiceiurile lui – era un om care trăia în partea întunecată a vieții.

— Salut.

Nurcă îl zări pe Stilton în oglinda de la bar, din fața lui. Nu se întoarse. Stilton se așează lângă el. Nurcă fusese unul dintre cei mai buni informatori ai lui din anii petrecuți în poliție. Puțin ciudat, dar o sursă neprețuită de informații în anumite domenii.

Ca acesta.

— Ce mai faci? întrebă Nurcă.

— Bine. Tu?

— Sunt puțin cam stresat acum.

— De ce?

— N-ai auzit? Vine sfârșitul lumii în 21 decembrie după nu știu ce căcat de calendar indo-american. Normal că sunt stresat, ce dracu'! Tu nu ești?

— Nu. Uite cum mă gândesc eu. Mai e ceva până atunci și poate cel mai bine e să facem ceva notabil dacă totul se duce naibii.

— Deștept.

Nurcă își bău berea. Trebuia să-l lase să proceseze. Stilton așteaptă să-și termine berea și apoi se aplecă puțin mai aproape de el.

— Trebuie să iau legătura cu o prostituată care a lucrat pentru Jackie Berglund acum vreo zece-doispe ani.

— OK.

— Ești primul pe care-l întreb.

— Înțelept.

Stilton știa că Nurcă pune mult preț pe respect. Îi plăcea să se considere un profesionist, egalul lui Stilton, un bărbat care își poate respecta promisiunile. Nurcă se dădu jos de pe scaun.

— Ținem legătura.

La început nici nu-i veni să creadă. Lăsă jos receptorul negru și rămase complet nemișcată în bucătărie preț de câteva minute.

O sunase Magnus Thorhed.

Jean Borell era dispus să se întâlnească cu ea pentru un interviu scurt despre colecția sa de artă, la casa lui din Värmdö, unde își ținea mare parte din colecția de artă suedeză. *Poimâine, la ora șase.*

Sări de la masa din bucătărie.

Lingușirea funcționează întotdeauna!

Intuitiv, simțise că singurul mod de a reuși să ajungă la un mega-magnat ca Jean Borell era să-i găsească punctul slab. Orgoliul. Pasiunea pentru artă, care făcea din el mai mult decât un simplu rechin al investițiilor, un Gordon Gekko, făcea din el un om cu sentimente și emoții profunde.

Apoi se așază din nou.

Ce-o să gălesc acolo? Cu el? Știu ce vreau să gălesc, vreau să aflu dacă el l-a ucis pe Bengt Sahlmann. Sau dacă a avut ceva de-a face cu asta.

Dar cum?

Intuiție, Olivia.

Trebuia să-și spună mereu același lucru, iar și iar. Ca să-și clădească încrederea. *Tu ai antene, Olivia, poți să scoți informația de la oricine, poți să citești nuanțele și aluziile. El habar nu are de ce ești acolo de fapt. Tu ai avantajul. Tu știi ce se întâmplă la Silvergården. Tu știi cât de fragilă e compania Albion. Tu știi că există un mobil al crimei. Trebuie doar să faci rost de o confirmare. Intuitiv.*

Acolo.

Spera că o să fie singuri la el acasă și că tipul acela mărunț cu miros de nușoară nu are să fie acolo, încercând să-și bage nasul în treburile ei. Asta interfera cu antenele ei.

Atunci îi sună mobilul.

— Bună, sunt Sandra. Ești acasă?

— Da.

— Sunt în fața blocului, pot să urc?

— Absolut!

Olivia se duse în hol. Avu timp să se gândească repede la câteva lucruri. *Sandra, aici? Cât e ceasul? Aproape nouă. De ce vine aici?* Când deschise ușa înțelese de ce. În fața ei stătea o adolescentă cu ochii injectați, cu pleoapele umflate și o expresie agitată, înfășurată într-o jachetă verde cu fermoarul desfăcut. Olivia o îmbrățișă puternic în pragul ușii.

— Intră. Vrei un ceai?

Sandra ridică din umeri. Olivia o conduse în bucătărie și puse apa la fiert. Când se întoarse, Sandra dispăruse. Intră în sufragerie și o văzu stând în pragul dormitorului.

— N-ai nicio poză.

Olivia se îndreptă spre Sandra și-i urmări privirea în cameră. Nu avea fotografii, nici acolo și nici în sufragerie. Avea câteva, mai multe, cu ea și Maria și Arne din diferite locuri și ocazii. Le pusese pe toate deoparte cu vreun an în urmă. Cam pueril, de fapt, privind în urmă.

— Am una, zise ea și se duse spre noptiera de lângă cealaltă latură a patului. Asta.

— O pisică.

— Elvis.

— Unde e?

— A dispărut.

— Cum?

Olivia nu avea chef să relateze toată povestea. Așa că spuse ceva despre apa care fierbea, o luă pe Sandra pe după umeri și se duseră în bucătărie. Sandra se așeză pe un scaun fără să-și scoată haina. Olivia o privea cum se uită în jos, la masă. *Se simte de căcat*, se gândi ea și scoase două cești.

— Cum merge?

Sandra nu răspunse. Olivia lăsă ceaiul la infuzat și aprinse două lumânări pe masă.

— N-ai mai aflat nimic despre laptop? aproape șopti Sandra.

— Nu, îmi pare rău.
— Imaginează-ți dacă n-o să-l mai găsec niciodată.
— Păi, sunt sigură că atunci o să-ți luăm unul nou.
— Dar cum rămâne cu toate pozele?
— Aveai poze pe el?
— Da, o grămadă. Imaginează-ți cum ar fi să nu le mai recuperez niciodată!

Olivia înțelese cum o chinuie pe Sandra gândul că și-ar putea pierde fotografiile. O înțelegea. Poate că fotografiile erau singurul lucru care îi mai rămăsese din ce a avut odinioară. Își dădea seama cât de important e să facă rost de laptopul ăla. Din mai multe motive. Turnă ceaiul. Sandra nu se atinse de ceașcă, stătea cocoșată pe scaun. Rămaseră tăcute o vreme. Oliviei îi era greu să găsească un mod de a rezona cu fata asta închistată. La urma urmei, abia dacă o cunoștea. Nu prea știa despre ce să vorbească.

— Să-ți povestesc despre mama?

Sandra spuse asta fără să ridice privirea, aproape pe nerăsuflate.

— Dacă vrei.

Poate de-asta a venit aici, se gândi Olivia. Poate are nevoie să vorbească despre asta, despre mama ei, așa cum am vorbit eu despre a mea?

— Ne duceam să călărim elefanții, tata rezervase plimbarea la hotel și eu abia așteptam, dar mama nu avea chef. Voia să se ducă la o plimbare lungă pe plajă în schimb, așa că m-a îmbrățișat, apoi am plecat. Apoi a venit tsunamiul când noi eram plecați. Tata a aflat când ne-am întors cu elefanții, și am plecat spre hotel, dar n-am putut să ajungem acolo. Peste tot erau oameni care alergau și țipau. Nu puteai ajunge acolo cu mașina, și tata a luat-o razna de tot, ne-am dus drept la hotel, dar nu mai era niciun hotel, totul era distrus, peste tot. Eu stăteam în spatele mașinii și nu prea înțelegeam nimic, decât că e groaznic. Totul era groaznic, toată lumea țipa și plângea și eu voiam doar să vină mama...

Sandra se opri și ridică ceașca. O ținu o vreme în mână, apoi o puse la loc pe masă. Olivia îi înconjură umerii cu un braț.

— Dar n-a venit.

— Nu.

Olivia văzu în fața ochilor fetița de opt ani, în mijlocul aceluiași haos îngrozitor, fără vreo șansă de a înțelege ce se petrece, decât că e groaznic și că mama ei nu vine.

— Au găsit-o pe mama ta?

— Nu. E în mare.

Sandra râcăi o mică urmă inexistentă de pe masă și trase adânc aer în piept.

— Și acum, cu tata în rai, am rămas doar eu și nu știu cum o să mă descurc fără ei.

— Asta simți? Că n-o să te descurci?

— Da.

Privirea Sandrei se goli și o lacrimă îi căzu în ceașca pe care o avea în față. Își șterse fața cu mâneca și se uită la Olivia. Lacrimile îi dizolvaseră rimelul și părea foarte mică și neajutorată. Oliviei îi părea atât de rău pentru ea încât i se strânse stomacul. Dar cum să consolezi pe cineva care e de neconsolat? Să spună lucrurilor pe nume, că încă are toată viața înaintea și că într-o bună zi n-o să mai fie atât de dureros?

— Și toată lumea îmi spune că am toată viața înaintea, zise Sandra. Că o să trec peste, dar asta nu mă ajută acum, nu-i așa?

— Nu, probabil că nu.

— Ești de fapt singura persoană care înțelege ce simt, cred.

Sandra își lăsa capul pe umărul Oliviei. Olivia o înconjură cu brațul și le mulțumi stelelor ei norocoase pentru că n-a vorbit înaintea să gândească. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să asculte, nu să toarne o grămadă de clișee.

— Uneori mă gândesc că, dacă aș fi umplut rezervorul, n-aș fi rămas fără benzină, aș fi ajuns acasă mai devreme și l-aș fi întrerupt pe ucigaș, iar tata ar mai fi și acum în viață. Dar mi-a fost lene, am riscat și am ajuns acolo prea târziu.

Olivia reacționează imediat. Își luă brațul de pe umărul Sandrei și se întoarce cu tot corpul spre ea ca să adauge forță cuvintelor.

— Nu-i adevărat, Sandra. Chiar dacă ai fi pus benzină în scuter n-ai fi reușit să-l împiedici pe ucigaș. Moartea tatălui tău nu are nimic de-a face cu faptul că ți-a fost sau nu lene să faci ceva. Înțelegeți?

Olivia o văzu pe Sandra cum tresare.

— Scuze, spuse ea și își puse mâna peste mâna Sandrei. N-am vrut să am tonul ăsta aspru. Dar nu trebuie să te simți vinovată de asta. Ai destule lucruri pe cap.

— Știu, dar gândurile astea îmi tot trec prin cap și nu știu ce să fac cu ele.

— Dar o să stai de vorbă cu cineva, da?

— Nu, n-am vrut. Am vorbit puțin cu Tomas, un preot pe care-l cunoaștem, și asta mi-a făcut bine, presupun.

— Și o ai și pe Charlotte.

— Da, sigur, dar cu ea nu pot să vorbesc cum vorbesc cu tine. Ea încearcă mereu să găsească lucruri distractive de făcut ca să mă înveselească, dar eu nu vreau să fiu înveselită.

Olivia recunoscuse prea bine sentimentul. Prea mulți oameni din jurul ei încercaseră s-o înveselească atunci când era în cele mai negre stări. Detestase încercările lor. Mărtin fusese singurul care înțelesese, care păstrase distanța potrivită, destul de aproape cât să-i fie alături când avea nevoie de el. Fără să încerce s-o înveselească.

Poate că Sandra ar trebui să se întâlnească cu Mărtin?

Doar fusese psiholog de copii.

Sandra își ridică puțin capul și se uită în ochii Oliviei.

— Mi se pare că doar pe tine te am.

Își lăsa din nou capul pe umărul ei. Olivia simți un nod în stomac. *Mă are doar pe mine? Cum adică? Ce a proiectat asupra mea?* Olivia știa că intrase în subiecte foarte personale în timpul conversației lor din casa Mariei, că îi spusese Sandrei lucruri pe care nu le mai spusese nimănui, lucruri personale, în încercarea de a o consola și de a fi sinceră. Oare Sandra a tras concluzii exagerate?

— Pot să dorm aici?

Sandra o spusese cu capul încă sprijinit pe umărul Oliviei, iar Olivia nu avu ocazia să încerce să se gândească la un motiv bun să spună „nu”.

— Dar trebuie s-o întrebăm mai întâi pe Charlotte, zise ea.

Sandra o sună pe Charlotte, iar Charlotte vru să discute cu Olivia și să întrebe dacă e în regulă ca Sandra să rămână peste noapte.

— Absolut.

— Nu-i o problemă pentru tine?

— Deloc.

Așa că își băură ceaiul, iar apoi Sandra spusese că vrea să se ducă la culcare. Olivia despătură cuvertura patului dublu încăpător și o băgă pe Sandra în pat. Olivia se întinse pe plapumă, îmbrăcată.

— Vrei lumina aprinsă? întrebă ea.

— Nu, dacă n-o vrei tu.

Olivia stinse lampa de pe noptieră. Sandra stătea nemișcată pe partea ei

de pat, iar glasul i se auzi în întuneric.

— Ce s-a întâmplat cu motanul? Nu mi-ai mai zis.

— Îți spun mâine.

Sandra se întoarse pe o parte. Olivia rămase întinsă pe pat, avea să aștepte până când adormea Sandra. Apoi voia să stea în bucătărie și să încerce să stabilească ce urmează să facă cu ea.

Asculta, încercând să audă dacă a adormit. Când respirațiile ei deveniră mai prelungi și mai uniforme, se ridică pe marginea patului.

— Mi-e frică.

Vocea Sandrei era îndreptată spre perete, dar ajunse în spatele Oliviei. Se întoarse și o mângâie pe Sandra peste plapumă.

— N-are de ce să-ți fie frică, Sandra. Îți promit. Acum culcă-te, zise ea, de parcă Sandra ar fi fost un copil.

Era aproape unsprezece și jumătate noaptea. Bosse și Lisa stăteau într-o mașină de poliție închisă la culoare, nu departe de restaurantul Riche. Petrecuseră vreo două ore urmărindu-l pe Clas Hall. Îi găsiseră numele, adresa și o mulțime de informații utile în registrul traficantilor de droguri, inclusiv locul de muncă, de exemplu. Era ospătar într-un restaurant mare din Stureplan. Un mediu propice pentru plasarea drogurilor – 5-IT poate? Dar nu acolo îl găsiseră. Se opriseră în fața casei lui de pe Roslagsgatan, și abia opreau motorul când tipul ieșea pe ușa din față.

Apoi îl urmăriră. La un magazin de haine, un 7-Eleven și apoi la o librărie. Petrecu mult timp acolo. O vreme crezură că i-a văzut, că a ieșit pe altă parte și a lăsat mașina acolo. Dar în cele din urmă ieși. Mai făcură câteva fotografii. Reușiră să umple cardul de memorie.

Asta nu era de fapt treaba lor. Ei nu erau ofițeri de poliție sub acoperire, ci anchetatori de crime, dar Mette îi rugase să se ocupe, așa că o ascultau.

— Ce crezi că se întâmplă? zise Bosse.

— Cu ce?

— Cu Mette. Se întâmplă ceva, nu? Să joace ping-pong?

— Vrea să slăbească.

— Jucând ping-pong? Cred că e vorba de altceva.

Lisa dădu din cap aprobator. Amândoi observaseră că Mette s-a schimbat. Lucruri mărunte, cum ar fi că avea nevoie de sprijin când se ridica. Cu câteva săptămâni în urmă nu avea nevoie. Așa că se întâmplase ceva, deși nimic din ce ar fi îndrăznit s-o întrebe vreunul dintre ei. Mette nu

încuraja tocmai asemenea discuții. Era grijulie când venea vorba de ceilalți și atât.

— Uite-l!

Lisa arătă cu degetul prin geamurile mari, pe stradă. Clas Hall intrase în restaurant cu ceva timp în urmă, se așezase la o masă și apoi se ridicase aproape imediat, probabil ca să meargă la toaletă. În clipa aia se întorcea. Dar nu la masa lui – își luă haina și se duse la o masă mai dinăuntru restaurantului. Lisa luă un binoclu. Îl privi pe Hall cum se așază la noua masă. Acolo stătea deja o femeie.

— Se așază la masă cu o femeie, zise Lisa.

— Se dă la ea?

— Poate.

— Cum arată?

— Păr prea roșu, sâni prea mari, buze...

Bosse îi luă binoclul. Trecură câteva clipe până când reuși să focalizeze pe masă. Apoi o văzu.

— E Gabriella Forsman, zise el.

— Cine e?

— E o angajată de la Accize și Operațiuni Vamale. A lucrat cu Bengt Sahlmann.

Mette era în drum spre casă după ce lucrase ore suplimentare aproape degeaba. Avusese o teleconferință cu mai mulți ofițeri de poliție din Europa pe tema acelei operațiuni importante antidrog. Toată lumea se plângea de câte ceva, de buget, de birocrație, de tot ce nu avea legătură cu chestiunea în cauză: închiderea magazinelor online care furnizau droguri, în cele din urmă, Mette reușise să încheie teleconferința. Când își scoase mobilul, văzu mesajul de la Lisa și Bosse. Era timpul să se întoarcă la birou.

— Gabriella Forsman?!

Bosse stătea lângă perete, în biroul lui Mette. Lisa stătea în fața lui Mette, la biroul ei. Toți trei erau la fel de confuzi și de agitați. Dealerul de droguri Clas Hall se întâlnise cu ofițerul de la Operațiuni Vamale Gabriella Forsman. La un restaurant. Putea să fie și o întâlnire normală, poate își petreceau timpul împreună, dar erau și câteva aspecte interesante în toată situația.

Gabriella Forsman putea fi implicată în dispariția capturii de droguri de

la Accize și Operațiuni Vamale.

— Ea a fost cea care a raportat dispariția.

— Un bun mod de a distrage atenția de la tine.

Ea era cea care îi furnizase lui Clas Hall drogurile pe care aparent acesta i le-a vândut lui Muriel? 5-IT? Exact tipul de drog care dispăruse?

Asta era o întrebare.

Cealaltă era și mai interesantă.

Dacă da, de unde știa Bengt Sahlmann ce se întâmplase? Descoperise că una dintre colegele lui e implicată? Și devenise un pericol? Pentru Clas Hall și Gabriella Forsman?

— Măine avem de lucru.

Mette se ridică de pe scaun. Bosse era gata s-o ajute când văzu gestul discret al Lisei: „Nu!”

Olivia stinse lumânările din bucătărie. Stătea acolo de un timp, bând ceai verde, încercând să proceseze situația. Se simțea împărțită în două. Entuziasmul față de întâlnirea cu Jean Borell fusese umbrit de sosirea Sandrei. Întâlnirea cu Borell se potrivea cu instinctul ei de polițistă. Era ceva concret: o teorie și o crimă.

Cazul Sandrei era despre lucruri complet diferite.

Știa că poate să se ocupe de primul lucru, abia aștepta, dar celălalt era pentru ea ca nisipurile mișcătoare.

Dar când în cele din urmă se băgă în pat și simți corpul întins lângă ea, înțelese fondul problemei: *Tatăl fetei a fost ucis, poate chiar de către bărbatul pe care o să-l întâlnesc poimăine.*

Există o legătură.

Capitolul 15

Sânii încă îi erau grei și plini, nu avusese niciodată nevoie să și-i mărească artificial. Îi simțea mâinile cum îi ridică, îi mângâie, cum sfârcurile ei erecte îi transmit semnale până jos, între picioare. Își lipi mâinile de perete și se pregăti. Ungھیile ei lungi, vopsite în auriu, se înfipseră în tapet. Se împingea în el. Când el o pătrunse, simți cât de mare e, la fel ca înainte, acolo nu se schimbasese nimic. Ținea fruntea lipită de perete și privea în jos, spre podea, gemând. Știa că el rezistă mult și chiar așa se întâmplă. Mult. Până când simți un orgasm violent urcând din pelvis până în creier. El continuă. Următorul ei orgasm fu puțin mai calm, se potoli chiar în clipa în care își dădu drumul și el. Îl lăsă să se retragă înainte să se întoarcă.

— Mersi, zise ea.

El dădu din cap aprobator.

— Eu ar trebui să-ți mulțumesc, draga mea.

Crescuse lângă Oxford și vorbea o engleză foarte îngrijită. Dar nu după engleza lui umbla ea, ci după priceperea sexuală. O mai încercase cu mulți ani în urmă, și tocmai fusese în stare să se bucure pe deplin de ea. Își trase pantalonii pe ea și-l invită în apartament. El îi sunase la ușă cu jumătate de oră în urmă, cu o valiză maro în mână, iar ea îi dăduse drumul în casă fără discuții de complezență. Se priviseră o vreme, apoi el îi pusese mâna pe coapsă. O făcuseră.

În acel moment puteau avea și discuții de complezență.

— Ce faci aici?

— Călătoresc puțin. Au trecut niște ani de când n-am mai fost în orașul tău frumos.

— Cam mulți ani.

Lui Jackie îi fusese dor de el. De corpul lui. Restul nu o interesa prea mult. Dar era amabil și o ajutase la un moment dat în trecut, iar ușa ei îi era întotdeauna deschisă. Spusese asta și vorbise serios.

Iar el știa asta.

Te puteai baza pe Jackie Berglund. Era de fapt cu zece ani mai în vârstă decât el, dar el nu avea nimic împotriva femeilor mature. Ele știau ce vor și se duceau drept la țintă.

— Vrei ceva de băut?

— Da, te rog. Un strop de gin dacă ai.

Abia era ora micului dejun, dar Mickey Leigh era așa cum era. Opta pentru un consum regulat, dar echilibrat. Își luă ginul și se așează pe canapea.

— Cât stai? întrebă Jackie.

— Cât mă primești.

Din asta deducea că Mickey are de gând să stea la ea. Nicio problemă. Avea un apartament mare pe Norr Mälarstrand cu un dormitor de oaspeți. Ideea de a avea acces liber la Mickey în unul dintre dormitoare era destul cât s-o stârneasă din nou.

— Cum merge Red Velvet? întrebă Mickey.

— Am pus-o pe pauză, acum mă ocup doar de magazinul de design interior.

— De ce?

— E o poveste lungă.

Mă rog, nu chiar atât de lungă, se gândi ea. Luase decizia cu puțin mai mult de un an în urmă, când fusese chemată la interogatoriu în legătură cu o crimă de pe insula Nordkoster. Avusese impresia că polițaii se apropie cam prea mult de ea, la fel cum se întâmplase cu mai mulți ani în urmă, când lui Tom Stilton îi intrase în cap că e implicată în uciderea uneia dintre escorte, Jill Englund. Dacă n-ar fi fost legăturile ei cu detectivul inspector-șef Rune Forss, lucrurile s-ar fi putut sfârși foarte prost. Mă rog, „legături” poate nu e chiar cuvântul potrivit – mai degrabă „control”. Dar Forss îl ținuse pe Stilton departe, iar ea nu uita asta.

Mickey își sorbi ginul și puse mâna pe coapsa ei.

Asta o făcu să se gândească la alte lucruri.

Olivia se trezi târziu. Adormise la orele mici ale dimineții, iar când întoarse capul, Sandra nu mai era lângă ea.

— Sandra!

Îi strigă numele prin apartament și sări jos din pat. Nu primi niciun răspuns. Când intră în bucătărie, văzu un bilețel galben pe masă, pe care erau mângălite câteva cuvinte: „Nu sunt la fel de puternică ca tine.” Olivia se întoarse în fugă în dormitor și își luă mobilul. O sună pe Sandra și intră direct căsuța vocală. O rugă pe Sandra să o sune imediat ce aude mesajul. Apoi o sună pe Charlotte, care nu primise niciun semn de la Sandra din ajun.

— Sună-mă imediat ce ia legătura cu tine, te rog, zise Olivia.

— Așa o să fac.

Olivia intră în duș. Rămase acolo mult timp, mult mai mult decât în mod normal, iar după o vreme se așează și lăasă apa să-i curgă în continuare pe corp.

„Nu sunt la fel de puternică ca tine.”

De ce scrisese Sandra așa ceva? Doar n-avea de gând să facă vreun gest necugetat, nu?

Când ieși în cele din urmă din duș îl sună pe Mărtin și-i spuse atât ce se întâmplase cu o seară în urmă, cât și despre biletul de pe masa din bucătărie.

— Nu pare foarte stabilă, zise el.

— Nu. Ce să fac?

— Nu prea ai ce să faci acum, să sperăm că o să-ți dea un semn curând.

— Și dacă nu?

— O să te sune. Pare să simtă o legătură puternică între voi două.

— Da. Te vezi stând de vorbă cu ea dacă o să vină timpul?

— Absolut, m-aș bucura. Dacă vrea.

— Mulțumesc.

Olivia închise. Nu-i plăcea cum se exprimase Mărtin – „să sperăm”. Dar ce-ar fi putut să spună? Nu putea să-i garanteze că Sandra o să ia legătura cu ea.

Dacă n-o suna?

Câțiva oameni întoarseră capul, bărbați și femei deopotrivă, când un trup lung și cu forme fu condus pe coridor spre sala de interogatoriu.

Gabriella Forsman emana carismă prin toți porii.

Când se așează pe scaunul repartizat, își ridică rochia suficient cât să-și poată încrucișa picioarele. Bosse observă asta. Stătea la perete, lângă Lisa. Mette stătea față în față cu Forsman. Forsman părea foarte calmă: se dăduse cu un strat nou de ruj și își prinsese părul în vârful capului, astfel încât semăna cu o clăie de paie roșii. Forsman presupunea că discuția urmează să fie despre evenimentele îngrozitoare legate de Bengt Sahlmann.

Dacă putea fi de ajutor, era mai mult decât dispusă să o facă.

— O captură importantă de 5-IT a dispărut de la Accize și Operațiuni Vamale cu un timp în urmă, începu Mette. Făcea parte din captura confiscată la începutul toamnei, corect?

— Corect. Eu am fost cea care a descoperit că a dispărut.

Vocea alto profundă a lui Forsman umplu încăperea.

— Și apoi ce ați făcut?

— I-am spus lui Bengt. El e, a fost... responsabil de... de...

Lui Forsman îi era greu să vorbească. Își luă geanta asortată și scoase o batistă. Mette le aruncă o privire Lisei și lui Bosse. Forsman reuși să-și vină în fire.

— ...Îmi pare rău, n-am... de fiecare dată când mă gândesc la el mă... scuze. Deci, da, Bengt era principala persoană responsabilă de mărfurile confiscate, așa că lui i-am spus.

— Și Bengt ce a făcut?

— A fost șocat. O cantitate mare a dispărut. I s-a părut foarte îngrijorător. N-ar da bine pentru noi dacă s-ar afla, nu?

— Așa că a început o investigație.

— Da. Nu știam dacă a dispărut în timpul procesului de manipulare sau nu, intern, și dacă ar putea să apară altundeva. S-a mai întâmplat și altă dată.

— Nu ați contactat poliția?

— Nu. Bengt a vrut să investigheze singur mai întâi. Presupun că se gândea că nu e necesar să implice poliția dacă s-ar fi pierdut pe undeva prin clădire.

— Știți ce a descoperit?

— Nu.

— Deci nu știți dacă a descoperit dacă vreo persoană din interior e implicată în dispariția capturii?

— Nu. Din păcate, nu.

Forsman zâmbi puțin și își încrucișă picioarele din nou, lăsându-și piciorul liber să se bălăngăne calm și ritmic. Mai făcuse asta și înainte.

— Știți dacă a elaborat vreun raport scris despre investigație?

— Nu, aș fi auzit despre asta.

— Care e relația dumneavoastră cu Clas Hall?

Forsman o privi pe Mette cu niște ochi foarte mari. Bosse petrecu câteva clipe întrebându-se dacă întotdeauna sunt atât de mari. Cu siguranță erau frumoși.

— Cine este Clas Hall? zise Forsman în cele din urmă.

— Un ospătar care a fost condamnat pentru mai multe infracțiuni legate de droguri. În momentul de față vinde 5-IT prin oraș, același drog care a dispărut de la Accize și Operațiuni Vamale. Îl cunoașteți pe Clas Hall?

— Nu.

— Nu petreceți timp împreună?

— Nu. De ce-aș petrece timp cu un dealer de droguri? Drept cine mă luați?!

Forsman își încrucișă iar picioarele. Până și vocea i se schimbă. Mai puțin alto și mai mult soprană. Mette luă un dosar de plastic și așază câteva fotografii în fața lui Forsman.

— Fotografiile au fost făcute la restaurantul Riche aseară.

Forsman rămase pe scaun, cu spatele drept.

— Puteți să vă uitați la ele, vă rog? zise Mette.

Forsman se aplecă puțin în față, aproape sprijinindu-și pieptul voluptuos pe masă. Se uită la fotografiile mărite.

— Femeia de la masă sunteți dumneavoastră, da? zise Mette.

— Da.

— Și bărbatul cu care stați la masă cine e?

— Un tip care m-a abordat și care voia... voia să dansăm.

— Să dansați?

— Asta a spus el, dar acolo n-ai unde să dansezi, așa că am presupus că vrea doar să mă agațe. Mi se întâmplă destul de des când ies în oraș.

Mă întreb de ce, se gândi Lisa.

— Cine e? întrebă Forsman.

— E Clas Hall. Tipul pe care spuneți că nu-l cunoașteți.

— Nu-l cunosc.

— Deci n-a funcționat agățatul?

— Nu, nu sunt genul ăla de fată.

Forsman încercă să zâmbească din nou. Mette mai scoase câteva fotografii. Lisei îi plăcea foarte mult cum își prinde Mette prada.

— În fotografiile astea, făcute în fața restaurantului puțin mai târziu, vă sărutați. Destul de pasional.

Trecură câteva secunde până când Forsman se forță să se uite la fotografii.

— Așa se pare.

— Da, așa se pare.

Forsman se retrase, își îndreptă spatele, își scutură brațele în fața ei și încercă să zâmbească în chip de scuză.

— Iertați-mă, am mințit, zise ea. De fapt i-am căzut pradă farmecelor. Ne-am sărutat. Dar asta nu e ilegal, nu? Habar nu aveam cine e.

Mette și Lisa se uitară una la cealaltă.

Autobuzul care mergea pe strada Odengatan fu nevoit să pună brusc frână. O fată ieșise drept în stradă. Șoferul autobuzului țipă la ea de dincolo de parbriz. Sandra nu-i auzi și nu-i văzu reacția, tot ce vedea în jur erau oameni tulburi, clădiri tulburi și mișcări tulburi. Toate sunetele dispăruseră, se mișca într-un nor întunecat, mai întâi într-o parte, apoi porni în cealaltă direcție. Din când în când se uita la cer, era plumburiu și jos. Jacheta ei verde avea fermoarul desfăcut și simțea cum vântul îi suflă în ceafă. Cu un timp în urmă stătuse pe o bancă de fier într-un parc, apoi se ridicase din nou. Nu știa unde se află, în capul ei era liniște. În clipa aia mergea de-a lungul unui șir de case, foarte aproape, atinse piatra aspră cu exteriorul brațului și nu simți altceva decât micuțul pachet plat pe care-l ținea în pumnul strâns, adânc în buzunar.

Sentimentul ăla o liniști.

Acțiunea era concertată. Bosse era responsabil de investigațiile de pe strada Roslagsgatan. Clas Hall nu era acolo, dar în apartament erau semne clare de trafic de droguri.

Fuseseră chemați tehnicienii.

Mette și Lisa organizaseră razia la apartamentul Gabriellei Forsman. Fusese eliberată după interogatoriu. Locuia pe Sandhamnsgatan. Mette alesese să rămână pe stradă în timp ce poliția spărgea ușa. Forsman locuia la etajul al treilea și Mette nu era sigură că există lift. Era în legătură permanentă cu Lisa. Tocmai când auzea cum intră în apartament, o mașină ieșea din garajul de sub casă. Mette văzu cine se află în ea: Clas Hall la volan și Gabriella Forsman lângă el. Mette țipă la Lisa în timp ce se îndrepta spre mașina care ieși în stradă și se întoarse spre Mette. Forsman îi surprinse privirea. Mette ridică brațul și ieși pe stradă. Mașina trecu în goană fix pe lângă ea. Mette alergă după ea. Lisa coborâse în fugă la intrare deja și vedea din ușă ce se întâmplă. Privi cum Mette mai face câțiva pași, mai încet, cu încetinitorul parcă, apoi își pierde deodată echilibrul, se izbește de o mașină parcată și cade la pământ cu o bufnitură puternică.

Mașina lui Hall dispăru.

Era frig și întuneric, dar asta nu o oprea pe Luna. Montase un reflector puternic care lumina toată puntea. Hotărâse să ducă o ladă frigorifică uriașă în bucătăria barjei. O cumpărase la mâna a doua de pe internet și îi fusese livrată pe barjă. Apoi îl așteptase pe Stilton. De îndată de ajunsese, acesta

simți că sunt probleme cum pași pe scară.

— Bună! strigă Luna. Ai întârziat așa mult!

— Da?

Stilton nu știa de nicio oră-limită de sosire. Dar se duse spre reflector și văzu lada frigorifică. Atunci înțelese.

— Tu ai cumpărat asta?

— Da, trebuie s-o ducem sub punte. Vino și ajută-mă!

Lui Stilton nu-i plăcea tonul ei. El era chiriaș. Nu avea nicio obligație. Dacă voia să o ajute cu ceva, atunci trebuia să folosească alt ton! Dar și ea avusese grijă de Muriel, așa că trebuia s-o ajute cu lada frigorifică.

— Cum ai de gând să-l duci jos?

— Împreună. Am curele. Ia-o tu înainte.

Să o ia înainte însemna să coboare el primul pe scările abrupte și înguste de fier – cu spatele.

— Ai făcut măsurători ca să...

— Da, normal. Haide!

Stilton se duse spre lada frigorifică și ridică două curele și le trase pe umăr. Luna făcu același lucru în partea cealaltă.

— Acum hai să ridicăm, zise ea.

Ridică.

Nu-i atât de greu pe cât mi-am imaginat, se gândi Stilton și porni pe scările de fier. După câțiva pași căra aproape toată greutatea și înțelese de ce trebuia să o ia el înainte. Lada frigorifică se făcu tot mai grea cu fiecare pas și aproape se freca de laturile pereților despărțitori.

Dar măsurătorile Lunei erau corecte și reușiră să ducă lada frigorifică sub punte cu puține ajustări și modificări. Odată pusă pe poziții, scoaseră curelele.

— Îmi scazi asta din chirie? întrebă Stilton cu voce tare.

— Nu, dar pot să-ți fac de mâncare.

— OK.

Era prima dată când se oferea să-i prepare cina, așa că de ce nu? Stilton se duse în cabină și se schimbă, adică își scoase haina de piele și-și puse șosetele de lână. Pe podeaua din salon era un curent rece. Se duse înapoi în salon și se așeză la masa ovală. Luna aprinsese câteva lumini și pusesese muzică.

— Pot să fac ceva? întrebă el.

— Poți să așezi masa! veni răspunsul din bucătărie.

Stilton se duse la dulapul în care știa că se găsesc vasele. Scoase două farfurii fine de culoarea fildeșului și două pahare solide, presupuse că tacâmurile sunt în bucătăria de sub punte, așeză farfuriile și paharele pe masă și se așeză la loc. Masa era pusă. Puțin mai târziu, simți multe arome îmbietoare care veneau din bucătărie și remarcă imediat cât de înfometat e. Mort de foame. *Să sperăm că o să iasă de acolo cu un vițel îngrășat*, se gândi el.

Nu fu deloc așa.

Întâi îi puse în față o farfurie de sparanghel cu o bucată de unt. Apoi mai multe farfurii mari și mici, toate umplute cu legume. Și în final aduse o carafă cu apă și o caserolă mare și albastră.

— Ce-i aia? întrebă Stilton, sperând că acolo sunt ascunși vreo doi iepuri.

— Supă de morcovi.

— Delicios.

Luna începu să așeze mâncarea pe farfurii.

— O groază de legume, zise Stilton.

— Da.

— Ești vegetariană?

— Nu, sunt alergică la carne.

— Nu-ți place?

— Ba da, dar sunt alergică. Nu pot să mănânc carne de la animale patrupede.

— Dar carnea de struț e în regulă?

— Carnea de struț e în regulă, doar că e cam greu de găsit.

— Vorbești serios? Ești alergică la carne?

— Da. Se pare că alergia mi-a fost cauzată de o mușcătură de căpușă, sau cel puțin asta au zis doctorii. E o alergie neobișnuită. Pe Rödölga sunt căpușe?

— O mulțime.

Stilton se servi cu supă de morcovi. Era delicioasă, bine condimentată, și cu siguranță mai bună decât rizotoul cu fructe de mare. Când Luna îi mai dădu o porție, el văzu cum îi tremură mâna. Bănuia că e din cauza tuturor vaselor pe care le-a cărat.

— Și, cum îți merge? întrebă Luna.

— Ce să meargă?

— Nu știu... trebuie să ai și tu o ocupație, nu?

Nu rostise niciun cuvânt despre cele întâmplare în călătoria din Marsilia. Ea întrebase dacă a mers bine, iar el răspunsese: „Nu știu.” Și schimbă subiectul. Așa că în clipa aia ea încerca din nou.

— Sau cutreieri toată ziua pe străzi?

— Cam așa ceva. Cât ai dat pe lada frigorifică?

Luna fu tentată să arunce cu o sfeclă roșie în Stilton, dar se stăpâni. *Omul ăsta nu dezvăluie prea multe*, se gândi ea, și nu era sigură că îi place sau nu situația.

Dar cel puțin avea lada frigorifică la locul ei.

Olivia stătea întinsă în pat și citea. Se plimbase prin Moderna Museet, uitându-se la toate lucrările de artă ale artiștilor suedezi în viață.

Și luase notițe.

Și o sunase pe Sandra. De trei ori, fără răspuns.

Reușise și să aibă o discuție ca lumea cu unul dintre curatorii muzeului și înregistrase conversația. Îi oferise o mulțime de informații utile. Strânsese și multe cărți și reviste diferite și împrumutase o imprimantă veche de la Lenni. Făcuse rost de o grămadă de materiale de pe internet – voia să poată lua notițe.

Se gândea că, după ce o să învețe toate astea, nu o să mai fi nevoie să facă niciun nenorocit de curs.

Era mult de învățat.

Dar urma să fie foarte bine pregătită când avea să-l întâlnească pe Jean Borell.

Asta era important.

Luă unul dintre volumele groase de artă pe care le adusese acasă de la biblioteca din Medborgarhuset.

Era despre ecuația secțiunii de aur.

O lăsa jos din nou și se gândi la Sandra.

Charlotte o sunase cu o oră în urmă. Sandra se întorsese acasă. Nu spusese mare lucru, decât că s-a plimbat aiurea prin oraș.

— Toată ziua?

— Da, așa se pare.

— Pot să vorbesc cu ea?

— E în baie.

— Poți s-o rogi să mă sune când termină?

— Sigur.

Sandra tot nu o sunase. Olivia se uită la ceas, era aproape unsprezece. S-o sune din nou sau oare Sandra nu voia să vorbească cu ea? Era supărată sau furioasă? De ce să fie?

Olivia se spală pe dinți și se dezbracă. Tocmai când era gata să intre sub pătură, o sună Sandra.

— Bună, zise Olivia. Am încercat să te sun!

— Am văzut. Nu m-am simțit foarte bine azi, nu suportam gândul să răspund.

— Nicio grijă. Plecaseși când m-am trezit.

— N-am vrut să te trezesc.

— Drăguț din partea ta. Am văzut biletul pe care l-ai scris.

— Da.

— Păi și ce-ai făcut azi?

— M-am plimbat. Tu ce-ai făcut?

Olivia simți că Sandra e distantă. Îi auzi asta în voce, în felul în care se exprima, nu mai era nicio comunicare. Nu ca ieri, în bucătărie.

— Studiez arta, zise Olivia.

— Credeam că începi la primăvară.

— Așa e, doar că voiam să mă pregătesc puțin.

— Ah, am înțeles.

Și apoi se lăsa liniștea. Olivia se gândea la Mărtin. Cum să-i sugereze Sandrei o întâlnire cu Mărtin? Să pomenească măcar de așa ceva? Cât de mult ar trebui să se implice în situația Sandrei? Dar era deja implicată până la gât.

— Somn ușor.

Sandra fu cea care spuse asta, iar Olivia nu avu ocazia să răspundă înainte ca ea să închidă. Rămase așezată marginea patului o vreme, cu mobilul în mână, apoi se prăbuși pe plapumă. După câteva minute de privit în tavan, luă o hotărâre. Câte un lucru odată. Să se concentreze asupra următorului punct de pe ordinea de zi. În următoarea zi era Jean Borell.

Apoi avea să se ocupe și de Sandra.

Capitolul 16

Deschise caseta specială de plastic. Înăuntru erau trei ochi de sticlă, unul lângă altul într-un lichid limpede, unul cu irisul albastru, altul cu irisul căprui, iar ultimul fără iris. Îl alese pe cel căprui, era la fel ca ochiul cel bun. Clăti cu grijă ochiul de sticlă sub jet de apă caldă, îl spală cu un săpun neparfumat, turnă deasupra puțină apă sterilă și-l împinse în orbita goală.

Apoi închise caseta de plastic.

Olivia căutase adresa pe telefon și își făcuse o idee cum să ajungă la casa lui Jean Borell din Värmdö. Era departe, pe insula Ingarö. Lângă apă. Când ieși de pe șoseaua principală începu să plouă. Urmări un indicator spre Brunn. Tot timpul încercă să-și aducă aminte cum urmează să se comporte, ca o persoană care nu-și lasă în niciun caz sentimentele să iasă la iveală. O să se întâlnească cu un tip pe care-l disprețuia profund, fără să-l fi cunoscut vreodată, un tip care risca intenționat bunăstarea altora pentru a-și crește averea personală. „Un afurisit clasa-ntâi”, cum spusese Alex.

Un afurisit care e posibil să-l fi ucis pe tatăl Sandrei.

O să-i zâmbească.

Zâmbetul ei larg și fermecător.

O să-l asculte, o să-i facă complimente pentru gustul lui desăvârșit în materie de artă, o să-l laude pentru că reușește să vadă ceea ce pot vedea foarte puțini: profunzimea expresiei marilor artiști.

O să-i gâdile orgoliul.

Ieși de pe șosea la Brunn și continuă pe o alee mică prin pădure. Nu erau indicatoare rutiere. Merse pe alee destul de mult. Ploaia se întetea, iar pădurea devenea mai deasă și mai întunecată. Nu vedea nicio casă, nicio lumină. *Probabil că a cumpărat tot terenul ăsta ca să fie cât mai izolat cu putință. Oamenii ca el tind să facă lucruri de genul ăsta. Nu vor să aibă alți oameni în preajmă, își doresc spațiu. Intimitate. Își doresc un mic regat.*

Departee de ochii lumii.

După ce merse mai departe prin întuneric, începu să se întrebe dacă merge în direcția corectă. Ștergătoarele funcționau la maximum, încercând să alunge ploaia, iar ei îi era din ce în ce mai greu să vadă încotro merge. Apoi o văzu în depărtare. O poartă mare de fier, atârnată de doi stâlpi înalți de marmură. Încetini. În dreapta porții era o zonă mică, acoperită cu pietriș.

Acolo văzu o mașină închisă la culoare. Intră cu Mustangul și opri motorul.

Deci acolo locuia?

Ieși din mașină, încuie ușa și se apropie de poarta de fier. Pe unul dintre stâlpi era o cutie mică și albă cu un buton. Apăsă butonul. Se auzi un pârâit. Așteptă. Apoi apăsă din nou butonul și crezu că poarta se deschide. Nu se deschise. Se apropie de cutie și zise:

— Sunt Olivia Rivera. Am o întâlnire cu Jean Borell la ora șase. Sunt în fața porții.

Făcu câțiva pași în spate. Deodată poarta se deschise culisând într-o parte, fără niciun sunet. Niciun scârțâit și niciun râcâit, pur și simplu lunecă într-o parte. Olivia intră în curte. Apoi văzu luminile. Un șir lung de felinare frumoase din fier, așezate pe stâlpi înalți, indicându-i calea. Porni pe alea lată cu pietriș, la lumina felinarelor. *Straniu cât de liniște e*, se gândi ea. Ploaia aproape se oprise și își auzea propria respirație și un zgomot slab. *Să fie apă?* Casa era situată aproape de apă, se pare. Dar nu vedea nici casa și nici apa. Urmă felinarele. *Curând presupun că o să mă latre câinii*, câini de pază, dar nu auzi nimic. Felinarele o conduseră pe un traseu curbat, iar apoi o văzu.

Casa.

De fapt, Olivia se gândea că arată mai degrabă ca un obiect care a aterizat de undeva de sus, din spațiul cosmic. Diverse platforme de beton suprapuse în diferite direcții, slab luminate, dintr-o parte, fațade de sticlă mari și strălucitoare, sparte de bucăți de metal negru înclinate. Un șir lung de lumini ascunse dădea impresia că acoperișul plutește în aer.

Rămase nemișcată.

Incredibil, se gândi ea, *absolut incredibil! Chiar există clădiri de genul ăsta? Există oameni care trăiesc așa? Mă întreb câte milioane din banii contribuabililor destinați sectorului asistenței medicale au intrat în casa asta*. Scutură din cap și se îndreptă spre nava spațială. *Sper că o să găsesc intrarea, nu am telecomandă*. Dar felinarele o conduseră până la o ușă uriașă cu detalii argintii. Sunetul bătailor ei în ușă avea să fie purtat vreo zece centimetri prin lemn. Așa că se uită în jur, căutând un fel de sonerie. În dreapta era o urnă mare de cupru. *Poate se presupune că o arunci în ușă*, se gândi ea.

Apoi se deschise culisând.

Din nou, fără niciun sunet.

Un bărbat stătea în picioare, luminat din spate, și se uita la ea. Jean

Borell. Bărbatul pe care îl văzuse la știri. Îmbrăcat destul de diferit în acel moment, cu o pereche frumoasă de jeanși skinny și un sacou bej subțire peste un pulover negru strâmt. *Costumația lui artistică*, mai apucă Olivia să gândească înainte să-și aducă aminte cine se presupunea că este. Femeia cu zâmbetul larg și interesul academic față de artă.

— Salut! Olivia Rivera, spuse ea zâmbind.

— Jean Borell.

Se salutară reciproc. El avea o strângere de mână puternică și îmbrățișa la fel de strâns. *Dar nu la fel de tare ca Hilda de la Silvergården*, se gândi ea.

— Intră, spuse el.

Borell făcu un pas în lateral și Olivia intră. Remarcă un parfum plăcut și sobru, fără niciun strop de nușoară. Borell lăsă ușa să se închidă la loc înainte s-o prindă din urmă pe Olivia. Se opri chiar în spatele ei.

— Rivera, spuse el. Ai rădăcini latino-americane?

Olivia se întoarse.

— Da. Mexic.

— Se vede. Vreo legătură cu Diego?

— Îndepărtată. Ce casă fabuloasă!

— A fost proiectată de Tomas Sandell. I-am dat mână liberă. Vrei un martini?

— Nu, mulțumesc, sunt cu mașina.

— Un Mustang.

— Da, de unde știți?

Borell se îndepărta deja.

— Te rog, uită-te prin jur între timp!

Făcu un gest spre partea interioară a navei spațiale.

— Poate că ar merge totuși un martini, zise Olivia. Dar nu prea mult gin.

— Perfect.

Borell se îndrepta spre un bar aflat mai departe înăuntrul casei. O zonă mare și bine luminată de bar, cu o creație fluorescentă fantastică pe post de fundal. Probabil o lucrare de artă. Olivia își stoarse creierii, dar nu reuși să-i vină în minte vreun artist. Începu să se plimbe prin prima încăpere mare. Pereții alb-gălbui erau decorați ici și colo cu lucrări pe care le recunoștea, cel puțin pe cele mai multe dintre ele. Marie-Louise Ekman. Ernst Biligren. Cecilia Edefalk. Oile Kåks. Lena Cronqvist. Se auzea o muzică slabă, de parcă ar fi venit din cosmos, sunete electronice care se învâртеbeau fără să-ți

perturbe concentrarea. Spațiul acela era construit pentru artă, pentru un iubitor de artă, un spațiu mare și încăpător.

— Ce părere ai? strigă Borell de la bar. Olivia se întoarse spre el. Era ocupat să taie bucățele de coajă de lămâie.

— Cred că e fantastică! răspunse ea.

— Și eu.

Borell zâmbi și puse niște coajă de lămâie într-un pahar de cocteil. Olivia continuă să se uite în jur și simți cum e prinsă în strânsoarea unui lucru aproape sacru în încăperea aceea, unde spoturile amplasate desăvârșit puneau în lumină tablourile din fața ei. *Așa o să trăiesc într-o bună zi, se gândi ea, atât de frumos, plimbându-mă printr-o cameră ca asta și bucurându-mă pur și simplu de tot. Iar lumea n-o să fie plină de urâtenie și de răni pline cu larve de muște.*

Imaginea o readuse la realitate.

Adu-ți aminte de ce ești aici, Olivia! Revino-ți! Gândește-te câte tăieri de servicii de asistență au costat tablourile astea!

— Un martini.

Borell îi dădu paharul subțire. Ridică paharul și toastară. Cu paharul în mână, Borell începu un tur ghidat al colecției din încăpere – își adora cu adevărat tablourile. Când terminară turul se opri și se uită la Olivia. De când intrase evita să se uite la ochiul de sticlă al lui Borell. Știa de el. În clipa aia îi evita privirea. Borell observă.

— O rană de la vânătoare, spuse el. Eram aproape de muntele Kilimanjaro și aveam un leu în bătaia puștii. Am fost puțin cam entuziasmat și culata m-a lovit în ochi. Dar am prins leul.

— Ah, bun.

Un accident de vânătoare? După spusele lui Alex, își pierduse ochiul în copilărie. Și fusese coleg de școală cu el. Dar OK, cine nu și-a înflorit puțin CV-ul?

— Și tu ai puțin strabism, zise Borell.

— Da.

— Te deranjează?

— De ce?

— Cunosoc un specialist la Lausanne, te-ar putea rezolva.

— Nu e ceva care să mă deranjeze.

Olivia sorbi din martini. Nu-i plăcea natura intimă a conversației. Nu simțea că deține controlul.

Activează-ți intuiția!

— Să facem interviul aici? zise ea.

— Hai mai bine la bar.

Se duseră la barul spectaculos. Olivia se urcă pe un scaun de piele, iar Borell se așeză pe taburetul de lângă ea. În capătul barului era un obiect negru care îi atrase imediat atenția Oliviei.

— Ce vioară frumoasă! zise ea.

— Blackbird. Lars Widenfalk. A făcut-o după desenele lui Stradivarius. Pune mâna pe ea.

Borell îi dădu vioara frumoasă Oliviei. Se aștepta să fie un instrument ușor, dar de fapt aproape o scăpă din mână. Vioara era făcută din piatră. Era grea.

— Din ce e făcută? întrebă ea.

— Diabaz negru, spuse Borell. A făcut-o dintr-o piatră de mormânt veche. Singura vioară din lume făcută din piatră.

— Se poate cânta la ea?

Borell întinse mâna după vioara frumoasă și lucioasă din diabaz. Luă un arcuș din spatele barului și stinse creația fluorescentă din fundal. Lumina blândă din sala de artă cădea pe bar.

Ei doi stăteau în umbră.

— Închide ochii, zise el.

Olivia ezită o clipă, apoi închise ochii. *Ce fac?* Atunci auzi notele fragile ale viorii. Rezonanța corpului de piatră era puternică. Iar apoi încă niște note care se alăturau ca să formeze o melodie. Putea să cânte la vioară? Deschise ochii. Borell lăsă arcușul în jos.

— *Se poate* cânta la ea, zise el.

Așeză cu grijă vioara pe bar.

— Interviul, spuse el.

Olivia scoase un reportofon mic și-l întrebă dacă e OK să înregistreze conversația.

El fu de acord.

Scoase și un carnet cu câteva întrebări pe care le pregătise și începu interviul după ce-i explică lui Borell despre ce avea să fie vorba în lucrarea ei de licență. Într-un fel care îl făcu pe Borell să înțeleagă că rolul lui avea să fie foarte semnificativ.

Lucru pe care îl aprecia.

Își pregătise majoritatea întrebărilor folosind diferite articole despre artă

și întrebările care le urmau. Unele dintre ele proveneau din interviuri cu Borell pe care le găsisese pe internet despre pasiunea lui pentru artă. Cele mai multe în engleză. Îi explică și că nici măcar nu se apropie de nivelul lui când vine vorba de cunoștințele despre arta suedeză modernă, dar că speră că el nu o să le considere prea elementare.

Nu fu așa. Îi plăcea să vorbească despre colecția lui. Și despre relația pe care o avea cu ea. Despre pasiunea lui profundă pentru artă și despre cât din viață își dedicase artei.

— Ați visat vreodată să deveniți și dumneavoastră artist? întrebă Olivia când ajunse la sfârșitul listei de întrebări.

— Niciodată. Talentele mele sunt mai degrabă pecuniare.

— Sunteți investitor de risc.

— Da.

— Considerați colecția dumneavoastră o investiție?

— Da, dar nu în termeni financiari. Este o investiție în mine însumi. Cred că mă dezvolt ca persoană prin intermediul artei.

— Deveniți un investitor de risc mai bun?

— Oarecum. Borell zâmbi.

— Atunci este de fapt un fel de investiție financiară?

Borell se uită la Olivia. *Crede că sunt obraznică sau îi place provocarea? Munca lui implică asumarea riscurilor; la urma urmei.*

— Am terminat cu interviul? întrebă el.

— Da.

— Atunci o să-ți arăt sala L, ca bonus. Vino!

Borell coborî de pe taburet. Olivia îl urmă prin diverse coridoare și încăperi mai mici, cu acuarele frumoase atârdate pe pereți. La scurt timp după aceea, ajunseră într-un atriu lung cu un perete uriaș de sticlă care dădea spre marea întunecată. Olivia se uită afară și își dădu seama că toată încăperea trebuie să fi fost construită pe o stâncă deasupra apei. Văzu cum valurile se sparg dedesubt. *Se vede că legile de protecție costieră nu se aplică tuturor;* se gândi ea și se luă iute după Borell. Deodată se opri. Unul dintre pereții uriași de sticlă fusese transformat într-un acvariu îngust din podea până în tavan, plin cu un lichid verde. Rămășițele fetale ale unei perechi de gemeni siamezi pluteau înăuntru. Corpurile lor fuzionate se mișcau încet spre o parte a sticlei.

— Artistul ăla englez, spuse el.

Putea fi vorba despre o singură persoană. Tipul ăla care șoca lumea cu

lucrări pe tema morții. Dar asta...?

Se uită la acvariul bizar.

— Nu ai voie să scrii despre asta, spuse Borell. Nu este o lucrare oficială. A creat-o special pentru casa asta. La fața locului. Pentru mine.

Olivia nu reușea să-și găsească cuvintele.

— Dar de unde... unde sunt...

— Gemeni născuți morți. Din Manchester. Părinții lor au primit o sumă substanțială de bani. Acum fetușii trăiesc mai departe ca operă de artă.

Borell intră în atriu. Olivia se desprinsese de „lucrarea de artă” macabră și simți o stare profundă de neliniște. Ce o să-mi arate acolo? în sala L?

— Aici.

Borell se opri în fața unei uși de metal în capătul îndepărtat al culoarului. Apăsă un buton dintr-o parte. Și ușa aceea se deschise culisând fără niciun sunet.

— După tine.

Borell făcu un gest cu mâna, iar Olivia păși înăuntru, șovăind. Sala nu era foarte mare – pătrată, fără ferestre. Toți pereții erau decorați cu tablouri, câte două pe fiecare. Le recunosc pe majoritatea și în clipa aia înțelese de ce se numește sala L. Acolo era din nou Lena Cronqvist, apoi erau Lars Lerin, Linn Fernström și Lars Kleen.

— Lena, Linn și Lars ori doi. Preferații mei.

Le folosește prenumele? se întrebă Olivia. *Oare îi cunoaște?* Sigur nu era improbabil. Sau doar se dădea mare? Se uită la tablourile valoroase agățate în sală. *Profituri obținute în urma neglijării bătrânilor investite în lucrări de artă excepționale*, se gândi ea. *De un cinism total. Mă întreb câți artiști au opinii legate de cum fac rost de bani cumpărătorii lor. Reflectează măcar la asta? Sau și aici se aplică zicala „banii vorbesc”? Sunt responsabili numai de propriile lucrări? Nu și de ce se întâmplă cu ele? În mâinile cui ajung? Creațiile lor sunt cumpărate cu bani privați însângerați și atârinate într-un buncăr izolat. Nu le pasă oare?*

Spera că le pasă.

Borell se opri fix în mijlocul sălii, cu paharul de martini în mână. Era gol.

— Asta e camera comorilor mele, zise el. Poate nu ca valoare de piață, ci pentru mine. Pentru mine asta e Shangri-La.

Olivia se uită la Borell. Privirea lui scana încet pereții, iar ea simțea că vorbește serios. Camera aia era specială. Pentru el.

— Ce se aude? zise ea.

Muzica electronică se opri, iar în schimb auzea un bâzâit ușor, de deasupra, dintr-un raft ce se întindea pe toată lungimea tavanului.

— Instalația de vidare.

— Ce-i asta?

— Cel mai mod de prevenție a furtului obiectelor de artă din lume. Deocamdată este disponibil doar cumpărătorilor privați.

— Cum funcționează?

— Ești curioasă.

— E secret?

Borell zâmbi.

— Chiar deloc, zise el și arată spre tavan. Când pornește instalația, ușile se închid și tot aerul e extras din cameră. După cum vezi, nu există supape de aer. Camera se închide ermetic și devine imposibil să intri.

— Ce se întâmplă dacă rămâne cineva înăuntru?

— Ar fi extrem de dureros.

Olivia se uită în sus, la raftul bâzâitor de pe tavan. Mințea? De ce ar fi făcut asta? La banii lui, probabil își putea instala orice sistem high-tech voia.

Simți că vrea să iasă din cameră. Din casă.

— Mai vrei un martini? întrebă Borell.

— Nu, mulțumesc.

Olivia ieși din sala L. Borell o urmă. Tot drumul prin atriu, Olivia încercă să-și mențină privirea pe peretele opus fațadei de sticlă. Nu voia să mai vadă acel acvariu dezgustător cu formol. Borell rămase tăcut tot drumul. Când trecură printr-un hol scurt, slab luminat, Olivia simți deodată miros de fum. Fum de țigară. Nu erau singuri. Mai era cineva acolo.

Începu să meargă mai repede.

— L-ai cunoscut pe Magnus Thorhed?

Glasul lui Borell dezvălui că e chiar în spatele ei.

— Da, la Bukowskis, spuse ea. Părea interesat de o lucrare de Karin Mamma Andersson. Era pentru dumneavoastră?

— Da.

— Deci e implicat în colecția dumneavoastră de artă?

— E implicat în tot ce mă privește. E foarte loial. Foarte în linia întâi.

— Ați cumpărat tabloul?

— Da. Am cumpărat și niște artă video de Ann-Sofi. Vrei să vezi?

— Ann-Sofi Siden?

— Da.

Olivia citise despre Siden, una dintre cele mai de succes artiste video internaționale din Suedia. Nu avea nicio tragere de inimă să vadă videoclipul. Ce voia era să se ducă la mașină și să se întoarcă în civilizație.

Se săturase.

— E în biroul meu, zise Borell.

Biroul lui?

— Da, vă rog, zise ea. Dar apoi trebuie să plec.

Olivia îl urmă pe Borell spre birou. Nu își dădea seama unde se află exact în raport cu toate celelalte camere și coridoare. Dintr-odată pur și simplu ajunse acolo. De cealaltă parte a încă unei uși care se deschise culisând fără niciun sunet. Borell se duse la un televizor mare cu ecran plat, puse un CD într-un player și porni videoclipul lui Ann-Sofi Siden.

Începu.

Ce se vedea pe ecran era probabil o artă frumoasă, încercarea unei femei talentate de a explora psihicul uman cu uneltele pe care le avea la îndemână. Dar totul trecea pe lângă ea. Nu se uita la ecran. Își lăsă privirea să cutreiere prin sală fără să întoarcă deloc capul. Raza ei vizuală nu era prea mare. Văzu o oglindă mare și frumoasă cu o ramă aurie pe un perete. În stânga, un birou pe care se afla un laptop deschis. Un PC. Într-o parte a ecranului plat văzu un raft mare plin cu dosare, iar în cealaltă parte, un raft cu teancuri de cărți de artă stivuite la întâmplare. Iar în capătul îndepărtat, peste două cărți groase, văzu o geantă subțire. Închisă.

O geantă foarte specială făcută din plută presată, cu motiv în carouri.

O geantă de laptop.

Olivia simți cum pulsul îi crește dramatic.

— Ce părere ai?

Borell se uită la ea. O privise tot timpul, de când începuse videoclipul. Nici măcar nu se uitase la ecran. Olivia simțea asta.

— E fascinant, zise ea.

— Foarte.

Borell continuă să o privească cu ochiul cel bun. Olivia încerca să-și fixeze privirea pe ecranul din față. Borell o luă pe după umăr și opri videoclipul. Se aplecă spre ea și aproape șopti.

— Nu scrii nicio lucrare de licență, zise el cu blândețe. Am dreptate?

Olivia dădu la o parte mâna lui Borell de pe umărul ei. Asta îi dădu un

răgaz de câteva secunde. Apoi spuse:

— Ba da.

— Eu cred că minți. De ce ai venit aici?

— Ca să vă iau un interviu. Dar acum trebuie să mă întorc în oraș. Mulțumesc că m-ați primit. Mă descurc singură să ies.

Olivia se îndreptă repede spre ușă. Borell rămase nemișcat. Olivia ieși într-un coridor. Nu știa exact unde duce. Întoarse ușor capul și văzu că Borell se uită la ea. Începu să meargă mai repede și auzi sunetele electronice ricoșând în pereți. După un colț văzu un fascicul de lumină colorată puțin mai departe. Barul? Grăbi pasul, tăcănind cu tocurele pe podeaua din piatră.

Era barul. Ajunse într-o cameră pe care o recunoscuse și se îndreptă iute spre ușa din față. Cu colțul ochiului văzu ceva mișcându-se și se uită la bar. Acolo stătea un bărbat, cu spatele la ea. Un inel de fum albastru se răsucea în fața lui. Își dădu seama imediat cine e, îi recunoscuse codița de la ceață. Fusesse acolo tot timpul? De ce nu se întorcea? Ajunse în hol și văzu ușa mare din lemn. *Cum naiba o deschid?* Nu fu nevoie. Cu câțiva metri înainte să ajungă la ea, ușa se deschise singură.

Olivia fugi afară.

Fugi de-a lungul cărării luminate de felinare.

Fugi pe poarta deschisă, sări în mașină și se prăbuși pe scaun. *De ce am alergat?* se gândi ea. Scutură ușor din cap, porni motorul, dădu cu spatele și porni pe drumul întunecat din pădurea din fața ei. În oglinda retrovizoare zări o siluetă întunecată care ieșea pe poartă. Thorhed? De ce naiba nu-i mergeau ștergătoarele din spate? Călcă accelerația și încercă să țină mașina pe aleea îngustă. Fu nevoită să pună o frână bruscă. Farurile nu-i mai mergeau. Nu era prima dată când se întâmpla așa ceva, era un cablu slăbit, știa asta. Ieși din mașină. Când era gata să ridice capota, văzu două conuri de lumină strălucind în pădure, departe, în spatele ei. *Nu-mi doresc deloc să mă întâlnesc cu cine-o fi acolo,* se gândi ea, *nu acum,* și sări din nou în mașină. *Trebuie să mă descurc cu luminile de poziție.* Acceleră din nou și încercă să vadă cât mai departe în față, atât cât putea. Ploaia se oprise și norii lăsaseră la iveală luna rece. Lumina gri-albăstruie îi mai oferea câțiva metri buni de vizibilitate. Se uită în oglinda retrovizoare și văzu două faruri încețosate apropiindu-se. Conducea cât de repede îndrăznește. De două ori aproape intră în șanț, iar pietrișul îi ricoșă de parbriz.

Deodată văzu lumini. Case. Felinare stradale. Deodată nu mai era

înconjurată de pădure. Aproape ajunsese în Brunn. Intră pe șoseaua principală și se uită în oglinda retrovizoare. Farurile din spatele ei dispăruseră. Se opri? Cine naiba era? Thorhed? Ieși accelerând pe un drum asfaltat și ținu privirea drept în față până când văzu o benzinărie.

Întoarse mașina și parcă. Erau mai mulți oameni care mișunau în jurul ei, umplându-și rezervoarele, intrând și ieșind din magazin. Opri motorul și scoase mobilul în timp ce se uita la ceas. Era doar opt și jumătate. Formă numărul Sandrei.

— Bună, Sandra! Scuze că te deranjez, voiam doar să te întreb de geanta aia pe care o foloseai pentru laptop, poți să-mi mai spui o dată cum arăta?

— Era dintr-un fel de plută presată, cu carouri maro și negre. Tata a cumpărat-o din Milano... Dar se pare că se găsește de cumpărat și online. Ai găsit laptopul?!

— Poate. Ce mai faci?

— Bine.

— Bun. Ascultă, acum trebuie să fug, dar iau legătura cu tine mâine. Pa! Olivia închise.

Capitolul 17

Primul lucru la care se gândi fu că gândește. *Gândesc, deci trăiesc. Nu m-au omorât în bătaie.*

Dar figura lui era visul oricărui profesor de pictură în acuarelă. Avea tot spectrul de culori pe față. De la cel mai profund albastru cobalt la mov și roșu și portocaliu-gălbui viu, legate între ele cu suturi negre.

— Ai văzut cum arăți?

Întrebarea îi fusese adresată în franceză și Jean-Baptiste era cel care vorbise. Stătea pe un scaun lângă patul lui Abbas la Hopital de la Conception în centrul Marsiliei.

— Nu.

Abbas se ridică puțin. Nu se uitase în oglindă, nu era nevoie, simțea cum arată. Dar era viu. Datorită ospătarului de la Eden Roc, cel care îl văzuse și chemase o ambulanță, era în clipa aia vânăt, și nu alb cadaveric.

— Credeam că ai cuțitele la tine, zise Jean-Baptiste cu un zâmbet.

Încerca să înveselească puțin atmosfera. Abbas nu zâmbi. Nu putea, altfel jumătate din față i s-ar fi desprins din cusături. Dar putea vorbi. Nu foarte clar, de vreme ce nasul îi fusese strivit rău, dar spuse cu nasul înfundat ce văzuse. Fața tipului care îl atacase, care avea un taur mic tatuat pe gât.

— Trebuie să fie tipul cunoscut sub numele Le Taureau, reuși Abbas să spună.

— Probabil.

Abbas îi descrie chipul bărbatului lui Jean-Baptiste. Polițistul scutură din cap.

— Nu-mi sună cunoscut.

— Dar trebuie să aibă ceva de-a face cu Samira?

— Sau cu Philippe Martin.

— Sau cu amândoi.

— Da. Când te externează?

— Curând.

— Te duci acasă?

— Mă duc după ce termin.

Jean-Baptiste se uită la bărbatul bătut-măr care zăcea în pat. Ce avea de gând să facă? Deja atacase cu brutalitate o persoană din oraș, sigur, un

nenorocit, dar chiar și așa. Jean-Baptiste acceptase asta, dar nu avea de gând să mai accepte și altceva. Stilton nu mai era aici. Se aplecă puțin spre pat.

— El Fassi.

— Da?

— Imediat ce te externează din spital pleci din Marsilia. Cu trenul sau cu avionul. Nu vreau să fiu nevoit să te identific la vreo morgă sau să te arestez pentru ce căcaturi ai de gând să mai faci. Am închis ochii o dată, dar niciodată nu-i închid de două ori. Ne-am înțeles?

Abbas se uită la polițistul masiv.

Un alt bărbat stătea în alt spital dintr-o altă țară, lângă un pat de spital asemănător. Mette Olsäter era în pat, pe jumătate șezând, pe jumătate întinsă, cu un bandaj gros pe obraz. Avusese nevoie de nouă suturi.

Soțul ei o ținea de mână.

— A fost un atac de cord, zise Mårten.

— Știu. Unul ușor.

— De data asta. Pot să mai fie și altele. Știi doar.

Doctorii le explicaseră asta foarte clar amândurora. Nu era sigur că o să mai fie și alte atacuri de cord, însă se putea întâmpla, asta dacă detectivul inspector-șef nu schimba câteva lucruri: stilul ei de viață în general și volumul de muncă în particular. Iar pentru a sublinia gravitatea situației, Mette fu trimisă în concediu medical o vreme. Ceea ce presupunea să stea acasă.

Nu era ceva ce aștepta cu bucurie. Mårten știa asta.

— Dar trebuie, spuse el.

— Știu.

Lisa și Bosse o vizitaseră cu puțin timp în urmă ca să o pună la curent. Clas Hall și Gabriella Forsman reușiseră să fugă din oraș în ciuda unei prezențe masive a poliției. Mașina lor fusese găsită lângă orașul Södertälje. Probabil luaseră altă mașină.

Mai multe punguțe cu 5-IT fuseseră găsite în apartamentul lui Forsman. În prezent încercau să stabilească dacă punguțele fac parte din captura dispărută de la Accize și Operațiuni Vamale. Părea probabil. Confiscaseră și laptopul lui Forsman, iar echipa de criminalistică digitală se ocupa de el.

După ce pleacă Lisa și Bosse, Mette își dădu seama cât de mult tânjește deja să se întoarcă la Brigadă. Să se întoarcă la lucru. În schimb, trebuia să stea închisă în casă în Kummelnäs, cu un om care urma să-și facă griji la

fiecare pas pe care-l făcea ea. Pe scări. În pivniță. Sus, în pod.

— Dar sigur o să fie plăcut să vii acasă și să te odihnești puțin, nu? zise Mårten.

— Da, draguț, spuse Mette.

O să fie insuportabil, se gândi ea.

Stilton stătea în salonul de pe barjă și bea cafea. Se găsea într-un vid insuportabil. Nurcă nu-l contactase, iar Abbas tot nu răspundea. Era ceva în neregulă, foarte în neregulă – era din ce în ce mai convins de asta. Se uită la ecranul din fața lui. Împrumutase laptopul Lunei ca să caute zboruri spre Marsilia. Nu erau deloc zboruri directe, doar cu escale și alte căcaturi, la fel ca la întoarcere, așa că avea să dureze ceva să ajungă acolo.

Atunci îl sună Nurcă. Și îi fu de mare ajutor.

— Ovette Andersson, zise el.

— Mama lui Acke?

— Da.

— A lucrat pentru Jackie Berglund?

— Se pare că da. Dar s-a oprit acum unsprezece ani, când s-a născut Acke.

— Cum ai aflat asta?

— Ascultă, noi, profesioniștii, nu ne dezvăluim metodele, corect?

— Sigur că nu. Mersi!

— Și unde ai de gând să te prindă?

— Cine?

— Sfârșitul lumii.

— Pe lună. Salut!

Stilton închise.

Ovette Andersson? Și Jackie Berglund? Asta da surpriză.

Se uită din nou la ceas și închise laptopul.

Marsilia trebuia să mai aștepte.

Câțiva pietoni se întoarseră când tânăra trecu în goană pe lângă ei pe trotuar, cu o viteză foarte mare. Să alergi pe vremea aia era masochism pur. Și Olivia își dădea seama de asta. Era în drum spre casă după o alergare lungă pe o vreme extrem de oribilă și încă mai avea ceva de mers până să ajungă la Skånegatan. Bășica pe care o căpătase în Mexic îi pulsa, dar încerca să ignore durerea cât de mult se putea. Minte ei alimentată de

adrenalină încerca să cuprindă vizita de la casa lui Borell. „Nu scrii nicio lucrare de licență. Am dreptate?” A știut tot timpul că mă prefac? M-a căutat pe net? Cum? Și atunci de ce m-a lăsat să vin? Și de ce se ascundea Thorhed așa? De ce n-a ieșit să mă salute? Nici măcar nu s-a întors de la bar.

Nu reușea să înțeleagă.

Așa că în schimb se gândi la laptopul pe care-l văzuse în biroul lui Borell. Nu cel de pe masă, ci cel care era pe jumătate ascuns printre cărțile de artă de pe raft. Într-o geantă confecționată din plută presată. Neobișnuită, însă nu unică. Borell ar fi putut s-o cumpere într-una dintre nenumăratele lui călătorii prin toată lumea. Ar fi putut s-o comande online. Dar ar fi putut și s-o fure. De la Bengt Sahlmann, ca să facă rost de fișierele despre neglijența de la Silvergården. Asta ar fi însemnat că e implicat în uciderea tatălui Sandrei.

În cazul acela, teoria ei ar fi fost corectă.

Vântul rece și mușcător bătea dinspre Hammarby și Skanstull și era împins între clădirile de piatră. Când ajungea pe Skånegatan, era ca un zid de gheață. Olivia fu nevoită să alerge cu capul în piept ca să poată ajunge acasă.

Deci cum rămânea cu intuiția ei? La ce i-a folosit? Ce a obținut de la vizita la nava spațială? Ce a simțit?

A simțit multe lucruri, atât în timpul vizitei, cât și în mașină, în drum spre casă. Și în noaptea care a urmat. A recapitulat vizita de la cap la coadă, de mai multe ori, trecând prin toate conversațiile. Toate impresiile, tot ce a rămas nespus. În dimineața următoare a ajuns la o singură concluzie, cea la care tocmai se gândea.

În biroul lui era o geantă de plută cu un laptop înăuntru.

Asta nu avea absolut nimic de-a face cu intuiția ei.

Pe de altă parte, stabilise că Jean Borell este un bărbat unic cu înclinații unice. Un bărbat care obține ce vrea și care probabil că o face fără niciun fel de scrupul. Și care e probabil dispus să meargă foarte departe pentru a proteja ceea ce are.

Dar cât de departe era dispus să meargă pentru a proteja profiturile de milioane de coroane pe care le-a câștigat de pe urma sectorului asistenței sociale?

Olivia se gândi la cum avea să afle cui îi aparține laptopul din geanta de plută. Era al lui Sahlmann sau al lui Borell? Nu putea să apeleze la Mette și

să ceară un mandat de percheziție a domiciliului, nu avea destule dovezi pentru așa ceva. De fapt, nu avea nimic, nimic substanțial. Și, mai mult, nu voia s-o implice pe Mette în treaba asta. Era propria ei teorie. Iar dacă era corectă, cu siguranță ar fi pus-o pe Mette la punct.

Deja îi surâdea ideea.

Atunci o sună Mårten, tocmai când ajungea la blocul ei.

Când termină, sentimentul de bucurie se risipi iute. Atacul de cord al lui Mette o tulbură cu adevărat, cu toate că fusese unul ușor, iar ea se simțea deja mai bine. Dar dacă n-ar fi fost ușor? Dacă n-ar fi supraviețuit?

Olivia deschise ușa.

— O să fie acasă o vreme, în caz că vrei să ieși legătura cu ea.

Asta spusese Mårten. Olivia spera că i-a auzit șocul din glas, și că o să-i comunice reacția ei lui Mette. Dar să ia legătura cu ea? Voia să spună că ar trebui să vină în vizită la ea? Să fie ea cea matură?

Sigur că avea să fie, dar nu încă.

În următoarea zi avea să se ducă la înmormântarea lui Bengt Sahlmann.

Asta avea prioritate.

Ieși în casa scării și închise ușa, puțin mai tare ca de obicei. În timp ce urca ultimele câteva trepte, un clopoțel începuse să-i sune în cap. Nu putea desluși exact ce e, însă era ceva legat de o mașină.

Începu să-și scoată echipamentul de alergat.

Dar de ce nu suna clopoțelul ăla suficient de tare?

Capitolul 18

Stilton încercase să dea de Ovette Andersson de câteva ori la numărul ei de mobil, însă de fiecare dată intrase direct căsuța vocală, iar ea nu-l sunase înapoi. În cele din urmă îl rugă pe Nurcă să afle cum să dea de ea. Nurcă știa deja.

— La Qjouren. Acolo lucrează.

— Mersi.

Qjouren fusese înființată de o organizație caritabilă intitulată RFHL Stockholm cu patru ani în urmă și era singurul adăpost din Suedia pentru femei dependente de droguri. Existau o mulțime de alte adăposturi pentru femei, dar niciunul care să aibă grijă de dependentele de droguri victime ale violenței, cu toate că acest grup avea nevoie de protecție cel mai mult.

Stilton știa de Qjouren. O luase pe Muriel de acolo odată. Fusese atacată după o legătură întâmplătoare și căutase refugiu acolo. În momentul ăla Ovette Andersson lucra acolo. Stilton aștepta afară, urma să iasă mai devreme sau mai târziu. Trecuse un an de când o văzuse ultima dată – când Acke, fiul ei de unsprezece ani, îl ajutase să-i prindă pe așa-zișii „ucigași cu telefoane mobile”.

Așa că o recunosc atunci când ieși.

Iar ea îl recunosc pe el.

— Am încercat să te sun, zise el.

— Știu.

— Ai timp de o cafea?

— Ce vrei?

— Putem să vorbim despre asta la o cafea?

Ovette se gândi la ofertă preț de câteva secunde. Avea motive să o facă. Stilton se uita la ea. Cu un an în urmă era o femeie distrusă, care își vindea trupul ca să câștige o pâine. Printre scursurile societății. Pe stradă. Că făcuse parte din serviciul exclusivist de escorte al lui Jackie Berglund cu mulți ani în urmă nu îl surprinsese deloc. În clipa aia vedea o femeie foarte diferită care stătea în fața lui. Ovette încă era distrusă, nu poți ascunde un anumit fel de eroziune fizică, însă avea o expresie diferită pe chip, o altă privire.

Arăta vie.

— OK, zece minute. Apoi mă văd cu Acke, zise ea.

Se duseră și se așezară într-o cafenea destul de goală. Ovette îl sună pe Acke și-i spuse unde se află. Stilton așteptă ca ea să termine și apoi începu s-o întrebe despre Qjouren, ca s-o facă să înceapă să vorbească. Ea îi povesti despre organizație. Încetase să mai lucreze pe străzi după ce Acke fusese atacat cu un an în urmă, așa cum promisese. Lucra la Qjouren de șase luni. Munca îi oferea simțul unui scop și informații despre o mulțime de lucruri pe care le suprimase pe vremea când fusese vulnerabilă. Experiențele ei o făceau să fie o bună persoană de contact pentru alte femei în situații de risc.

— Acum probabil o să închidă toată organizația, zise ea.

— De ce?

— Pentru că nu mai primim subvenții de la guvern, iar municipalitățile nu vor să ne sprijine. Dependentele de droguri care suferă abuzuri au cel mai scăzut statut posibil. E ridicol.

Stilton văzu cât de supărată e Ovette. O înțelegea. Întotdeauna era așa. Cei care aveau cea mai mare nevoie de ajutor primeau cel mai puțin: erau prea puțini și nu generau deloc voturi. Solidaritatea devenise o chestiune de interes special.

I se părea un lucru dezgustător.

— Deci ce voiai? întrebă Ovette.

— Să vorbim despre Rune Forss.

Ovette își feri privirea și se uită în ceașca de cafea. Stilton știa că nu are mult timp la dispoziție, dar îi oferi chiar și așa câteva informații de fond. Despre el. Și despre cum era implicat Rune Forss. Îi povesti cu atâta patimă încât reuși să-i capteze din nou atenția.

Atunci îi adresă întrebarea.

— Forss te-a plătit să te culci cu el când lucreai pentru Jackie Berglund?

— Da.

— Și ai fi pregătită să vorbești public despre asta?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că am lăsat lumea aia în urmă. Nu vreau să-mi mai amintesc sau să fiu târâtă din nou în ea. Și știu eu cum e Jackie. Cum crezi că o să reacționeze dacă îi torn unul dintre clienții de nivel înalt?

Stilton îi înțelegea toate motivele și vedea că nu are să se răzgândească, încerca să-și ascundă dezamăgirea.

— A mai folosit și alte escorte?

— Da.

— Știi pe care?

— Nu.

Fie știa și nu voia să toarne, fie nu știa. Dar în clipa aia el știa că au existat mai multe fete. Trebuia să meargă mai departe fără Ovette.

Așa că schimbă subiectul.

— Ce mai face Acke? zise el.

— Bine. E bine, e mult mai stabil. Și ăsta e un motiv.

— De ce?

— Nu știe cine e tatăl lui. Dacă ar fi să răscolesc iar toată chestia asta, n-aș face decât să complic lucrurile.

— Cum adică să complici lucrurile?

— Trebuie să plec.

— OK. Ai grijă de tine. Salută-l pe Acke.

— Așa o să fac.

Ovette îl văzu pe Acke mergând pe stradă. Se ridică și plecă. Stilton își roti degetul în jurul ceștii de cafea. *Să complice lucrurile? Cum? Ce vrea să spună? Vrea să spună că...?* Nu îndrăzni să ducă gândul până la capăt. Nu dintr-odată. Fu forțat să-l lase să plutească mai mult timp înainte să-l poată formula în minte. Se uită afară și o văzu pe Ovette plecând cu brațul în jurul lui Acke.

Rune Forss e tatăl lui Acke? A lăsat gravidă o prostituată cu unsprezece ani în urmă? Și are un fiu cu ea de care nu știe nimic?

Stilton se uită la ceașca de cafea a lui Ovette. Întâlnirea îi confirmase ce știa. Rune Forss se culcase cu prostituate. Deși nu putea dovedi niciodată asta cu ajutorul lui Ovette.

Cu toate astea, Stilton avea de-acum un alt mod de a-l aborda pe Forss.

Olivia se așeză într-o strană în spate în Biserica Sollentuna. Sandra și Charlotte stăteau chiar în față. Erau câțiva oameni acolo, iar pe unii îi recunoștea. Unul dintre ei era Alex Popovic. Se salutaseră din cap când ea se strecurase înăuntru. Văzu repede că Jean Borell nu este de față. Ar fi putut să fie, iar asta chiar ar fi complicat lucrurile. Nu voia ca Borell să știe de legătura ei cu Bengt Sahlmann.

Pe de altă parte, Maria, mama ei, era acolo. Scutură din cap când Olivia sosi târziu și se așeză în strană lângă ea.

Preotul care ținea ceremonia era un bărbat subțire și drept, cu părul scurt

și închis la culoare. Olivia presupunea că e același preot care fusese în vizită la Sandra și Charlotte cu câteva zile în urmă. Făcu un elogiu foarte emoționant și sincer. Olivia își dădu seama că era foarte apropiat de Bengt și de familia lui, lucru confirmat de Maria când îi șopti:

— El a fost cel care a îngropat-o pe mama Sandrei.

Olivia dădu din cap. Nu-i plăceau înmormântările. Fusese doar la două în toată viața – înmormântările taților ei. Mai întâi a lui Arne, apoi a lui Nils Wendt, tatăl ei biologic.

Dar atunci se afla acolo de dragul Sandrei.

După ceremonie, în clădirea alăturată serveau ceai și cafea. Olivia avu o clipă la dispoziție să vorbească cu Sandra înainte să intre. Vedea că Sandrei îi e greu să-și păstreze cumpătul. Se îmbrățișară. Olivia înțelegea prea bine prin ce trece Sandra: nu era mare lucru de spus.

— Există vreo toaletă aici? întrebă Sandra, iar Olivia îi arătă o încăpere situată două uși mai departe. Sandra se îndepărtă tocmai când Charlotte o abordă pe Olivia. Era îmbrăcată într-o rochie neagră aleasă cu gust, iar părul îi era prins într-un coc strâns. *Seamănă puțin cu Therese*, se gândi Olivia. Își aminti că și mama Sandrei avea același păr blond și niște ochi destul de neobișnuiți, cam prea apropiați. Sandra spusese că Charlotte era sora cea mare și că era instructoare de golf.

Charlotte veni spre ea cu brațele deschise și se îmbrățișară reciproc. Olivia observă că rimelul lui Charlotte e puțin întins sub ochi.

— Îngrozitor de trist, zise Charlotte încet.

— Da.

— A fost un om atât de bun.

— Păstrați legătura?

— Foarte mult. Eram cumnata lui, iar când Therese a murit ne-am apropiat și mai mult. A fost o perioadă îngrozitoare pentru el și Sandra. Să fii singur cu un copil în circumstanțele alea nu a fost ușor.

— Pot să înțeleg asta. Iar tu ți-ai pierdut sora mai mică.

— Da, dar pentru el a fost mai greu, mult mai greu. Au fost multe seri și nopți în care a fost nevoie să stau și să-l liniștesc, după ce adormea Sandra, fiindcă nu voia ca ea să-l vadă îndurerat prea mult.

— Nu.

— Așa că da, ne-am apropiat foarte mult, a fost o perioadă grea... dar treptat lucrurile s-au îndreptat, cu timpul. Bengt a început să funcționeze din nou, să fie fericit și să privească înainte. De-asta eu n-am crezut ce mi-a

spus Sandra prima oară, că Bengt s-a sinucis. Pur și simplu nu avea sens pentru mine. Sigur, era deprimat în ultimul timp, dar să ajungi de aici până la sinucidere e un pas destul de mare.

— Din cauza a ce s-a întâmplat cu tatăl lui? La Silvergården?

— Da, și asta.

— Și mai ce?

Charlotte se întoarse și se uită spre ușile de la toaletă. Nici urmă de Sandra.

— Nu cred că Sandra știe, șopti ea. Și nici n-ar trebui, dar Bengt era foarte trist.

— De ce?

— M-a sunat într-o seară și mi-a spus că s-a îndrăgostit din nou, pentru prima dată de când a murit Therese.

— De cine?

— De o femeie de la serviciu.

Gabriella Forsman era numele care îi trecea Oliviei prin minte.

— Știi cum o cheamă?

— Nu. Dar Bengt s-a îndrăgostit de femeia asta și apoi s-a întâmplat ceva la serviciu care l-a făcut dintr-odată să se simtă foarte trist.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, dar se pare că i-a făcut relația cu femeia asta imposibilă oarecum. Nu mi-a spus de ce. Dar după cum spuneam, să ajungi de aici până la sinucidere e un pas destul de mare.

— Și apoi s-a dovedit că n-a fost sinucidere.

— Nu.

Amândouă se opriră din vorbit când Sandra se întoarse de la toaletă. Charlotte se duse spre ea și o îmbrățișă. Se duseră în clădirea de alături. Olivia rămase pe loc, nu știa ce să facă. Cel mai mult își dorea doar să iasă de acolo, să plece. Dar nu putea.

Așa că se duse și ea alături.

Charlotte și Sandra se așezaseră la o masă cu Maria și câteva persoane pe care Olivia nu le cunoștea. Masa era plină. Își luă o ceașcă de cafea și câteva fursecuri, neștiind prea bine unde să se așeze. Văzu că Alex se așezase lângă preot și o femeie pe care ea nu o recunoștea. *O să stau aici, deoparte, și gata.* Camera nu era prea mare, iar având în vedere natura evenimentului, era destul de liniște. Motiv pentru care se auzi destul de clar când Alex ridică vocea.

— Pentru că e un nenorocit dat dracului.

Pe cine numea „un nenorocit” nu se auzise, fiindcă își coborâse imediat vocea. Însă atrăsese atenția Oliviei. Singurul nenorocit pe care ea îl lega de Alex era Jean Borell. Așa că se mută discret mai aproape de masă.

În momentul acela auzea și mai multe cuvinte înăbușite.

— Cred că exagerezi, zise femeia.

— E posibil, spuse Alex. În lumea ta. Pentru mine e un tupeu fantastic să nici nu-ți arăți fața măcar. Să trimiți o coroană care îți ia ochii? Ca să arăți că îți permiți? Îl cunoaște pe Bengt de când aveau șaptespe ani, ce dracului!

— Nu poți să-ți temperezi limbajul, Alex?

Preotul încerca să-l facă pe Alex să se liniștească puțin.

— Scuze, spuse Alex. Doar că mi se pare de prost-gust.

— Dar poate nu e în Stockholm?

— E aici. De ce-l aperi?

Preotul zâmbi.

— Cineva trebuie s-o facă. Lumea tinde să fie cam dură cu Jean.

— Păi, poate există un motiv pentru asta.

Alex întoarse capul și o zări pe Olivia.

— Salut! Vino și stai aici.

Alex trase un scaun, motiv pentru care Oliviei îi fu greu să refuze. Se așează la masă. Alex prezentă pe toată lumea.

— Tomas Welander. Agnes von Born. Ea e Olivia, o cunoaște pe Sandra.

— A vorbit despre tine, spuse Welander, uitându-se curios la Olivia.

— Da?

— Da. Se pare că tu și mama ta ați avut grijă de ea în noaptea aia oribilă.

— Da, a rămas la noi peste noapte. Mama locuiește aproape de familia Sahlmann.

— Am auzit.

— Acum trebuie să plec, zise Alex și se ridică.

— Mă lași și pe mine undeva?

Agnes von Born voia să o conducă cu mașina, iar el acceptă. Amândoi plecară de la masă, iar atunci Alex îi reaminti Oliviei de berea despre care vorbiseră. Ea îi promise că o să ia legătura cu el. Era destul de tulburată să-l vadă pe Alex plecând cu von Born.

Lăsând-o cu un preot.

— Și cum crezi că se simte Sandra acum?

Welander își ridicase ceașca de cafea când îi adresase întrebarea. Olivia

era luată pe nepregătite. Simțea că relația ei cu Sandra e ceva intim. Și nu voia să discute despre asta cu alți oameni. Dar el era preot.

— Și, mai mult decât atât, era un prieten al familiei Sahlmann.

— Nu prea știu, zise ea. Dumneavoastră ce credeți?

— Sunt îngrijorat.

Welander se uită spre masa Sandrei.

— De ce?

— Pentru că văd aceleași semne ca înainte.

— Înainte? Adică de când a murit mama ei?

— Da, atunci a fost într-o stare foarte proastă. Mult timp. Aproape a devenit catatonică. Am fost foarte îngrijorat că ar putea să aibă o reacție asemănătoare și acum. Am vorbit cu ea în fiecare zi și cred că sunt tot felul de suișuri și coborâșuri.

— Dar asta probabil nu e un lucru ciudat.

— Nu, absolut. A suferit niște tragedii la o vârstă atât de fragedă.

— Da.

— Vine acum.

Welander se ridică și o salută pe Sandra cu brațele deschise. Se îmbrățișară. Olivia rămase așezată la masă, singură. Se gândea la ce spusese Charlotte.

Gabriella Forsman? Și Bengt Sahlmann? Ce legătură are asta cu Silvergården? Niciuna. Poate să aibă ceva de-a face cu drogurile care dispăruseră de la Accize și Operațiuni Vamale.

Teoria ei se destrăma?

Mette aștepta „ziua de arhivare” a lui Mårten. O zi pe săptămână se ducea în oraș ca să facă săpături în propriul trecut. Începuse să-și cerceteze istoria familiei la bătrânețe.

— De ce? îl întrebase ea când el deschisese subiectul prima dată.

— Pentru că vreau să știu de unde sunt.

— Ești din Tjärhovsgatan, din Söder.

— Și înainte de asta?

Acolo se sfârșise. Mette era complet dezinteresată de trecutul ei. Mai devreme sau mai târziu ajungi să afli că ești rudă cu vreun ucigaș sau vreun conte țicnit din Germania. Ce era atât de distractiv în asta? Sigur era de ajuns să știi că ești rudă cu tine însuși.

Așa că atunci când Bosse și Lisa sunară la ușă, știa că are la dispoziție

vreo două ore. Doar pentru ei trei. În casa aceea mare.

— Cum te simți? întrebă Bosse de îndată ce deschise ușa.

— Bine. Intrați.

Și atât se vorbi despre starea lui Mette.

Se vorbi mult mai mult despre Clas Hall și Gabriella Forsman, mai ales despre Forsman. Practic, criminaliștii îi făcuseră laptopului ei o clismă și descoperiseră niște informații uluitoare. Mai ales e-mailuri. De la și către Bengt Sahlmann. Conversațiile prin e-mail dezvăluiau că aveau un fel de relație privată, o relație cu emoții puternice, în principal din partea lui Sahlmann.

— Îl avea la degetul mic, zise Lisa.

— Crezi că așa era?

Bosse nu era convins pe deplin. Că Sahlmann avea sentimente puternice față de Forsman era foarte clar, dar în ce măsură erau reciproce nu era clar, după părerea lui. Putea foarte bine să fie și ea îndrăgostită de el.

Lisa nu era de aceeași părere.

— Eu cred că s-a folosit de el. Cred că l-a învârtit pe degetele alea cu unghii roșii și l-a sedus cu bună-știință.

— Ca să facă ce? întrebă Mette.

— Ca să se implice în activități ilegale pe la spatele lui.

— Există dovezi în sensul ăsta?

— Da.

Lisa scoase câteva documente imprimare din laptopul lui Forsman care detaliau o conversație prin e-mail între Forsman și Sahlmann. Primul e-mail era de la Sahlmann:

Poate nu înțelegi cât de incredibil de dureros e să fii nevoit să descopăr așa ceva. Dar nu pot să închid ochii. Știu ce-ai făcut.

Dragul meu Bengt! Nu e ceea ce crezi. Trebuie să mă crezi. Am fost forțată! Te sun diseară! Trupul meu îți aparține.

„Trupul meu îți aparține”?

Mette trebui să citească e-mailul cu ochii ei. Desigur, o cunoscuse pe Gabriella Forsman, și era perfect conștientă de comportamentul acelei femei, dar „Trupul meu îți aparține”?

— În ce telenovelă se crede?

Următorul schimb scurt de e-mailuri sugera că Sahlmann și Forsman s-au întâlnit și au ajuns la un fel de înțelegere. Sahlmann folosea un ton destul de diferit de data asta.

Dacă nu sunt toate înapoi până duminică seară, o să raportezi asta poliției luni dimineață. Știi că trebuie s-o faci. Atunci poliția o să se ocupe de Hall și tu o să fii nevoită să suporti consecințele. B.

Mette fu cea care rezumă informațiile. Ea era șefa.

Cu sau fără atac de cord.

— Deci Sahlmann a descoperit că Forsman a furat captura de droguri. Ea a mărturisit și a dat vina pe Hall. Sahlmann i-a dat un ultimatum, probabil din cauza sentimentelor pe care le avea față de ea: dacă drogurile nu ajungeau înapoi la Accize și Operațiuni Vamale duminică cel târziu, urma să se ducă la poliție luni.

— Ceea ce n-a mai apucat să facă pentru că a fost ucis duminică seară, zise Bosse.

— De Clas Hall?

— Sau de Forsman?

— Sau de amândoi?

— Treabă bună! zise Mette.

Lisa și Bosse îi mulțumiră. Ei nu făcuseră mare lucru, tehnicienii fuseseră cei care obținuseră toată informațiile. Dar se bucurau de laudele lui Mette.

— Așa că acum avem doar două probleme, zise ea. Prima e că suspectii noștri sunt încă în libertate. Asta n-o să mai dureze prea mult, sunt amatori. A doua, și cea mai complicată, este laptopul lui Sahlmann. Cel care a fost furat. Unde e? Nu e acasă la Hall sau Forsman, corect?

— Nu, zise Lisa. Dar, dacă l-au furat pentru că au crezut că Sahlmann are informații despre furt pe el, atunci probabil nu l-au aruncat pur și simplu cine știe pe unde.

Mette era gata să riposteze cu câteva obiecții când văzu mașina lui Mårten în fața ferestrei de la bucătărie. Chiar atunci? Fusesse plecat doar o oră. Mette sări în picioare, fără să se sprijine de masă, ceva ce observară atât Bosse, cât și Lisa.

— Trebuie să plecați. Vine Mårten.

Bosse și Lisa abia reușiră să-și strângă lucrurile și să deschidă ușa din

față când Mårten intră pe poartă.

— Salut?! zise el. Ce faceți aici?

— Mi-au adus niște flori! strigă Mette din hol. Sunt niște drăguți!

Le făcu cu mâna lui Bosse și Lisa, care trecură pe lângă Mårten și se duseră spre poartă. Mårten îi privi. „Drăguți”? Urcă treptele și o sărută pe Mette pe obraz.

— Ce flori ți-au adus?

Ca de obicei, gara centrală era plină de oameni. Olivia stătea lângă așa-numita „scuipătoare”, inelul frumos de metal al lui Stig Lindberg din mijloc de unde poți să te uiți în jos la oamenii care fug spre și dinspre trenurile de navetă de la etajul inferior. Când călătorea cu trenurile alea evita mereu să umble chiar pe dedesubt: instinctul era înrădăcinat în ea de când crescuse în suburbii. Sigur că Lenni fusese cea care o învățase. Prima dată când merseseră în oraș împreună, Lenni o luase de braț când ea era gata să meargă drept în bătaia focului.

— Ai înnebunit? Ai de gând să treci pe sub aia?!

— De ce nu?

— Nu-i vezi pe oamenii ăia de sus cum stau și se pregătesc?

— Se pregătesc să ce?

— Să scuip! Toată lumea știe! Oamenii ăia de sus sunt niște profesioniști la scuipat. Folosesc guma de mestecat pe post de drog care le îmbunătățește performanța, ca să le crească producția de salivă, iar apoi își aleg victima. E absolut revoltător!

Olivia se uitase în sus, dar nu văzuse pe nimeni privind în jos, sau măcar mestecând, dar din ziua aceea evita să treacă pe dedesubtul scuipătorii, în clipa aia stătea acolo, privind oamenii care aflaseră de acest potențial pericol și pe cei care habar nu aveau. Erau câțiva. Se uită la ceas. Ove o sunase de dimineață și avea o oprire în Stockholm în drum spre Koster: avea o prelegere după-amiază și o conferință de dimineață, dar dacă avea timp urma să se întâlnească puțin cu ea. Cam pe la ora aia, de fapt.

— Salut!

Olivia se întoarse. *Iată-l. Bronzat, cu părul blond decolorat și haine mototolite. Extrem de sexy, de fapt, cum ar fi spus Lenni.*

— Ah, bună! Nu te-am văzut!

Spre enervarea ei, Olivia simțea cum roșește pe sub bronz. De ce făcea asta? În plus, era puțin nesigură dacă să-l îmbrățișeze sau nu.

Așa că Ove o îmbrățișă primul.

— Ce mă bucur să te revăd! În viața reală!

Olivia reuși să rostească „Și eu” în timpul îmbrățișării și o blestemă pe Lenni. Dacă Lenni n-ar fi vorbit despre Ove ca despre un fel de posibil iubit, n-ar fi început deodată să roșească sau să se simtă stânjenită în prezența lui.

Niciodată nu mai făcuse asta.

— Unde mergem? zise el.

Ove avea o oră la dispoziție înainte să fie nevoit să plece la prelegere, așa că hotărâră să bea o bere la Hotel Royal Viking de lângă gară, unde se întâlniseră prima dată cu un an și jumătate în urmă.

Când se așezară la una dintre mesele lungi din lobby, fiecare cu câte o bere, Olivia încetă deodată să se mai simtă emoționată. Bun. Era complet lipsit de orice motiv. Celelalte sentimente erau doar în imaginația lui Lenni. Totul revenise la normal, iar ei vorbeau și râdeau. Ove îi povesti despre călătoria istovitoare înapoi spre casă și îi spuse că abia așteaptă să se întoarcă pe Nordkoster. Ea îi spuse ce s-a întâmplat de când vorbiseră pe Skype ultima dată, îi povesti despre experiențele ei de la Silvergården și despre faptul că s-ar putea să aibă ceva de-a face cu uciderea lui Bengt Sahlmann.

Dar nu pomeni de vizita acasă la Borell.

— Vreau să-ți spun ceva, zise Ove deodată.

Olivia se uită la el. Colțul gurii îi tremura un pic. Mereu făcea așa când era puțin emoționat.

— Ah, bine, pare ceva serios. Nu are legătură cu tatăl tău, nu?

— Nu, nu, e ceva complet diferit.

Se și foia pe scaun. Ce era atât de greu?

— Am cunoscut o fată, zise el.

O bombă. Olivia tocmai dusesse paharul de bere la gură și improșcă imediat cu câțiva stropi rușinoși. Îi șterse de îndată.

— Ah, bine, ce tare! zise ea.

Auzi cât de fals sună și se concentrează să-și pună paharul jos fără să mai verse niciun strop.

— Și ea e biolog marin, americană, Maggie o cheamă. O să-ți placă de ea. Am lucrat împreună în Guatemala.

Ove continuă să vorbească în timp ce în mintea Oliviei începură să apară

tot felul de imagini, fără vreo șansă ca ea să le oprească. Ove și Maggie asta pe o plajă, mână în mână, prinși în discuții animate despre problemele recifurilor de corali pe moarte din mările lumii. Cuplul ideal. Se blestemă pentru că nu s-a dus să se întâlnească cu Ove în timpul lungii ei călătorii. El voise ca ea să se oprească în Guatemala în drum dinspre Mexic spre Costa Rica. Ea refuzase, voia să fie singură în călătoria aia cathartică. În clipa aia regreta. Dacă ar fi spus „da”, poate că ea s-ar fi plimbat pe plajă mână în mână cu Ove. Dar pe de altă parte, asta nu era ceva ce și-ar fi dorit. Sau era? Totul o lua la goană prin mintea ei. Ce simțea de fapt? Lenni avea dreptate de fapt?

Nu, nu avea!

Olivia își veni în fire după explozia haotică de emoții. Era doar surprinsă. Habar nu avea. Ar fi putut s-o pregătească pentru asta! Se presupunea că sunt prieteni, iar prietenii își povestesc totul unul altuia! Apoi Ove începu să vorbească din nou.

— O să fie și ea la conferința asta și mi-ar plăcea s-o cunoști, zise ea.

— Eu? De ce?

Urma s-o forțeze și s-o cunoască pe Maggie asta?

— Pentru că i-am povestit despre tine, desigur.

— De ce?

— Care e problema? Ești supărată că nu ți-am zis înainte?

— Nu, deloc.

— Ba da, se vede pe fața ta. Dar abia ne-am cunoscut. Eu și ea. Am vrut să-ți povestesc despre ea ultima dată când am vorbit, dar atunci s-a întrerupt.

— Ah, da.

— Iar asta nu schimbă nimic între noi, nu?

Olivia se uită la Ove. El o privea rugător, de parcă nici el nu credea ce spune. Ea sigur nu credea.

— Serios?

— Nu. Maggie are o mulțime de prieteni bărbați. Nu o deranjează deloc să petrecem timp împreună.

O durea undeva că Maggie are „prieteni bărbați”, lucru care suna foarte ridicol, de fapt. Olivia simțea că vrea să plece. Nu avea nici cea mai mică dorință să-l asculte pe Ove vorbind despre noua lui iubire. Se gândea că nu sunt prieteni de suficient de mult timp pentru asta. Așa că se uită la ceas, de parcă ar fi putut s-o salveze.

— Îmi pare rău, dar n-am timp s-o cunosc.

— Dar nu voiam să spun acum. Sosește abia mâine. Putem să venim să ne vedem atunci?

Olivia încetă să-și mai studieze ceasul și trecu la unghii. Ove vorbea deja la plural.

— Scuze, dar plec. Mâine. Cu mama.

Ove se lăsă pe spate în fotoliu.

— Mai bine spune-mi adevărul. Nu vrei? zise el.

Olivia ridică privirea și o întâlni pe a lui Ove. De ce să-l mintă?

— Nu, de fapt nu vreau. Iar acum trebuie să pleci dacă vrei să ajungi la timp.

Olivia se ridică de pe scaun. Cam prea repede. Un val de dezamăgire trecu peste privirea lui Ove când se uită la ea.

— Te rog, Olivia, așază-te.

— Te grăbești.

— Nu așa de mult. Așază-te, te rog.

Olivia se lăsă înapoi pe fotoliu și se uită pe geam.

— Am devenit prieteni foarte apropiați, corect? zise Ove.

— Da.

— Și n-am discutat niciodată despre altceva?

— Nu.

— Mai ales din partea ta. Ai fost foarte clară în privința asta tot timpul.

Ce voia să spună cu asta? Avusese sentimente pentru ea? Îi scăpase așa ceva?

— Da, spuse ea.

— Și trebuia să se întâmple la un moment dat. Ca unul dintre noi să cunoască pe cineva, adică.

— Sigur. Puteam la fel de bine să fiu eu. Mă rog, deja s-a întâmplat. Am cunoscut un tip în Mexic. Ramón. M-am îndrăgostit până peste cap. Sau mai degrabă, ne-am îndrăgostit.

Și apoi începu să râdă. Foarte nefiresc. De ce spusese asta? Ca să se răzbune? Nu mai povestise nimănui despre Ramón, cu excepția lui Lenni. Și cu siguranță nu avusese de gând să-i povestească lui Ove. Dar pe de altă parte văzu că Ove se lasă puțin pe spate pe fotoliu și observă că se bucură din cauza asta. Se răzbunase.

— Ramón?

— Da, apoi am trecut peste și asta a fost tot, dar ținem legătura.

Ceea ce era încă o minciună. La fel ca partea cu îndrăgostitul până peste cap. Relația cu Ramón fusese pur și simplu un schimb de fluide corporale.

Din partea amândurora.

— OK, zise Ove.

S-au inversat rolurile. Acum tu ești cel deranjat, iar eu mă simt mult mai bine, se gândi Olivia.

— Pot să aranjez să vă vedeți dacă treci prin Cuatro Ciénegas, spuse ea.

Deja aproape exagera, își dădea seama. Ove se uită la ea întrebător, iar ea simți că trebuie să plece. Repede. Înainte să mai spună ceva și mai ridicol.

— Îmi pare rău, dar chiar trebuie să plec. Mă văd cu Lenni și deja am întârziat.

Ove se ridică. Tocmai când era gata să treacă pe lângă el, o apucă și o trase spre el. Iar în clipa aceea ea își recunoscuse că își dorește ca totul să fi fost doar o cacealma, chiar și din partea lui.

— Însemni mult pentru mine, zise el. Chiar nu vreau ca asta să distrugă nimic între noi.

— Sigur că nu, minți ea. A fost doar puțin neașteptat. Dar chiar nu vreau s-o cunosc, dacă nu te deranjează. Poate altă dată.

Olivia se eliberă din strânsoarea lui Ove și încercă să zâmbească.

— Hai să ținem legătura! Ai grijă!

Olivia ieși pe strada udă leoarcă de ploaie. Pe fereastră îl văzu pe Ove cum își pune haina și se duce spre ieșire. Se gândi că pare trist. Poate nu era așa ciudat. Olivia era convinsă că lucrurile nu mai pot fi la fel între ei. Ea pierduse un prieten bun și avea să-i fie dor de discuțiile lor confidențiale și poate de puțin mai mult. Porni repede spre stația de metrou astfel încât Ove să nu aibă ocazia s-o prindă din urmă. După ce coborî scările și trecu de bariere, își scoase mobilul și o sună pe Lenni.

— Ai dreptate. Ove Gardman e un nume al dracu' de urât!

Auzi cum vocea ei sună exagerat de vioaie. Iar Lenni auzi și ea.

— Ce s-a întâmplat?

— A cunoscut o fată.

— Aoleu... Și atunci ți-ai dat seama că am avut dreptate!

— Nu, nu chiar, dar nu mă simt prea grozav. Putem să ne vedem la Kristallen peste puțin timp?

— Sigur că da! Acum sunt în Skrapan. Doar îmi cumpăr niște haine de ploaie și apoi mergem să-ți îneci amarul!

Stilton hălăduia din nou pe străzi, de data asta pe Kungsholmen. Trebuia să proceseze întâlnirea cu Ovette Andersson. Recunoscuse că Rune Forss s-a culcat cu ea pe bani, dar nu voia să depună mărturie. Stilton știa că nu poate s-o forțeze. Și nici nu voia. Dădu colțul de pe strada Fleminggatan spre Norr Mälarstrand și o sună pe Mette. Ea rezumă situația imediat.

— Păi, atunci știm că nu era doar un nume pe lista ei de clienți. Chiar s-a culcat cu prostituate.

— Da.

— Dar de vreme ce Ovette nu vrea să iasă în față, nu te prea ajută cu nimic.

— Nu. Dar a confirmat că au fost mai multe fete pe care le-a plătit ca să se culce cu el.

— Dar n-ai făcut rost de niciun nume?

— Nu.

— O iei de la început.

— Mersi.

Stilton închise și sări peste o băltoacă. S-o ia de la început? În niciun caz! Avea să cerceteze amănunțit orașul ăla și să găsească altă martoră. O martoră care să vrea să vorbească. Care să nu fie la fel de vulnerabilă ca Ovette. Poate că va dura ceva, dar timp avea destul. Pentru lucruri de genul ăsta – să se răzbune.

Într-un fel sau altul.

Se uită la un graffiti derutant de pe clădirea de vizavi. Dintr-un motiv oarecare, Abbas îi veni în minte. Îl sună. Nici de data asta nu răspunse. Nivelul lui general de iritare crescuse și mai mult. Când dădu de Jean-Baptiste, părea mai degrabă furios decât îngrijorat.

— Am încercat să dau de el de vreun milion de ori și nu răspunde! Ce naiba face?! Ai luat cumva legătura cu el?

— Da, nu te-a sunat?

— Nu.

— E în spital.

Stilton îngheță. Nu voia să audă așa ceva. Nu era în niciun caz ceva de care avea nevoie în starea în care era.

— Ce s-a întâmplat? zise el.

— Niște nenorociți oribili l-au bătut măr.

— Rău?

— Da.

— Cât de rău?

— Destul cât să fie vizibil o vreme. Dar se întoarce acasă imediat ce-l externează.

— De unde știi?

— Sunt polițist.

Stilton interpretează corect răspunsul lui: *Jean-Baptiste i-a dat lui Abbas un ultimatum. Bun. Atunci o să vină acasă.* Stilton închise și porni spre Primărie. *În spital?* Simți din nou cum i se strânge stomacul. *Ar fi trebuit să rămân în Marsilia. Ar fi trebuit să-i bag biletul ăla pe gât și să rămân. Dar n-am rămas.*

Se așează pe o bancă umedă și se uită la apă în golful Riddarfjärden.

Apă rece, întunecată.

Deci Abbas mâncase bătaie, iar el nu avea martori cu care să-l prindă pe Rune Forss.

Bătu din picioare pe pietrele de pavaj.

Iar cu Jackie Berglund cum rămânea? Putea să obțină ceva de la ea? S-o facă să recunoască faptul că l-a combinat pe Rune Forss cu lucrătoare sexuale? Cum ar fi funcționat asta? Speriind-o? Jackie nu era femeia pe care s-o sperii.

Se uită spre Norr Mälarstrand. Știa că locuiește acolo, îi știa adresa. Fusese acolo s-o ia la interogatoriu cu mulți ani în urmă, în cadrul anchetei unei crime împotriva unei prostituate însărcinate care făcuse parte din echipa lui Jackie. Bănuia că încă locuiește acolo.

Stilton se ridică și porni de-a lungul cheiului. Rămase pe partea îndepărtată a copacilor. Nu-și mai amintea numărul, dar știa cum arată clădirea. Când se apropie, un taxi se opri în fața unei case. Văzu doi oameni coborând din mașină. Mai întâi Jackie Berglund, apoi un tip masiv. Pe el nu-l recunoscuse. *Și-a făcut rost de bodyguard?* Chiar înainte ca perechea să dispară pe ușa din față, văzu că Jackie se întoarce în direcția lui.

Se ascunse după un copac.

— Acolo. Vezi?

Jackie stătea la una dintre ferestrele ei mari. Luminile erau stinse. Arăta spre stradă, iar Mickey Leigh îi urmărea privirea. Lângă un copac stătea un bărbat singur.

— Cine e?

— Tom Stilton. Un fost detectiv care m-a urmărit ceva de-a lungul anilor.

— Și acum?

— Presupun. Altfel de ce-ar sta acolo uitându-se cu atâta atenție?

Jackie se duse să toarne niște gin.

Mickey se uită în continuare la bărbatul de lângă copac.

Abbas fu externat din spital la șase seara. Se grăbea. Luase avertismentul lui Jean-Baptiste foarte în serios. Se uitase în ochii polițistului masiv și înțelesese că timpul lui în Marsilia e pe punctul de a expira. Dar mai avea timp pentru încă o vizită. În clădirea înaltă, ca s-o vadă pe Marie.

Luă un taxi până acolo.

— Ce-ai făcut?!

Marie părea șocată, și pe bună dreptate. Abbas arăta îngrozitor. Se aplecă spre marginea ușii și spera că niciunul dintre copiii ei nu e prin preajmă. Nu voia să-i sperie de moarte.

— Ești singură? întrebă el.

— În momentul ăsta, da. Intră. Ce s-a întâmplat?

Abbas îi relată și mai pe scurt ce se întâmplase decât îi povestise lui Jean-Baptiste. Când termină, Marie încercă să-l îmbrățișeze. Se opri când văzu că Abbas tresare după ce abia îi atinse pieptul.

— Ai un calculator? întrebă el.

— Paul are. E acolo.

Marie arată spre sufragerie, iar Abbas intră. Calculatorul era pornit. Deschise imediat browserul.

— Ce ai de gând să faci?

Marie stătea în bucătărie și făcea cafea. Se uită la Abbas peste umăr.

— Caut informații.

— Ah, bine.

Marie nu voia să mai întrebe nimic, nu voia să se implice. Avea un soț și copii și vedea în ce stare se află Abbas. Îl lăsa bucuroasă să utilizeze calculatorul, dar nu voia să știe pentru ce. Speră că fusese urmărit până acolo. Făcu două cești de cafea tare și-i dădu una lui Abbas.

— Mulțumesc.

— O să stau în bucătărie. Copiii vin acasă peste cincisprezece minute. Crezi că...

— Sper.

Abbas caută febril pe tot felul de site-uri. Căuta liste de actori. De agenții care se ocupau de actori, care apăreau și în „filme pentru adulți”. Găsi două. Dură ceva să citească prima listă. Cealaltă merse mai repede. După numai două pagini văzu fotografia bărbatului care îl atacase. O fotografie color a unui tip zâmbitor, cu corpul uns cu ulei și un CV lung alături.

— Ai o imprimantă? o strigă pe Marie.

— Da, e conectată.

Abbas imprimă trei fotografii de pe site-ul agenției.

Imprimanta scoase fotografii alb-negru, dar nu conta.

Aveau să-și îndeplinească scopul.

Și de data asta o luă pe scări la coborâre.

Când Olivia intră în venerabilul restaurant Pelikan din Söder, Lenni ocupase deja o masă și-i comandase o bere. Era încă devreme, iar partea de bar, Kristallen, era doar pe jumătate plină. *Bun*, se gândi Olivia, *încă e posibil să porți o conversație*.

— Deci povestește-mi. Cine e fata asta pe care a cunoscut-o? zise Lenni.

Olivia îi povesti despre întâlnirea cu Ove și despre reacția ei, la care chiar nu se așteptase.

— Dar dacă i-ai fi spus ce simți, nu crezi că și-ar fi dat și el seama? Că și el e îndrăgostit de tine?

— Cum adică „și el”?

— Doamne, Olivia! Încetează! Nu auzi ce spui? E momentul să accepți adevărul. Cum poți să fii atât de înceată la unele lucruri și atât de rapidă la altele?

Dar Olivia refuza cu încăpățănare să accepte „adevărul”. Nu era vorba de dragoste, ci despre prietenie. O prietenie foarte specială, cum nu mai avusese niciodată cu un tip.

Iar în clipa aia suferea că s-a terminat.

Nimic mai mult.

Iar Lenni, ca o prietenă de încredere ce era, încetă să mai arate cât de mult greșește Olivia. Cu toate că trebui să-și muște limba când Olivia povestea întruna cât de mult însemnase Ove pentru ea în ultimul an și încă nu înțelege de ce. Se opriră doar ca să mai ceară câte o bere.

După trei beri mari, Oliviei începu să i se învârtă capul. Nu mâncase nimic de la micul dejun. Și în acel moment lua o cină lichidă. Nu era o idee

prea grozavă. Localul începuse să se umple, iar volumul zgomotului creștea. Lenni tocmai se dusese la baie, iar Olivia stătea singură la masă, gândindu-se că e momentul să se ducă acasă.

Cu siguranță.

— O, Doamne! Salut!

Vocea se auzi din spate, iar Olivia se întoarse. Mișcările nu-i mai erau perfect coordonate deja și trebui să se prindă cu mâna de scaun ca să nu-și piardă echilibrul. Alex Popovic stătea în spatele ei și zâmbea.

— O, Doamne, bună! zise ea.

— Ești singură?

— Nu, cu o prietenă. E la baie.

— Pot să mă așez?

Olivia aruncă o privire spre toalete. Lenni tocmai ieșea și se îndrepta spre bar ca să salute o prietenă comună care-i făcea cu mâna.

Lenni nu voia să plece.

Nu încă.

— Sigur, zise ea.

Așa că Alex se așeză.

— Putem să bem berea aia acum dacă vrei, spuse el.

— Ce bere?

Pentru un apartament din Stockholm, putea fi cu siguranță considerat spectaculos. Dacă ar fi fost în vechiul Meatpacking District din New York, ar fi fost destul de obișnuit, dar nu și acolo. Era un apartament la mansardă transformat, de aproape două sute de metri pătrați, într-o clădire industrială veche, cu o podea din lemn de pin închis la culoare și pereți de cărămidă netencuiți, doar văruiți în alb. Niște grinzi grele de lemn brăzdau tavanul acelui apartament deschis uriaș. Un șemineu negru exploda în sus în mijlocul camerei.

Alex avea un apartament frumos.

Dar nici pe departe la standardele lui Borell, se gândi Olivia când își lăsa jacheta să cadă pe podea.

— Să aprindem focul?

— Nu.

Olivia nu voia niciun foc. Voia să facă sex, în clipa aia, preferabil cu lumina stinsă. Era beată și știa că o să cadă leșinată curând.

— Ceva de băut?

— Nu, mersi.

— Niște muzică, atunci?

Olivia ridică din umeri. Dacă el voia muzică, pe ea nu o deranja.

— Pune tu, zise el. Eu mă duc să-mi pun haina în cuier.

Alex arată spre raftul uriaș de CD-uri dintr-o parte a peretelui și dispăru pe o ușă întunecată pe cealaltă parte. Olivia se apropie de raft. CD-uri? Nu folosea toată lumea Spotify? Nu și Alex, aparent. Olivia se uită la teancul de CD-uri din fața ei și simți cum titlurile i se învârt prin cap, îi era greu să se concentreze. Scoase un CD și încercă să vadă ce e.

— Ai găsit ceva?

Alex ieși de pe partea cealaltă. Ea sperase că o să poarte un halat sau o să iasă dezbrăcat, dar purta jeanși și un tricou, la fel ca înainte. Se apropie de ea. Olivia își scoase puloverul și-și desfăcu sutienul. Alex rămase nemișcat la doi metri în fața ei. Contrastul dintre sânii ei fermi și albi și trunchiul extrem de bronzat era frapant. Nu făcea niciodată plajă fără sutien.

— Mergem în pat? întrebă ea.

Durase ceva până să găsească adresa Taurului. Informațiile din CV-ul lui îi fuseseră de ajutor. Numărul de telefon și adresa îl conduseră într-o zonă cu care nu era prea familiarizat. În centru, dar dincolo de fostul radar al lui Abbas, în partea dinspre est, într-un cartier destul de elegant. Apartamentul lui era la ultimul etaj al unei clădiri vechi din piatră. Nu avu nicio problemă să intre – era un spațiu între ușa veche de lemn și buiandrug. Urcă scările până la ultimul etaj și ajunse la o ușă grea din fier. Nu era niciun nume pe cutia de scrisori, dar știa că a ajuns la locul potrivit. Își ținu răsufierea și se pipăi cu mâinile. Totul era la locul lui. Scoase unul dintre cuțitele negre și deschise cutia de scrisori cu vârful lamei, încet și cu grijă. Nu vedea nicio lumină. Eliberă fanta de metal și sună la ușă.

„Am închis ochii o dată, dar niciodată nu-i închid de două ori.”

Abbas auzi în minte vocea rece și calmă a polițistului masiv. Își aminti ce mai spusese acesta: *„Din păcate, o actriță porno moartă nu e chiar în capul listei de priorități în momentul de față.”*

Era în capul listei de priorități a lui Abbas.

Sună din nou la ușă. Nimic. Lipi urechea de ușă și ascultă. Nimic.

Coborî scările și ieși pe stradă. Mai erau câteva trepte de piatră pe stradă, care dădeau spre un scuar, iar acolo se așeză. De acolo vedea atât ușa din față, cât și ferestrele apartamentului de la ultimul etaj. Nu se vedea nicio

lumină.

Avea de gând să aștepte până când Taurul sosea acasă.

Mickey Leigh se dedicase datoriei lui în calitate de oaspete al lui Jackie Berglund. El stătea în duș, iar ea își puna niște hârtie igienică în chiloți ca să-i protejeze. Trecuse prin menopauză cu câțiva ani în urmă, așa că nu avea motive de îngrijorare din cauza spermei, dar nu voia să-și păteze chiloții. Se așeză pe toaletă și îl privi pe bărbatul care stătea în cabina ei de duș. Geamul era sablat, așa că nu vedea detalii. Nici nu trebuia. Se uita la silueta lui și se gândea la anii trecuți. Cu mult timp în urmă. Când petrecuseră timp împreună pe continent, amândoi în aceeași industrie. Ea fusese o escortă căutată, iar el se pricepea la ce se pricep bărbații ca el. Se distraseră de minune. La mai multe niveluri.

Fusese intens.

Apoi ea se stabilise la Stockholm și se implicase în partea mai administrativă a afacerilor cu escorte, pornind în cele din urmă pe cont propriu.

Iar Mickey Leigh rămăsese pe continent.

Telefoane ocazionale, câteva scrisori și apoi e-mailuri, câteva fotografii îndrăznețe din când în când. Nu mai mult. Dar destul cât să păstreze legătura.

Iar în clipa aia era acolo și se distrau din nou.

Mickey deschise ușile cabinei de duș și se întinse după un prosop. Jackie îi zâmbi. Îi zâmbi și el și se șterse cu prosopul.

Nu-l avea atunci, se gândi Jackie. Tatuajul ăla.

Un taur mic și negru pe gât.

Mă întreb când și l-a făcut, se gândi ea.

Capitolul 19

O pagină de ziar flutura pe trotuar. Adierea ușoară a dimineții trecea printre blocuri. Abbas își întinse corpul înțepenit. Stătuse pe treptele de piatră toată noaptea, cu privirea concentrată pe ușa din față a clădirii în care locuia Taurul. Câțiva oameni intraseră și ieșiseră – niciunul nu era el. Se iveau zorii și încă nu se vedea nicio lumină la geamurile de la ultimul etaj. Se uită la ceas. Jean-Baptiste putea foarte bine să sune la spital curând ca să verifice dacă a fost externat. Coborî treptele și așteptă un taxi.

Când opri în față la Richelieu, luase deja o decizie. Să predea cheile camerei și să se dea la fund. Mai știa încă niște locuri din oraș în care nu era probabil ca Jean-Baptiste să-l găsească. Singurul lucru care îl îngrijora era Tom. Știa că profitase de relația lui Tom cu Jean-Baptiste și că lui Tom nu i-ar conveni ca el să acționeze pe la spatele polițistului.

Dar asta era o problemă periferică în marea schemă a lucrurilor – să-l găsească pe Taur.

Abbas trecu pe lângă portarul comatos. Avea cheia de la cameră în buzunar, descuie ușa și intră.

— Ești în drum spre casă?

Jean-Baptiste stătea pe marginea patului și fuma. Fumatul nu era permis în hotel, dar pe Jean-Baptiste nu-l interesa. Abbas simți dintr-odată un impuls să fugă.

— O să ai o escortă privată până la gara centrală.

Jean-Baptiste zâmbi când spuse asta, nu malițios, ci mai degrabă abătut.

Tocmai trecuse de ora nouă. Jean-Baptiste era la a treia țigară Gauloise la gară. Stătea lângă peronul patru și observa mișcările unui porumbel gras. Tocmai înghițise o bucată destul de mare de baghetă de pe podea și încerca să zboare până la construcția înaltă și boltită din fier din gara centrală. Nu părea să-i fie prea ușor, fiindcă fu forțat să se odihnească pe una dintre locomotivele argintii. Jean-Baptiste privea departe, peste peronul zgomotos. Trenul urma să plece peste douăsprezece minute, iar Abbas încă nu rostise niciun cuvânt despre locul în care urma să-și petreacă noaptea. Asta nu mai era atât de important. Era urcat într-un tren spre Paris. Dacă avea să coboare acolo, avea să fie problema poliției pariziene.

— Uite.

Jean-Baptiste se întoarse. Abbas îi întindea un plic alb.

— Ce-i asta? zise Jean-Baptiste, luând plicul.

— O fotografie cu tipul care m-a atacat. Probabil el a fost cel care a ucis-o pe Samira.

Jean-Baptiste deschise plicul și scoase un colț al fotografiei.

— Îl cheamă Mickey Leigh, spuse Abbas. Datele lui de contact sunt pe spate. El e Taurul.

— De unde știi?

— Are un taur tatuat pe gât. Îl recunoști?

— Nu, dar o să mă interesez.

— Nu pot să mai stau până afli ceva?

— Nu. Ai încercat să dai de el aseară?

— Da.

— Dar?

— Are un apartament pe Rue Protis, dar nu s-a întors acolo.

— Ai avut noroc.

Se priviră unul pe altul. Pentru Abbas era tortură. Tocmai îl găsisese pe posibilul ucigaș al Samirei, și era forțat să plece din Marsilia, să stea într-un tren care avea să-l ducă înapoi în Suedia și să renunțe la vânătoarea lui Mickey Leigh în favoarea lui Jean-Baptiste.

— Dar o să fac tot ce pot ca să-l prind, poți să fii sigur de asta.

Abbas încuviință, își luă valiza cu roți și se uită la șine. Trenul lui sosise. Porni pe peron cu Jean-Baptiste alături. Amândoi se opriră în fața ușii deschise a unui vagon. Jean-Baptiste întinse mâna. Abbas i-o strânse, iar Jean-Baptiste i-o țină câteva secunde.

— Dacă e aici, o să-l prindem, știi asta.

— Bine.

Abbas urcă în vagon.

Jean-Baptiste așteptă până când trenul ieși din gară. *În sfârșit*, se gândi el. Apoi decise să facă o plimbare revigorantă înapoi la secția de poliție. Dar nu intră în clădire. Se duse la barul micuț de vizavi și se așeză la masa lui preferată de lângă perete. Barmanul îi servi repede sticla de Perrier. Când își aprinse a doua țigară, intră Claudette. Știa că o să apară acolo mai devreme sau mai târziu. Îl zări pe Jean-Baptiste și se așeză la masa lui. Se priviră preț de câteva clipe.

— Ton Stilton a plecat, zise Jean-Baptiste.

— Toți pleacă.

Jean-Baptiste își puse mâna peste mâna lui Claudette și o acoperi

complet.

La început nu știu unde se află. Pereți de cărămidă văruiți în alb? Zăcu nemișcată, încercând să focalizeze punctul în flăcări din mintea ei. Câteva secunde mai târziu reuși.

Alex. Sunt la Alex Popovic. Sunt întinsă în patul lui. Probabil e întins lângă mine. Nu întoarse capul. Am făcut sex. Am vrut să facem sex. Ne-am futut într-un pat mare drept în mijlocul camerei. E patul în care stau acum. Mi-am dat drumul. A fost destul de neașteptat. Dar cât am băut de fapt? Trei beri înainte să sosească, sau au fost patru? Și apoi am insistat să dăm shoturi. Shoturi? De ce naiba am vrut shoturi? Încă nu se mișcase. Dacă mă mișc acum, o să se trezească. Dacă e în pat. Ce să-i spun atunci? „Bună.” Și apoi? „Poți să-mi chemi un taxi?”

— Bună.

Olivia tresări. Alex era în pat. Se întoarse puțin spre ea. Alex tocmai își ridica atunci capul de pe o pernă cu dungi, încercând să-și dezlipească pleoapele. Și el dăduse câteva shoturi, se pare.

— Bună, zise ea. Ai un duș?

— Da. Te dai jos?

— Da?

Ce credea? Că o să facă sex din nou? Olivia detesta sexul la mahmureală. Voia să se dea jos din pat și să clătească totul de pe ea. Trase la o parte pilota groasă, puse picioarele pe podea și se ridică. N-ar fi trebuit să facă asta. Nu atât de repede. Capul chiar i se învârtea. Își pierdu echilibrul și se așeză din nou pe pat. Alex râse și puse mâna pe spatele ei. Asta o ajută să se ridice.

— Unde e dușul?

— Acolo, pe dreapta. Vrei cafea?

— Da, te rog.

Olivia își pescui bluza de pe podea. Nu-și găsea pantalonii. Îi ascunsese Alex sub pernă? Dispăru spre ușa de pe cealaltă parte.

Când se întoarse, el pusese masa lângă o fereastră mare care dădea spre o apă. Îi pusese pantalonii pe un scaun. Ea își scoase prosopul și își puse pantalonii pe ea. *Chiloții sunt probabil în buzunar*, se gândi ea, și se uită pe geam.

— Unde suntem? zise ea.

— Liljeholmen. Pe partea dinspre Gröndal. Nu-ți aduci aminte cum...

— Nu.

Nu-și amintea cum au ajuns acolo și era complet dezinteresată de asta. Luă ceașca pe care i-o întinse Alex.

— Ești mahmură? întrebă el.

— Da, îngrozitor.

— Și eu. Dar a fost frumos.

Ce fusese „frumos”? Ce făcuseră ei în pat? Ce era „frumos” la asta? Doi idioți beți care abia își puteau controla libidoul? Olivia simțea cum începe să se enerveze. *Calmează-te*, se gândi ea, *tu ai vrut asta. Nu te purta de căcat cu el, ți-a fost alături și e un tip de treabă. Zâmbește puțin.*

— Da, a fost frumos, spuse ea zâmbind și luă o înghițitură mare de cafea tare.

— Ce ai de gând să faci azi?

— Să mă trezesc.

Alex zâmbi la rândul lui. Se gândea că o ghicește destul de bine pe femeia aia. Îi plăcea câte o înțepătură și fusese clar în privința a ce însemnase noaptea trecută. Nu prea mult pentru ea, poate, dar puțin mai mult pentru el. Era OK. Nu avea de gând să-i susure nimicuri dulci la ureche. Nu era abordarea potrivită cu Olivia.

Dar mai erau și alte moduri.

— Și, cum ți s-a părut înmormântarea? zise el.

— Grea. Nu-mi plac înmormântările.

— Nici mie.

— De ce te-ai supărat așa?

— Pentru ce? Pe Borell, vrei să spui?

— Da?

— Ai auzit, nu? E un nenorocit.

Probabil, se gândi Olivia. Era gata să-i povestească despre drumul făcut la Värmdö, dar reuși să nu spună nimic. Nu voia să-l târască pe Alex în treaba aia, nici atunci și nici înainte.

— Cine era femeia aia? zise ea. Cum o chema, Agnes von...?

— Born. E medic.

— Și ea îl cunoștea pe Bengt din școală?

— Da.

— Era de față când a avut izbucnirea aia la adresa lui Borell?

— Da, de ce?

— Nu știu. Sunt mahmură. Și sună un telefon.

Era un mobil, lângă pat.

— Nu-i al meu, zise Alex.

Olivia se ridică. Era tonul ei de apel. Atunci îl auzea. Se duse lângă pat și încercă să-și localizeze mobilul. Era sub cearșaf. Sub cearșaf? Cum ajunsese acolo? Își luă telefonul și era gata să răspundă când văzu numărul afișat.

Era Ove.

Nu răspunse. Își luă haina de pe podea și se uită la Alex.

— Am plecat.

— Ținem legătura?

— Absolut. Pa!

Olivia crezu că o să părăsească repede încăperea, până când își dădu seama că habar nu are unde e ușa de la intrare.

— Pe acolo, la stânga.

Alex arătă spre o ușa și încercă să-și ascundă zâmbetul.

Olivia ieși pe stradă și simți că are nevoie de oceane de apă încununate de un kilogram de paracetamol. Pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, soarele strălucea de data asta, iar lumina rece și puternică îi tortura ochii. Își pusese telefonul pe silențios, dar încă era pe vibrații. Simți cum îi masează coapsa în buzunarul drept. Un masaj scurt. Nu un apel, ci un SMS. Bănuî că e tot Ove. Nu era. Era un SMS de la Sandra. Olivia porni spre stația de metrou și se uită la mesaj.

Nu era foarte lung.

„Bună, Olivia. Mulțumesc că ai avut grijă de mine. Ești cea mai tare. Te rog să te gândești la mine uneori. Ce am scris pe bilet era adevărat. Te îmbrățișez. Sandra xx”

Olivia mai citi puținele cuvinte de câteva ori înainte să reacționeze, înainte ca panica s-o pună la perete. O sună pe Sandra pe mobil, neștiind ce o să audă. Căsuța vocală. O sună pe Charlotte.

— Nu, nu e aici. A zis că se duce în oraș să se întâlnească cu o colegă.

— Ți-a trimis vreun mesaj?

— Nu, de ce întrebi?

— Nu-ți face griji. Pa, pa.

Olivia închise. Stătea pe o stradă pustie și bătută de vânt din Gröndal și nu știa ce să facă. Citi din nou mesajul Sandrei. Era atât de simplu și de clar,

atât de definitiv. Un strigăt de ajutor? Nu știa. Dar știa că trebuie să încerce să dea de Sandra.

Repede.

Dar habar nu avea cum.

Singurul lucru pe care putu să-l facă fu să trimită un răspuns: „Sună-mă, te rog!”

Stilton stătea pe puntea din spate, lăsând vântul să-i bată în față. Dormise bine noaptea trecută. Stătea cu fața la soarele neașteptat, dar avea mereu o pereche de ochelari de soare în jacheta de piele, și reuși să se apere repede de cascada de lumină solară. Nu și de vânt, însă. Își închise nasturii jachetei tocmai când sună Mette.

— Bună, Tom!

— Te-a sunat Abbas?

— Nu. De ce, s-a întâmplat ceva?!

Deci Mette nu știa. Bun. Puteau discuta despre asta la întoarcerea lui Abbas. Nu voia să facă lucrul ăsta singur și să-i țină Mette o predică despre cum l-a dezamăgit pe Abbas lăsându-l pe cont propriu acolo.

— Ce voiai? zise el.

— Mă gândeam la ce a spus Ovette Andersson – că Forss s-a culcat și cu alte fete pe bani.

— Da, dar nu știe cu care, așa mi-a zis.

— Ai întrebat-o pe Olivia?

— Olivia?

— A contactat o mulțime dintre fetele care aveau legături cu Jackie Berglund când făcea săpături anul trecut.

— Serios?

— Da, s-ar putea să știe pe cineva de atunci.

— Ah, bine...

Se lăsa liniștea preț de câteva secunde.

— Dar nu vrei? zise Mette.

— Să vorbesc cu Olivia?

— Da.

— Ea n-a vrut să vorbească cu mine.

— Nici cu mine.

— Păi, asta e atunci. Tu cum te mai simți? Stilton își dădu seama că ar trebui să întrebe.

— Bine. De fapt, foarte bine astăzi. Tocmai am arestat doi oameni pe care-i căutam în legătură cu ancheta aia legată de droguri despre care ți-am povestit. Și poate și o crimă.

— Felicitări.

— Mulțumesc.

Mette închise. Stilton se sprijini de parapetul punții. Olivia? Care nu mai vorbise cu el de mai bine de un an? De când îl făcuse „nenorocit laș” și ieșise valvârtej din bucătăria soților Olsäter. Cu toate astea, el încercase să o sune, de mai multe ori chiar. Ea nu răspunsese niciodată. Stilton nu mai exista, în ceea ce o privea. Mårten abordase subiectul de câteva ori. În maniera lui diplomatică, încercase să explice sentimentele Oliviei și că acestea se vor estompa în timp.

Așa credea el.

Stilton nu era de aceeași părere.

Puținul contact pe care-l avusese cu Olivia îl făcea să creadă altceva. Ea nu renunța ușor la nemulțumiri. El era una dintre ele. Și Mette credea că ar trebui s-o contacteze?

Și să primească un morman de căcat în față?

Albion avea o ședință chiar la ultimul etaj al clădirii de pe Skeppsbron. Vederea spre golful și Skeppsholmen era magnifică. Clădirea avea o istorie lungă, datând de la începutul secolului al optsprezecelea, cu o podea ușor înclinată și un tavan destul de jos. Jean Borell încercase să-i fărmece pe cei de la consiliul local să-l lase să-l înalțe cu câțiva metri, dar până în acel moment refuzaseră din considerente de patrimoniu cultural.

Dar urma să rezolve asta curând.

Avea relații.

Stătea la un capăt al mesei lungi și ovale din tec. O fotografie mare înrămată cu el însuși dând mâna cu Henry Kravis era atârnată deasupra lui.

Fotografia fusese făcută pe un heliport din New York.

Ceilalți patru oameni adunați în jurul mesei, trei bărbați și o femeie, ocupau diferite poziții în companie. Cu toții erau membri ai comitetului director central. Fuseseră convocați la o ședință de strategie privind viitorul apropiat, care părea problematic. După cum se prezentau lucrurile în acel moment, dezbateră legată de profiturile din sectorul asistenței sociale urma să fie în capul listei de priorități politice înaintea alegerilor din 2014. Încă era prea devreme să prezică vreun rezultat, dar ce puteau prezice era ce s-ar

întâmpla dacă majoritatea aleasă ar fi verde-roșie. Stefan Lofven și Congresul Partidului Social Democrat au fost foarte clari. Dacă ei câștigau alegerile, companiile private aveau să fie supuse unor reglementări dure. Iar Confederația Sindicatelor Suedeze voia de fapt să limiteze profiturile la echivalentul ratei dobânzii de stat plus 1% din capitalul total, ceea ce ar fi făcut afacerile total neinteresante pentru Albion.

— Deci cum gestionăm riscul respectiv? întrebă Borell.

— Semnând cât mai multe contracte înaintea alegerilor, zise un tip tânăr și vioi pe nume Olof Block. El continuă: Ceea ce subliniază importanța contractului cu Stockholm, este absolut esențial.

— De ce?

— Pentru că mai multe municipalități din țară așteaptă să vadă ce va face Stockholmul. Dacă semnează, atunci și ceilalți o să îndrăznească să o facă, iar atunci situația pare stabilă.

Borell știa că Block are perfectă dreptate. Dacă aveau destule contracte mari pe termen lung semnate, încă ar fi putut să vândă organizația.

— În ce stadiu suntem cu contractul cu Stockholm? întrebă Siri Anrén, o femeie cu părul negru care stătea în capul mesei.

— Destul de avansat, zise Borell. Ar trebui să se rezolve curând.

— Există ceva ce ar putea pune în pericol semnarea?

Toți cei care stăteau în jurul mesei știau unde bate. Cu toții știau că Albion fusese prezentat într-o lumină destul de nefavorabilă în presă în ultimul an. Existaseră critici puternice de la tot felul de surse. În acel moment erau mai mulți politicieni din opoziție care se întrebau dacă Primăria din Stockholm chiar avea să semneze încă un contract de milioane de coroane cu o companie ca Albion. Politicienii care apărau contractul scoteau în evidență faptul că cele mai multe operațiuni ale companiei Albion din Stockholm sunt administrate extrem de bine. Silvergården era unul dintre căminele de bătrâni folosite drept argument în favoarea unui nou contract.

— Nu văd nimic care ar putea pune în pericol semnarea, răspunse Borell.

— Jean.

— Da?

Unul dintre bărbații de la masă se aplecă spre Borell.

— Din păcate a avut loc un incident de care cred că trebuie să ne ocupăm, zise el.

— Ce?

Bărbatul se ridică și se duse la ușa din spatele lui Borell. O deschise și îi făcu loc să intre unei femei.

Rakel Welin intră în încăpere.

Bărbatul o prezentă celor din grup.

— Rakel Welin, directoarea Silvergården.

Apoi îi dădu cuvântul lui Welin. Ea relată clar și concis moartea recentă a Hildei Högberg la căminul de bătrâni. Toată lumea înțelegea natura sensibilă a incidentului.

— Există rude care ne-ar putea face probleme?

— Nu, nimeni, zise Welin. Iar îngrijitoarea care era de față știe că nu beneficiază de protecția avertizorilor de integritate. Ea n-o să fie o problemă.

— Atunci de ce discutăm despre asta?

Borell adresase întrebarea. Părea cam nerăbdător, în timp ce desena niște figuri abstracte pe carnetelul din fața lui.

— Pentru că o persoană neautorizată a fost martoră la incident.

— Cine? întrebă Olof Block.

— Numele ei era Olivia Rivera.

Pixul lui Borell îngheță. Se uită drept la Welin.

— Ce căuta acolo? întrebă el, încercând să-și păstreze un ton neutru.

— Nu prea știu, spunea că știe pe cineva care a murit la cămin. Din păcate, se afla în camera în care a murit Hilda Högberg. Am vrut să raporteze asta fiindcă s-a comportat foarte arogant când am rugat-o să părăsească incinta.

— Arogant în ce sens?

— A insinuat că ascundem lucruri și a întrebat cine conduce căminul. A fost destul de neplăcut.

Welin tăcu atunci când văzu că toată lumea schimbă priviri la masă, cu excepția lui Borell. El desenase un mare „O” pe carnetel, cu un semn de întrebare înăuntru.

La unu și un sfert intră într-un restaurant exclusivist din Centrul Vechi. Rezervase masa cu peste o lună în urmă, pentru două persoane, pentru un prânz lung și plăcut cu Carina Bermann, unul dintre numele importante ale Partidului Moderat din Primăria Stockholmului. Ar fi trebuit să discute despre noul contract în timp ce savurau un prânz cu șapte feluri de mâncare, se gândea el. Dar nu și atunci. Chiar după ședința de la Albion, o sunase pe Bermann și-i spusese că are o urgență de care trebuie să se ocupe. Ea

înțelesese fără să pună întrebări: la nivelul lui Borell, programul se putea schimba într-o clipită.

— Ne vedem când ai timp, spusese ea.

— Absolut. Altfel, cum arată situația? Cu contractul?

— Arată bine. Cred că-i avem pe cei mai mulți de partea noastră. Cele mai multe investigații au încetat acum, așa că sunt sigură că putem semna fără prea multe bătăi de cap.

— Bun. Vreau să știi cât de mult îți apreciez eforturile.

— Mulțumesc.

— Și, ce părere ai despre tabloul lui Karin Mamma?

— E minunat, mulțumesc! Absolut minunat! Chiar l-am pus în sufragerie, e perfect acolo. O să vezi când vii data următoare pe la noi!

— Sună grozav. Ai grijă de tine!

— Și tu. Pa, pa!

Borell se uită la chelneriță. Era gata să se lanseze într-o prezentare a meniului când Borell o întrerupse.

— Azi nu prea am poftă de mâncare. O să iau doar caviar de păstrăv argintiu.

— Desigur. Așteptați pe cineva?

— Da.

Chelneriță plecă pentru a-i oferi lui Borell câteva minute înainte să sosească invitatul. Încă se simțea destul de dezechilibrat în urma dezvăluirilor lui Rakel Welin. Olivia Rivera? La Silvergården? Oare vizita ei la el acasă avea vreo legătură cu asta? Trebuia să aibă, nu putea fi o coincidență. Ce naiba urmărea? Era jurnalistă? Medită puțin mai mult la asta fără să găsească vreun răspuns plauzibil. Trebuia să discute situația mai în detaliu cu invitatul lui.

După câteva minute, acesta apărui.

— Salut. Stai jos.

Magnus Thorhed dădu din cap, își scoase haina scurtă și se așeză pe scaunul din fața lui Borell. Își scoase ochelarii și începu să-i șteargă cu o bucată gri de mătase. Borell îl privea. Știa că Thorhed are anumite ritualuri stricte. Unul dintre ele era să-și șteargă mereu ochelarii când se așeza la o masă de restaurant. Borell nu știa de ce, dar nu voia să-i întrerupă procedura. Când Thorhed termină, își puse la loc ochelarii și se uită la Borell.

— Ce ai comandat?

- Caviar de păstrăv argintiu.
- Aici au homar?
- Sunt sigur că da. Nu vrei meniul fix?
- Nu.

Așa că Borell trebui s-o deranjeze pe biata chelneriță cu încă o comandă specială. Asta nu era deloc în concordanță cu obiceiurile restaurantului premiat cu stele Michelin. Dar, având în vedere de câte ori frecventau restaurantul Borell și partenerii lui de afaceri, plătind note astronomice, restaurantul dădea dovadă de flexibilitate. Era în interesul tuturor.

Când rămaseră din nou singuri, Borell trecu direct la subiect.

- Avem o problemă.
- OK, care?
- Olivia Rivera.
- Numele ei de familie e Rønning, nu Rivera, zise Thorhed. Și stă într-un apartament închiriat de la o rudă pe Skånegatan. Una dintre prietenele ei lucrează la un magazin de casete video.

— De unde știi asta?

— Am urmărit-o ieri de când a ieșit din apartament și le-am văzut când s-au întâlnit la magazin.

Borell se uită la Thorhed și își aminti de ce îl alesese drept cel mai apropiat coleg. Nu doar pentru abilitățile lui financiare, ci și pentru multe altele, ca asta. Discutaseră despre vizita Oliviei Rivera la Värmdö după ce plecase și hotărâseră că trebuie să monitorizeze situația. Se vedea că Thorhed chiar face asta, în felul lui. Borell trebuia rareori să-i spună ce vrea să facă: Thorhed era mereu cu un pas înainte. *Un bărbat ciudat*, se gândi Borell, amintindu-și cum Thorhed intervenise când un bețiv era gata să lanseze un atac neprovocat asupra Jaguarului lui Borell. Bărbatul era masiv și violent, dar peste câteva secunde zăcea pe podea, legat fedeleș. În mașină, pe drum spre casă, Thorhed pomenise de centura neagră pe care o avea la karate. În acea clipă se uita la Borell cu ochii lui calmi de asiatic.

— În ce privință e Rivera Rønning o problemă? întrebă el. În afara faptului că minte când spune că își scrie lucrarea de licență?

Borell așteaptă până când fură serviți. Un gogoloi mare, în formă de ou, de caviar de păstrăv argintiu, servit pe o lespede de piatră, și un homar fiert. Luă o linguriță de caviar sărat și o duse la gură, fără să-l polueze cu lămâie sau altceva. După ce înghiți, îi povesti ce a văzut Olivia la Silvergården. Thorhed înțelese imediat situația. Era perfect conștient de importanța

căminului Silvergården drept model de referință pentru Albion în negocierile aflate în desfășurare pentru contractul cu Primăria din Stockholm. Și înțelese așadar și consecințele potențial devastatoare dacă Rivera Rønning hotăra să contacteze presa legat de ce văzuse.

— Și cum o să împiedicăm asta? zise el.

— Nu prea e genul care să fie redus la tăcere.

— Nu.

Thorhed rupse unul dintre cleștii groși ai homarului.

— Vrei să stau de vorbă cu ea? zise el.

— Da.

— OK, așa o să fac.

Thorhed zdrobi cleștele homarului în dinți.

Olivia aproape ajunsese pe Skånegatan când o sună mama ei, Maria. Stătea în trenul de navetă dinspre Rotebro.

— Sandra s-a mutat înapoi acasă? întrebă ea.

— Nu, din câte știu eu, nu. De ce?

— Mi s-a părut că am văzut-o în gară.

Olivia începu să fugă spre mașină, care era parcată după colț. Reuși să lovească un tânăr cu căști în urechi și își ceru scuze în timp ce fugea mai departe. Ajunsă la mașină, nu reușea să-și găsească cheile. *La dracu'!* Îi căzuseră din haină la Alex? Începu să se uite după un taxi când simți deodată cheile în alt buzunar. Deschise ușa mașinii.

În mod obișnuit, Sandra lua autobuzul de la gară, însă de data asta voia să meargă pe jos. Nu era îmbrăcată corespunzător pentru perioada anului, dar frigul aspru de noiembrie nu o deranja, era complet absorbită de ea însăși. Mergea iute, cu privirea înfiptă în pământ. Ținea o cutiuță plată de metal în mâna ascunsă în buzunarul hainei.

Când ajunse la școala veche, Gillboskolan, unde petrecuse nouă ani, încetini și se gândi s-o ia pe terenul școlii. Nu știa de ce, nu era o scurtătură, dar făcea parte din ceremonie. Petrecuse acolo ani fericiți, dar și nefericiți. Fericiți cât timp mai trăia mama ei și nefericiți după ce murise. Dar trecuseră peste toate, ea și tatăl ei.

Împreună.

Îi fusese alături și o sprijinise cu toate că și el era înnebunit de durere. Se avuseseră unul pe altul în lumea asta, cea mai rea dintre toate. Însă în

momentul acela era singură în ea. Nu mai avea niciun om drag. Nu mai avea pe nimeni care să se lupte pentru ea, pe nimeni care s-o încurajeze la meciurile de volei, pe nimeni care să se entuziasmeze la vreun 10 la câte un test, pe nimeni căruia să-i pese așa cum îi păsa tatălui ei. Cum putea să fie viața asta atât de îngrozitor de nedreaptă? Toți prietenii ei aveau amândoi părinții și luau asta de-a gata. Viața lor era concentrată pe lucruri mărunte, obișnuite pentru un tânăr de șaptesprezece ani, lucruri pe care și viața ei ar fi trebuit să se concentreze. Dar nu era așa.

Nu mai era așa.

Se uita la clădirile întunecate ale școlii, încă mai erau niște lumini aprinse la câteva ferestre, dar în rest ziua de școală se sfârșise. Toți copiii erau acasă cu părinții lor și se pregăteau să ia cina curând. Lacrimile care i se adunau în ochi îi împăienjneau privirea. Sandra clipi, își închise haina și grăbi din nou pasul.

Când se apropie de casă, se opri. Cu doar o lună în urmă, ea și tatăl ei culegeau mere din grădină și făceau împreună sos de mere pentru prima dată. Se distraseră de minune. După aceea toată bucătăria era lipicioasă. Însă în clipa aia merii scheletici stăteau acolo, goi și lipsiți de viață, încadrând casa galbenă de lemn. Casa veche și frumoasă, decorată cu sculpturi parcă de turtă dulce. Locuise acolo toată viața. Era căminul ei. Tot ce vedea în acel moment era o cochilie mare și goală. Făcu repede câțiva pași pe stradă și intră pe poartă. O închise bine, ca întotdeauna, și merse pe alea de pietriș până la ușa din față. Înainte să ajungă la trepte, văzu că se desprinsese o latură a prelatei care acoperea grătarul mare în aer liber. Se duse la ea și o prinse la loc. Tatăl ei avusese întotdeauna grijă de grătarul acela. Era o marcă sofisticată și costase o avere.

Când băgă cheia în broască, simți deodată cum i se face rău. Deschise repede ușa, intră în hol și se așeză pe un scaun. Rămase așezată acolo, în întuneric, cu capul în mâini, privind în podea. Nu voia să se uite la tavan.

În niciun caz.

După o vreme senzația de greață se domoli, iar ea se ridică și făcu câțiva pași în sufragerie. Își aruncă pantofii din picioare și atunci văzu o mizerie de nedescris pe podeaua din sufragerie – pantofii ei erau îngrozitor de murdari. Dar nu conta! Și de ce se mai obosise să acopere grătarul? Nimic nu mai conta.

Privirea ei scana încăperea. Lampadarul încă stătea la locul lui, covorul moale nu arăta deloc altfel. Totul arăta la fel, cu toate că nimic nu mai era

așa. Băgă mâna în buzunarul hainei și scoase cutiuța de metal – o ținuse strâns tot drumul. O deschise și scoase un obiect mic. Desfăcu hârtia cu grijă și privi lama de ras goală și gri. O ținu în mână când trase draperiile. Deodată se făcu întuneric beznă în cameră, și fu nevoită să aprindă un lampadar de lângă canapea. Văzu că unul dintre DVD-urile tatălui ei căzuse pe podea. Se duse și-l ridică: *Cerul deasupra Berlinului*. Unul dintre filmele lui preferate. Era despre îngeri. De ce căzuse tocmai acela pe podea? Deschise carcasa, scoase DVD-ul și-l puse în player. Mută lama dintr-o mână în alta când începu filmul. Începea foarte straniu: cineva scria pe o bucată de hârtie *Als das Kind Kind war...* – „Când copilul era copil...”. În timp ce glasul blând din film citea și cânta alternativ textul, gândurile Sandrei se întorceau către interior. Când ridică privirea la televizor din nou, văzu un bărbat cu aripi, stând în vârfului unei biserici, uitându-se la oamenii de jos. Le putea auzi toate gândurile. Dar numai copiii se uitau în sus și-l vedeau. Sandra opri filmul. Nu voia să-și imagineze că tatăl ei o poate vedea în clipa aia. Nu făcea decât să complice lucrurile. Voia să rămână în starea emoțională în care se afla pentru a fi în stare să facă ce intenționa. Ce hotărâse. Apoi văzu că îi curge sânge din palmă. Nu simțise tăietura lamei. *Ciudat. Să fie oare adevărat că atunci când simți o durere atât de nemaipomenită în interior, nu mai simți durerea fizică?* Era ceva liniștitor în asta. Se ridică de pe canapea și se duse la bibliotecă. Fotografia era acolo unde fusese mereu, fotografia cu familia ei. Ea și tatăl ei și mama ei. Fusese făcută când împlinise șapte ani și toți păreau foarte fericiți. *Als das Kind Kind war...* Sandra luă fotografia și se duse în baie. Voia să stea în cadă, ca să nu curgă sânge peste tot. După ce intră în baie, își aruncă jacheta și își scoase toate hainele în afară de maiou și chiloți. Apoi se uită o vreme la cada albă. Puse fotografia pe margine și urcă în cadă. La un moment dat se gândi s-o umple cu apă.

Apoi se răzgândi.

Olivia depăși toate limitele imaginabile de viteză. Când se apropie de casă, aproape lovi un Rottweiler gras. Proprietarul veni în fugă în spatele lui, strigând ceva ce Olivia nu auzi. *Ține-ți câinele ăla prost în lesă atunci,* se gândi ea, și coti spre casa familiei Sahlmann. Călcă frânele în fața porții și fugi spre casă fără să închidă măcar portiera mașinii. Când se apropie de ușă, ezită o clipă. Să sune? Pipăi clanța. Ușa nu era încuiată. Intră în hol.

— Sandra!

Se duse în sufragerie. Lampadarul de lângă canapea era aprins.

— Sandra! Sunt Olivia! Ești aici?

Tăcere.

Olivia fugi între birou și bucătărie și se duse spre dormitoare. Când intră în holul întunecat, văzu că din baie se vede lumină. *Poate face baie? Ca ultima dată când a dispărut?* Olivia simți cum i se pune un nod în gât când se apropie de ușa băii. Era întredeschisă.

— Sandra?

Olivia împinse ușa. Sandra zăcea în cadă, aproape goală. Antebrațele îi erau acoperite cu sânge, îi curgea sânge pe coapse, iar gresia albă din baie era brăzdată de șiroaie roșii. Olivia urlă. Atunci Sandra întoarse capul și se uită la ea. Încet, ridică o lamă însângărată pe care o ținea în mâna dreaptă.

Olivia merse cu ambulanța la Urgențe. Stătu și se uită cum personalul de pe ambulanță are grijă de Sandra. Când sosiră la Urgențe, alți asistenți interveniră și o luară cu targa. Olivia îi urmă. După ce merseră puțin pe coridorul spitalului, dispărură într-un salon cu targă cu tot. O asistentă îi spuse Oliviei să stea liniștită și să aștepte. Se așeză pe un scaun, se sprijini de peretele verde și închise ochii. Văzu baia în fața ei, gresia albă, liniile roșii, fata plină de sânge din cadă, ochii care căutau privirea Oliviei, era înfiorător.

— Bună, Olivia.

Era glasul lui Charlotte. Olivia deschise ochii. O sunase pe Charlotte din ambulanță și-i explicase ce s-a întâmplat. Întâmplător, Charlotte era acasă cu Tomas Welander și vorbeau despre Sandra. În clipa aceea stăteau amândoi în fața ei pe coridor. Olivia se ridică tocmai când ieșea o asistentă pe ușa pe care dispăruse Sandra. Toată lumea se întoarse spre ea.

— S-a tăiat rău de tot, zise asistentă. Dar e conștientă și probabil are nevoie de cineva cu care să vorbească. Sunteți rude?

— Da, spuse Charlotte. Sunt mătușa ei.

Olivia și Welander plecară împreună de la spital. Nu avuseseră ocazia s-o vadă pe Sandra: era epuizată și Charlotte avea să rămână cu ea. O doctoriță le vorbise despre „următorul pas”, cum se exprimase ea. Pacienta avusese o tentativă activă de sinucidere și aproape că reușise. Urma să fie transferată într-o unitate psihiatrică pentru minori, unde medicii aveau să-i decidă tratamentul. Doctorița se exprimase cu toată empatia de care era în stare în

raport cu circumstanțele clinice. Doctorița câștigase încrederea Oliviei.

Și pe a lui Welander.

Amândoi erau tulburați și obosiți în timp ce mergeau spre stația de autobuz. Nu erau prea multe de spus. Amândoi bănuiau că urmează să se întâmple așa ceva. Amândoi știau cât de fragilă e Sandra.

Amândoi se simțeau neadaptăți.

— Cel puțin o să primească ajutorul unor oameni care se pricep mai bine decât noi la asta, zise Welander.

— Da, așa sper.

Olivia era întristată. Știa că intrase valvârtej în lumea Sandrei într-un fel în care nu intenționase să o facă. Într-un fel căruia nu reușise să-i facă față. Întinsese mâna și o fată foarte abătută îi aterizase în poală.

— Ai făcut tot posibilul, zise Welander, de parcă i-ar fi citit gândurile. La fel și Charlotte și cu mine. Uneori pur și simplu nu ai instrumentele potrivite. Ai vrea, dar nu ești în stare.

— Da, probabil așa e.

Rămaseră tăcuți, așteptând autobuzul. Olivia simțea că vrea să vorbească despre altceva, ceva ce ar fi putut să-i elibereze presiunea de pe ochi. Începu să vorbească despre înmormântare, despre ieșirea neașteptată a lui Alex Popovic la adresa lui Jean Borell.

— Pe mine nu m-a surprins deloc, spuse Welander.

— Nu?

— Alex îl antipatizează pe Jean de mulți ani.

— Puțin cam nenorocit în general, atunci?

— Mă rog, mai sunt și alte lucruri. El și Jean și Bengt au fost foarte – cum să zic eu – apropiați o vreme, din câte am înțeles. Apoi s-a întâmplat ceva, nu știu ce, n-au vorbit niciodată despre asta, dar după aia atitudinea lui Alex față de Jean s-a schimbat total. Devenea foarte agresiv numai când îi auzea numele, după cum ai auzit și tu.

— Și dumneavoastră n-ați întrebat niciodată ce s-a întâmplat între ei?

— L-am întrebat o dată pe Bengt, dar a schimbat repede subiectul, de parcă n-ar fi vrut să – nu știu – să bârfească, poate.

Păcat că nu știam despre asta ieri, se gândi Olivia.

Poate că Alex i-ar fi spus câte ceva în pat.

Pe de altă parte, probabil n-ar fi fost în stare să-și amintească niciun cuvânt.

Olivia se duse drept în sufragerie și se prăbuși pe canapea. Își luase mașina din Rotebro și se dusesese direct acasă, iar în acel moment era absolut extenuată. Ultimele douăzeci și patru de ore, cu totul de la vestea despre iubita lui Ove până la seara de beție de la Kristallen, noaptea cu Alex și apoi tentativa de sinucidere a Sandrei, o epuizaseră. Stătea și se gândea la Sandra în timp ce se uita la o pânză de păianjen care se legăna ușor de tavanul de stuc. *Biata Sandra, ce se va întâmpla acum cu ea? O să primească în sfârșit ajutorul potrivit?* Ea, Charlotte și preotul nu avuseseră rezultate prea grozave. Deodată începu să-i vibreze telefonul. Îl ridică și văzu că are un mesaj. „Sună-mă, te rog!” Era de la Ove. O sunase de câteva ori în timpul zilei, dar ea nici nu voise și nici nu avusese timp să răspundă. Era clar că încearcă o tactică nouă. Nu înțelegea ce vrea. Fusese foarte clară, nu voia să se întâlnească cu tipa aia, Maggie. Olivia închise mesajul.

Apoi îi sună din nou telefonul, dar de data asta era Lenni, așa că răspunse. I-ar fi prins bine să se înveselească.

— Pari obosită!

— Sunt terminată. A fost o zi de mega-căcat. Habar n-ai prin ce-am trecut.

— Da, în primul rând te-ai trezit în patul nepotrivit. Ce naiba faci?

Olivia își pierde curajul când auzi tonul vocii lui Lenni. În mod normal nu părea atât de dezaprobatore.

— Una e să-ți îneci amarul și alta e să pui mâna pe primul tip disponibil care vine la tine!

Nu era deloc ceea ce ar fi vrut Olivia să audă. Voia o abordare blândă, nu să fie criticată.

— N-a fost așa, zise ea.

— Atunci cum a fost?

— Ne știam dinainte.

— Partea asta am prins-o. Și acum vă cunoașteți și mai bine?

— De ce ai vocea asta așa de enervată? În general nu ești genul care să țină predici.

— De ce nu răspunzi când te sună Ove?

— Pentru că nici nu vreau și nici n-am energia să răspund... De unde știi că m-a sunat?

— Pentru că m-a sunat pe mine.

— Pe tine?!

— Da, și părea foarte supărat.

Olivia stătea în fund pe canapea. Ove i se plânsese lui Lenni. Doar fiindcă ea nu voia să o cunoască pe iubita lui. Simțea cum ghearele încep să-i iasă la iveală.

— Atunci să se ducă să plângă pe umărul lui Maggie.

— N-a mai venit. S-a răzgândit și a rămas în State. Se pare că are alt iubit acolo.

Capul ei obosit chiar începea să se învârtă. Maggie avea alt iubit în State?

— Ah, bun, și atunci să înțeleg că se bazează pe mine să-l consolez imediat?

— Nu am idee pe ce se bazează, dar părea foarte trist că te-a supărat, mai rău decât că n-a venit Maggie. Pare că mai degrabă ea a fost cea care s-a ținut după el și nu invers, iar el a fost mai degrabă flatat.

— Nu s-a zgârcit cu detaliile.

— Da, și ți-ar fi spus chiar el toate astea dacă te-ai fi obosit să-i răspunzi la telefon. Dar tu ai fost prea ocupată cu Alex ăla!

Asta o înfurie pe Olivia. Lenni nu avea niciun drept să o judece și să facă să pară că îl înșală pe Ove – pentru că nu asta se întâmpla.

— Singura persoană pe care o minți ești chiar tu.

— Încetează, Lenni! Vorbești despre lucruri de care n-ai habar.

Lenni râse, dar nu părea amuzată.

— Ascultă, spuse Lenni. Am stat și te-am ascultat ieri ore în șir, așa că știu câte ceva. Dacă *tu* îți mai amintești, adică.

Dintr-odată Olivia se simți agitată. Nu era obișnuită ca Lenni s-o atace astfel. Lenni era cea mai loială persoană pe care o cunoștea Olivia, dar chiar și oamenii care îți plac cel mai mult pot să te lucreze pe la spate. O experiență amară o învățase asta pe Olivia.

— Nu i-ai ciripit nimic lui Ove despre ziua de ieri, nu?

— Ciripit?

— Da, despre ce am vorbit. Nu i-ai spus despre Alex sau despre ce ți-am zis?

— Am „ciripit” eu vreodată despre tine?

— De unde să știu eu?

Tăcere. Apoi Lenni răspunse.

— Chiar nu știi? Păcat.

Olivia auzi cât de rănită e Lenni și regreta ce spusese. De ce era atât de enervată că Ove a vorbit cu Lenni? Îi plăcea atât de mult de amândoi.

— Scuze, Lenni. Sigur că știu. Doar că azi am avut cam multe pe cap. Tocmai m-am întors de la Urgențe. Sandra, fata de care ți-am povestit, a încercat să se sinucidă. Totul e o brambureală în momentul ăsta.

Tăcere.

— Lenni? Alo?

Dar Lenni închisese deja înainte ca Olivia să spună măcar că îi pare rău. OK. Așadar se certase și cu Lenni. Un final minunat după o zi minunată! Olivia își aruncă mobilul pe canapea. În momentul ăla nu voia decât să doarmă.

Atunci sună cineva la ușă.

Olivia se ridică, se duse în hol și deschise ușa.

— Salut, zise Stilton.

Trecură câteva secunde înainte ca Olivia să răspundă.

— O să mă rogi iar să te las să faci un duș?

Stilton mai bătuse o dată la ușa ei, cu vreun an în urmă. Când trăia încă pe străzi. Olivia îl lăsase să intre. Două minute mai târziu, o întrebase unde e dușul și intrase drept în cabină fără să se jeneze, cu toate că abia se cunoșteau. Oliviei îi luase ceva până să treacă peste asta.

— Acum am dușul meu, răspunse Stilton. Rivera?

— De unde știi?

— Scrie Rivera Rönning pe ușă. Pot să intru?

— De ce?

— Pentru că am nevoie de ajutorul tău.

Olivia se uită la el. În fața ei stătea un bărbat foarte diferit, dar avea aceeași atitudine sinceră. Nu avea de gând să-l lase să intre. Să apară după un an ca s-o salute? Cine se credea?

— De ce crezi că te-aș ajuta?

— Pentru că e vorba de Jackie Berglund.

Jackie Berglund? Afurisita aia nasoală? O urmărea oare? Făcu un pas în lateral și-l lăsă pe Stilton să intre.

— Ai cinci minute.

— Perfect.

Stilton se duse drept în bucătărie și se așează. Ultima dată când stătuse acolo era pe jumătate mort și tocmai se salvase dintr-o rulotă în flăcări. Olivia îl găsisese jos, la intrare. De data asta, ea se opri în ușa bucătăriei.

— Un minut aproape a trecut, zise ea.

— Nu stai jos?

— Nu.

Stilton se pregătise pentru asta. Știa cum o să reacționeze. Și totuși reușise să ajungă în bucătăria ei. Rămânea o chestiune de stârnit interesul.

— Vreau să distrug un polițist care s-a culcat cu prostituate, zise el. Jackie Berglund a aranjat întâlnirile.

— De ce vrei să-l distrugi?

O întrebare stupidă, se gândi Olivia, dar voia să păstreze distanța.

— Din motive personale. El e motivul pentru care am plecat din Brigadă.

— Deci ai impresia că o să te ajut cu o problemă personală.

— Așa sper. N-ai niște cafea, nu?

— Nu.

Stilton se uită la chipul ei complet lipsit de orice expresie.

— Nu e vorba doar să mă ajuți pe mine, continuă el. Pentru tine, e și o ocazie de a ajunge la o persoană care s-a purtat îngrozitor cu tine.

— Ca tine.

O spuse fără afect, calm și direct. Stilton simțea un moment de cotitură, unul pe care sperase sincer că nu o să fie nevoit să-l abordeze.

Atât de naiv era.

Evaluă situația. Putea să se ridice și să plece. Cu mâna goală. Atunci ar fi luat-o iar de la capăt cu Rune Forss.

Sau putea să-și asume urmările.

— Ca mine, spuse el. Ce ți-am făcut e ceva ce am regretat în fiecare zi un an întreg, asta când, desigur, nu m-am întrebat ce altceva aș fi putut să fac. N-am nicio scuză. Am fost un laș și un egoist și nu m-am pus niciodată în pielea ta. Nu sunt vreun expert când vine vorba de empatie, dar asta nu-i nicio scuză. Dacă aș putea să schimb totul, aș face-o. Dar nu pot.

Chiar pune la bătaie toate armele, își dădea seama, dar era mult adevăr în ce zicea. Alesese să nu-i spună Oliviei că acel caz de crimă care o obsedase cu un an în urmă e despre mama ei. Că mama ei era victima de pe plajă, cu toate că el știuse asta tot timpul. Când Olivia își dăduse seama că el a indus-o în eroare, reacționase cum reacționase. Iar sentimentul încă era acolo.

— Dar ce mă doare cel mai tare e că i-am făcut o promisiune lui Arne, spuse Stilton.

— Poftim? Ce promisiune i-ai făcut lui tata?

Olivia se așează pe un scaun în fața lui Stilton și încercă să-și ascundă surprinderea. Și interesul. Asta nu era ceva ce știa.

— Să am mereu grijă de tine, orice s-ar întâmpla cu el. Doar eu și el și încă vreo două persoane știam adevărul despre tine. I-am promis ca, dacă ți se întâmplă ceva, să-ți fiu mereu alături, atâta timp cât ai nevoie de mine. Am încălcat promisiunea asta.

— Ai sărit de pe șine.

— Cât de mult poate sări de pe șine un om. Și acolo nu mai era loc pentru tine, pentru nimeni.

Stilton se uită în jos, la masă. Olivia îl privea. Îi era greu să facă ceea ce stabilise că vrea să facă, să păstreze distanța, simțea cum treptat aceasta dispărea. În Mexic își dăduse deja seama că Stilton avea cel mai mult de suferit de pe urma furiei ei față de Arne, că ea trecuse toată vina în cărca lui Stilton. Arne era mort, Stilton era viu. În clipa aia stătea în fața ei, suferind pentru ceea ce i-a făcut.

Nu era destul?

— Cum pot să te ajut cu polițistul ăsta? întrebă ea în cele din urmă.

Stilton se uită de la masă în sus și-i surprinse privirea. Vedea schimbarea. Vedea că a dărâmat o barieră. Vedea că Olivia îl privește ca fiica lui Arne și simțea cum i se strânge stomacul. Era gata să întindă mâna spre ea, dar nu o făcu. Era prea devreme. Prea fragil. Avea să o facă când Olivia o să râdă.

Când venea timpul.

Așa că îi spuse ce caută. Prostituate care au lucrat pentru Jackie Berglund cu zece-doisprezece ani în urmă. Îi povesti despre întâlnirea cu Ovette. Nu spuse că Mette e cea care-l sfătuisese s-o contacteze pe Olivia. Nu fu nevoie.

Probabil că bănuia deja asta.

— Nu-mi amintesc niciun nume chiar acum, spuse ea. Dar am câteva foldere în care am strâns tot ce am găsit. Pot să trec prin ele mai târziu. Vrei niște cafea?

— Ar merge.

— Ce-ai făcut în Marsilia? întrebă Olivia când se ridică să prepare cafeaua.

Iar Stilton începu să-i povestească. Dintr-un motiv oarecare, voia să-i povestească. Tot. Despre Abbas și Samira. Despre crimă și dezmembrare. Despre tot ce se întâmplase acolo. Singurul lucru pe care nu-l aminti era ce-i spusese Jean-Baptiste. Că Abbas era în spital. Nu voia ca Olivia să-și facă griji din cauza asta, știa că e foarte atașată de Abbas.

— Atunci el când vine acasă?

— E pe drum. Vine cu trenul. Îi e foarte frică de zbor.

Atunci se ivi primul zâmbet al Oliviei. Nu un hohot de râs, încă nu ajunseseră acolo, ci un zâmbet. Olivia știa cât de frică îi e lui Abbas de zborul cu avionul.

— Și, cu ce te mai ocupi acum? întrebă Stilton.

Simțea că acel zâmbet pregătise terenul pentru întrebarea asta. Nu ar fi îndrăznit să i-o adreseze cu ceva timp în urmă. Dacă ar fi știut răspunsul pe care urma să-l primească, poate chiar ar mai fi așteptat puțin.

— Acționez pe la spatele lui Mette, zise Olivia.

Puse cafeaua pe masă și o turnă în cești. Stilton așteaptă. Bău aproape trei cești până ca Olivia să termine de vorbit. Și ea simțea că vrea să vorbească. Despre tot. Chiar și despre Sandra.

Când termină de vorbit, Stilton o privi. Se schimbase. Și el la fel. Dar el avusese șase ani la dispoziție, ea avusese numai unul. Chiar și așa, recunosc o parte din el în ea: voia să-și aleagă singură calea și nimeni nu trebuia să-i stea în cale.

Cu atât mai puțin Mette Olsäter.

— Și cum o să afli dacă acasă la Borell e laptopul lui Sahlmann?

— Nu știu.

— N-ar fi înțelept să iei legătura totuși cu Mette? Are cu totul alte resurse la dispoziție.

— Și ea ce-o să facă? Nu poate să emită mandat de percheziție doar pe baza bănuielilor mele. Nu când e vorba de cineva ca Borell.

— Nu.

Stilton știa că are dreptate. Dar nu-i plăcea ce vede în ochii ei, prefigurau lucruri periculoase. Cum ar fi că Olivia ar putea să acționeze pe cont propriu, într-o manieră care nu era cu siguranță recomandabilă.

— Te rog, pot să te ajut? zise el.

— Nu știu. Trebuie să mă gândesc cum o să procedez. Dar n-am de gând s-o implic pe Mette.

— De ce?

Stilton înțelese că e vorba de un conflict. Își dădu seama cât de grav e de fapt după ce i-l descrise Olivia. Cât de rănită era în continuare... *Acum e rândul lui Mette să fie calul de bătaie*, se gândi el, tocmai când el scăpase. Se ridică. Olivia îl însoți până la ușă. Înainte să plece se uită unul la altul.

— Olivia Rivera, spuse el.

— Tom Stilton.

Ea împinse ușa și se sprijini de perete. În minte i se învâртеbeau multe întrebări. Cum de se întâmplase așa ceva? Dintr-odată stătea cu Tom Stilton și-i povestea lucruri pe care nu le mai povestise nimănui. Lui, dintre toți oamenii? Cum de se întâmplase așa ceva? Atât de repede?

Rămase o vreme în hol.

Capitolul 20

Gabriella Forsman și Clas Hall fuseseră arestați într-un loc de tabără pustiu de la ieșirea din Flen și fuseseră duși direct la sediul central al Brigăzii Naționale de Criminalistică. Poliția locală confiscase o cantitate de 5-IT din mașina lor. Mette bănuia că provine din captura de la Accize și Operațiuni Vamale.

Bosse Thyrén îl interogase pe Hall. Ar fi preferat s-o ia pe Forsman, dar Lisa Hedqvist fusese de neclintit în privința asta.

— O iau eu.

— De ce?

Lisa considera că e de la sine înțeles.

Așa că Bosse îl interogase pe Hall. Mersese destul de repede. Hall cunoștea rutina – negase totul și ceruse să discute cu un avocat.

Forsman nu era la fel de experimentată. Era prima dată când era arestată și se purta în consecință. Își petrecu primele zece minute în sala de interogatoriu plângând. Râuri de lacrimi. Lisa o lăsă să plângă. După ce se calmă puțin, Lisa începu să-i pună întrebări. Mai întâi despre captura de droguri dispărută. Forsman nu știa nimic despre asta. Absolut nimic! Când Lisa îi arătă conversația de pe e-mail dintre Forsman și Sahlmann, câte două e-mailuri odată, luate din calculatorul lui Forsman, femeia flamboiantă își pierdu din nou cumpătul. Mai avu nevoie de zece minute pentru a-și reveni în fire. Lisa stătea pur și simplu și o privea cu o expresie goală pe chip. Slavă Domnului că reușise să-l împiedice pe Bosse să se ocupe de discuția asta. Nu era sigură că s-ar fi descurcat.

Gabriella Forsman chiar își dădea toată silința.

— Deci dumneavoastră ați fost cea care a furat drogurile de la locul de muncă? întrebă Lisa.

Forsman încuviință. Părul ei lung și roșu îi atârna pe față. Îl dădu la o parte cu o mișcare scurtă – ce păcat că nu era chestionată de tânărul acela pe care-l cunoscuse data trecută. El ar fi înțeles-o cu siguranță mult mai bine. Mai ales partea pe care urma s-o explice.

— Am fost păcălită, zise ea.

— De către cine?

— Clas Hall.

Forsman avea să facă tot ce-i stătea în putință – poate avea să

funcționeze.

— A profitat de sentimentele mele, spuse ea.

— În ce fel?

Forsman explică apoi cum se îndrăgostise de Hall. Cum fusese sedusă și manipulată și convinsă să facă ce voia el.

— Era exact ca pastorul ăla implicat în crimele din Knutby! Exact așa era!

— V-a păcălit să furați droguri?

— Da! A spus că îmi dă papucii și mă dă afară dacă nu-l ajut. Avea nevoie de bani. A spus că e complet lipsit de risc. Tot ce trebuia să fac era să iau niște droguri de la serviciu și să i le dau, iar apoi am fi avut bani să plecăm în Caraibe.

— Și dumneavoastră v-ați lăsat păcălită?

— Ce era să fac? Am fost o victimă a propriilor mele emoții!

Victimă, pe naiba, se gândi Lisa. Dar tot era mulțumită de felul în care decurgeau lucrurile. Forsman mărturisise că ea a furat drogurile. Motivul era irelevant.

Pentru Lisa, cel puțin.

Următorul pas era uciderea lui Bengt Sahlmann. Forsman negă orice implicare. Nu călcase niciodată în casa lui.

— Niciodată?

— Nu.

— Dar nu aveți o relație?

— Eu și Bengt?

Forsman arăta de parcă ar fi fost acuzată că are o boală cu transmitere sexuală până când Lisa îi arată e-mailul în care scria: „Trupul meu îți aparține.”

— Le scrieți mereu colegilor lucruri de genul ăsta?

În momentul acela Gabriella Forsman simți că s-a săturat. Lacrimile nu funcționaseră prea bine și nu era sigură de chestia cu pastorul din Knutby. Așa că optă pentru abordarea lui Clas Hall.

— Vreau un avocat.

— Rezolvăm. O să vă luăm și câteva probe.

— Poftim? De ce?

— Ca să vedem dacă ADN-ul dumneavoastră se potrivește cu ADN-ul din celulele de piele pe care le-am găsit sub unghiile lui Bengt Sahlmann.

Ochii mari ai lui Forsman dezvăluiau foarte clar ce sentimente are față de

Lisa Hedqvist.

Clopoțelul din capul ei fu cel care o făcu să ia o decizie, cel care nu suna destul de tare. Dintr-odată sună, în timp ce ea stătea pe toaletă: mașina! Lângă poarta lui Borell era parcată o mașină închisă la culoare, aproape de locul în care își parcase ea Mustangul. Un BMW. Sandra văzuse un BMW bleumarin aproape de casă când fusese ucis tatăl ei. Mașina de la poartă era tot bleumarin? Avea senzația că da.

Asta e.

Luă o decizie care fusese probabil formulată în subconștientul ei cu mult timp în urmă. Din pură frustrare, când simțea că nu înaintează deloc cu principala ei convingere: că geanta de plută de la Borell îi aparținea lui Bengt Sahlmann. Și, mai mult decât orice, când se gândea la ce i se întâmplase Sandrei. Îi vedea și în momentul ăla antebrațele însângerate în fața ochilor. Voia să facă tot ce-i stătea în putință ca să-l distrugă pe omul care o făcuse pe Sandra să ajungă să se taie. Pe ucigașul tatălui ei. Simțea că măcar asta îi datorează.

Mașina era doar elementul declanșator.

Decizia era simplă: urma să pătrundă în casa lui Jean Borell. Să fotografieze laptopul din geanta de plută, acolo, în biroul lui. Dacă avea ocazia, avea să se uite în geantă și să deschidă laptopul ca să verifice dacă e cu adevărat al lui Sahlmann. Apoi avea s-o contacteze pe Mette și să-i ofere suficient material cât să poată emite un mandat de percheziție.

O suna pe Sandra cu speranța ca aceasta să-i răspundă. Charlotte luase legătura cu ea în dimineața aceea și-i spusese că Sandra urmează să vină acasă în ziua următoare, așa că probabil încă era la spital.

Sandra nu răspunse, dar trimise un SMS la scurt timp după aceea: „Stau de vorbă cu niște oameni la spital, nu pot vorbi acum.” Olivia îi răspunse. Nu avea nevoie decât de parola de la laptop. Câteva secunde mai târziu o primi.

Olivia ieși pe hol.

Îi plăcea mult mașina aia, curat calitate nemțească. Era al patrulea BMW pe care îl deținea. Intră pe Folkungagatan și aproape dădu peste un bețiv îmbrăcat într-un tricou de fotbal care traversa pe Östgötagatan. În oglinda retrovizoare îl văzu pe tip împiedicându-se și căzând pe stradă. Reduse volumul muzicii din CD player, în scurt timp avea să ajungă pe Skånegatan.

De fapt era în drum spre o ședință cu echipa de management din Vaxholm, dar se gândea să-i facă mai întâi o vizită Oliviei Rivera Rönning. Își puse mănușile moi, din piele neagră de vițel, și spera că e singură. Jean fusese foarte clar în privința asta: tânăra se strecurase în casa lui sub false pretexte și fusese martoră la un incident de la Silvergården care pur și simplu nu putea să transpire în presă. Mizele erau prea mari.

E treaba mea să am grijă să nu se întâmple așa ceva, se gândi Thorhed. E treaba mea să fac curat după Jean. Fac asta deja de câțiva ani și merită cu vârf și îndesat. Se plătește bine. Singurul lucru care mă îngrijorează e slăbiciunea lui Jean. Mai devreme sau mai târziu o să dea de probleme din cauza asta.

Thorhed intră pe Skånegatan și observă că nu e niciun loc de parcare aproape de ușa de la intrarea către care se îndrepta, așa că fu nevoit să se strecoare între două rable vechi pe Bondegatan. Coborî din mașină și porni spre clădire.

Olivia încă era acolo. Avea ce îi trebuia și știa ce trebuie să facă. Ieși pe ușă și hotărî s-o ia pe scări. La jumătatea drumului trecu pe lângă liftul care urca. Merse mai departe și ieși pe ușa principală. Însă după ce făcu doar câțiva metri pe stradă, își dădu seama că nu-și luase baterii de rezervă pentru lanternă. În niciun caz nu putea să riște să nu funcționeze! Se întoarse spre ușa de la intrare și era gata s-o deschidă când își dădu seama că oricum nu are baterii de rezervă în apartament. *O să cumpăr pe drum, se gândi ea și porni pe Östgötagatan. Tocmai când dădea colțul, Thorhed ieșea din clădirea ei. Își scoase mănușile din piele de vițel.*

Olivia se duse drept la clădirea municipală din Värmdö și ceru planurile de nivel ale casei lui Borell. Erau acte publice. Le răsfoi și văzu că în stâncă fusese spart un spațiu pentru un hangar pentru bărci, chiar sub casa ca o navă spațială. Din hangar era o scară care ducea direct la parterul casei.

Până în momentul acela era ușor.

Prima problemă era dacă are sau nu o alarmă în hangarul pentru bărci. I se părea că văzuse un CCTV la intrare data trecută. Dar oare îl avea de jur-împrejurul casei? El îi spusese că toate lucrările de artă sunt protejate antifurt. Fiecare obiect individual avea o alarmă separată și nimic nu putea fi scos din casă. Și mai avea și camera cu vid. Dar o alarmă în hangarul pentru bărci?

Poate că da. Poate că nu.

Probabil.

A doua problemă era cum să știe dacă Borell e în casă. Problema aceea fu rezolvată mai ușor decât îndrăznise să spere. Sună la sediul Albion și ceru să vorbească cu Magnus Thorhed. Avea de gând să încerce să afle unde se află Borell. Dar nu fu nevoie. Femeia de la telefon îi spuse că Magnus Thorhed e la Hotelul Vaxholm cu echipa de management și nu se întoarce la birou până a doua zi după-amiază.

— Atunci rămâne acolo peste noapte?

— Probabil.

— Și Jean Borell e acolo?

— Da, să-i transmit un mesaj?

Nu era nevoie.

Deci Borell era la o conferință în Vaxholm. Nu avea nicio garanție că o să rămână acolo peste noapte, dar părea plauzibil că o să fie acolo toată seara.

A treia problemă era barca. Cel mai ușor mod de a intra în hangarul pentru bărci era cu barca. Ea nu avea barcă și nu se putea gândi la vreun mod realist de a face rost de una. Nu în perioada aceea a anului. Cu atât mai puțin s-o conducă în casa lui Borell din Ingarö pe întuneric.

Abandonă ideea.

Existau și alte moduri de a pătrunde în casă.

Ieși de pe șoseaua principală la Brunn și începu să conducă pe drumul îngust din pădure. Ținea strâns volanul în timp ce accelera. Avea să facă tot ce-și propusese și nimic nu avea s-o oprească.

Ningea ușor, dar nu avea probleme să vadă drumul. Și, în plus, își reparase farurile.

Hotărî să parcheze mașina departe de poartă, pe un mic drum forestier. Văzuse câteva data trecută din mașină. Găsi unul nu prea departe de casa lui Borell, merse puțin mai departe și parcă mașina.

Ieși din mașină cu lanterna în mână. Își luase îmbrăcăminte închisă la culoare și o pereche de cizme de piele. Și mănuși subțiri, nu din cele cu un deget. Încuie mașina și plecă. Navigă prima bucată de drum prin pădure folosindu-și busola interioară, știa cam în ce direcție se află casa. Trecu de niște pini uriași și de niște crengi moarte scheletice cât de încet fu în stare.

Cu toate că bănuia că nu e nimeni în casă.

Nu era.

Mă rog, cel puțin era întuneric deplin. Văzu asta când urcă pe stânca de la marginea terenului. Tot ce vedea era aleea mărginită de felinare.

Și nu avea să se ducă în direcția aceea.

Se gândi la camerele de CCTV de lângă verandă.

Merse printr-o porțiune deasă de pădure și abia apoi îl văzu. Zidul care înconjura toată proprietatea pornind de la stâlp. Un zid înalt de piatră. Acoperit probabil cu sârmă ghimpată și cioburi de sticlă, dacă îl cunoștea bine pe Borell. Urmări zidul până la apă: la un moment dat trebuia să se termine.

Se termina tocmai la marginea apei, cu încă o prelungire din fier care ajungea până departe în apă. Olivia îndreptă lanterna de-a lungul ei. Dacă voia să treacă de ea, trebuia să ajungă destul de departe în apă și apoi să se cațare pe gard și să coboare pe partea cealaltă. Acolo nu știa cât de adâncă e apa. Îndreptă lumina lanternei în apă. Erau pietre pe care să stea? Vedea ceva întunecat sub suprafața apei, chiar unde se termina gardul de fier. Spera să fie o piatră. Păși cu grijă în apa înghețată și simți cât de repede îi ajunge până la genunchi. Dar tot mai avea mult de mers. Se apucă de zăbrelele de fier, întinse piciorul și încercă să pipăie cu gheata obiectul întunecat de sub suprafața apei. Puse piciorul pe el, se ținu cu o mână și se trase mai departe. Era o piatră, dar era acoperită cu alge și extrem de alunecoasă. Aproape îi alunecă piciorul și trebui să se apuce de zăbrelele de fier cu ambele mâini. Mișcarea îi răsucă corpul și o făcu să cadă în cealaltă parte. Drept în apă. Se ridică, iute ca fulgerul, și se întoarse pe uscat. Se prăbuși la marginea plajei și încercă să-și tragă răsuflarea. Reușise! Trecuse dincolo de margine. Apoi se gândi la lanternă. *Lanterna?! Trebuie să-i fi căzut când alunecase. Ajunsesse departe, în apă, la capătul îndepărtat al zăbrelelor de fier.*

Era pierdută.

Stilton stătea în cabină și se uita la pasărea împăiată. Se gândea la Olivia. Nu putea să uite privirea din ochii ei când îi vorbise despre Sandra Sahlmann. Și Borell. Și laptopul care credea că se află la el acasă. Nu putea să uite tensiunea din vocea ei, expresia de pe față. Claritatea periculoasă când ea îi explicase că nu are de gând s-o implice pe Mette în treaba aia. Urma să se descurce singură.

Cum naiba avea să facă asta?

O sunase de două ori, dar ea nu răspunsese. O sunase și pe Mette, cu slabe speranțe.

— Olivia a luat legătura cu tine?

— Nu. Ai vorbit cu ea?

— Da. A mers bine. Discutăm mai târziu despre asta. Pa.

Cu ceva timp în urmă trecuse pe lângă apartamentul ei. Nici urmă de Olivia. Nici Mustangul nu era parcat pe stradă. Sigur, nu însemna nimic. Putea fi oriunde. La cinema. Dar Stilton nu credea asta. Și nu voia să riște.

— Luna?

Stilton intră în salon.

— Da?

Luna stătea la masa ovală cu sute de timbre întinse în față. Într-o mână ținea o lupă. Stilton se uită la masă.

— Ce faci?

— Încerc să separ grâul de neghină. Am primit colecția tatei, unele valorează ceva, dar restul sunt praf.

— Și eu am un album cu unele ca alea pe Rödlöga. Cred că au fost ale bunicii.

— Ar fi grozav să le văd la un moment dat.

— Da, poate. Pot să-ți împrumut puțin mașina?

— Ai permis?

Dar zâmbea când îi întinse cheile.

— Unde te duci?

— Pe afară.

— Pe afară?

— Da.

Și afară se duse. Luna lăsă jos lupa și își trecu mâna prin părul des. Începea să o obosească atitudinea lui Stilton.

El nu dădea doi bani pe asta.

Olivia se uită de-a lungul marginii plajei. Nu trecură multe minute până să-și aducă aminte de lanterna din telefon. Din fericire, mobilul ei era în jachetă și nu fusese afectat de căderea în apă. Se îndepărtă câțiva metri de zid, apropiindu-se de casă și luminând cu telefonul calea. Nu îndrăznea s-o îndrepte în sus. Știa că trebuie să meargă puțin de-a lungul apei înainte să ajungă la hangarul săpat în stâncă, dar habar nu avea cât de mult. Mai parcurse câțiva metri. Trecu peste niște bucăți de lemn plutitor și o bucată

de plastic adusă la mal. Nu putea fi departe. Văzu casa mare și neluminată profilându-se deasupra ei. Spațiul săpat în stâncă trebuia să se afle undeva la jumătatea zidului exterior. Cel cu sticlă. Cu cei doi fetuși gemeni plutind în ea. Ridică privirea și văzu reflexii în ferestrele mari. Aproape chiar deasupra ei. Trebuia să fi ajuns. Îndreptă lanterna peste pietrele din fața ei și-l văzu. Un zid scund de piatră care ieșea din apă. O latură a intrării în hangarul pentru bărci. Se cățăără pe zid și îndreptă lanterna în fața ei, luminând o peșteră mare. Se întindea mult în adâncul stâncii. Nu se vedea nicio barcă înăuntru. Cu grijă, se furișă de-a lungul unei laturi a zidului stâncos. După câțiva pași, zidul era îmbrăcat în lemn. Lemn gudronat. Mai înaintă puțin și ajunse la un fel de platformă de lemn. Se întindea pe lângă cei trei pereți din hangar.

Era un moment critic.

În clipa aia era în stânca scobită.

Avea alarmă sau nu acolo?

Încet, mișcă fasciculul lanternei pentru a scana tavanul peșterii, colțurile, marginile. Nicio cameră CCTV. Nu că ar fi putut vedea oricum. Putea să fie și ascunsă, desigur, dar cel puțin în momentul ăla nu vedea niciuna. Văzu, însă, ușa care trebuia să ducă la parter.

Potrivit planurilor de nivel.

Era pe cealaltă parte.

Porni spre ușă. Chiar în mijlocul platformei înguste era un dulap de lemn care o forță să se strecoare pe lângă zidul stâncos. Când ajunse la jumătatea drumului, prin spatele dulapului, îl văzu pe primul. La doi centimetri de fața ei. Un păianjen de peșteră uriaș. Negru. Cu picioare groase și îndoite. Când întoarse telefonul îi văzu și pe ceilalți. Pe tot zidul. Cei mai mulți se mișcau, tulburați de lumină. Trecu repede în partea cealaltă și își scutură câteva dintre făpturile târâtoare din păr.

Sayonara^{2}, *Kerouac*, zise în sinea ei.

Era la doar câțiva pași de ușă. Îndreptă lanterna spre ea. O clanță obișnuită, o ușă obișnuită din lemn, nu de metal. Putea s-o deschidă? Sau era încă una dintre cele care culisau doar la comandă?

Nu era.

Însă era încuiată.

Se așteptase la asta. Dar ce fel de încuietoare era? Dacă era o yală cu cheie frezată plată, era în mare necaz. Nu putea să descuie așa ceva fără cheie. Dacă nu era, putea să-și folosească instruirea din poliție. Datorită

colegilor care considerau că descuiera încuietorilor fără cheie ar trebui să facă parte din instruirea elementară a polițiștilor. Fără să dărâme ușile, cum vedeau în filme.

Ei o învățaseră pe Olivia cum să procedeze, cu ajutorul unor mici unelte. Scoase mănunchiul de metal și începu să lucreze la pinii din încuietoare.

Borell era furios. Ședința se afla într-un blocaj. La început toată lumea fusese de acord că perioada premergătoare următoarelor alegeri trebuie stoarsă la maximum. Până atunci, lucrurile merseseră bine. Apoi apăruse conflictul. În echipa de management erau două tabere. Una care voia să se extindă și alta care voia să îmbunătățească organizația pe care o conduceau deja. Borell făcea parte din primul grup. După o jumătate de oră de discuții, era clar că se află într-un impas. Așa că Borell puse capăt ședinței. Se întâmplă destul de brusc. Toată lumea se așteptase să rămână la hotel peste noapte.

Dar planurile se schimbă.

Idioți, se gândea Borell în timp ce conducea pe aleea întunecată din pădure. *Sigur că trebuie să ne extindem cât se poate. Despre asta e vorba în toată chestia asta.* Era atât de enervat, încât aproape le rată. Urmele de cauciucuri din zăpadă, care treceau pe drumul forestier îngust. Mai întâi trecu pe lângă ele, apoi puse frână, dădu înapoi și se opri. *Cine naiba vine cu mașina aici? La ora asta?* Continuă pe drumul îngust și porni faza lungă a farurilor. Urmele continuau mai departe, spre o curbă mică. Mai merse un pic și opri. Lumina farurilor căzu drept pe o mașină albă care stătea chiar lângă drum.

Un Mustang.

Olivia reuși să descuie ușa. Dură ceva, însă reuși. Înainte să deschidă ușa se gândise din nou la alarmă. *Dacă există vreuna, probabil e conectată la un centru de securitate, iar atunci aș avea la dispoziție vreo douăzeci de minute înainte să sosească cei de la securitate.* Deschise ușa. Tăcere. Nicio alarmă, până la urmă. Bun. Urcă scările. Știa unde urmează să iasă. Aproximativ. Memorase planurile de nivel cât de bine fusese în stare și fotografiase o parte cu telefonul mobil. Avea să iasă la parter, iar apoi avea să urce scările din dreapta. Ajunsă sus, avea să se afle la etajul la care fusese cu câteva zile în urmă.

Etajul cu biroul.

Găsi scările. Îndreptă lanterna de la telefon pe treptele din fața ei, nu voia să facă prea multă lumină. Nu voia să riște să fie văzută din exterior. Indiferent cine ar fi fost acolo. Când ajunse sus, văzu că se află la locul potrivit. Singurul lucru care strălucea în toată casa era acvariul din peretele mare de sticlă. Lumina verde ajungea până la scările pe care se afla ea. Se îndepărtă iute. Știa unde e biroul. *E atât de liniște*, se gândi ea, *când nu e pornită muzica aia ciudată*. Se strecură printr-un pasaj îngust și ajunse la ușa biroului. Pe perete era un buton mic. Îl apăsă. Ușa se deschise culisând, la fel de tăcut ca data trecută. Păși în cameră și se duse drept la raftul pe care văzuse geanta de plută cu laptopul înăuntru și ridică telefonul mobil.

Geanta nu era acolo, pe cărțile de artă.

Unde fusese înainte.

La naiba!

S-o fi luat cu el? Am venit aici degeaba?! Scană încăperea cu lanterna. Acolo!

Geanta de plută era pe marginea biroului. Porni aparatul foto al telefonului și făcu mai multe fotografii cu geanta. Apoi folosi funcția video ca să arate unde se află, mișcând lent mobilul în jurul camerei. Se concentră câteva secunde pe un tablou mare semnat de Jan Håfström, agățat pe unul dintre pereți.

Savura clipa.

Își frecă atent ochiul de sticlă cu degetul mare. Celălalt o privea pe Olivia. Se mișca la doar câțiva metri în fața lui, în birou. De fiecare dată când se întorcea cu fața la oglinda cu rama groasă aurie, el putea să se uite drept în ochii ei. Stătea în camera îngustă din spatele oglinzii. O construisese cu un an în urmă, în secret. Nu era pe planurile de nivel. Îi plăcea să stea în spatele oglinzii și să-și privească oaspeții aflați în birou. Unii stăteau doar și așteptau, alții inspectau bibliotecile sau aruncau priviri discrete peste birou. Cei mai mulți se duceau la oglindă să-și corecteze cine știe ce, părul sau rujul, chiar în fața lui. Îi plăcea asta.

În clipa aceea o privea pe tânăra și frumoasa Olivia Rivera, femeia care devenise un martor dificil al incidentului de la Silvergården și care căutase apoi să ia legătura cu el sub pretexte false. Pătrunsese prin efracție în casa lui și se ocupa să-i documenteze camera cu telefonul mobil, în special geanta de laptop. Cea făcută din plută.

Ar fi trebuit să mă descotorosesc de ea, se gândi el.

Dar era prea târziu.

Petrecu câteva secunde deliberând ce să facă. Era mai degrabă domeniul lui Thorhed, dar el nu era acolo. Nu de data asta. Trebuia să se ocupe singur de situație.

Olivia lăsă telefonul în jos, se duse la geanta de plută de pe birou și-i desfăcu fermoarul. Înăuntru era un Macbook Pro. Îl deschise. În dreapta, sub tastatură, era o inimioară roz. Autocolantul Sandrei.

Ăsta e!

Deodată auzi un țcănit în spatele ei. Se întoarse. Ușa era gata să se închidă! Se năpusti înspre ea tocmai când se închise. Scană pereții de lângă ușă cu mobilul. Niciun buton. Ce naiba se întâmplase?! Era zăvorâtă? Avea detector de mișcare înăuntru? Încercă să împingă ușa într-o parte.

Nu se clinti.

Stilton văzu același lucru pe care-l văzuse Borell cu puțin timp în urmă, niște urme clare de cauciucuri, tocmai când se apropia de drumul forestier. Își încercă norocul și văzu deodată cum farurile luminează mașina Oliviei. Ce făcea acolo? De ce nu era parcată lângă poartă? Olivia îi spusese despre poartă, despre aleea mărginită de felinare, despre nava spațială de pe malul apei. Dar își parcase mașina acolo. Pe un mic drum forestier.

Stilton își putea imagina de ce, și nu era deloc un gând liniștitor, încearcă să se furișeze în casă.

E ținută.

Se uită în torpedoul Lunei și găsi o lanternă. O luă și ieși din mașină. Încotro o luase Olivia?

Olivia stătea lipită de un perete din birou. Creierul îi funcționa la turaj maximă. Cu doar un minut în urmă își dăduse seama că rămâne fără baterie la telefon. Era gata să cedeze, iar ea era încuiată în biroul unuia dintre cei mai bogați experți financiari din Suedia.

Era prinsă în capcană.

Borell își petrecea probabil noaptea la Vaxholm. Urma să rămână blocată acolo până când avea să se întoarcă el în ziua următoare? Scană din nou încăperea cu lanterna de la mobil și încercă să găsească ceva cu care să deschidă ușa, în timp ce roțile creierului i se învârtteau la maximum. *Ce-o să facă dacă mă găsește mâine aici? O să sune la poliție? Dar dacă vine poliția, atunci pot să explic ce caut aici, pot să le arăt laptopul, pot să spun*

că Borell trebuie să fie implicat în uciderea lui Bengt Sahlmann și că i-a furat laptopul!

Așa că e puțin probabil că o să sune la poliție, se gândi ea.

Poate o să construiască un nou acvariu verde cu trupul gol al unei femei plutind în formol.

Apoi îi muri telefonul.

Încercă să înainteze în întuneric.

Deodată auzi încă un țăcănit. În spatele ei. Ușa era gata să se deschidă. Fugi spre ea și se strecură prin ea înainte să se deschidă pe jumătate, ieșind pe coridor. Acolo chiar era întuneric beznă. Își aminti că venise din dreapta. Pipăi peretele ca să înainteze. *Apoi era stânga, nu?* Încercă să-și amintească planurile pe care le avea în cap. *Sau era la dreapta?* Apoi văzu o lumină slabă la celălalt capăt al coridorului. O lumină care se mișca de-a lungul ușii, încet. E acasă! Olivia se îndreptă în cealaltă direcție cât de repede putu. Știa că sunt niște sculpturi mici și vase peste tot, putea să se împiedice cu ușurință. Dădu un colț și se lipi de un perete. Tăcere. O tăcere de moarte. Nu mai vedea lumina. Se strădui să audă pași. Nu auzi nimic.

Atunci începu muzica.

Muzica aia electronică, în difuzoare, nu prea tare.

Se îndepărtă de perete și continuă să meargă drept înainte. Tot timpul ținu mâna pe perete ca să încerce să simtă încotro merge. Apoi reveni lumina. În fața ei. Conul de lumină tocmai se mișca după un colț și ieșea pe coridor, spre ea. Se întoarse. Nu vedea nimic. Se duse în cealaltă parte a coridorului, gândindu-se că o să ajungă la un alt perete, însă nu fu așa. Se trezi într-o cameră. Se lipi de peretele din cameră și își ținu răsuflarea. Nu îndrăznea să se uite afară. Cu colțul ochiului vedea conul de lumină de pe podea mișcându-se pe afară, în fața camerei. Expiră. Apoi auzi din nou un țăcănit slab. Ușa pe care intrase se închise etanș. Câteva clipe mai târziu auzi bâzâitul din raftul ce se întindea pe toată lungimea tavanului.

Era blocată în camera cu vid.

Stilton o luase cam pe același drum ca Olivia, prin pădure. Spre zid. Prin întuneric și un teren mlăștinos. Bănuia că a încercat să traverseze zidul și să intre în casă. Complet nebună, dar nu era ideea lui. Încercase să o sune de două ori. Fie își închisese telefonul, fie îl trecuse în modul avion. Sau poate îl pierduse? Poate nu putea să vorbească atunci? Ultima opțiune era cea mai pozitivă. Asta însemna că e undeva acolo și că deține controlul.

Dar ea nu deținea controlul. Se prăbușise pe podea cu ceva timp în urmă. În momentul acela se târa încet pe podeaua rece de beton, în întuneric, spre ușă. Oxigenul din cameră aproape se terminase, se chinuia să inhaleze aerul, plămânii îi erau comprimați, gâtul îi devenise un orificiu subțire și șuierător. Zgâria podeaua cu mâinile, capul i se învârtea, opt opere de artă tăcute îi priveau corpul cuprins de crampe. În cele din urmă se întoarse pe spate chiar lângă ușă, zgâriind încet plinta, cu ochii închiși. La doar o clipă distanță de amărâta finală, îi deschise din nou. Bâzâitul din tavan se oprise dintr-odată. Ușa începu să se deschidă. Încet, câte un centimetru o dată. Camera urma să se umple din nou cu aer.

Prea târziu.

Capul îi căzu pe podea.

Jean Borell stătea în pragul ușii. Era foarte mulțumit. Sistemul de vidare costase o avere, dar funcționa.

Perfect.

Se aplecă deasupra trupului lipsit de viață și pescui un telefon mobil.

Stilton ajunsese la zid. Îl lumina cu lanterna. Era înalt. Prea înalt ca să-l fi putut sări Olivia. Așa că îl urmă până spre apă. Când ajunsese la capătul zidului se opri. Putea să intre în apă și să ocolească zăbrelele de fier, presupunea el, dar nu știa unde e Olivia. Nu știa ce naiba face. Mare toantă mai era! Stinse lanterna și se uită pe marea cu valuri care se legăna ușor. Deodată văzu o lumină pâlpâind departe, de-a lungul marginii țărului.

Atunci îi intrară reflexele în acțiune.

Intră în apă. La ceva distanță își folosi forța brațelor ca să se urce pe zăbrelele de fier, până când reuși în cele din urmă să sară în partea cealaltă peste capătul îndepărtat. Când ajunsese pe uscat începu să se îndrepte spre lumină. Nu îndrăznea să pornească lanterna, ceea ce înseamnă că nu văzu scândura uscată de lemn. Se rupse tocmai când călcă pe ea, pârâind zgomotos. Deodată se stinse lumina. Stilton se opri și ascultă. I se păru că aude un plescăit slab. Scoase lanterna. Nu-i păsa dacă îl vede cineva. Cât de repede fu în stare, se duse în punctul în care văzuse lumina. Ajunsese la un zid scund de cărămidă care ducea la o scobitură săpată în stâncă. Nu vedea prea departe înăuntru, așa că în schimb îndreptă fasciculul lanternei spre apă și văzu un corp plutind la suprafață.

Borell stătea în pragul camerei cu vid, ștergându-și antebrățele cu un

prosop mic. Afară fusese întrerupt de un pâraie zgomotos care se auzise dinspre zid. Probabil era doar o căprioară, dar chiar și așa. Aruncase corpul Oliviei în apă și se întorsese în hangarul pentru bărci. Avea să fie găsită înecată – nu avea leziuni externe pe corp. Dacă descoperirea corpului ei ar fi fost legată de casa lui, ar fi putut spune că a fost o tentativă de spargere, ușa de la hangar era deschisă când a ajuns acasă. Descuiată cu șperaclul. Din nefericire, alarma de jos fusese deconectată temporar din cauza unor lucrări minore de reconstrucție. Femeia probabil intrase și ieșise din hangarul pentru bărci, alunecase la marginea docului fiindcă era atât de întuneric și se înecase. Nu era treaba lui să explice asta.

Dacă avea să mai fie găsită.

Scoase telefonul pe care-l luase de la Olivia. Era curios. Știa că sunt fotografii incriminatoare cu laptopul lui Sahlmann, dar poate mai erau și alte lucruri interesante. Mai multe indicii despre ce strânsese domnișoara până atunci? Poate fotografii făcute la Silvergården? Cu femeia care a murit acolo? Din păcate, nu reuși să-l pornească. Văzuse că rămâne fără baterie în birou și presupunea că bateria e goală.

Dar avea câteva încărcătoare în casă.

Stilton intră în apă clătinându-se și simți cum panica îi cuprinde pieptul. Văzu corpul și părul lung plutind la suprafața apei. Era întors cu fața în sus.

— OLIVIA!

Când ajunse la ea, încercă să o ridice din apă. O apucă de subsuori și o trase înapoi pe uscat. Își scoase haina și o înfășură în ea. Îndreptă lanterna spre fața ei, se aplecă peste gură, încercând să vadă dacă respiră. Lăsă lanterna și începu să-i facă respirație artificială în întuneric. Câteva secunde mai târziu se ridică și începu să-i apese ritmic pieptul cu toată forța. Știa că are viață în ea, trebuia doar să-i repornească sistemul. Se aplecă și își lipi gura de a ei. Chiar în clipa aia se auzi prima răsuflare, o inhalare adâncă, parcă ieșind ca un urlet din trupul ei. Stilton se ridică în șezut. Continuă să-i apese pieptul ca s-o ajute să respire, dar în momentul ăla știa că a reușit. Câteva secunde mai târziu Olivia deschise ochii, îl văzu, apoi îi închise din nou strâns. Stilton luă lanterna într-o mână, o ridică pe Olivia de subsuori și începu s-o tragă de-a lungul țărmului. Îi simțea și-i auzea respirația în același timp. Se împleticea în întuneric, încercând să evite toate bucățile de lemn plutitor. Știa că trebuie să treacă de zăbrelele de fier de lângă zid, să le ocolească de tot, cu ea în brațe.

Cum avea să reușească?

Odată ce ajunsese acolo, făcu singurul lucru posibil. Ridică trupul Oliviei pe umăr și începu să meargă prin apă. Îi venea aproape până la brâu. Când ajunsese la marginea gardului, se prinse de zăbrele cu mâna dreaptă și sări pe cealaltă parte, în apă. Preț de câteva clipe, fierul îi săpă atât de adânc în palmă, din cauza greutății mari, încât simți cum durerea îi țâșnește prin tot brațul și apoi îi ajunge în creier.

Însă reuși.

Borell stinse luminile din casă. Cu câteva minute în urmă auzise ceva ce semăna cu un urlat. Un urlat de bărbat. Nu înțelegea de unde vine sau cine ar fi putut să fie. Făcu înconjurul casei, uitându-se pe ferestre diferite. Nicio mișcare afară. Aproape fugi până la bucătăria mare și deschise una dintre ușile din spate. Vântul bătea prin pădurea de dincolo de zid. Ieși afară și închise ușa în urma lui.

Stilton o căra pe Olivia în brațe prin pădure, îndreptându-se spre mașini. Nu știa exact unde se află, trebuia să-și urmeze instinctele, preocupat în permanență de nebunul din casa aflată în spatele lor. Oare îi văzuse?

În cele din urmă zări mașinile.

Când ajunsese la ele, încercă să deschidă portiera din spate a mașinii Lunei cu o singură mână. Tocmai când reuși s-o deschidă, Olivia îi alunecă din brațe și căzu pe pământ. În picioare. Ea exclamă. El exclamă. Se uitară unul la celălalt preț de câteva secunde.

— Sari în mașină, zise Stilton, o alegere destul de ciudată în situația aceea.

Să „sară în mașină” nu era tocmai ceva ce Olivia ar fi putut să facă în clipa aia. Dar reuși să se urce pe bancheta din spate cu ajutorul lui Stilton, iar el închise ușa. Apoi observă sângele care îi curgea din palma dreaptă. Zăbrelele de fier îi făcuseră o tăietură adâncă în palmă. Își scoase tricoul și-l înfășură în jurul mâinii, apoi își trase haina la loc pe torsul gol. Oliviei avea să-i fie destul de cald, cu încălzirea mașinii pornită.

Apoi dădu cu spatele și ieși cu mașina de pe drumul forestier.

Jumătate de oră mai târziu, o ajuta pe Olivia să urce scara. Ea simțea cum îi tremură corpul răcit. Își revenise pe drumul spre oraș. O dureau plămâinii, iar Stilton voia s-o conducă la Spitalul Söder. Ea nu voia, așa că în schimb o duse la barjă.

O sunase pe Luna și îi explicase. Nu în detaliu, Luna nu îi ceruse niciun detaliu. Aprinse luminile în salon și prepară niște băuturi calde. Nu știa ce vrea Olivia, nu se cunoscuseră niciodată.

Stilton o ajută pe Olivia să coboare în salon. Ea se întinse pe una dintre bănci. Luna tocmai era gata să pună o pătură pe ea când observă că hainele îi sunt ude learcă.

— Trebuie să le dai jos, spuse ea.

Olivia se ridică. Luna o ajută să-și dezlipească de pe corp hainele ude. Stilton se duse în cabina lui, nu voia ca Olivia să se simtă incomod. Și trebuia să se ocupe de rana din palmă, condusesse mașina cu mâna stângă. Când își desfășură tricoul însângerat, văzu că tăietura e adâncă.

— Am terminat!

Stilton își înfășură din nou tricoul în jurul palmei, își puse alt tricou și o pereche de pantaloni uscați, ieși și se așeză lângă Olivia. Luna îi împrumutase niște haine și era înfășurată într-un halat mare și galben.

— Mulțumesc că ai venit, zise Olivia.

Încă o durea gâtul, iar glasul îi era subțire.

— Ești ticnită, știi, da? spuse Stilton.

— Acum știu.

Olivia se lăsă pe spate. Borell o prinsese. Încercase s-o omoare. Iar Stilton o salvase. Cum îi promisese odinioară tatălui ei – avea grijă de ea. Datorită acestui lucru supraviețuise. Dar ea făcuse ce-și propusese. Fotografiasse geanta de plută și filmase biroul. Avea niște dovezi incriminatoare. Se întoarse cu fața la Luna.

— Poți să-mi dai pantalonii?

Luna îi dădu Oliviei pantalonii. Băgă o mână în buzunar. Și în celălalt buzunar. Niciun telefon. Se lăsă din nou pe spate pe bancă.

— Nenorocitul dracului, șopti ea.

— Ce e? întrebă Stilton.

— Mi-a furat telefonul.

— Nu-i un capăt de țară, nu? întrebă Luna.

— Ba da, e un capăt de țară, zise Olivia. Ce aveam acolo urma să dovedească tot. De-asta l-a furat.

Olivia se frecă la ochi.

— Ai chef să ne povestești ce s-a întâmplat acolo? zise Stilton.

Nu prea avea, dar având în vedere eforturile lui Stilton, simțea că trebuie. Așa că le spuse toată povestea. Din clipa în care a intrat în hangarul pentru

bărci, până când a ajuns în birou și în camera cu vid.

Când termină, clipi de câteva ori și adormi.

Luna o acoperi cu două păături groase și aduse un calorifer în salon. Stilton nu făcea nimic, dar în sinea lui fierbea de mânie. Se uita la femeia aia tânără care dormea pe bancă. Olivia. Monstrul ăla ordinar încercase s-o omoare. Pe drumul înapoi dinspre Värmdö, încercase să o facă pe Olivia să își dea seama că e vorba de o tentativă de omor și că ar trebui să ia legătura cu poliția. Olivia nu voia. Intrase în casă prin efracție, la urma urmei. Stilton nu o presase, nu știa în ce stare se află. Poate că avea să se răzgândească după ce își revenea puțin. Dar în clipa aia nu era sigur. O văzu foindu-se sub păături și își aminti de senzația de panică din piept.

Se ridică.

— Ies puțin, îi spuse Lunei.

— Unde?

— În Värmdö.

— Ce-ai de gând să faci acolo?

— Să-i iau mobilul.

Luna se uită la el. Să-i ia mobilul?

— Atunci vin și eu, spuse ea.

— De ce?

— Mașina ei a rămas acolo, nu? Le conduci pe amândouă înapoi?

Stilton uitase de acest aspect.

Trase pantalonii uzi ai Oliviei spre el și îi scoase cheile de la mașină. Luna se duse la o perdeluță și o trase la o parte, scoțând la iveală un seif. Îl deschise și scoase un pistol. Stilton se uită la el.

— Ai permis pentru ăsta?

— Da, vrei să-l vezi?

— Nu.

Stilton o privi pe Olivia. Sforăia. Era OK. Avea să se ducă acolo și să-i ia mobilul.

Porniră și rămaseră tăcuți o vreme. Luna înfășurase palma lui Stilton în tifon și-i pusese un leucoplast deasupra.

— Aia trebuie cusută.

— Da.

Fiecare era ocupat cu propriile gânduri. Stilton se gândea la Abbas. Încerca din răspuțuri să nu se gândească în perspectivă. La Borell. Voia să rămână în starea de furie când avea să ajungă acolo. Să nu-și facă niciun

plan. Doar să ia un mobil și gata.

Abbas?

Probabil acum e în drum spre casă. Cu trenul, desigur, o să dureze un timp. Mă întreb cum arată. Știa că Jean-Baptiste nu a vrut să intre în detalii legate de rănilor lui, așa că era greu să știe la ce să se aștepte.

Dar trăiește.

E în drum spre casă.

Luna, pe de altă parte, se gândea în perspectivă. La Borell. Ea se pregătea de necazuri. Din puținul pe care-l știa despre bărbatul care locuia pe barja ei, înțelegea că nu avea să arate milă. Își luase pistolul pentru orice eventualitate.

Spera să nu fie nevoie de el.

Chiar înainte să ajungă la Brunn, Luna sparse tăcerea din mașină.

— Cum era când nu aveai adăpost?

— Eram singur.

— Consumai droguri?

— Nu.

Răspunsurile lui Stilton erau trunchiate și Luna simțea că nu vrea să dezvolte subiectul, așa că încercă altă abordare.

— Nu te interesează prea mult alți oameni, nu? zise ea.

— Nu?

— Locuiești cu mine de un timp deja. Ce știi despre mine?

— Tatăl tău e căpitan.

— Exact, și asta e cam tot.

— Da, care e problema?

— E destul de edificator.

Stilton coti spre Brunn și se simți cuprins de iritare. Ce voia? închiriasse o cabină pe barja ei. Femeia primise banii în avans.

— Am cam obosit de alți oameni, zise el.

— În general?

— Da.

— Mulțumesc.

Stilton prinse aluzia.

— Ce vrei să spun? zise el.

— Nimic. Ai fost foarte clar.

Stilton nu răspunse. Conducea pe drumul forestier îngust și întunecat cât

de repede îndrăzne. Simțea că discuția ia o turnură urâtă. Nu avea nimic cu Luna, ba chiar din contră, ea îi fusese alături, ca și lui Muriel și Oliviei. În privința ei mai era încă ceva, ceva ce nu voia să simtă. Poate că împotriva acestui lucru încerca să se protejeze?

— Uite-l.

Stilton intrase pe drumul forestier îngust și arătă spre Mustang.

— Poți să-l conduci tu înapoi? zise el.

— OK.

Stilton îi dădu cheile Oliviei.

— Nu-i nevoie să aștepti.

— E departe casa?

— Destul de, da.

Luna ieși, iar Stilton demară. Luna urcă în Mustang, dădu cu spatele și-l urmări pe Stilton. Păstrând distanța. Numai cu luminile de poziție aprinse.

Stilton încetinea pe măsură ce se apropia de poarta mare de fier. Era deschisă. Se întreba dacă să parcheze și s-o ia pe jos până acolo. *De ce?* Trecu de poartă cu mașina și accelerează până la aleea luminată, apoi frână în fața intrării spectaculoase. Tocmai când să iasă din mașină, văzu pistolul Lunei. Îl pusese pe locul din dreapta. Ezită preț de o clipă. Apoi îl băgă în buzunarul interior al jachetei de piele.

Urcă scările din față din câțiva pași. Când ajunse la ușa mare de lemn, văzu că e întredeschisă. *Mai întâi poarta, iar acum ușa?* Făcu o notă în subconștient și trase de ușa grea.

— Alo! strigă el în hol. Niciun răspuns. Doar o muzică stranie. Intră și se îndreptă spre o încăpere luminată. În dreapta văzu un bar. Nici țipenie.

— ALO! E CINEVA AICI?

Tăcere deplină, cu excepția muzicii. Stilton privi în jur. Până atunci funcționase doar pe baza furiei. Se așteptase să întâlnească o persoană de care avea să se ocupe cum considera necesar. Și nu era nimeni acolo. Cu toate că luminile erau aprinse peste tot. *Se ascunde? Unde? Poate că în camera aia nenorocită cu vid.*

Stilton începu să se plimbe prin casă.

Luna se oprise la poartă. Nu voia să intre cu mașina în curte. Stătea lângă mașină și se uita spre locul în care credea că trebuie să fie casa. De acolo nu auzea nimic. Însă auzi ceva ce suna ca o barcă cu motor. Știa că vila e

situată lângă apă, deși nu vedea nicio apă. Însă recunosc sunetul. Încercă să ciulească urechile.

Era o barcă cu motor.

În noiembrie, în toiul nopții?

Stilton trecu prin altă cameră, mai mică, plină cu lucrări de artă. Nu observă ce era pe pereți, numai traversă camera. Mai departe văzu alt coridor. Se duse spre el. Era întunecat, dar Stilton avea în continuare lanterna Lunei în buzunar. O aprinse și porni pe coridor.

— Alo!

Tăcere. Ciudat. Nu era nimeni în casă? *Luminile sunt aprinse acolo. Unde naiba e Borell?* rămase nemișcat în cel mai întunecat loc. Deodată auzi un sunet ciudat, ceva care se rostogolea pe podea, ca o bilă de sticlă, îndreptă fasciculul de lumină spre sunet și zări obiectul care se rostogolea. Era un ochi de sticlă. Stilton se holbă la el, lăsând raza lanternei să-i urmărească traseul pe podea până când ajunse la un perete. Făcu doi pași spre o ușă deschisă și îndreptă lanterna într-o cameră întunecată.

Era Borell.

Stătea pe scaunul lui de birou, cu fața la ușă, lăsat ușor pe spate. Găvanul gol al ochiului dezvăluia o gaură de glonț. Îi trecuse prin ceafă, împrăștiindu-i creierii pe un tablou de pe peretele din spate. Încă se scurgeau în jos. Stilton ezită în pragul ușii. Borell fusese ucis. Mobilul Oliviei era acolo. El sigur n-ar fi trebuit să se afle acolo când venea poliția. Stilton intră în cameră. Îndreptă fasciculul lanternei de jur-împrejur, iar lumina se reflectă în oglinda mare de pe perete și pe birou. Niciun mobil. Îndreptă lanterna spre Borell, se aplecă deasupra cadavrului și-i pipăi buzunarele pe dinafară. Era ceva în buzunarul drept. Băgă mâna înăuntru și scoase un mobil. Al Oliviei. Îl recunosc. Deodată stomacul lui Borell începu să gâlgâie. Stilton se ridică și fugi din cameră.

Prin casă.

Coborî treptele și urcă în mașină. Porni motorul și accelerează, ieșind pe poartă. Văzu că Luna stă lângă Mustang la o scurtă distanță. Trecu pe lângă ea cu viteză maximă. Luna sări în mașină și încercă să se țină după el. Cât încă erau pe drumul forestier, fu relativ capabilă să-l urmărească. Deodată văzu cum o altă mașină se apropie pe o bucată scurtă și dreaptă de drum și abia reuși să se dea într-o parte. Un BMW albastru care gonia spre casa lui Borell. *Să conduci cu asemenea viteză pe un asemenea drum?* se gândi ea și

prinse din urmă mașina lui Stilton puțin mai departe. Când ieșiră pe drumul principal, Stilton dispăru în depărtare.

Conduse până ajunse la o benzinărie, aceeași la care se oprise Olivia. Intră în zona de servicii, se opri la o oarecare distanță de pompe, își scoase mobilul și sună la 112.

— Jean Borell a fost ucis în domiciliul lui din Ingarö.

Apoi închise. Folosea mereu telefoane cu cartelă. Nu avea cum să fie identificat pe baza apelului.

Olivia se zvârcolea sub pături. Nu dormea bine. Când se întoarse cu fața la perete, își reveni puțin și i se păru că aude voci, voci care vorbeau în șoaptă. Rămase nemișcată, cu fața la perete. Vocea lui Stilton și vocea Lunei. Se liniști și închise ochii. Apoi îl auzi pe Stilton făcând un comentariu foarte ciudat. Ridică vocea puțin.

— Dar am sunat la poliție!

Coborî din nou vocea. Olivia întoarse capul și-i văzu pe Stilton și pe Luna în salon, foarte aproape unul de celălalt. Să sune la poliție? Sunase la poliție să le spună ce a făcut Olivia acasă la Borell? N-avea cum. Olivia se ridică, sprijinindu-se pe brațe, ca să audă mai bine. Banca de lemn era pe jumătate ascunsă în întuneric.

— Și ești sigur că era mort?

Era vocea Lunei.

— Mort de-a binelea.

— Cine?

Olivia se ridicase ca lumea în momentul acela. Stilton și Luna se întoarseră spre ea.

— Cine e mort de-a binelea?

— Jean Borell.

Stilton porni spre Olivia când îi răspunse. Știa că trebuie să-i spună și Oliviei. Voia să-i spună. Încă era tulburat și el. Nu din cauza crimei în sine, ci din cauza faptului că fusese la locul crimei.

Pe drumul spre barjă recapitulase priveliștea macabră din birou. Gaura de glonț din locul în care fusese ochiul lui Borell. Creierii întinși pe tabloul din spate. Crima trebuie să fi avut loc chiar înainte ca el să ajungă în casă. Ucigașul putea foarte bine să fi fost în casă cât timp intrase și ieșise el.

Nu știa.

Nu știa nici dacă ucigașul sosise după ce o salvase el pe Olivia sau dacă

fusesse în casă tot timpul, când Olivia intrase în birou. Spera că Olivia nu o să se ducă cu gândurile în aceeași direcție.

— Închipuie-ți că ucigașul ar fi fost acolo când eram și eu în casă, zise ea după ce Stilton termină de vorbit.

Se ducea cu gândurile în direcția aceea.

Dar nu exista răspuns la întrebarea ei.

Nu încă.

După ce Stilton termină, Luna le spuse ce văzuse și auzise cât timp stătuse la poartă.

— Am auzit o barcă cu motor.

— Cât timp eram eu în casă? întrebă Stilton.

— Da. Poate era ucigașul care fugea?

Nici la întrebarea asta nu exista răspuns.

Luna se duse la dulăpiorul simplu cu băuturi și scoase o sticlă de whisky. Bănuia că Stilton o să aibă nevoie de un pahar.

— Vrei și tu puțin?

Luna se întoarse spre Olivia. Ea își trase o pătură.

— Da, te rog, zise ea.

Pe masă erau trei pahare mici, și două minute toată lumea sorbi băutura în liniște. După ce Olivia înghiți lichidul cu o grimasă controlată, se întoarse către Stilton.

— Tu ce căutai înapoi acolo?

Stilton băgă mâna în buzunarul interior.

— Am fost după asta.

Îi dădu telefonul mobil Oliviei. Ea îl luă și nu știu ce să spună. Se dusesse acolo doar ca să-i ia telefonul? Și se pricopsise cu un cadavru?

— Ești țicnit, știi, da? zise ea.

— Acum știu.

Amândoi își zâmbiră. Olivia se întoarse către Luna.

— Ai un încărcător?

— Absolut.

Luna se duse să ia încărcătorul, iar după ce-l băgă în priză, Olivia porni telefonul. Fotografiile din birou și cele cu laptopul încă erau acolo. Borell nu le ștersese. Trebuia să fi avut alte lucruri pe cap.

— Ai văzut laptopul? îl întrebă pe Stilton.

— Nu m-am gândit la asta. Aveam alte lucruri pe cap.

— Înțeleg.

— Eu mă duc la culcare, zise Luna și se ridică. Rămâi peste noapte, Olivia, da?

— Da, te rog.

— E o cabină mică lângă a mea, pe acolo.

— Mulțumesc. Mai stau puțin.

Nu voia să se ducă încă la culcare. Voia să mai stea de vorbă cu Stilton. Luna ocoli masa și întinse mâna spre el.

— Ce e?

— Pistolul.

Stilton uitase de pistol. Îl scoase din haină și i-l dădu Lunei. Ea se duse la micul seif de după perdea. Chiar înainte să-l pună înăuntru, se întoarse cu spatele la Stilton. Dar el vedea ce face – verifica magazia. Apoi închise din nou seiful, îi făcu cu mâna Oliviei și dispăru. Sticla era încă pe masă, iar Stilton își mai turnă o gură de whisky. Olivia scutură din cap, băuse destul, nu avea nevoie de mai mult în starea în care se afla.

Îl privi pe Stilton. Nu cu mult timp în urmă avea gânduri destul de amare ori de câte ori auzea numele lui. În clipa aceea stătea în fața ei, iar ea se simțea foarte diferit.

— O să fie mare nebunie cu toată treaba asta, zise el încet.

— Da.

— Mette o să fie băgată în povestea asta.

— Da.

— Și tu și eu o să fim băgați în ea.

— Probabil.

— Cum o să procedăm?

— Trebuie să vorbim despre asta acum?

— Nu.

Nu trebuia, nu în seara aia. Făcuseră destul pentru o singură zi. Stilton își sorbi whisky-ul. Amândoi rămaseră tăcuți. Câteva minute mai târziu, Stilton o privi pe Olivia.

— Ți-e dor de Elvis?

Îi era dor. Deseori. De ce se gândea în momentul ăla la asta?

— Da, foarte mult, zise ea.

Stilton dădu din cap aprobator. Olivia îi privi mâinile cu tendoane umflate, în care ținea paharul. Leucoplastul pe care i-l pusese Luna pe mâna dreaptă se făcea roșu. Deodată simți nevoia să-l întrebe ceva. Poate că era atmosfera aceea foarte deosebită din salonul slab luminat, sau whisky-ul,

sau evenimentele dramatice care se desfășuraseră în noaptea aia, Olivia nu știa, poate toate variantele de mai sus. Însă simțea că vrea să-l întrebe ce îl mai întrebase o dată, o întrebare la care nu primise niciodată un răspuns ca lumea: „Ce te-a făcut să sari de pe șine?”

Dar hotărî să nu-l întrebe.

Nu știa cât de mult a dormit, i se păruse doar un minut, dar a doua bătaie în ușa cabinei îl făcu să se ridice în șezut. Aprinse lumina și văzu că e șapte și jumătate dimineața.

— Tom, poți să deschizi ușa?

Era vocea Lunei. *S-a întâmplat ceva?* își trase pe el o pereche de pantaloni, se ridică și descuie zăvorul. Luna deschise ușa din exterior. Se dădu la o parte. Pe coridor stăteau doi bărbați în civil.

Unul dintre ei îi prezentă legitimația de poliție.

Capitolul 21

În timpul ședinței de dimineată a ziarului *Dagens Nyheter* se simțea o stare de încordare. Uciderea investitorului de risc Jean Borell la domiciliul lui din Värmdö cu o noapte în urmă era o știre importantă, iar reportajul avea o mulțime de unghiuri diferite. Sala era plină de jurnaliști cărora le curgea adrenalina prin vene.

Unul dintre ei era Alex Popovic.

Situația lui era unică. Victima era o cunoștință personală de-ale lui. Nu un prieten apropiat, nu atunci, dar destul de apropiat cât să aibă informații pe care nu le avea niciunul dintre colegi. De-asta rămase discret când începură speculațiile. Legate de mobilul crimei și de făptaș. Furt de lucrări de artă care n-a mers cum trebuie? Legături internaționale? Poliția furnizase foarte puține informații până în acel moment. Ancheta intrase într-o etapă sensibilă, așa spuneau. Deocamdată nu existau suspecti. Urma ca detaliile legate de cele întâmplate acasă la Borell să fie prezentate după aceea, cele care puteau fi făcute publice, cel puțin.

Așa că Alex se duse la biroul lui.

Crima asta e legată de uciderea lui Bengt? Cum? De ce? Simțea că vrea să ia legătura cu Olivia. O sunase de vreo două ori după noaptea petrecută la el acasă. Ea nu-l sunase înapoi. Probabil auzise deja despre crimă. De ce nu-l suna? Fusesse destul de intensă tot timpul, presându-l să-i spună că de Borell se luase Bengt la cina aceea. De ce voia să știe asta? Nu reușise să găsească răspunsul la întrebare. Poate că trebuia să i-o adreseze din nou.

În clipa aceea.

O sună din nou pe Olivia și intră căsuța vocală. Nu lăsă niciun mesaj. Când închise, remarcă zumzetul discuțiilor aprinse ce aveau loc între colegii lui.

Cine îl omorâse pe capitalistul de risc Jean Borell?

Nu fusese același fel de zumzet ca la confirmarea faptului că ofițerul Bengt Sahlmann, de la Operațiuni Vamale, fusese ucis.

Nu toți oamenii sunt egali, se pare.

Unul dintre anchetatorii care lucrau la cazul uciderii lui Jean Borell era Rune Forss. Ceruse să conducă interogatoriul unui bărbat care fusese adus mai devreme în dimineata aceea. Tom Stilton. Cererea îi fusese aprobată.

Era aproape ora unu. Stilton stătea într-o celulă pe Kronobergsgatan de mai bine de cinci ore deja.

— Trebuie să mai adun niște detalii pentru interogatoriu, spuse Forss către restul grupului.

Părăsi clădirea. Stabilise să se ducă la bowling la unu și jumătate. Nu avea de gând să rateze partida. Ideea că bărbatul care stătea singur în celulă avea să-l mai aștepte puțin îl punea într-o dispoziție deosebit de veselă.

Luna nu voia s-o trezească pe Olivia, voia ca fata să doarmă. Nu prea avea ce să facă în privința celor întâmplare. Când Olivia se trezi, vestea veni ca un șoc.

— L-au luat?!

— Da.

Olivia își puse hainele uscate în timp ce roțițele minții i se învârteau cu repeziciune. Luna îi pregăti micul dejun, dar Olivia nu putu să înghită mai mult decât un pahar cu suc proaspăt stors.

— Nu vrei niște fructe?

— Nu, mulțumesc. Dar de ce?

— De ce l-au luat?

— Da! De unde știu că Stilton a fost în casă? Trebuie să aibă ceva de-a face cu asta, nu?

— Da, probabil.

— L-a văzut cineva acolo?

— El a spus că era goală casa.

Luna umplu paharul Oliviei.

— De unde vă știți tu și cu Tom? întrebă ea.

— E o poveste lungă.

— OK.

Luna simți că răspunsul Oliviei îi amintește de modul în care Stilton încheie discuțiile. Însă era curioasă. Stilton acționase atât impulsiv, cât și violent, dezvăluise o latură despre care Luna nu știa nimic. Bănuia că există, dar în omul ăla era o presiune în preajma căreia ceilalți nu ar fi trebuit să se afle când devenea prea puternică, și văzuse o frântură din aceasta. Iar el făcuse asta pentru Olivia. *Trebuie să fie foarte specială pentru el*, se gândi ea.

— Mulțumesc pentru suc, zise Olivia. Trebuie să plec.

Se duse pe punte și o sună pe Lisa Hedqvist.

— Știi că poliția l-a arestat pe Tom?

— Da.

— De ce?

— Nu știu prea multe, are legătură cu uciderea lui Jean Borell. Ai auzit?

— Da.

— Se zvonește că Tom ar fi fost surprins pe camerele de supraveghere de la domiciliul lui Borell.

Olivia închise și privi peste apă. Camera CCTV de la intrare. Desigur! De aia fusese surprins. În momentul ăla era arestat fiindcă se dusesse să-i recupereze mobilul, în schimb găsisse un cadavru. Fusese în casă și fugise afară, și îl surprinsese o nenorocită de cameră. Mâinile i se încleștară atât de tare pe parapet, încât aproape se făcură albe de durere. Când dădu drumul parapetului în cele din urmă, știa ce are de făcut.

Stilton adormise pe banca îngustă din celulă. Un ofițer de poliție îl chestionase pe scurt când fusese adus la secție. Urma să fie un interogatoriu extins mai târziu. Când, mai exact, avea să fie acel „mai târziu” nu i se spusese.

Și nici numele persoanei care avea să conducă interogatoriul.

Când se deschise ușa celulei, era ora trei. Stilton tocmai se trezise. Un asistent de poliție tânăr urma să-l conducă în camera de interogatoriu. Nu era departe. Când Stilton intră în cameră, la masă stătea deja un bărbat.

Rune Forss.

Stilton știa că este o posibilitate. Știa că lui Forss i-ar face plăcere. Tot fu puțin șocat însă.

— Ia loc.

Forss arată spre un scaun din fața lui, fără să ridice privirea. Stilton se așează. Forss porni reportofonul și făcu formalitățile, inclusiv spunându-i numele, Tom Stilton. Apoi deschise un dosar și începu să citească. Stilton îi observă capul lucios, cu un început de chelie, și umerii acoperiți cu mătreață.

— Jean Borell este principalul deținător al firmei cu capital de risc Albion, cu sediul central la Londra, citi Forss. Deține o proprietate privată în Ingarö, Värmdö. Intrarea este prevăzută cu o cameră de supraveghere. Filmul arată o mașină care frânează în fața intrării la 00:22 azi-noapte. Un bărbat a fost văzut ieșind din mașină, intrând în casă, ieșind din nou și plecând cu mașina. Din păcate, plăcuțele de înmatriculare nu sunt vizibile

pe film, dar fața bărbatului poate fi văzută foarte clar.

Forss ridică privirea pentru prima dată.

— Tu ai fost. Corect?

— Da.

— Ce căutai în casă?

— Trebuia să mă întâlnesc cu Borell.

— Și te-ai întâlnit?

— Nu. Nu era acolo. Dețin un teren în arhipelag, iar el era interesat să cumpere o parte.

— Chiar așa?

— Da.

— Așa că ai mers cu mașina să-l vizitezi în toiul nopții ca să vorbești despre vânzarea terenului tău.

— Da. Sună-l și întreabă-l dacă nu mă crezi.

Forss îl privi pe Stilton. Un nenorocit rece ca gheața.

— Deci nu l-ai văzut de fapt pe Borell?

— Nu.

— Pe film se vede cum dai buzna în casă și apoi fugi înapoi afară. De ce?

— Mă grăbeam. Poți să-mi explici de ce stai aici?

— Pentru că Jean Borell a fost ucis în domiciliul personal azi-noapte. Cam la aceeași oră la care ai fost văzut intrând și ieșind din casă. De-aia.

— Deci e mort?

— Nu știai?

— Nu.

Forss opri reportofonul și se aplecă în față.

— Fii atent, Stilton. Știi bine că știu că minți. Mă bazam pe asta. Jegurile ca tine nu știu nici să scrie corect „adevăr”. Urmează să-i arăt filmul de pe camera de supraveghere unui procuror. Așa că poți să pui pariu că o să fii arestat preventiv.

— Îți mai place să joci bowling?

Forss închise dosarul și ieși din cameră.

Olivia avea deja un nod în stomac când urcă în mașină. Nu se simțea mai bine când intră în Kummelnäs și se apropie de conacul mare, vechi și dărăpănat, de culoare verde. Dar nu prea avea ce altceva să facă, trebuia să-i spună lui Mette.

Să-i spună tot.

Stăteau singure într-o cameră de lângă bucătărie. O cameră mică și întunecoasă, cu draperiile trase. Mette purta un halat. Era în concediu medical. Făcuse niște ceai și adusese un ceainic mare. Mårten era plecat să-și studieze familia decedată. Mette turnă niște ceai pentru amândouă. Nu spusese prea multe când intrase Olivia. Se vedea pe fața ei că nu e o vizită de curtoazie, ca să vadă cum se simte Mette.

— S-a întâmplat ceva, zise Mette.

— Da.

— Ceva care are legătură cu arestarea lui Tom.

— Ai aflat?

— M-a sunat un detectiv la șase și jumătate, întrebându-se unde să-l găsească pe Tom. Urma să fie dus la interogatoriu în legătură cu uciderea lui Borell. Tu de unde știi?

Vocea lui Mette era intenționat distantă, nici prea personală, nici prea rece. Aștepta de mult timp întâlnirea aceea. Ar fi preferat să aibă loc în circumstanțe diferite, dar Olivia era acolo în clipa aia, și trebuia să pornească din acel punct.

— E din cauza mea, spuse Olivia.

— Că l-au arestat pe Tom?

— Da.

Olivia ezită o clipă. Nu prea știa cât de departe în timp să meargă. Totul începuse de fapt cu vizita ei la Accize și Operațiuni Vamale, dar era un lucru prea îndepărtat. Atunci ar fi trebuit să discute și despre perdaful pe care i-l trăsese Mette în bucătărie și voia să evite asta. Așa că începu cu vizita ei la Silvergården și cu suspiciunile tot mai mari legate de laptopul lui Bengt.

Apoi totul ieși la iveală.

Mette o întrerupse cu câteva întrebări scurte.

Olivia îi răspunse la toate.

După ce-i spuse despre vizita ei acasă la Borell și despre mica aventură a lui Stilton acolo, Mette puse încă o întrebare.

— Ce avea de gând să facă acolo?

— S-a dus după telefonul meu. S-a dus acolo pentru mine.

Nodul din stomacul Oliviei se strânse. Relată din nou toată povestea cu multă rușine și îngrijorare. Îngrijorare pentru cum avea să reacționeze Mette. Deocamdată, Mette nu avusese nicio reacție personală.

Apoi veni și asta.

— Deci în sfârșit v-ați regăsit.

Era o reacție neașteptată. Olivia se pregătise pentru o lecție de morală. O lecție de morală cum numai Mette putea să dea. Că Tom s-a expus unui risc extraordinar doar ca să recupereze un telefon mobil și acum era arestat pentru o crimă pe care se pare că nu el a săvârșit-o.

Și totul era din vina Oliviei.

Digeră vorbele lui Mette: *Deci în sfârșit v-ați regăsit.*

Olivia simți cum i se pune un nod în gât. Mette o luă pe după umeri.

— O să rezolvăm treaba asta, zise ea. Ai încredere în mine.

Iar Olivia avu încredere.

Ca să rezolve lucrurile așa cum a promis, Mette fu nevoită să se îmbrace și să-i scrie un bilet lui Mårten în care să-i spună că iese la o plimbare lungă și revigorantă.

Olivia o conduse în oraș. Pe drum, Mette îl sună pe Oskar Molin, un fost coleg de la Brigada Națională de Criminalistică.

— Cine se ocupă de ancheta preliminară în cazul lui Borell?

— Karnerud, cred. Și Forss.

— Forss?

— Da.

— Ce tehnicieni au adus?

— Nu știu. Nu erai în concediu medical?

— Ba da. Mai vorbim.

Olivia o lăasă pe Mette la sediul central al poliției pe Polhemsgatan. Înainte să se despartă, Olivia o întrebă pe Mette dacă știe de tentativa de sinucidere a Sandrei Sahlmann.

— Nu, când s-a întâmplat asta?

— Alaltăieri. Am găsit-o la ei în casă. În cadă.

Mette scoase un oftat adânc și o privi pe Olivia. Văzu tristețea din ochii ei și-i păru rău că a țipat la ea. *Poate că ar trebui să-mi cer scuze totuși*, se gândi ea. *La momentul potrivit.*

— Ținem legătura, zise ea și închise portiera mașinii.

Olivia plecă, iar Mette intră în clădire. Nu trecu mult până să afle ce tehnicieni lucrează la cazul din Ingarö. Sună și explică faptul că uciderea lui Borell poate avea legături cu o crimă anchetată la Brigada Națională de

Criminalistică. Uciderea lui Bengt Sahlmann.

— Cât de departe ați ajuns?

— Raportul preliminar e aproape gata.

— Poți să-mi faci un rezumat rapid?

Apoi se duse să-l caute pe Rune Forss și ceru să discute cu el în particular. Forss încercă să scape, dar Mette era deja acolo. Fu forțat să accepte. Pe coridor.

Mette stătea foarte aproape de el.

— L-ai arestat pe Tom Stilton, zise ea.

— Reținut.

— Pentru că a fost acasă la Jean Borell azi-noapte.

— Da. A fost surprins pe camerele CCTV. Urmează să discut cu un procuror să-l aresteze preventiv.

— Ai citit raportul tehnic?

— Nu e gata.

— E gata de vreo cincisprezece minute. Eu știu ce conține.

— Și?

— Partea interesantă e că s-a găsit arma crimei. În hangarul pentru bărci, cu două etaje sub biroul în care a fost împușcat Borell. Un Luger, cu același calibru ca glonțul din peretele din spatele cadavrului. Cum a ajuns pistolul în hangar?

— De unde dracu' să știu eu?

— Ucigașul l-a aruncat acolo, asta ar fi sugestia mea.

— Încotro bați?

— Pe baza orelor de pe filmul camerei de supraveghere, Stilton a fost în casa lui Borell doar vreo patru minute și ceva, corect?

Forss se uită la Mette. Înțelese unde bate. Nu-i plăcea. Dar ce era să facă? Faptele sunt fapte.

— Da, spuse el.

— Timp în care se presupune că a intrat în casă, l-a găsit pe Borell la etaj, în birou, l-a împușcat, a coborât în hangarul bărcii, două etaje mai jos – ce-o fi avut de gând să facă acolo, când avea mașina la intrare –, apoi a aruncat arma crimei în hangar, a urcat înapoi două etaje, a ieșit din casă și a plecat cu mașina. În doar patru minute și ceva.

Chipul lui Forss era lipsit de orice expresie.

— Pe armă erau amprente, spuse Mette. Aș fi foarte surprinsă dacă ar fi ale lui Stilton.

Forss se duse drept înapoi în biroul lui.

Olivia găsi un loc de parcare pe Tjärhovsgatan, lângă restaurantul Kvarnen, și merse până la Coffice, la colțul cu Östgötagatan, o cafenea cu o încăpere separată unde poți sta și lucra în pace. Se cufundă într-unul dintre fotoliile uzate, se conectă la WiFi și comandă un capucino mare. Nu bea cafea foarte des, dar era ceva deosebit la boabele pe care le foloseau acolo. Intră pe site-ul *Dagens Nyheter* și frunzări articolele despre uciderea lui Jean Borell. Voia să verifice dacă Alex scrisese ceva. Nu scrisese. *Poate ar trebui să-l sun,* se gândi ea. *Sau poate că nu, probabil că nu-și vede capul de treabă.* Ea nu se obosise să-i răspundă la telefon, voia să ia distanță de noaptea aceea înecată în alcool. Avea să-l sune curând, în legătură cu Borell, o crimă care poate avea legături cu uciderea tatălui Sandrei. Mette reacționase puternic când îi arătase fotografiile cu biroul lui Borell pe telefon. Mette știa că laptopul dispărut era într-o geantă de plută neobișnuită.

Exact ca aceea din biroul lui Borell.

— Dar putem fi absolut siguri că înăuntru e laptopul lui Sahlmann? întrebase ea.

— Da, am deschis geanta. Sandra lipise un autocolant pe interior, o inimioară roz. Am făcut o poză și la asta.

— Bun.

Olivia puse jos ziarul și sorbi din capucino. Probabil ar fi trebuit s-o sune pe Sandra ca să-i spună că i-a găsit laptopul, dar se gândea că ar fi greu de explicat situația. Iar tehnicienii poliției probabil aveau treabă cu laptopul în momentul acela.

Așa că mai așteptă cu asta.

Poate trebuia totuși să-l sune pe Alex?

Amprente de pe arma crimei nu erau ale lui Stilton. Asta se confirmase destul de repede. După ce se terminase verificarea, procurorul avusese o scurtă discuție cu Karnerud și Forss: nu vedea niciun motiv pentru a-l mai reține pe Stilton.

Stilton stătea pe bancă și se gândea la Abbas. Avea să ajungă curând acasă, desigur, asta dacă nu se dăduse jos undeva pe traseu. *Mă întreb cum o să reacționeze când o să audă ce s-a întâmplat, că eu stau aici și Olivia a fost ținta unei tentative de omor, a unui tip omorât la rândul lui?* Era căzut

pe gânduri, întrebându-se cum ar reacționa Abbas când Rune Forss deschise ușa celulei. Stilton se ridică. Forss făcu doi pași în spate prin ușa deschisă. Stilton îl urmă.

— Alt interogatoriu? zise el.

— O să mai fie întrebări, dar nu acum.

— Deci pot să plec?

Forss nu răspunse. Stilton văzu expresia de pe chipul lui. Nu era decizia lui Forss, ci fusese forțat. Cum? Mette? Îi explicase Olivia? Când trecu pe lângă Forss, coborî puțin vocea.

— Am stat de vorbă cu o fostă gagică de-ale tale de la Red Velvet.

Văzu cum asta îl șochează pe Forss. Nu mult, dar reacționa cu siguranță. Și era destul. Stilton savură momentul. Poate că se grăbise să i-o spună, dar i-o spusese. Se bucura să-l lase pe Forss să fiarbă o vreme.

O merita.

Forss nu doar fierbea. Era furios și speriat deopotrivă. De îndată ce Stilton plecă, ieși din clădire și își scoase mobilul. Se opri în fața sediului poliției, în ploaia mărunță, și o sună pe Jackie Berglund. Era atât de grăbit încât ea abia apucă să răspundă.

— Stilton are cum să fi aflat de contactele mele vechi?

— Nu cred.

— Mai ai numele meu pe listă?

— Nu, l-am șters.

— Când?

— Acum vreun an, după ce m-au chemat la interogatoriu. De ce? De ce crezi că...

— Crezi că a ciripit vreuna?

— Numai una mai trăiește.

— Cine?

— Ovette Andersson. Dar aia nu ciripește.

— De unde știi?

— Nu e genul.

— Ai adresa ei?

Jackie o avea.

Era târziu când Stilton se întoarse la barjă. Își petrecuse ultima oră stând la o cafenea de pe Hornsgatan, din cauza vremii. Era obișnuit cu vremea rea

și îl deranja rareori, dar atunci era puțin cam mult. Nu era doar o furtună, era o aversă absolut incredibilă cu picături cât mingea de golf. Oamenii săreau în pragul ușilor și mașinile erau nevoite să tragă pe dreapta, fiindcă ștergătoarele nu reușeau să facă față cantității enorme de apă.

În cele din urmă se potoli destul cât să-și poată termina cafeaua și să se întoarcă la barjă. Ud flească, dar într-o dispoziție bună. Cu siguranță îl șocase pe Forss, nu destul cât să-l facă să-și piardă echilibrul, însă fusese o ripostă clară. Stătea în fața cabinei și se scutura de apa de ploaie.

— Ai fost afară pe vremea asta?

Stilton se întoarse. Luna stătea în salon și îl privea.

— Nu.

— Ce s-a întâmplat cu poliția?

— M-au luat la secție și mi-au dat drumul.

Stilton porni spre salon. Era ceva ce voia s-o întrebe pe Luna și era o idee bună să o facă imediat.

— Pot să stau jos? zise el.

Numai asta părea ciudat. Întreba dacă poate să stea jos. Parcă nu era el. *S-a întâmplat ceva?* Însă făcu un gest, iar Stilton se așază.

— Vrei un prosop? zise ea.

— De ce?

— Părul.

Stilton nu se mai tunsese de când se întorsese de pe Rödölga, iar părul îi crescuse. Destul cât să pară ud, aparent.

— E în regulă, spuse el.

— OK.

Stilton o privi pe Luna. Când stătuse întins în celulă, pe jumătate adormit, se gândise destul de mult la ea, mai mult sau mai puțin voit. Pur și simplu i se strecura în gânduri. În parte înțelegea de ce. Era ceva la femeia aia care stătea acolo, arătând ca întotdeauna, calmă și stăpână pe sine, ceva care-l atrăgea. Nu în același fel în care fusese atras de Claudette, era altceva, Luna era Luna. Se aplecă spre ea.

— Am văzut că ai verificat magazia înainte să pui pistolul înapoi, spuse el.

— Da.

— Ca să verifici dacă lipsește vreun glonț.

— Da.

— Dacă ar fi lipsit, atunci eu aș fi fost cel care l-a împușcat pe Borell,

corect?

— Păi, ar fi fost o presupunere rezonabilă.

— Deci ți-a trecut prin minte posibilitatea asta? Ca eu s-o fi făcut?

— Da.

— OK.

Întrebase ce avea de întrebat. Luna se asigurase că nu el l-a împușcat pe Borell. Deci credea că e de fapt în stare s-o facă. Se uită în jos, la mâna rănită, cea pe care i-o îngrijise cu blândețe Luna.

— Dar toate gloanțele erau la locul lor, zise Luna.

Stilton dădu din cap. Așadar, o rezolvaseră. *Știm cum stăm*, se gândi el, apoi întreabă:

— De ce ai pistol?

— Am rămas cu el.

— De când?

— De când am avut nevoie de el.

I-o plătea cu aceeași monedă.

Muzica nu fusese de ajutor.

Stătea drept în mijlocul camerei de mai bine de o oră, dezbrăcat, și muzica nu fusese de ajutor. Era la fel de speriat ca atunci când primise telefonul.

„Jean Borell a fost împușcat?

În momentul acela stătea cocoșat la masa rotundă de lângă lampa de alabastru. Tocmai privise cum o țigară de foi arde până la capăt în scrumieră, abia dacă o fumase. Pe masă era un pahar. Îl umpluse cu vin de Porto, până la buză – când îl duse la gură, jumătate se vărsă pe masă. Îl puse din nou jos și se întoarse spre camera mare, odihnindu-și privirea pe peretele frumos din față.

Venise rândul lui? Numai el mai rămăsese.

Se uită la brațele lui, unde cicatricile zgâriate se vedeau foarte bine. Aveau să rămână sau să dispară?

Se așază pe podea, cu picioarele încrucișate, și închise ochii. Mâinile strângeau bine picioarele mesei din fața lui. Încercă să dispară, încercă să plonjeze în întuneric, departe de lumea asta din care nu mai voia să facă parte.

Nu putea.

Ridică apoi capul și simți cum lacrimile îi curg pe pieptul lipsit de păr.

Se ridică și se duse la bibliotecă. Cu mâna tremurândă, scoase o carte groasă, un dicționar german, cu coperți tari. După carte era un pistol.

Se uită la el.

Îl mai folosise o dată.

Putea să-l folosească din nou.

Capitolul 22

Era un frig mușcător. Genul de frig care nu ține atât de temperatură, cât de vânturile biciuitoare și sfredelitoare de gheață care forțează oamenii din spațiile deschise să se adăpostească. Așa că Olivia nu avea cum să meargă pe jos până la barjă. Mai întâi crezuse că o să poată, când o sunase Stilton, că o să facă o plimbare plăcută și o să ia niște aer proaspăt. Încă simțea efectele camerei cu vid.

— Mette vine încoace, probabil e o idee bună dacă vii și tu, spusese el. Probabil era.

În mintea ei lucrurile erau de fapt destul de încâlcite. I-ar fi prins bine s-o asculte pe Mette, cu judecata ei mai analitică asupra situației, ca să-și facă o idee despre ce ar trebui să facă. Fiindcă era implicată în crima aceea în mai multe moduri, unele bune și altele cu siguranță mai puțin bune.

Dar de îndată ce ieși pe ușă și vântul aproape o suflă înapoi înăuntru, hotărî să ia mașina. Nu avea nevoie de atâta aer proaspăt.

Urcă scara în fugă ca să nu o sufle vântul și se strecură în salon. Stilton și Mette stăteau deja acolo. Luna era la cimitir.

— Salut, zise Stilton. Ia loc.

Olivia își scoase jacheta și se așeză. Mette trecu imediat la subiect.

— Am preluat ancheta în cazul lui Borell, spusese ea. Au fost câteva bombăneli, dar așa se întâmplă mereu. Am trecut prin toate materialele în dimineața asta și am pus echipa la curent. Raportul autopsiei confirmă ce scrie în raportul preliminar. Borell a fost ucis. Crima trebuie să fi avut loc la scurt timp după ce te-a lăsat pe tine, Olivia, lângă apă, și înainte ca tu, Tom, să te fi întors în casă. Cât crezi că a fost intervalul ăsta?

Stilton o privi pe Olivia.

— Tu ce crezi? Puțin peste două ore? Te-am găsit, te-am dus la mașină, am condus până aici, tu te-ai schimbat, am stat de vorbă o vreme, tu ai adormit, iar eu m-am întors acolo.

— Două ore sună rezonabil.

— Deci avem un interval în care trebuie să fi avut loc crima, spusese Mette. Tu ai văzut ceva în casă în afara cadavrului?

— Nu, spusese Stilton. Am intrat și am ieșit în fugă.

— În doar patru minute și ceva, potrivit camerei de supraveghere. Bine

că n-ai trândăvit pe acolo, asta ți-ar fi complicat situația.

— Când m-ai văzut tu că trândăvesc?

Mette ignoră comentariul. Nu voia să-i amintească de cei cinci, șase ani în care nu făcuse altceva decât fix să trândăvească.

— Dar Luna a auzit o barcă cu motor, spuse Stilton.

— Și ea a fost acolo?

— A venit cu mine să ia mașina Oliviei. Stătea la poartă cât timp eu am fost în casă.

— Și de acolo a auzit barca cu motor?

— Da.

— Interesant. Putea să fie ucigașul care fugea din casă. Camera de afară n-a înregistrat nimic până când Tom nu a venit cu mașina. Asta înseamnă că ucigașul a venit pe altundeva. Probabil la fel ca tine, prin hangarul pentru bărci, în birou, apoi a coborât iar și a plecat cu barca cu motor. După ce a aruncat arma crimei în hangar.

— Atunci înseamnă că l-am ratat la mustață, zise Stilton.

— Probabil. Următoarea informație interesantă provine din raportul tehnic. În biroul lui Borell nu era niciun laptop într-o geantă de plută. De fapt, nicăieri în casă.

Stilton și Olivia se uitară unul la celălalt.

— Dar era acolo când am fost eu, zise Olivia. L-ai văzut cu ochii tăi în fotografii.

— Da. Ceea ce înseamnă că probabil l-a luat ucigașul. Asta dacă nu l-ai luat tu, Tom?

Stilton îi aruncă lui Mette o privire sastisită.

— Deci ucigașul a furat laptopul lui Sahlmann? întrebă Olivia.

— Așa se pare.

— De ce?

— Crezi că am un răspuns la întrebarea asta? zise Mette. Nu am. Și nu știu nici cine a fost ucigașul. Nu știu care e motivul lui sau al ei. Ce știu eu e că la locul crimei era un bărbat când a sosit poliția, după ce tu ai dat telefonul anonim, Stilton.

— Cine era? întrebă Stilton.

— Numele lui e Magnus Thorhed și se pare că lucra pentru Borell.

— Thorhed era acolo?!

Olivia se ridică.

— Știi cine e?

— L-am cunoscut.

— Înseamnă că pe lângă mașina lui am trecut, zise Stilton. Gonea prin pădure ca un nebun.

— Ce voia să facă acasă la Borell în toiul nopții? întrebă Olivia.

— Susține că s-a dus acolo fiindcă Borell nu răspundea la mobil, zise Mette. Știa că Borell s-a dus acasă. Au fost la nu știu ce conferință și cică avea ceva urgent de discutat cu el.

— La ora aia?

— Asta l-am întrebat și noi, spuse Mette. Iar el a zis că firma lor are operațiuni în toată lumea: când aici e noapte, la Boston e zi. Asta a fost explicația pe care ne-a dat-o. Mă ocup de el mai târziu.

— Tu nu erai în concediu medical? întrebă Stilton zâmbind.

Mette ignoră comentariul.

— Deci avem acum două crime corelate. Prin intermediul laptopului dispărut al lui Sahlmann. E oare același ucigaș?

— Mă îndoiesc, zise Stilton.

— De ce?

— Uciderea lui Sahlmann a fost aranjată în așa fel încât să pară o sinucidere. Ca să ascundă faptul că a fost o crimă. Borell a fost împușcat și gata. Abordări destul de diferite.

— Adevărat.

— Ceea ce înseamnă că Borell l-ar fi putut ucide pe Sahlmann și apoi putea să fie ucis la rândul lui, zise Olivia. Borell trebuie să fi fost cel care a furat laptopul prima dată, de la Sahlmann de acasă, având în vedere că a ajuns în biroul lui, nu?

— Poate că nu l-a furat cu mâna lui, zise Mette.

Magnus Thorhed? se gândi imediat Olivia. *Omul care e foarte în linia întâi?* Însă deodată avu alte lucruri la care să se gândească.

Abbas intrase în salon.

— Salut!

Nu spuse mai mult decât atât. Cu toate astea, trecură câteva clipe până să reacționeze vreunul dintre ei. Și asta din mai multe motive. Apariția lui bruscă era unul. Înfățișarea fizică era altul.

— Ce-ai pățit!?!

O întrebare pe care Mette și Olivia erau amândouă îndreptățite să i-o adreseze. Mette o rostise prima. Dar Olivia se ridică prima și-i dădu o îmbrățișare mare. El nu arată dacă îl doare sau nu. O îmbrățișă și el. Tânjea

după așa ceva. Poate că nu neapărat din partea Oliviei, însă din partea cuiva ca ea, care însemna ceva pentru el.

Care era în viață.

Stilton și Mette se ridicară și ei în picioare ca să-l salute pe Abbas.

— *Tu ce-ai pățit?*

Abbas arătă spre obrazul lui Mette. Cele nouă cusături încă erau vizibile.

— Hai să vorbim mai târziu despre asta.

Stilton se duse după încă un scaun, iar Abbas se așează.

— Am venit direct de la gară, spuse el. Nu vă faceți griji pentru figura mea, o să fie bine. Am fost atacat și am avut nasul spart.

— Cine a fost?

Abbas deschise valiza și scoase un dosar de plastic în care se afla o fotografie alb-negru.

— Tipul ăsta.

Olivia se uită prima. Tot ce vedea era un tip slinos cu fața unsă cu ulei.

— Cine e?

— Mickey Leigh. Actor de filme porno.

Când Stilton se uită la fotografie văzu ceva foarte diferit, ceva ce îl șocă destul de tare. Îl văzu pe bărbatul care dispăruse pe ușă împreună cu Jackie Berglund. Cu două zile în urmă. Acolo, în Stockholm.

— E tipul cunoscut drept Taurul, spuse Abbas, uitându-se la Stilton.

— Tu ai aflat asta?

— Da.

— Cum?

Stilton încerca să câștige timp. Când Abbas începu să explice cum îl găsisese pe Mickey Leigh, Stilton se gândi la mai multe variante. Știa ce-i făcuse Abbas lui Philippe Martin ca să-l facă să vorbească și putea să-și imagineze foarte ușor ce i-ar face lui Jackie Berglund ca să pună mâna pe Mickey Leigh. *Jean-Baptiste a închis ochii. Mette nu o să facă același lucru.*

Trebuia să aibă grijă ca Abbas să-și păstreze calmul.

Așa că nu zise nimic.

— E atât de frustrant, zise Abbas. Tocmai când dau de tipul potrivit, mă dau afară din Marsilia.

— Cine? întrebă Mette.

— Poliția!

— Jean-Baptiste?

— Da.

— Poate că avea motivele lui? zise Stilton cu grijă.

Abbas nu răspunse. Nu voia să se certe cu Tom din cauza lui Jean-Baptiste. Puse fotografia la loc în dosarul de plastic. Mette îl urmărea pe Stilton. Îi văzuse reacția provocată de fotografia cu Mickey Leigh. Nu înțelegea de ce. Avea să-l întrebe după ce rămâneau singuri. Deocamdată îl întreabă pe Abbas ce a mai făcut în Marsilia, în afară de ce știa deja de la Jean-Baptiste. Abbas îi făcu un scurt rezumat, excluzând partea legată de Martin. Când termină vru să plece.

— Te conduc eu acasă, spuse Olivia.

— Mulțumesc.

Olivia și Abbas plecară din salon.

Stilton îi urmă până pe punte și-i privi cum pleacă.

Voia să se asigure că pleacă.

Când se întoarse ca să-i spună lui Mette ce îi ascunde lui Abbas, ea zise:

— L-ai recunoscut pe bărbatul din fotografie. Mickey Leigh.

— Da. E în Stockholm. Umblă cu Jackie Berglund. I-am văzut alaltăieri în fața clădirii ei.

— Și de ce n-ai vrut să-i spui lui Abbas?

— Păi, ai văzut și tu cum arată...

Mette înțelese. Și ea îl cunoștea pe Abbas.

— Crezi că Mickey e dat în urmărire? întrebă ea.

— Pot să întreb.

Stilton îl sună pe Jean-Baptiste. Mickey Leigh era dat într-adevăr în urmărire, pentru vătămare corporală gravă și posibila implicare într-un omor însoțit de dezmembrarea cadavrului. Poliția franceză tocmai lansase informații prin Interpol că Mickey Leigh a părăsit țara.

— E în Stockholm, zise Stilton. Am informat-o pe Mette Olsäter.

— Bun, răspunse Jean-Baptiste. Te rog să-i spui să țină legătura cu noi.

Stilton închise. Mette înțelesese implicațiile conversației și își scoase mobilul. Îl sună pe Bosse Thyrén și ceru ca blocul lui Jackie Berglund să fie pus sub supraveghere.

— Îi găsești fotografia pe lista persoanelor urmărite de Interpol, spuse ea.

— OK, zise Bosse. Ah, și apropo...

— Da?

— Nu există concordanță cu ADN-ul Gabriellei Forsman și al lui Clas

Hall.

— Acum știm.

Mette închise și-l privi pe Stilton. Părea tulburat. Simțea că toată aventura din Marsilia tocmai aterizase la Stockholm.

Și nu presimțea nimic bun.

Ovette Andersson nu avea mulți prieteni. Nu mulți în care să poată avea încredere. Colegele ei erau colege, iar prietenele dinainte erau moarte, cel puțin majoritatea.

Dar încă îl mai avea pe Nurcă.

Se cunoșteau de mult timp – crescuseră în aceeași suburbie, Kärrtorp. Nurcă era cel căruia i se adresase când fiul ei, Acke, intrase în belele cu un an în urmă, și Nurcă era cel căruia i se adresa și în clipa aceea.

— Te-a amenințat?

Nurcă părea cu adevărat îngrozit. Nu fiindcă ar fi avut o părere prea bună despre integritatea polițiștilor – era, practic, în concordanță cu părerea lui despre restul lumii. Faptul că un detectiv inspector-șef se implicase personal în amenințarea unei femei singure era cel care îi stârnea o reacție.

— Da, spuse Ovette. A fost extrem de neplăcut.

Se întâlniseră pe o străduță lăturalnică din Hornsgatan. Ovette alesese locul de întâlnire, departe de priviri și de mașini. Îi era teamă, ochii ei obosiți arătau limpede că e nedormită.

— A venit ieri în fața ușii, zise ea.

— Ce voia?

— M-a întrebat dacă am stat de vorbă cu Tom Stilton. Am spus că nu, dar el tot insistă. În cele din urmă m-a tras într-un colț întunecat și mi-a zis ce-o să ne facă mie și lui Acke dacă îi suflu măcar un cuvânt lui Stilton despre faptul că s-a culcat cu prostituate.

Ovette înghiți de câteva ori, iar Nurcă văzu că îi dau lacrimile.

— Ce a zis că vă face? întrebă el.

— Că are grijă el de noi.

— OK, și nu voia să spună cumva că vă trimite în vacanță în Mallorca sau vă cumpără un apartament nou?

— Nu. Avea ochii negri ca iadul.

— Ce ticălos!

Ovette înghiți din nou, iar Nurcă văzu cât de fragilă este. Își puse brațul în jurul ei. Dacă lumea se sfârșea în decembrie, nu mai conta atât de mult cu

ce o amenințase polițaiul ăla, dar se gândea și la ce spusese Stilton. Poate merita să facă un lucru bun până atunci, ar fi putut da roade.

— Cred că ar trebui să mai vorbești o dată cu Stilton, zise el.

— De ce?

— Pentru că e un tip foarte deștept. Care se întâmplă să-l cunoască pe ticălosul ăla de Forss. Ar putea fi în stare să-ți aranjeze ceva protecție. Și îl cunoaște și pe Acke.

Ovette nu răspunse. Merse mai departe, cu brațul lui Nurcă în jurul umerilor.

Mette abia reușise să intre în birou când sună telefonul. Era unul dintre tipii care supravegheau clădirea lui Jackie Berglund. Tocmai o văzuseră pe Berglund intrând pe ușa din față, însoțită de Mickey Leigh.

Mette reacționează repede.

Prea repede pentru cineva care avusese de curând un atac de cord ușor.

Dar ignoră asta.

Îi trimise imediat pe Bosse Thyrén și Lisa Hedqvist acasă la Berglund, pe Norr Mälarstrand. Cu întăriri.

— E urmărit pentru vătămare corporală gravă în Marsilia. Și e posibil să fi ucis și o femeie.

Bosse și Lisa luau foarte în serios avertismentul lui Mette cu privire la Mickey Leigh. Sosiră cu o dubă de poliție. Dacă nu ar fi făcut asta și ar fi ales în schimb să-și ia mașina de poliție fără însemne, poate că ar fi trecut neobservați. Dar o dubă de poliție e cam greu de ratat pe o stradă deschisă cum e Norr Mälarstrand. Jackie o văzu imediat pe fereastră. După ce-l văzuse pe Stilton pe stradă cu câteva zile în urmă, se uita pe fereastră de mai multe ori pe zi, mai mult sau mai puțin subconștient.

Era cuprinsă de un sentiment de paranoia.

Văzu duba poliției de îndată ce aceasta opri în fața clădirii.

— Au venit polițaii.

O spuse în mare parte ca pe o simplă afirmație. Nu era obligatoriu să vină la ea, însă era cu siguranță o posibilitate. Habar nu avea ce vor, dar nu se simțea deosebit de îngrijorată.

Spre deosebire de Mickey Leigh.

Sări la fereastră și-i zări pe polițiștii în uniformă gata să intre în bloc.

— Există o ușă în spate? Întrebă el.

— Poftim? Ce-ai pățit? De ce crezi că...

— Ușa din spate?!

Exista o ușă. Fără să înțeleagă despre ce e vorba, altceva decât că e o chestiune urgentă, fugi prin apartament spre ușa de la bucătărie care dădea în grădină. Mickey dispăru tocmai când poliția sună la ușă. Jackie se întreabă dacă să deschidă sau nu. Polițiștii de la operațiuni speciale? Probabil i-ar fi spart ușa dacă n-o deschidea ea. Rămase în hol vreun minut ca să-i dea lui Mickey șansa să fugă.

Apoi deschise.

— Jackie Berglund? Întrebă Lisa, arătându-i legitimația. Bosse și câțiva ofițeri de poliție stăteau în spatele ei.

— Da?

— Sunt de la Brigada Națională de Criminalistică. Îl căutăm pe Mickey Leigh.

— Cine este?

Lisa îi arată o fotografie cu Mickey Leigh.

— E căutat de Interpol. Cu puțin timp în urmă a intrat cu dumneavoastră în bloc. E în apartament?

— Nu.

— Am dori să aruncăm o privire, vă rog.

Jackie se dădu la o parte. Nu lăsa să se vadă ce gândește. Urmărit de Interpol? Se ascundea? De-asta îi apăruse la ușă pe neaunțate? *Ce ticălos nemernic!*

Lisa se dădu la o parte ca să-i lase pe polițiști să intre în apartament. Ea și Bosse rămaseră în hol cu Jackie.

— Stă la tine? Întrebă Bosse.

— Bărbatul din fotografia pe care mi-ați arătat-o, tipul – nu știu... Cum îl cheamă?

— Mickey Leigh.

— E doar în vizită în Stockholm, ne cunoaștem cât de cât, habar nu aveam că e urmărit.

— Dar a stat aici?

— Nu.

Un ofițer de poliție se întoarse în hol ca să le spună despre ușa din spate și că bărbatul pe care îl căutau probabil fugise pe acolo. Doi polițiști porniseră să-l caute.

— Aia a cui e?

Lisa arată spre o valiză maro din hol. De ea era agățată o etichetă mică de piele cu numele lui.

— E a lui, spuse Jackie.

— Atunci o s-o luăm noi. Dumneavoastră veniți cu noi la secție.

— De ce?

Lisa nu răspunse.

Stilton stătea în cabină, încercând să pună lucrurile în ordine. Nu-și mai limpezise creierul de câțiva ani, și era bombardat non-stop de când Abbas venise la el la barjă și-i spusese că vrea să plece la Marsilia. Încerca să înțeleagă ce se întâmplase de atunci. Erau evoluții pozitive, cum ar fi relația lui cu Olivia. Pentru asta era extrem de bucuros. Și mai fusese și Claudette, altă evoluție pozitivă. Barja și Luna? Aruncă o privire la pasărea împăiată. Da, și asta era bine.

Apoi erau lucruri mai puțin bune.

Încercarea lui Borell de a o ucide pe Olivia și întâlnirea cu Forss în sala de interogatoriu, de exemplu. Cu toate că privirea speriată care apăruse pentru o fracțiune de secundă în ochii lui Forss când pomenise de fostele lui parteneri sexuale era cu siguranță un lucru bun.

Atacul asupra lui Abbas nu era.

Iar sosirea lui Mickey Leigh la Stockholm clar nu era un lucru bun.

Deși, pe de altă parte, putea fi de ajutor pentru a o prinde pe Jackie Berglund cu ceva. În cazul acela ar fi fost cu siguranță un lucru bun.

Cel mai rău lucru, după părerea lui, era vestea pe care tocmai o primise de la Olivia. Trecuse prin materialele ei vechi legate de Berglund și nu reușise să găsească nicio prostituată cu care ar fi putut avea contact Forss.

Singura lui speranță de a-l prinde pe Rune Forss.

Însă uitase de Nurcă.

Micul informator.

Îl sună chiar în mijlocul rezumatului mental al lui Stilton.

— Cred că ar trebui să mai vorbești o dată cu Ovette, zise el.

— De ce?

Când Nurcă îi spuse că Forss a hărțuit-o pe Ovette cu o seară în urmă, Stilton simți cum îi fierbe sângele în vene. Era un lucru bun și rău în același timp. Rău pentru că îi părea rău pentru Ovette și pentru ce-i făcuse Forss. Și indirect și lui Acke. Bun fiindcă putea să-i mai ofere o șansă.

Cu Ovette.

Poate.

Tocmai când era gata să închidă, Nurcă zise:

— Știi, pe vremuri, lumea plătea bine genul ăsta de servicii. Mai ții minte?

— Da. Ce vrei?

— Un măgar.

Nurcă închise. Stilton se uită la mobil. *Un măgar?* Știa că Nurcă nu e străin de desfătărilor din latura întunecată a dorinței sexuale. Poate era excitat? Sau poate era un nou nume de cod pe care nu-l știa? Nu mai fusese de mult timp pe străzi.

Jackie era interogată de Lisa și Bosse cu privire la relația ei cu Mickey Leigh. Era evident că el fusese în apartamentul ei, avea valiza acolo. Dar de vreme ce ea nu știa de fapt că e urmărit, nu-i era greu să parzeze majoritatea întrebărilor. Se întâlnise cu el cu bună-credință. Nu auzise nicio conversație telefonică de-ale lui. Nu știa nici măcar dacă are telefon mobil.

Mințea.

Deși chiar nu știa unde se dusesese sau dacă mai cunoaște și alți oameni în Stockholm.

— N-am idee.

Dar îl sună de îndată ce fu lăsată să plece de la sediul poliției. Furioasă. Și-i spuse foarte clar să nu se mai apropie vreodată de ea.

— Ai idee măcar în ce m-ai băgat, cretinul naibii?

Mickey Leigh știa.

— Doar o întrebare, zise el. Apoi te las în pace. Tipul ăla care stătea pe stradă în fața blocului, cum dau de el?

— Du-te dracului!

Jackie închise.

Gata cu tot sexul ăla minunat.

Olivia îl condusesese pe Abbas înapoi pe Dalagatan. Spera că o s-o invite la un ceai, dar el îi dădu doar un pupic pe obraz și ieși din mașină.

Părea destul de extenuat.

În drum spre casă începu să se gândească la Magnus Thorhed.

Bărbatul care se furișase prin casă când ea era în vizită la Borell prima dată, și care apoi stătea cu o țigară la bar, fără să se întoarcă, la plecarea ei.

Bărbatul care venise la locul crimei, din senin, în toiul nopții.

Se simțea scârbită instinctiv când se gândea la el. Avea ceva evaziv și calculat, ceva ce nu putea înțelege exact. Îl sună pe Stilton.

— Mai știi mașina pe lângă care am trecut în pădure, când ne întorceam de acasă de la Borell, ai văzut ce marcă era?

— Un BMW.

— Bleumarin?

— Poate, nu știu. Mergea foarte repede. De ce?

Olivia închise. Un BMW? Mașina parcată lângă poarta lui Borell când a fost acolo prima dată era a lui Thorhed și nu a lui Borell? Dacă era aceeași mașină cu cea din apropierea casei familiei Sahlmann din noaptea crimei?

Îl sună pe Alex de îndată ce ajunse la următorul semafor roșu. Voia să-l întrebe câte ceva, dar el era în toiul unei ședințe aprinse cu departamentul de știri și îi spuse în șoaptă:

— Vino la mine diseară.

— Nu putem să ne vedem la Kristallen?

— O să ne facem praf dacă mergem acolo.

Avea dreptate.

Așa că Olivia se auzea cum stabilește ora la care să se vadă cu Alex la el acasă. În apartamentul lui. Un loc în care, cu doar zece secunde în urmă, nu credea că are să se mai întoarcă vreodată.

Valiza maro fusese dusă în biroul lui Mette, la ordinele ei. Se simțea personal responsabilă de tot ce avea legătură cu Mickey Leigh în momentul acela. Auzise povestea lui Abbas.

Bosse și Lisa se ocupau de Jackie Berglund. Mette se ocupa de valiză.

Își puse o pereche de mănuși de cauciuc și deschise valiza.

Ce văzu înăuntru fu la ani-lumină distanță de ceea ce își imagina. Haine pe fund și două laptopuri deasupra. Unul era gri-argintiu, celălalt era într-o geantă din plută presată.

Se așază la birou. O geantă de plută? Capul începu să i se învârtă. Așteptă puțin, neputând să-și deslușească gândurile.

În cele din urmă, luă geanta de plută și scoase din ea un MacBook Pro. Când îl deschise, văzu inimioara roz. Autocolantul Sandrei.

Era laptopul lui Bengt Sahlmann, care fusese furat mai întâi de la Sahlmann, apoi de la Borell. Iar în clipa aia zăcea într-o valiză care-i aparținea acelui actor porno englez urmărit internațional.

Mickey Leigh.

Capacitatea de analiză a lui Mette era legendară la Brigada Națională de Criminalistică. Datorită ei avansase și făcea parte dintre cei mai buni detectivi criminaliști din Suedia. În momentul acela era în derivă – nu se putea gândi decât la niște întrebări elementare.

Mickey Leigh l-a omorât pe Jean Borell? Tot el l-a omorât și pe Bengt Sahlmann? Dar atunci era în Marsilia. Sau nu? Și oricum, care ar fi fost motivul lui?

Iar atunci capacitatea ei de analiză preluă controlul asupra gândurilor.

Dacă Mickey Leigh l-ar fi ucis pe Sahlmann și ar fi furat laptopul, nu ar fi rămas în biroul lui Borell atât de mult după aceea. Iar când Olivia fusese acolo, în mod clar laptopul era la locul lui. Atunci ar fi trebuit să fie în valiză.

În acel moment Bosse și Lisa intrară în birou.

— Țăla era în valiză? întrebă Bosse, arătând spre laptopul din fața lui Mette.

— Da.

Apoi Lisa zări geanta de laptop care zăcea lângă el.

— E al lui Sahlmann?!

— Da.

Mette simți imediat încotro se îndreaptă discuția.

— Atunci Mickey Leigh l-a furat de la Sahlmann?!

— El l-a omorât pe Sahlmann?! întrebă Lisa.

— Nu cred, răspunse Mette. Probabil era în Marsilia atunci.

— Atunci de unde dracu' a făcut rost de laptop? întrebă Bosse.

Mette se uita la cei doi anchetatori criminaliști tineri și talentați. Avea încredere totală în ei. Și știa că sentimentul e sută la sută reciproc.

Aveau să ajungă acolo după ce se mai gândeau câteva minute.

— Eu cred că Mickey Leigh a furat geanta de la Jean Borell, zise ea.

— De ce crezi asta?

— Era în biroul lui Borell cu foarte puțin timp înainte să fie ucis.

— Și de unde dracu' știi asta? zise Bosse.

Iar în momentul ăla Mette trebuia să le spună.

— Pentru că Olivia l-a văzut acolo.

Cât de mult din încrederea pe care o aveau în ea se disipase în clipa aceea era greu de spus, dar Mette știa că destul de mult.

După ce termină de povestit despre Olivia, care pătrunsese prin efracție în casa lui Borell, despre tentativa de crimă și despre cum le ascunsese

intenționat colegilor ei informația, se lăsă o tăcere lungă de tot.

— Săraca Olivia.

Bosse o spusese. Probabil reflecta ce gândea și Lisa. Amândoi o cunoșteau pe Olivia. Amândoi știau și cât de apropiate sunt ea și Mette.

Amândoi înțelegeau.

Și se întoarseră la mentalitatea de lucru.

— Deci tu crezi că tipul ăsta, Mickey Leigh, era în casă când Borell a fost ucis, asta vrei să spui? zise Lisa.

— Furtul laptopurilor cu siguranță asta indică.

— Și crezi că tot el l-a omorât?

— Păi, există o posibilitate.

Lisa se așază pe marginea mesei și scutură puțin din cap.

— De ce ar veni aici un actor porno englez care locuiește la Marsilia ca să-l omoare pe Jean Borell?

— Poate e ucigaș plătit? zise Bosse.

— Poate.

— La ordinele cui l-ar fi împușcat atunci pe Borell?

— N-am idee. O să-i pun pe băieții de la calculatoare să umble în laptopuri, poate o să găsească niște indicii.

Mette scoase telefonul mobil.

Olivia hotărâse să nu iasă în evidență, s-o ia ușor. Fusesse cam irascibilă cu Alex data trecută când fusese acolo, iar de atunci nu-i mai răspunsese la telefon. De data asta avea nevoie de el pentru ceva cu totul altfel. Și de fapt îl plăcea la rândul ei. Nu era vina lui că ajunseseră în pat. Era vina ei. Mă rog, nu chiar „vină” – sexul fusese plăcut, chiar dacă era atât de beată.

În momentul acela nu era.

Ba chiar îl refuzase și când îi oferise un martini. Nu avea un efect extraordinar asupra ei.

— Dar o Cola ar merge.

— Sigur.

Alex scoase o Cola din frigider și își făcu un martini. Spuse că are nevoie. La birou fusese întrucâtva haos, era un summit privind schimbările climatice la Doha care prezentase niște informații destul de alarmante referitoare la efectele încălzirii globale.

Olivia asculta doar cu o ureche. Însă asculta, zâmbind ocazional. Când Alex termină de vorbit, aprinse două lumânări-pastilă. Stăteau la masa din

bucătărie din apartamentul spațios, ca un hangar. Olivia simțea o adiere ușoară de after-shave. Remarcă un pachet de țigări de foi la celălalt capăt al mesei.

— Nu foloseai gumă cu nicotină?

— Ba da, dar mai trișez din când în când. Aveai niște întrebări pentru mine?

— Da, mulțumesc pentru data trecută, apropo.

Alex nu știe exact cum să interpreteze asta. Pentru ce îi mulțumea? Pentru toată vizita? Sau încerca să limpezească starea proastă din următoarea dimineață?

— Ei, bine, *eu* îți mulțumesc.

Apoi așteaptă. Știa că vrea ceva și nu era lucrul pentru care venise data trecută. Era la fel de înflăcărată ca atunci când venise prima dată la redacție. I se citea în privire. Ce voia oare?

— Magnus Thorhed, spuse Olivia.

— Ce-i cu el?

— Îl cunoști?

— Nu.

— Dar ai auzit de el?

— E lingăul personal al lui Jean.

— L-ai întâlnit?

— Da.

— A fost de față la cina la care a avut Bengt ieșirea aia nervoasă?

— Da.

— Încotro bătea?

— Știi dacă îl cunoștea personal pe Bengt? întrebă Olivia.

— Da, așa cred. Prin Jean. Acum e rândul meu.

— Să ce?

— Să pun întrebări. Unu. De ce te interesează Thorhed?

— Miroase a nucșoară.

— Olivia.

— Are un BMW albastru. Sandra a văzut un BMW albastru în apropierea casei în seara în care Bengt a fost ucis.

— Interesant.

— Așa zic și eu. Alte întrebări?

— Da.

Alex se întinse după pachetul de pe masă și aprinse o țigară de foi.

Încercă să nu sufle fumul spre Olivia. Apoi întreabă:

— Știi cum evoluează ancheta?

— Ancheta crimelor?

— Da.

— De unde să știu asta?

— Am impresia că ai o mulțime de surse bine plasate, am dreptate?

— Da și nu.

— S-a făcut vreo legătură între cele două crime?

— De ce?

— Pentru că pe tine te interesează Thorhed, care e o legătură între Jean și Bengt. Care au fost uciși amândoi.

Olivia nu răspunse.

— Au deja suspecti? întreabă Alex.

— Nu știu.

— Nu știi sau nu vrei să spui?

Dintr-odată, vocea lui Alex căpătă o nuanță mai dură, pe care Olivia o remarcă. Una dintre lumânări se stinse. Văzu chipul lui Alex în întuneric, în spatele celeilalte lumânări. Ținea țigara în fața lui. În clipa aceea ea era cea care se întreba încotro bate. Întreba ca jurnalist?

— Crezi că mint? zise ea.

— Toată lumea minte când are nevoie.

— Inclusiv tu?

— Inclusiv eu. Mai vrei o Cola?

— Nu, mulțumesc.

Olivia se ridică. Simți că vrea să plece de acolo, auzise ce trebuia să audă, nu mai voia să continue conversația. Își puse haina pe care o atârnase pe spătarul scaunului.

— Pleci deja?

— Da.

— Ținem legătura?

— Da, hai. Sună-mă.

— Te-am sunat.

Olivia îi făcu cu mâna.

— Mă conduc singură.

În lumina slabă îl văzu pe Alex cum se ridică și își stinge țigara de foi. Olivia porni spre ușa despre care știa că duce afară. Alex veni în urma ei. Ea nu se întoarse. Când ajunse la ușa din față, auzi cum mansarda gigantică

din spatele ei se umple de muzică clasică.

Ieși în stradă împleticindu-se și se sprijini de perete. Se simțea stresată și obosită. Un câine ud mergea repede pe cealaltă parte a străzii. Stăpânul nu se vedea nicăieri. Când câinele dispăru după un colț, își scoase mobilul și-l sună pe Ove Gardman. Impulsiv. El nu răspunse. Când auzi bipul nu știu ce să spună, așa că închise.

„Mi-e dor de tine” ar fi putut să spună.

Abbas stătea în apartamentul lui și se simțea gol pe dinăuntru. Încă resimțea drumul lung cu trenul, dar nu era obosit. Se simțise OK când văzuse pe toată lumea pe barjă. În clipa aceea era din nou singur.

Călătoria la Marsilia se sfârșise.

Nu avea energia să se gândească la posibilele sale rezultate. Încerca să meargă mai departe și să nu se mai gândească la Samira. Trebuia. Trebuia să se forțeze să revină la viața obișnuită.

Oricare ar fi fost asta.

În trenul spre casă ținuse în mână lăncișorul Samirei, trecându-și degetele prin el ca printr-un rozariu, contemplându-și situația. Reacția lui când citise despre moartea Samirei. De ce reacționase atât de puternic? Fuseseră îndrăgostiți pățimaș, da, dar era vorba de o întâlnire fugară și trecuseră mulți ani de atunci. Apoi Jean Villon murise, iar el îi trimisese câteva scrisori Samirei, fără să primească vreun răspuns.

Dar apoi?

Nu se dusesse în Franța ca să încerce s-o găsească. De ce n-o făcuse? Dacă era atât de importantă pentru el? Nu avea răspuns la întrebarea asta. Citise despre moartea ei și explodase ceva în adâncul lui, ceva ce nu putea controla. Reacționase și acționase. În momentul acela nu prea știa de ce. În momentul acela totul se sfârșise.

Asta îi potența sentimentul de gol.

Își duse valiza în dormitor, dădu jos afișul mare de circ de pe perete, îl făcu sul și-l puse într-un șifonier. Locul în care fusese atârnat era mult mai alb decât restul peretelui. Trebuia revopsit. Ieși ca să cumpere vopsea.

Ajuns în stradă, nu știa încotro s-o ia. Un magazin de vopsele? Porni spre Odenplan în întunericul serii. Nu ploua, era doar un vânt mușcător printre case.

Să revopsească? De ce trebuia să o facă în seara aia? Se întoarse și începu să meargă spre Valhallavägen. Avea s-o revopsească în ziua

următoare. Unde să se ducă? Pentru prima dată în viață simțea că nu vrea să se întoarcă la apartament, locul în care în mod normal îi plăcea atât de mult să se întoarcă acasă. Liniștea. Cărțile. Pacea. Nu voia să se ducă acolo. Nu încă. Nu voia nici să-l sune pe Stilton. Sau pe soții Olsäter. Nu avea energie să vorbească. Când ajunsese pe Valhallavägen văzu un afiș. Un afiș de circ. Nu ca acela pe care tocmai îl dăduse jos de pe perete. Unul mai simplu, mai modern. Mai urât.

CIRCUL BRILLOS.

Spectacolul din seara aceea urma să înceapă la ora opt, lângă clubul de tenis de pe Lidingövägen. Abbas se uită la ceas. Tocmai trecuse de opt.

Circ?

Nu mai fusese la circ de când ieșise pe porțile Cirque Gruss din Marsilia cu ani în urmă.

Douăzeci de minute mai târziu ajunsese la circ. Fata de la casa de bilete spusese că spectacolul a început cu jumătate de oră în urmă. Abbas cumpără un bilet și intră în cort. Se așează pe o bancă de lemn, undeva spre ultimele rânduri. În arenă erau acrobați care își făceau numărul. Se gândi la Marie.

Femeia-șarpe.

Numărul acela nu era nici pe departe la fel de bun.

Se uită la public. Oamenii erau captivați de evenimentele care se desfășurau mai jos. Privi în sus, la construcția cortului. Era făcut din oțel, la fel ca Cirque Gruss. Un clown intră, iar el simți cum i se strânge stomacul. *Pujol. Ce s-o fi întâmplat cu el? Oare știe ce s-a întâmplat cu Samira?* Și Pujol o iubise pe Samira, în secret, îi mărturisise lui Abbas într-o seară în care era beat.

Oare Pujol mai trăia?

Abbas simțea cum îi revin în minte amintiri grele. Glasurile. Mirosurile. Hohote de râs, lacrimi. Viața la circ. Era gata să se ridice când auzi anunțul următorului număr.

Aruncarea de cuțite.

Cu o roată care avea să se învârtă.

Se așează la loc pe banca de lemn. Un băiețel din fața lui flutura un gogoloi mare de vată de zahăr. Îi obstrucționa puțin vederea. Abbas se aplecă într-o parte când se slăbi intensitatea luminilor. Aruncătorul de cuțite era femeie. Abbas nu-i auzi numele. Asistentul ei era un băiat legat de roată. Părea foarte tânăr. Tobe începură de îndată ce roata porni să se învârtă. Abbas simți cât este de încordat.

Tot corpul îi era înghețat.
Când primul cuțit lovi roata, Abbas se ridică și plecă.
În drum spre ieșire, auzea publicul cum țipă de fiecare dată când un cuțit lovea roata chiar lângă corpul băiatului.
Îi părea rău că s-a dus.

Stăteau în bucătăria lui Ovette. Ea și Acke locuiau într-o garsonieră din Flemingsberg. Acke tocmai se dusesese la culcare. Stilton așteptase. Nu voia să vorbească despre lucrurile despre care trebuia să vorbească în timp ce Acke încă era treaz. Așteptase ca Ovette să se întoarcă din dormitor.

— Vrei ceva? întrebă ea.
— Ce ai?
— Apă și vin la cutie. Alb.
— Niște apă, te rog.
Ovette turnă două pahare de apă. Stilton coborî puțin vocea.
— Cum te-a amenințat? întrebă el.
— A zis că are grijă el de noi.
— Și crezi că vorbea serios?
— Da. Nu neapărat ce a spus, dar că o să fie consecințe. Avea ochii întunecați rău.
— Și nimeni nu a auzit asta, presupun, în afară de voi doi.
— Nu.

Stilton învârtea paharul în mână. Se gândise mult la noua situație. Chiar dacă o putea convinge pe Ovette să-i spună unui jurnalist că Forss s-a culcat cu prostituate, nu era sigur că avea să fie de ajuns. Forss ar fi susținut că sunt vorbele unei târfe bătrâne și pline de iluzii. Asta dacă ar fi răspuns măcar. Exista și riscul să se ducă la bowling și să lase totul să se stingă.

Stilton nu avea să-și asume riscul.
Așa că începu din altă perspectivă.
— Când ne-am văzut data trecută la cafea, ai spus ceva despre Acke, ceva ce n-am putut să uit, zise el.

Ovette se uită înspre ușa de la dormitor. Apoi luă o gură de apă. Stilton așteptă. Ovette puse jos paharul.

— Rune Forss e tatăl lui Acke.
O spusese la fel de dezinvolt precum băuse apă. Calm și controlat. Stilton era gata să întrebe: „Ești sigură?” Dar normal că era sigură. Altfel de ce-ar fi spus asta?

- Forss știe? întrebă în schimb.
- Nu.
- Deci și-a amenințat propriul fiu.
- Într-un fel.

Stilton bău apa. Nu la fel de calm și controlat. Ovette îi confirmase ce bănuia. Bun. Asta urma să facă parte din puzzle când venea vorba de cazul lui Rune Forss.

Dacă totul mergea conform planului.

Când ajunsese înapoi la barjă era întuneric și înăuntru și afară. Luminile erau stinse în salon, iar peste Stockholm ningeă cu fulgi mici. *Prima zăpadă*, se gândi el și coborî în cabină. Aprinse lampa mică de pe perete și se așeză pe pat. Pasărea împăiată îl privea cu ochii ei morți neobișnuiți. Stilton se lăsă pe spate pe lambriul de lemn. Simți din nou durerea din zona inghinală. Un strop de whisky? Cumpărase o sticlă pentru Luna. Aproape o terminase pe cealaltă cu o seară în urmă. Dar whisky-ul însemna să iasă în salon și asta însemna că există riscul ca Luna să apară pe neașteptate în întuneric. Uneori mai făcea asta. Nu că l-ar fi deranjat, doar că nu în noaptea aceea. Așa că decise să nu mai bea niciun whisky și începu să-și dea jos pantalonii. Mette îl sunase în timp ce se întorcea la barjă și-i povestise despre vânătoarea lui Mickey Leigh. Îi spusese că a fugit de i-au sfârșit picioarele din apartamentul lui Jackie, lăsând în urmă laptopul pe care Olivia l-a văzut acasă la Borell. Laptopul care îi aparținea lui Bengt Sahlmann, care a fost ucis.

Nu reușea să pună piesele laolaltă.

Mette avea să-l sune cu mai multe detalii, era sigur.

Dar nu putea nici s-o lase baltă.

Așa că era posibil ca nenorocitul ăla de Taurul să fi fost la Borell aproape în același timp cu el. După ce îl împușcase pe Borell. Iar în clipa aia era în libertate prin Stockholm.

Se întreba dacă Mette îi spusese lui Abbas.

Uitase să întrebe.

Mai devreme sau mai târziu trebuia să-i spună – să-i povestească despre Mickey Leigh și Jackie Berglund. Nu aștepta asta cu bucurie. Să fie nevoit să-i explice de ce a acționat pe la spatele lui, după toate lucrurile prin care trecuseră în Marsilia. Dar poate că Abbas avea să înțeleagă. În general înțelegea, iar după câteva cuvinte dădea totul uitării. Dar de data asta poate că nu avea să uite la fel de ușor.

Era vorba de Samira.

Stilton stinse lumina și era gata să se întindă în pat când auzi un râcâit. Aprinse din nou lumina. Era Luna? Dar sunetul nu venea din direcția aceea, ci de deasupra, de pe punte. Ascultă. Se făcuse liniște. Stinse din nou lumina și rămase în întuneric câteva secunde. Apoi aprinse lumina și își trase pantalonii pe el. Nu-i surâdea ideea să stea acolo și să-și lase imaginația să-l agite. Înainte să iasă din cabină stinse din nou lumina.

Porni pe coridor către scările ce duceau pe punte. Se opri și ascultă. Nu auzea nimic. Instinctiv apucă un coș de lemn de pe un raft. Îl ținea în mână în timp ce urca scările. Se opri în capăt înainte să iasă pe punte. Afară era întuneric. Luminile orașului aruncau un fel de strălucire slabă, dar cea mai mare parte a punții era în întuneric. Nu mai ninge.

Ieși pe punte.

Chiar și în întuneric, ghicea contururile parapetului. Cunoștea bine partea aia a barjei. Se aplecă peste parapet, merse puțin mai departe și se uită dintr-o parte în alta. Nu văzu nimic. Sau pe nimeni. Își îndreptă spatele și ascultă. Nu auzea decât sunetul traficului în depărtare. Se întoarse spre scări. Era gata să coboare când zări ceva chiar în stânga scărilor.

Urme de pași.

În zăpada albă și ușoară.

Pași mari care duceau spre trepte și apoi spre scara de la exterior. Stilton se duse repede încolo și se uită în jos, la chei. Nu era nimeni. Erau câteva mașini puțin mai departe. Toate aveau farurile stinse. Se luă după urmele de pași până la trepte. *Cine le-a făcut se îndreptă sub punte și apoi s-a întors. Pentru că m-a auzit? Dar cum a coborât de pe barcă?* Stilton presupunea că e vorba de un bărbat, judecând după dimensiunea urmelor.

Dar cine?

Mickey Leigh fu primul nume care îi veni în minte. Dar cum reușise să-l găsească? *Jackie Berglund știe de el? De unde să știe? Și de ce să vină să mă caute? M-o fi văzut acasă la Borell? Crede că l-am văzut?*

Stilton se mai gândi la câteva întrebări în timp ce cobora înapoi în salon. Avea să bea și whisky-ul ăla. În întuneric, în liniște – deja nu mai putea să adoarmă.

Mult timp de-acum înainte.

Tocmai își turnase un pic de whisky când auzi pași venind din spate. Tresări și se întoarse. Era Luna. Făcu câțiva pași în lumina lunii dinspre unul dintre hublouri, îmbrăcată într-o cămașă de noapte galbenă cu bretele

subțiri.

— Ai avut coșmaruri? întrebă ea încet, de parcă situația și întunericul i-ar fi șters din glas.

— Da, aveam nevoie de o băutură tare. O să mai cumpăr.

— E în regulă.

Luna se întinse după o pătură și se așeză pe bancă lângă Stilton. Tocmai când era gata să și-o înfășoare în jurul umerilor, Stilton văzu tatuajul care îi cobora de pe gât până pe un umăr. Îl mai întrezărise și altă dată, desenul cu mlădița care îi urca pe gât în sus. Însă în momentul acela vedea tot tatuajul. Îl recunoscuse. Mai văzuse unul exact ca el, sau unul asemănător, dar nu-și amintea unde. Era inconfundabil.

— Vrei?

Stilton ridică sticla de whisky.

— Nu, mersi. Mă trezesc devreme.

— Te duci la cimitir?

— Nu.

Altceva nu mai spuse.

Capitolul 23

Lisa Hedqvist se freca la ochi, era obosită, era trecut bine de miezul nopții. Și petrecuse multe ore uitându-se în ecrane de calculator. Îi admira pe cei doi tipi care stăteau lângă ea.

Criminaliști digitali.

Cum reușeau oare?

Mette nu voia să piardă timpul. Avea două crime pe cap și cel puțin un ucigaș în libertate. Ceruse ca laptopul lui Bengt Sahlmann să fie verificat imediat în totalitate. Bănuia că urmează să dezvăluie informații esențiale despre ucideri, având în vedere că fusese furat din două locuri ale crimei.

Dar o rugase și pe Lisa să-i ajute să stabilească ce poate fi considerat informație relevantă pentru anchetă.

Mai mult, le spusese explicit să o sune la orice oră din noapte dacă descoperă ceva interesant.

Lisa mai bău încă o ceașcă de cafea.

Deocamdată nu descoperiseră nimic pentru care să merite să o trezească pe Mette.

Nu ar fi trezit-o oricum. Mette era trează de-a binelea. Încercase să doarmă puțin, fără succes. Se întinsese în pat, privind în gol în întuneric, întrebându-se dacă ar trebui să ia un somnifer. Dar se gândea că s-ar putea să nu se trezească dacă o sună Lisa. În cele din urmă se dădu jos din pat în cea mai mare liniște.

— Nu poți să dormi?

O surprinsese vocea lui Mårten.

— Nu. Și se pare că nici tu nu poți.

— Nu. Mergem jos, la bucătărie?

Era o metodă încercată și testată în familia lor. Să coboare și să ciugulească ceva la bucătărie. Să-și potolească foamea și să calmeze orice trebuia calmat.

Se așezară în bucătărie și aprinseră un sfeșnic. O lumină blândă pentru ochii obosiți. Mårten încălzi niște lapte și turnă în el puțină miere. Nu era tocmai un medicament-minute, dar uneori funcționa.

— Nu te supără inima, nu? Îndrăzni el să întrebe.

Știa că Mette e sătulă de-a binelea de grijile lui constante. Dar întreba

fiindcă îi păsa.

— Mulțumesc că îți faci griji, spuse ea. Dar nu inima mă supără. Când o să mă supere o să-ți spun. O să fii primul care află.

— Atunci ce e?

— Dar pe tine ce te supără? Inima?

Mărtien răsă puțin. Inima lui era puternică precum a unui taur. Nu avea să se oprească până când nu ceda altceva. El știa asta.

— Nu, familia mea, zise el.

— Ce-i cu ea?

— Sunt nebuni.

— Te referi la membrii decedați sau la cei de acum?

— La cei decedați.

Așa că Mărtien începu să-i povestească despre cercetările legate de strămoșii lui, iar Mette simți în cele din urmă că poate să doarmă. Imediat. Pe scaun. Simțea că i se închid pleoapele și aproape le închisese când sună telefonul.

Era Lisa.

Acela fu primul apel.

Urma să mai primească două în noaptea aia.

După al treilea, Mette dădu și ea trei telefoane. Lui Stilton, lui Abbas și Oliviei.

Olivia dormea.

Stilton era treaz și bea whisky.

Abbas nu spuse ce face.

Dar toți trei primiră aceleași instrucțiuni de la Mette.

— Măine dimineață la opt la mine acasă.

Capitolul 24

Olivia îi luă pe Stilton și pe Abbas cu mașina. Stilton arăta destul de tras la față, dar Olivia îl văzuse arătând mult mai rău. Însă respirația lui îi amintea de tipul ăla fără adăpost.

Abbas mirosea ca proaspăt ieșit din duș.

Nu vorbiră prea mult în drum spre casa lui Mette. Fiecare înțelegea că s-a întâmplat ceva hotărâtor. Stilton știa de Mickey Leigh și bănuia că e vorba despre el, într-un fel sau altul.

La fel și Olivia.

Primise un telefon de la Mette după razia de la apartamentul lui Jackie Berglund și descoperirea laptopului lui Sahlmann. Avusese nevoie de un timp ca să digere faptul că Mette le spusese Lisei și lui Bosse că a intrat prin efracție în casa lui Borell. Dar înțelesese.

Abbas era cel care știa cel mai puțin. Așa că, în drum spre Mette, Stilton făcu lucrul de care îi era groază. Dar nu era treaz de-a binelea.

— Mickey Leigh e în Stockholm, spuse el.

Erau aproape de Orminge și nu departe de casa lui Mette. Stilton știa asta, nu voia să se lungească cu discuția.

Avea să fie foarte scurtă.

— Știu, zise Abbas.

— De unde știi?

— L-am sunat ieri pe Jean-Baptiste și l-am întrebat cum merge. A zis că ați vorbit.

— Da, n-am vrut să-ți spun chiar atunci.

— Mda, probabil ai avut motivele tale.

— Da.

Așa că subiectul fu dat uitării. Așa spera Stilton. Dar cu Abbas nu puteai fi niciodată sigur, poate că punea lucrurile la păstrare într-un colțișor tainic al creierului, pentru mai târziu, când avea să aibă nevoie de ele.

Dar în momentul acela îi spusese ce avea de spus.

Olivia parcă la o oarecare distanță de casa lui Mette. Acolo erau deja câteva mașini.

— Cine credeți că e aici? întrebă ea.

Află curând, când se apropie de poartă și un grup de oameni ieșiră

tropăind pe ușa casei lui Mette. Lisa Hedqvist, Bosse Thyrén și încă patru oameni. Nucleul echipei de investigații a lui Mette. Se întâlniseră cu două ore în urmă. Lisa o îmbrățișă, iar Olivia văzu cât de obosită e.

— Arăți obosită.

— Mă duc acasă să dorm acum, spuse Lisa.

Delegația mai numeroasă porni spre mașini, în timp ce delegația mai mică se îndreptă spre ușa lăsată deschisă. Nu era nimeni care să-i întâmpine, așa că intrară în bucătărie. Starea de spirit fusese mai veselă de fiecare dată când fuseseră în casa aceea.

Mårten stătea în picioare în bucătărie într-un halat albastru-închis. Când intrară cei trei, le făcu semn spre altă cameră fără să rostească un cuvânt. Și el părea obosit. Când intrară, o văzură pe Mette stând în fața unei mese mari de sufragerie. Purta un tricou subțire și lejer și o pereche de pantaloni negri de mătase. Pe masă erau teancuri de hârtii. E-mailuri. Faxuri. Rapoarte. Totul arăta ordonat, așa cum îi plăcea lui Mette să lucreze.

— Bună, zise ea. Luați loc.

Cei trei se așezară pe diverse obiecte de mobilier. Stilton ajunse într-un fotoliu închis la culoare, care își pierduse umplutura cam în vremea războiului din Coreea. Mette luă o carafă de apă aproape goală din mijlocul mesei.

— Mårten! strigă ea spre bucătărie, iar Mårten apăru în prag. Mette îi întinse carafa fără un cuvânt. El o luă și dispăru din nou.

— Azi-noapte am umblat în laptopul lui Bengt Sahlmann, începu Mette. O să fac un rezumat al lucrurilor pe care le-am descoperit. Puteți pune întrebări, dar numai dacă sunt de substanță.

Cei trei se uitau unul la altul. Cine să mai îndrăznească să întrebe ceva după asta?

— Mai întâi, câteva informații tehnice. Nu știu cât sunteți la curent. Olivia s-ar putea să fie destul de în temă, fiindcă a făcut parte din formarea ei de polițistă, dar nu sunt sigură cât își mai amintește Tom – probabil nu era ceva frecvent pe vremea aia. Și nu sunt sigură că Abbas știe prea multe despre lucrul ăsta anume.

Mette își păstra un ton foarte strict. Era clar că vrea atenția lor deplină. Olivia remarcă și „formarea ei de polițistă”.

Dar nu zise nimic.

— Deci, astea sunt detaliile, continuă Mette. Printr-o aplicație de chat, precum Yahoo Messenger, cineva din Suedia ia legătura cu oameni din altă

țară care furnizează diverse servicii sexuale. Să spunem că persoana aia se numește Bengt. Comandă ce i-ar plăcea, iar apoi folosește serviciul prin intermediul unui webcam. În timp real. Este o practică în creștere în ultimii ani. Cu vreo două luni în urmă un bărbat din Malmö a fost găsit vinovat de comandarea unor abuzuri sexuale asupra copiilor din Filipine, pe care le accesa online.

— Ce scârbos!

Olivia făcu comentariul. Nu era o întrebare, dar nu se putu abține. Mette continuă.

— Tipul ăsta, Bengt, poate și să comunice prin intermediul webcamului referitor la ce se întâmplă la celălalt capăt. Pentru serviciul ăsta plătește o anumită sumă unui serviciu american de transfer de bani intitulat XOOM, care trimite apoi banii oamenilor care prestează serviciile sexuale.

— Deci poți să stai în țara ta și să te uiți la porno transmis live din altă țară?

Stilton nu era sigur că e o întrebare de substanță – era mai degrabă una retorică. Dar Mette fu amabilă și spuse că da. Știa că Stilton fusese scos din joc câțiva ani.

— Dacă poliția află de asemenea activități, iar acestea se dovedesc a fi penale, se pot urmări transferurile din contul lui Bengt către XOOM și apoi către destinatarul final. Până acum, partea teoretică. Acum să ne întoarcem atenția către Bengt Sahlmann cel din viața reală și laptopul lui.

Mette stătea în continuare în picioare. Nu-și pierduse ritmul nicio secundă. Toată lumea începea să bănuiască încotro duce discuția și erau recunoscători pentru carafa cu apă proaspăt umplută pe care o adusese Mårten în cameră.

— Am găsit transferuri către Statele Unite prin intermediul XOOM pe laptopul lui Sahlmann. Am găsit și conversații pe e-mail între el și Jean Borell în care se confirma efectuarea plăților pentru comenzi de servicii sexuale în străinătate.

Mette luă o foaie de hârtie de pe masă.

— ăsta este un răspuns de la Sahlmann către Borell: „Salut, Jean. Am comandat o sesiune de BDSM conform cerințelor.”

— BDSM?

— Este o abreviere de la *bondage*, disciplină și sado-masochism, un gen deosebit de practici sexuale. Cineva este dominatorul, în timp ce celălalt este supusul. Destinația finală a ultimului transfer a fost un cont din

Marsilia.

Toată lumea se uită spre Abbas, cât de discret se putea. El continuă să se uite drept în ochii lui Mette.

— Deci putem deduce că acești doi domni au comandat și au fost martori la un act pornografic transmis live din Marsilia, o așa-numită sesiune de BDSM.

Mette se zbătuse toată noaptea cum să pună problema. Cum să-i prezinte faptele lui Abbas? Știa că trebuie să o facă. Îl trezise pe Jean-Baptiste și îi ceruse niște informații fără să intre în detalii legate de motivul pentru care le voia. În cele din urmă hotărâse să rămână cât mai aproape de fapte. De adevăr. Știa că Abbas o să respecte asta.

Și o s-o accepte.

Și așa era.

Până în momentul ăla.

— Bun, acum hai să lăsăm laptopul lui Sahlmann o clipă și să vedem ce știm despre uciderea Samirei Villon, continuă Mette.

Luă de pe masă două foi de hârtie.

E-mailuri de la poliția franceză.

— Mickey Leigh este un actor porno englez care locuiește la Marsilia. Se pare că este cunoscut ca Taurul. Potrivit lui Jean-Baptiste, tu ești cel care a găsit informația asta, Abbas?

Abbas dădu din cap aproape imperceptibil. Stilton spera că Mette nu știe cum făcuse rost Abbas de informație.

— Mickey Leigh a luat parte la un fel de act pornografic împreună cu Samira Villon. A avut loc la o zi după ce plata lui Sahlmann a ajuns în Marsilia. După respectivul act, Samira a dispărut. Puțin mai târziu Mickey Leigh își face apariția aici. A fost arestat *in absentia*.

Mette se întinse după carafa cu apă pentru prima dată. Câteva broboane de sudoare începuseră să i se formeze pe față. Olivia spera că o să se așeze curând. Nu voia să fie martoră la încă un atac de cord.

— Să facem un rezumat, atunci, spuse Mette și se așeză. Lucrurile astea pot duce la un număr de teorii posibile. O să v-o prezint pe cea despre care cred că e cea mai plauzibilă.

Dintr-odată, tonul i se schimbă. Strictetea profesorală i se mai risipise: trecuse prin fapte, și din acel moment avea să discute lucruri mai personale, mai puțin speculative. Avea să discute situația cu un grup de oameni cărora le acorda foarte mult respect.

Din diferite motive.

— Eu cred că Bengt Sahlmann și Jean Borell au fost martori la uciderea Samirei Villon, în timp real, în timpul actului sexual pe care l-au comandat în Marsilia.

În încăpere se lăsă liniștea.

Mette netezi fața de masă cu palma. Înțelegea liniștea. Știa că este necesară. Și ea stătuse în tăcere câteva minute alături de echipa ei de anchetatori în zorii zilei – perplecși, uluiți, scârbiți. Știa că s-ar putea să dureze ceva.

Stilton fu cel care rupse în cele din urmă tăcerea.

— Crezi că au stat și au urmărit săvârșirea unei crime? Chiar în fața ochilor lor?

— Da.

— Și n-au ciripit nimic?

— Nu.

— Poate chiar ei au comandat crima? zise el.

— Am discutat despre asta. Există zvonuri pe internet despre ceva care se numește „sex până la moarte on-line”, care le permite oamenilor să comande și să vizioneze crime în timp real, dar până acum nu s-au raportat asemenea cazuri.

— Poate că acum e primul?

— Nu. Plata făcută de Sahlmann se încadrează în intervalul normal pentru porno on-line. Sigur ar fi fost o sumă diferită pentru o crimă sexuală on-line.

Olivia își turnă niște apă. Se gândi la situația bolnavă pe care o discutau – de parcă ar fi fost o chestiune de bani. Mette continuă.

— Mai probabil s-a întâmplat ceva foarte rău în timpul actului sexual și au devenit martori la o crimă. Fără să vrea.

— Iar asta înseamnă și că l-au văzut pe ucigaș, zise Stilton. Mickey Leigh.

— Lucru pe care el îl știe, desigur, zise Olivia.

— I-a trimis și un e-mail foarte amenințător lui Bengt Sahlmann, în engleză. A fost găsit în folderul de fișiere șterse. Leigh a fost foarte clar în legătură cu ce le-ar face lui Sahlmann și lui Borell dacă aceștia ar lua legătura cu poliția suedeză.

— Și n-au luat legătura cu voi? întrebă Olivia.

— Nu, și probabil au avut mai multe motive decât amenințările lui

Leigh. Nu în ultimul rând, pentru Jean Borell. N-ar fi fost deloc bine pentru organizația lui dacă s-ar fi aflat că a fost martor la o crimă din timpul unui act sexual pe care chiar el l-a comandat.

— Dar de unde știe Mickey Leigh de Sahlmann și de Borell? Cum a putut să le trimită un e-mail?

O întrebare de substanță, se gândi Stilton. Iar Mette fu de acord.

— Și noi ne-am întrebat asta, dar încă nu am un răspuns. Poate a reușit să aibă acces la numele lor folosind cumva detaliile contului. Să continui cu teoria mea?

— Da, spuse Abbas.

Era primul cuvânt pe care îl rostea de când intraseră în casă.

Voia să știe.

— Uite ce cred eu că s-a întâmplat – și vă rog, luați-o drept ce este, doar ceea ce cred eu. Am dovezi pentru unele lucruri, dar nu pentru toate. După ce Samira e omorâtă, Leigh îi dezmembrează corpul și ascunde bucățile în afara Marsiliei. Samira e descoperită. Dar nu există indicii care să ducă spre Leigh. Apoi Abbas și Stilton ajung la Marsilia și încep să pună întrebări despre crimă. Cui... nu știu.

— Philippe Martin. Abbas rosti numele ca pe oricare altul, iar apoi continuă: El mi-a spus de actul pe care l-ai pomenit și despre cine a mai fost acolo în afară de Samira.

— Mickey Leigh, zise Mette.

— Da.

— Și tu ai spus că ești din Suedia?

— Da.

— OK. Atunci dacă presupunem că Leigh descoperă că te-ai întâlnit cu Martin și apoi descoperă că te întâlnești cu poliția franceză – te-ai întâlnit cu Jean-Baptiste, presupun?

— Da.

— În oraș.

— Da.

— Deci poți presupune că Mickey Leigh bănuiește că și tu faci parte din poliție și începe să se gândească la faptul că domnii ăia din Suedia care au fost martori la uciderea Samirei s-au dus la poliție oricum. În ciuda e-mailului amenințător. Așa că acționează.

— Și vine la Stockholm? întrebă Olivia.

— Da, ca să scape de cei doi martori. Când sosește descoperă că unul

dintre martori a fost deja omorât. Sahlmann. Așa că îl omoară pe celălalt martor, Jean Borell. Și în plus fură două laptopuri din biroul lui Borell ca să scape de orice informații legate de ce a văzut tipul ăsta.

Deodată Mette părea foarte obosită. Olivia presupunea că nu a dormit cu mult mai mult decât Lisa.

— Ești obosită, Mette, zise ea.

— Da, dar aproape am terminat. Mai e doar asta.

Mette ridică un teanc mic de hârtii.

— Ce-s alea?

— E-mailuri de la Sahlmann către Borell, în care îl amenința cu două lucruri. Unul era să-i distrugă compania, Albion, făcând publice niște lucruri despre căminul de bătrâni Silvergården.

— Știam eu!

Olivia aproape sări de pe scaun. Avusese dreptate! Cel puțin în parte!

— Da, spuse Mette. Chiar ai fost pe calea cea bună. Sahlmann era incredibil de supărat din cauza morții tatălui său și l-a amenințat pe Borell că o să-l arunce în dizgrație.

— Dar ai spus că l-a amenințat cu două lucruri, interveni Stilton.

— Celălalt era să dezvăluie ce au văzut on-line.

— Uciderea Samirei?

— Probabil. Ceea ce arată cât de disperat era.

— Iar făcând asta i-a dat lui Borell un motiv real să-l omoare, zise Stilton.

— Da, răspunse Mette. Absolut. Doar că există o problemă. Borell era în India când a fost ucis Sahlmann. I-am verificat programul de călătorie. Zboruri, hoteluri, întâlniri. Era în Delhi în noaptea aia.

— Nu e nevoie să fi săvârșit chiar el crima, zise Stilton. Poate a angajat pe altcineva s-o facă.

Sau poate era protejat de cineva foarte alert. Foarte în linia întâi. Foarte preocupat de iubirea stăpânului, se gândi Olivia.

Mai discutară o vreme teoria lui Mette, având în vedere că putea fi corectă.

— Acum sunt extenuată, zise Mette deodată.

Se ridică de la masă cu un oarecare efort. Olivia fu gata s-o ajute să se ridice. Toată lumea ieși în hol. Mårten li se alătură și își înconjură soția cu un braț. Olivia și Abbas ieșiră pe ușa din față. Când Stilton era gata să iasă, Mette îl luă deoparte. Așteptă până când Olivia și Abbas ieșiră în grădină.

— Acum știe că Mickey Leigh e în oraș, spuse ea în șoaptă.

— Abbas?

— Da. Ce-o să facă?

— N-am idee.

— Poți să încerci să stai cu ochii pe el?

Mette suna exact ca Jean-Baptiste.

Stilton detesta situația aia.

Olivia ieși pe autostrada ce ducea spre oraș. Stilton era lângă ea. Abbas stătea pe bancheta din spate. Până în momentul ăla cu toții fuseseră tăcuți, consumați de propriile gânduri.

Olivia se lupta cu gândul cum să-i spună Sandrei.

Tatăl ei comandase și se uitase la o scenă porno, în direct. Și probabil văzuse o femeie omorâtă în timpul unei astfel de sesiuni. Fără să informeze poliția. Cum putea să-i spună Sandrei așa ceva? Să-i spună așa ceva despre tatăl ei iubit acelei fete distruse care tocmai încercase să se sinucidă? Trebuia să-i spună? Trebuia să iasă la iveală ce au făcut Sahlmann și Borell?

Poate că nu.

Dar nu era sigură.

În orice caz, trebuia să-i spună că i s-a găsit laptopul, iar asta urma să stârnească un val de întrebări. *Unde? Când? Cum? Când pot să-l iau înapoi?*

Nu avea să fie o conversație prea plăcută.

Stilton se gândea la Abbas.

La felul în care Mette prezentase fără milă, însă necesar, ce știa și ce credea că s-a întâmplat. Cum doi bărbați suedezi au comandat un act sexual în timpul căruia Samira Villon a fost ucisă chiar în fața ochilor lor de către Mickey Leigh.

Dacă Mette avea dreptate.

Abbas era convins că are.

Se pregătise sufletește din clipa în care își dăduse seama ce urmează să le spună Mette. Toate detaliile îi erau însemnate în minte. Consecințele erau insuportabile. *Samira a murit fiindcă doi suedezi au vrut să și-o ia la labă.*

Se aplecă spre Stilton.

— Unde l-ai văzut?

— Pe cine?

— Pe Mickey Leigh.

— La Jackie Berglund, nu? îi zise Olivia lui Stilton înainte ca el să aibă ocazia să răspundă.

Deja era prea târziu.

— Da.

— Jackie îl cunoaște? întrebă Abbas.

— Așa se pare.

Abbas se lăsă pe spate pe banchetă. Stilton încercă să tragă cu ochiul în oglinda retrovizoare ca să-i vadă o frântură din chip.

„Poți să încerci să stai cu ochii pe el?” zisese Mette.

Stilton întoarse capul ca să se uite la mașinile care treceau în viteză pe lângă ei.

Olivia îl lăsă pe Abbas pe Dalagatan. El plecă fără un cuvânt. Ea îl urmări puțin și se îndepărtă de trotuar.

— Poate a fost o prostie din partea mea să spun chestia aia, zise ea.

— Ce chestie? Cu Jackie Berglund? întrebă Stilton.

— Da.

— Nu știu. La urma urmei, e adevărat.

— Sper doar că n-o să se apuce să facă vreo prostie acum.

— E om mare. Trebuie să-și asume răspunderea pentru propriile acțiuni.

Și cum s-a descurcat data trecută? se gândi el, dar nu spuse nimic. Olivia dădu ușor din cap.

— Cum merge cu Rune Forss și Jackie? întrebă ea.

— Forss are un băiat cu Ovette Andersson, o prostituată cu care s-a culcat. Un băiat de care nici măcar nu știe.

— Poți să folosești informația asta?

— Așa cred.

— Minunat.

Olivia îl văzu pe Stilton uitându-se la tăietura lungă și roșie din palma dreaptă.

— Cum îți mai e mâna? zise ea.

— Se vindecă. Luna mi-a dat cu o cremă.

— Îmi place de ea.

— E alergică la carne.

— Tot îmi place de ea. Are pe cineva?

— Nu sunt sigur. Nu cred.

— N-ai întrebat-o?

— Nu.

— Nu-ți pasă?

Stilton nu răspunse, iar Olivia nu voia să insiste, nu prea știa cât de mult poate tolera deocamdată relația lor abia dezghețată. Dădu colțul pe Söder Mälarstrand.

— Vrei să mergi la barjă, da?

— Da.

Stilton voia să meargă la barjă. Era aproape ora prânzului, dar el voia să se culce: nu dormise prea mult în noaptea care trecuse. Voia să fie relativ revigorat dacă avea să sune Ovette.

Ovette stătea în pragul unei uși, vizavi de sediul poliției. Stătea acolo de un timp. Mai întâi sunase și întrebuse de Rune Forss și i se spusese că e așteptat înapoi la sediu după prânz.

Era după prânz.

Stătea acolo în singura haină pe care o avea și simțea cum subsuori-le i se umplu cu sudoare. Nu fiindcă îi era cald, ci fiindcă îi era frică. Ținea mâinile adânc în buzunarele hainei. Voia să ascundă faptul că tremură. Știa că trebuie să facă asta, trebuie să o ducă la bun sfârșit, trebuie să lase trecutul în urmă.

Cu Rune Forss.

Acesta venea pe jos dinspre Pipersgatan. Ducea o bilă de bowling într-o geantă uzată de piele. Aproape ajunsese la intrare când o văzu. În pragul unei uși de vizavi. *Ovette Andersson*? Ea îi făcu semn cu mâna. Forss se uită iute împrejur înainte să traverseze și să se îndrepte spre Ovette.

— Ce dracu' cauți aici? șuieră el.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Forss o luă de braț și o trase mai departe pe stradă, dădu colțul și intra apoi pe Celsiusgatan, o stradă mult mai mică. Nu puteau fi văzuți din sediul poliției. Ovette simțea că inima îi e aproape gata să-i sară din piept. Forss îi dădu drumul brațului și își apropie fața foarte mult de a ei.

— Nu m-am făcut înțeles bine data trecută? întrebă el. Ia zi!

— Ba da.

— Atunci ce dracu' mai cauți aici?! Du-te-n pula mea de aici și să nu te mai prind că te apropii de mine, curva dracului!

Forss se întoarse și reuși să facă doi pași înainte ca Ovette să spună:

— M-am întâlnit cu Tom Stilton.

Forss înlemni. Îi luă câteva secunde să se întoarcă. Bila de bowling i se legăna în mână.

— Stilton?

— Da.

Forss făcu înapoi câțiva pași spre Ovette.

— Ce i-ai spus?

— Ce s-a întâmplat. Că te-ai culcat cu mine pe bani și că erai un client obișnuit la Red Velvet.

Forss se uită la Ovette. Era greu de citit ce-i trece prin cap. Ovette nu știa.

Dar vedea că leagănă bila de bowling lângă coapsă.

— Știi că ești singura tipă pe care am futut-o pe bani care mai trăiește? Întrebă el.

— Da. Jill a fost ucisă, iar Laura a murit de supradoză.

— Da, așa e.

Ovette aruncă o privire pe stradă. Nu se vedea nimeni.

— De-asta vreau să vorbesc despre asta, zise Ovette.

— Să vorbești despre asta? Cu cine? Cu Stilton?

— Nu. Cu zierele.

Forss o privi pe Ovette câteva secunde și apoi zâmbi.

— O târfă bătrână și expirată? Ai înnebunit? Tu știi cine sunt eu? Sunt detectiv inspector-șef. De ce naiba ai impresia că o să te creadă cineva?

— Nu știu.

— Nu știi. Pentru că ești o idioată cât casa. Probabil ar trebui să-ți trag o bătaie s-o ții minte, dar ai un băiat. Poate că-i mai bine dacă i se întâmplă chiar lui ceva. Tu ce crezi?

— O să-i faci rău copilului tău?

— ...Ce-ai zis?

— Acke e băiatul tău. Am rămas însărcinată ultima dată când ne-am văzut și n-am vrut să fac avort. De-asta m-a dat Jackie afară de la Red Velvet.

— Mănânci căcat.

— Vrei să faci un test de paternitate?

Forss era luat pe nepregătite. Nu era cel mai isteț polițist și nu reușea să priceapă ce-i spunea târfa aia. *Tatăl fiului ei?*

— Jackie știe? Întrebă el în cele din urmă. Că sunt presupusul tată al nenorocitului ăluia de copil?

— Da.

— I-ai spus lui Stilton?

— Da. Ținem legătura.

Ovette își făcu loc pe lângă Forss tocmai când intră un taxi pe stradă.

Poate era noroc.

Forss nu își controla prea bine impulsurile, iar situația aceea îl împingea până la limită. Dar o lăsa să plece. Își scoase mobilul și o sună pe Jackie Berglund. Ea îi răspunse din magazin. Spuse că are clienți, dar lui Forss nu-i păsa. Era atât de înfierbântat încât ea cedă după puțin timp.

— Da, spuse ea.

— Am un copil cu ea!

— Da.

— Și tu ai știut tot timpul!

— Da. Dar calmează-te. N-o să încerce să ți-l bage pe gât.

Forss nu era deloc calm când închise telefonul. Aruncă bila de bowling până la jumătatea străzii.

Mickey Leigh făcuse lucrurile pentru care venise. Nu mai existau martori la uciderea gagicii arăboaice. Avea să se dea la fund o vreme, poate în Ucraina. Nu credea că o să aibă vreo problemă să se întrețină: industria porno din Europa de Est era înfloritoare. Singura problemă era valiza. Cu laptopurile înăuntru. În ele puteau fi stocate informații periculoase.

Despre el și crimă.

Poate și imagini, nu știa.

Ce știa e că lăsase valiza acasă la Jackie când fugise pe ușa de la bucătărie. Încercase s-o sune de câteva ori, dar ea nu răspunsese.

Așa că trebuia să se ducă să-și ia singur geanta.

Știa că Jackie ține magazinul deschis până la opt. Îi păsa de clienții ei. De-asta știa că nu are cum să fie acasă în acel moment, când nu era nici șapte. Pe de altă parte, nu știa dacă polițiștii îi țin sub observație ușa de la intrare, așa că, gândindu-se că e mai bine să fie precaut, intră prin spate.

În întuneric.

Nu îi fu greu să spargă încuietoarea de la ușa din spate.

Când intră în apartamentul întunecat, mai întâi o luă în direcția greșită și ajunse în dormitor. Acolo mirosea a parfum greu și dulce. Detesta genul ăla de parfum. Ieși din nou pe hol. Aprinse lanterna și se uită în jur. Nicio valiză. Oare o ascunsese undeva? Începu s-o caute prin tot apartamentul.

Dură ceva, dar nu găsi nicio valiză. *Oare au luat-o polițaii?* Se duse la fereastra care dădea spre stradă și se uită la mașinile care circulau. *Acum ce fac? Rămân și o întreb pe Jackie? N-o să-i placă deloc că am intrat cu forța pe ușa din spate.*

Hotărî să aștepte în grădina din spate până când se aprind luminile în apartament. Apoi să urce. Închise ușa din spate și coborî pe scări. Când deschise poarta, fu lovit. Din spate. Tare și greu, drept în ceafă. Căzu pe beton.

Probabil că era deja inconștient când Abbas îi acoperi gura cu bandă adezivă și-i legă mâinile la spate cu niște coliere albastre de strângere.

Mårten era cel care insistase, într-un mod care o făcuse pe Mette să se gândească la faptul că există și alte motive în afară de dorința de a o scoate în oraș la o cină plăcută.

Își cunoștea soțul.

Când se așezară la masa rotundă de la restaurantul Stazione din Saltsjö-Duvnäs, localul favorit al lui Mette, îl întrebă fățiș.

— Dacă ai ceva de spus, te rog să-mi spui acum, înainte să comandăm. Vreau să pot să-mi savurez mâncarea în liniște.

Mårten îi ceru chelneriței să le aducă două pahare cu vinul roșu al casei și să aștepte puțin înainte să le ia comanda. Apoi se uită la Mette.

— Te iubesc, zise el.

— Sper și eu.

— Dar acum întinzi coarda.

— Cu ce?

— Cu ce sunt dispus să accept.

Chelnerița le puse paharele pe masă și dispăru. Mette ridică paharul și bău jumătate din vin. Tonul și expresia lui Mårten îi dizolvară toată atitudinea: avea de gând să spună ceva ce Mette nu voia să audă, și vorbea serios.

Așteptă până când Mette lăsă jos paharul.

— Uite ce e, Mette, spuse el. Tu ești cine ești, și faci ce simți că trebuie să faci. Eu pot să respect treaba asta și mereu am respectat-o. Până acum. Dar nu accept ce faci acum. Este extrem de lipsit de considerație față de toți cei care te iubesc. Eu, copiii, nepoții tăi. Ai motive raționale să faci asta, știu, dar o faci fără să te gândești la noi. Te supui unor lucruri cărora nu trebuie să te supui sub nicio formă, dacă vrei să eviți să faci încă un atac de

cord. Concluzia mea e că te gândești numai la tine, sau că simți că așa trebuie. Nu te gândești la noi. Se pare că noi nu suntem un motiv pentru care să trăiești.

Mårten își feri privirea și se întinse după paharul de vin. O spusese. Era rândul ei să proceseze. Putea să dureze ceva sau să înțeleagă foarte repede.

Mette rămase tăcută, uitându-se în pahar. Câteva minute mai târziu îi făcu semn chelneriței și comandă un mușchi la grătar cu rizoto de homar.

— Tu ce vrei? îl întrebă pe Mårten.

— La fel. Și încă niște vin, vă rog, îi spuse chelneriței.

Când rămaseră din nou singuri, Mette luă o felie de pâine caldă și întinse niște unt aromat pe ea. Când termină, își odihni pe masă mâna în care ținea felia.

— Mai ții minte când ne-am cunoscut? zise ea.

— Da. De parcă ar fi fost ieri.

Mette zâmbi la gândul acela. Lucra în tura de noapte și se ocupa de mai mulți protestatari de stânga din Kungsträdgården, iar Mårten era unul dintre ei. Două săptămâni mai târziu ajungeau la același restaurant din Söder. Mårten o abordase, fără să-și aducă aminte cine e, iar mai târziu în seara aia ajunseseră în pat. De dimineață îi spusese că e ofițer de poliție, iar atunci Mårten o recunoscuse. Câțiva ani mai târziu, aveau patru copii.

Iar în clipa aia stăteau acolo.

Mette își puse mâna pe mâna lui Mårten. Îi observă venele groase și albastre – Mårten se apropia de șaptezeci de ani.

— Tu ești singurul lucru care face viața să merite trăită, zise ea. Tu și familia. Știi asta. Restul e doar o boală profesională. Uneori îmi obstrucționează vederea, ca acum. Știu că n-ar trebui să fac ceea ce fac. E egoism. Am prea mult de riscat, cu inima și toate cele. Îmi pare rău, trebuia să mă gândesc la asta.

— Da.

Mette își trase mâna și își luă paharul, la fel cum făcu și Mårten.

— Dar deocamdată încă ești aici, spuse el.

Mette dădu din cap, fără să ridice paharul.

Olivia stătea în pat și încerca să doarmă. Aproape reuși de câteva ori, dar când să ațipească, îi reveneau în minte acele cuvinte: „*Nu e nevoie să fi săvârșit chiar el crima. Poate a angajat pe altcineva s-o facă.*”

Apoi se trezea din nou.

În cele din urmă se ridică și se duse la bucătărie. Nu avea energie să-și facă un ceai. Aprinse o lumânare de pe masă și privi în întuneric. *Poate ar trebui să ies la alergat? Să mă epuizez fizic?* Se întoarse ca să se uite pe geamul de deasupra chiuvetei și văzu stropi de ploaie ce ricoșau din pervazul de afară. *Nu ies*, se gândi ea și se întoarse din nou. Privirea i se opri asupra bilețelului galben de la Sandra. Încă era pe masă, iar ea citi din nou textul: „Nu sunt la fel de puternică ca tine.”

Încă nu o sunase pe Sandra. Tot amâna momentul. Cât de mult din adevăr să-i împărtășească Sandrei? În starea ei fragilă? *Cum o să reacționeze când o să vadă că tatăl ei cade de pe pedestalul pe care l-a urcat ea?* La fel cum se întâmplase cu Arne? Avea să reacționeze ca ea? Avea să-l urască? Să fugă? Să dispară? Sau avea să încerce din nou să se sinucidă?

Oricum ar fi reacționat, adevărul urma s-o tortureze.

Mult timp.

Olivia stinse lumânarea și se întoarse în pat.

„*Poate a angajat pe altcineva s-o facă.*”

Olivia își trase plapuma până la bărbie.

Thorhed?

Apoi ațipi în sfârșit.

Abbas nu se grăbea. Așteptă până la miezul nopții. Voia să fie sigur că toată lumea a părăsit zona. Oamenii adormiți în rulote nu-l deranjau, avea să se strecoare prin spatele cortului. Unde era întuneric beznă.

Nu aprinse încă lanterna când trase corpul sub pânza cortului. Își amintea cum arată, fusese acolo cu o seară în urmă. Iar gaura mare din vârful stâlpului lăsa să intre puțină lumină.

Lumina lunii.

Continuă în cea mai mare liniște. Auzea în depărtare traficul de pe Lidingövägen și știa că o să estompeze o parte din zgomot. Lăsă jos corpul când ajunse mai departe în manej și trase afară roata.

Roata aruncătorului de cuțite.

O așeză la marginea arenei și scoase cablurile de la întrerupător și controlul vitezei.

Apoi scoase toate hainele de pe Mickey Leigh. Îl ridică. Dură ceva să-i lege corpul masiv pe roata de lemn cu curelele din piele. De mâini și picioare.

Dar reuși.

Se uită la roată. O dâră de lumină cădea pe trupul gol legat de roată. Bărbatul încă nu era perfect treaz, dar nici complet inconștient.

Foarte curând avea să fie treaz de-a binelea.

Abbas se îndepărtă câțiva metri de roată și aprinse lanterna. O lăsa jos, pe plasticul galben din arenă, înclinată direct spre corp.

Se uita fix la roata din fața lui.

Bărbatul ăla bronzat.

Taurul.

Apoi apăsă întrerupătorul și porni roata. Încet.

După prima tură, Mickey ridică capul și încercă să-și focalizeze privirea. Fără prea mult succes. Tot ce vedea era o lanternă care îi arunca lumina drept în față.

Dar auzi vocea.

Ieși din umbrele din spatele luminii, liniștită și calmă.

— Mă numesc Abbas el Fassi. Pe mine m-ai atacat în Marsilia. Am iubit-o pe Samira Villon, femeia pe care ai ucis-o și dezmembrat-o.

Mickey scoase un sunet de sub banda adezivă. Încerca să distingă umbra din întuneric în timp ce se rotea.

Era greu.

— Cu mulți ani în urmă, am fost aruncător de cuțite, spuse Abbas din întuneric. Eram foarte priceput. Dar să știi că e o artă. Mai ales să arunci la ținte care se rotesc. Mai ales în întuneric. N-am mai exersat genul ăsta de aruncat de cuțite de mult timp. În seara asta o să încerc din nou. Am cinci cuțite la mine. Două pentru cap. Două pentru mijloc și unul pentru cea mai grea țintă. Cuțitul cu care o să-ți țintesc între picioare. O aruncătură perfect executată înseamnă că ultimul cuțit o să-ți ajungă drept sub coaie. Dar, după cum am spus, nu e ușor.

Mickey se holba în întuneric. De fiecare dată când capul îi ajungea în poziție verticală, încerca să surprindă umbra. Pe față îi curgea multă transpirație.

— Acum o să cresc viteza roții, zise Abbas. Nu trebuie să meargă prea repede, dar nici prea încet. Asta ar însemna să trișez.

Abbas crescua viteza roții. Știa că există un punct în care persoana care se rotește o să leșine, când creierul nu mai poate face față rotațiilor. Nu voia să riște asta. Când ajunsese la o viteză optimă, scoase primul cuțit lung și negru. Îl cântări în palmă. Nu mințea – nici în legătură cu cât de mult timp trecuse

de când nu mai făcuse așa ceva, și nici în legătură cu cât de dificil era.

Era greu.

Când ridică mâna, era extrem de concentrat.

Tot zgomotul traficului dispăruse.

Mirosul animalelor și al excrementelor lor dispăruse.

Totul dispăruse.

Totul în afară de corpul de pe roată.

Primul cuțit ateriză drept unde trebuia să ajungă. Atât de aproape de obrazul lui Mickey Leigh încât putea să-l simtă. Se auzi un muget adânc de sub banda adezivă, dar nu ajunse mai departe de câțiva metri.

Nimeni nu avea să-l audă.

Celălalt cuțit ateriză perfect la rândul lui. Drept lângă celălalt obraz. Al treilea nu.

Pătrunse în roata de lemn vreo cinci centimetri mai departe, în dreapta. Îl sperie pe Abbas. Dacă ar fi fost în cealaltă parte, i-ar fi perforat abdomenul Taurului. Ar fi stricat totul.

Așa că, înainte să-l arunce, cântări al patrulea cuțit câteva secunde în plus.

Ateriză la fix, lângă mijlocul gol, atât de aproape de piele încât bărbatul de pe roată putea să-l simtă.

Din nou.

Abbas văzu un lichid maroniu curgând dintre picioarele Taurului – auzea sunete înfundate de după banda adezivă și văzu cum ochii lui larg deschiși se umplu de groază.

— Acum nu a mai rămas decât un cuțit, zise el în șoaptă. L-am botezat „Samira”. Știai că numele ei înseamnă „frumusețe selenară”?

Abbas se uită în sus, la gaura din cort, de lângă vârful stâlpului, spre lumina lunii. Apoi crescú viteza roții încă o treaptă. Corpul se rotea mai repede. Abia se mai putea concentra pe membrele lui.

Totul se rezuma la cuțitul ăla. Cel care putea să-i atingă testiculele și penisul care o penetrase pe Samira.

Pe bani.

Era o sarcină grea.

Ridică cuțitul în întuneric, îl balansă, îi simți greutatea și apoi trase brațul înapoi.

Chiar în clipa în care era gata să-l arunce, nechezatul ascuțit al unui cal umplu cortul.

Capitolul 25

SMS-ul ajunsese la patru și zece dimineața. Mårten fu cel care se trezi la auzul vibrației. Trase ușor de masca neagră de dormit a lui Mette.

— Dragă.

Atunci Mette auzi mobilul de pe noptieră și-l luă în mână. Mesajul era scurt: „Poți să-l iei pe Taurul de la cortul Circului Brillor.”

— Cine e? întrebă Mårten.

— Abbas.

— Ce vrea?

Mette își ridică masca pe frunte și se așeză pe marginea patului. Degetele ei formară obosite un număr ca să trimită o patrulă de poliție la Circul Brillor.

— A răzbunat-o pe Samira Villon.

Mette stătea cu spatele la Mårten când o spusese. El o văzuse cocoșându-se puțin. Înțelegea de ce. O mângâie pe umăr.

Amândoi se temeau de ceea ce niciunul dintre ei nu îndrăznea să articuleze.

Încă stătea în aceeași poziție când patrula de poliție o sună înapoi, douăzeci de minute mai târziu. Încă avea mobilul în mână. Mårten încerca să audă ce i se spune, cu toate că stătea întins pe cealaltă parte a patului. Descifra numai cuvinte individuale, dar văzu că Mette se îndreaptă de spate în timpul scurtei conversații.

Nu mai stătea cocoșată.

— Cât de rău e? îndrăzni să întrebe după ce Mette închise telefonul.

— Omul nu avea absolut nicio leziune fizică, cu excepția unui cucui mare în ceafă și a urmelor de la legături, zise Mette. Astea fiind spuse, era o „epavă care bătea câmpii”, după cum s-au exprimat.

— Legături?

Mette îi spuse cum La găsit patrula pe Mickey Leigh. Legat de o roată pentru aruncători de cuțite. Dezbrăcat. Apoi îi trimise un SMS scurt lui Jean-Baptiste Fabre în Marsilia: „Mickey Leigh a fost arestat. Ținem legătura.” Nu avea de gând să-i dea niciun detaliu și se îndoia că Mickey Leigh o să îi spună ceva.

Apoi își trase masca de dormit peste ochi și se întinse.

Stilton și Olivia puteau să aștepte.

Capitolul 26

Olivia făcu un duș lung. Adormise în cele din urmă, târziu în noapte, iar în momentul ăla încerca să-și repornească sistemul. Nu se descurca prea bine. Nu dormise destul. Când își dădu seama că se spală pe păr a doua oară, deschise ușile cabinei de duș și își luă halatul. Puse la fiert apă pentru ceai în bucătărie și se duse după telefonul mobil. Un apel pierdut. De la Alex, cu cincisprezece minute în urmă. Se întreba dacă să-și focalizeze energia pe foehn sau pe jurnalist. Apoi el o sună din nou. Și trecu direct la subiect.

— Bună! Te mai interesează Magnus Thorhed?

— Da? De ce întrebi?

— Am vorbit ieri cu Tomas, preotul pe care l-ai cunoscut. Voiam să-mi cer scuze pentru ieșirea de la înmormântare, nu era cazul. Mă rog, în orice caz, am început să vorbim despre uciderea lui Bengt și apoi a menționat că Thorhed l-a sunat în aceeași seară în care a fost ucis Bengt.

— Serios! Ce voia?

— Nu știu. Tomas n-a vrut să-mi dea detalii.

— De ce nu?

— Habar n-am, dar știe că sunt jurnalist, așa că poate e un subiect sensibil.

— Cum ar fi?

— Vrei să ghicesc?

— Da.

— Încetează, habar n-am. Doar m-am gândit la tine și la interesul tău față de Thorhed. Trebuie să o iei singură pe ghicite.

— OK. Stai o clipă!

Olivia se ridică și luă apa care fierbea furios de pe aragaz, iar câțiva stropi o atinseră pe mână. Strigătul ei scurt se auzi tare și clar la capătul lui Alex.

— Alo? Ce se întâmplă? Olivia!

— Da, scuze! M-am ars cu apă fierbinte. Stai o clipă!

Olivia țină mâna sub apa rece de la robinet. Câteva secunde mai târziu, duse din nou mobilul la ureche.

— Acum e bine. Ascultă, mersi că ai sunat.

— Păi, am grijă de sursele mele.

— Cum adică surse?

— Nimic. Relaxează-te.

Alex râse scurt.

— Pot să îndrăznesc să te întreb cum mai merge? zise el.

— Bine. Cu ce?

— Nu știu, nu spui prea multe. Tu în principal pui întrebări.

— Poate ar trebui să fiu jurnalistă?

— Chiar așa. Pa!

Alex râse din nou și închise. Olivia își scoase mâna de sub robinet și se uită la ea. Pielea îi era acoperită de punctulețe roșii. Își făcu un ceai și se așeză la masa din bucătărie. De ce îl sunase Thorhed pe Welander în noaptea crimei? Să fi fost doar o coincidență? Puțin probabil. Ce voia? Să se spovedească unui om care a jurat să păstreze secretele altora? *De ce stai aici și îmi dau cu părerea?* se întrebă ea. Pot să mă duc să-l întreb chiar eu pe Welander. La urma urmei, eu nu sunt jurnalistă.

În timp ce ducea cana fierbinte la buze, gândurile din noaptea trecută îi veniră din nou în minte. Simțea că trebuie să le împărtășească cu cineva.

Acel cineva se dovedi a fi Stilton.

— Bună, Tom, ești treaz?

— Acum da.

— Scuze, poți vorbi?

— Am de ales?

— Poți oricând să închizi.

— Ce vrei?

— Am o mulțime de gânduri care îmi trec prin cap. Simțeam că trebuie să vorbesc cu cineva și, de vreme ce tu ai fost cel care le-a stârnit, m-am gândit să te sun.

— Ce am stârnit eu?

— „Nu e nevoie să fi săvârșit chiar el crima. Poate a angajat pe altcineva s-o facă.” Asta ai spus ieri.

— Da, și?

Olivia îi povesti despre Magnus Thorhed. Despre BMW-ul lui albastru, aceeași marcă de mașină care fusese văzută lângă casa lui Sahlmann în seara crimei și care era parcată în fața casei lui Borell prima dată când Olivia fusese acolo. Un bărbat pe care Borell însuși îl descria drept „foarte în linia întâi”, insinuând că Thorhed se ocupă de cele mai multe lucruri în locul lui.

— El era acasă la Borell când a venit poliția? întrebă Stilton.
— Da.
— Și crezi că e implicat în treaba asta?
— Nu știu, e doar o teorie, dar nu e de neconceput ca Thorhed să fi furat laptopul lui Sahlmann la ordinele lui Borell, cât timp el era în India.
— Este într-adevăr posibil.
— Și asta înseamnă că e posibil și să-l fi ucis pe Sahlmann.
— În numele lui Borell?
— În numele lui sau din proprie inițiativă. Ca să-l apere pe Borell. Din câte îmi spune un tip pe care-l cunosc, Thorhed e lingăul suprem.
— Dar crimă?
— Știu, e doar o idee.
— O idee pe care o s-o urmărești, dacă te cunosc bine.
— Da.
— Cum?
— În aceeași noapte în care a fost ucis Sahlmann, Thorhed l-a sunat pe un preot pe care-l cunoștea Sahlmann. Bănuiesc că discuția a fost despre crimă.
— Dar nu știi sigur?
— Nu.
— Și cum ai de gând să afli?
— O să-l întreb pe preot. Îl cunosc oarecum.
— OK.
Liniște.
— Păi, asta e, atunci, zise Olivia. Mersi că m-ai ascultat.
— Mersi că m-ai sunat.
Olivia închise și începu să se îmbrace. Îl sunase pe Stilton doar așa, ca să stea de vorbă.
Era un sentiment plăcut.

Abia urcase în mașină când o sună Mette și-i spuse de Mickey Leigh. Din nou, Mette nu intră în detalii. Abbas putea s-o facă dacă voia.
— Deci unul dintre ucigași a fost prins, spuse Olivia și porni spre Skånegatan.
— Așa presupun, da.
— Deci a mai rămas doar uciderea lui Sahlmann.
— Nu sunt sigură că e „doar” asta.

— Nu.

— Ce faci?

Olivia se gândi câteva secunde. Nu cu mult timp în urmă probabil că nu i-ar fi spus ce face sau unde merge. Dar de atunci se întâmplaseră multe.

— Mă duc să mă întâlnesc cu cineva care sper că o să-mi spună ceva despre Magnus Thorhed.

— Colegul lui Borell?

— Da, l-ați interogat?

— Da.

— Și despre uciderea lui Sahlmann?

— Nu. Crezi că are vreo legătură cu asta?

— Nu sunt sigură. Aseară n-am putut să dorm și am stat trează gândindu-mă la una, alta, iar numele lui îmi tot venea în minte.

— OK. Și, cu istoria artei cum merge?

Olivia nu știa dacă Mette încearcă să fie amuzantă sau dacă e o ironie. Era clar că petrece foarte mult timp cu orice altceva decât istoria artei. Nu în ultimul rând, cu săpături în ancheta criminalistică a lui Mette.

— Încep abia după Crăciun, zise ea. Te rog să-mi spui dacă nu vrei să mă implic în treaba asta.

Iar cu puțin timp în urmă Mette i-ar fi ținut o predică și i-ar fi spus că ar trebui să-și petreacă timpul făcând lucruri mai importante, dar de atunci se întâmplaseră multe, chiar și pentru Mette.

— Fă ce vrei, zise ea. Dar fără alte aventuri legate de Borell.

O muștrare cu două tășuri, se gândi Mette. Era perfect conștientă de importanța „aventurii legate de Borell” a Oliviei. *Datorită faptului că ea a descoperit laptopul lui Sahlmann în biroul lui Borell, Mickey Leigh a putut fi legat de locul crimei.* Fără ea, n-ar fi avut idee de unde făcuse rost de laptopul furat.

— Promit, zise Olivia.

Mette închise. Mårten avusese mereu dreptate, desigur. Cu oameni ca Olivia și Tom trebuia să te lași purtat de val. Mai devreme sau mai târziu aveau să ajungă unde le e locul. Olivia avea să se întoarcă în cele din urmă la ea, simțea asta.

Se așează în bucătărie în halatul de casă. Devenise un obicei plăcut să nu se îmbrace. Să facă un duș, să se revigoreze și apoi să îmbrace din nou halatul. Dorința urgentă de a fi la Brigadă se mai domolise puțin. Asta o

îngrijora și o consola în egală măsură. Curând urma să se pensioneze. Poate că nu era așa de traumatizant cum își imaginase. Poate chiar se apuca de olărit... Avea propriul cuptor în pivniță și un soț care adora orice fel de suport de ouă deformat pe care-l producea ea.

Apoi o sună Lisa Hedqvist, plină de entuziasm.

— Putem să venim la tine?

Jumătate de oră mai târziu, Lisa și Bosse intrară pe ușă. Mette încă era în halat.

Lisa deschise laptopul.

— A venit acum jumătate de oră. E un fișier de la poliția franceză.

— Fabre?

— Da.

— Ce e?

— Un atașament la e-mail. Uite.

Mette se aplecă și citi e-mailul lui Fabre. El și colegii lui percheziționaseră apartamentul lui Mickey Leigh. Printre lucrurile confiscate se găsea un film deosebit. Fabre încercase filmul pe un server și le trimisese parola. Credea că filmul prezintă interes pentru ancheta lui Mette.

Lisa făcu clic pe filmul descărcat și apăsă pe „play”.

Era un film porno. Filmat amatoricește într-o cameră înghesuită. Erau doar doi actori. Implicați într-o partidă de sex BDSM.

Era un film extrem de neplăcut.

De la cap la coadă.

Sfârșitul era cel mai neplăcut, când ceva nu mersese cum trebuie în timpul „asfixierii”, o parte-cheie a unei sesiuni BDSM. Femeia strangulată a încercat deodată să se elibereze, era gata să se sufoce, legăturile din jurul gâtului erau strânse prea tare. Țipa. Bărbatul încerca s-o facă să tacă. Ea a pus mâna pe o scrumieră de sticlă și l-a lovit pe bărbat cu ea în față. Bărbatul a luat-o razna. A luat scrumiera din mâna ei și a lovit-o cu ea, de mai multe ori, până când a început să-i țâșnească sânge din figură. A continuat să o lovească până când ea s-a prăbușit și a rămas complet nemișcată. Apoi s-a întors către cameră și s-a făcut întuneric.

Lisa și Bosse văzuseră filmul la sediul poliției. Știa ce conține, dar pentru Mette era un șoc. Se prăbuși pe scaunul de lângă ea.

Deci așa s-a întâmplat.

Așa a omorât-o Mickey Leigh pe Samira Villon.

Avea să aibă grijă ca Abbas să nu vadă niciodată filmul.

— Ai auzit vocile? întrebă Bosse.

— Ce voci?

Mette fusese complet concentrată pe ce se întâmpla în film. Nu auzise nicio voce.

— Nu.

Bosse porni din nou filmul.

În momentul acela auzea vocile. Pe fundal, un amalgam de voci suedeze și englezești îi încurajau pe cei care participau la actul sexual din pat, îndemnându-l pe bărbat să-i facă femeii lucruri din ce în ce mai depravate.

Lui Mette i se făcu rău.

— Sahlmann și Borell? zise ea.

— E o presupunere rezonabilă, spuse Lisa. Probabil că vocile lor se aud prin webcam.

— Da.

— Dar mai e încă una.

Bosse o spusese. Mette îl privi.

— Încă una?

— Sunt trei voci.

Mette nu se gândise la numărul vocilor. Doar le auzise. Vocile care îl îndemnau pe bărbat.

— Trei? zise ea.

— Da, se aud dacă asculți cu atenție. Au fost trei bărbați care au urmărit filmul ăsta.

Așa că Mette fu nevoită să îndure filmul încă o dată. De data asta închise ochii, ca să audă mai bine, și își dădu seama că Bosse are dreptate.

Erau trei voci care-l îndemnau pe bărbat.

Două dintre ele probabil le aparțineau lui Bengt Sahlmann și Jean Borell.

Magnus Thorhed era în drum spre aeroportul Arlanda într-un taxi. Se ducea la sediul central din Londra. Uciderea lui Borell trimisese o undă de șoc în lumea financiară – era cazul să nu lase imperiul să se destrame.

Totul trebuia să se desfășoare ca de obicei.

Avea la el toate informațiile necesare despre planurile companiei Albion în Suedia. Nimic nu avea să-i strice planurile. Contractul important cu primăria din Stockholm era ca și semnat, nu avea să fie afectat de moartea

lui Borell. Deși fusese cu siguranță figura centrală a organizației, erau destui care puteau să preia frâiele.

Ca Thorhed, de exemplu.

Divizia scandinavă, cel puțin. Era un expert la fel de bun în operațiunile companiei în țările nordice cum fusese și Borell, le știa ca în palmă. În acel moment era o chestiune de convingere a consiliului de administrație. Desigur, trebuia să facă asta fără să-l discrediteze pe împăratul decedat de curând.

Însă parțial Thorhed se gândea că el însuși e de vină. Fără să știe cu exactitate motivul, era sigur că are de-a face cu slăbiciunea lui Borell, o slăbiciune despre care știa câte ceva. Dar pe care nu o înțelesese niciodată. Borell avea o viață socială impecabilă, era respectat și apreciat și avea o rețea enormă în lumea financiară, și totuși avea slăbiciunea asta. Nevoia de a se cufunda în pornografie foarte scabroasă din când în când, de parcă ar fi fost singurul lucru care putea să-l excite la un nivel foarte intim. Thorhed nu putea să înțeleagă.

Dar Borell era mort, și era timpul să meargă mai departe. Thorhed își ajustă banderola de doliu pe braț. Îi plăcea să respecte anumite tradiții.

La terminalul de zboruri internaționale era un jurnalist. Unul pe care-l cunoștea.

Alex Popovic.

— Salut! Am sunat la birou și am auzit că ești în drum spre Londra.

— Da.

Thorhed porni spre intrare cu valiza. Alex îl urmă.

— Șocantă treaba cu Jean, zise el.

— Da, absolut.

— Acum ce-o să se întâmple?

— Mă întrebi personal sau e un interviu?

— Întrebarea asta anume nu a fost personală.

— Sunt în drum spre o ședință cu consiliul de administrație la Londra. O să evaluăm situația.

— Și tu ce părere ai?

— Despre ce?

— De ce a fost omorât? Asta e o întrebare personală.

— Habar n-am.

— Poate să aibă vreo legătură cu uciderea lui Bengt Sahlmann?

Thorhed se controlă și-l privi pe Alex.

— De ce să aibă?
— Nu știu. Nu te-a întrebat poliția despre asta?
— Nu.
— De ce l-ai sunat pe Tomas Welander?
— Când?
— În seara în care Bengt a fost ucis?
— Trebuie să-mi fac check-inul. Salut!
Thorhed dispăru în sala de plecări.
Alex își aruncă o gumă cu nicotină în gură.

Olivia parcă aproape de Banérgatan și se duse la ușa de la intrare a lui Welander. Primise codul de acces de la intrarea principală cu puțin timp în urmă. Apartamentul era la etajul al doilea, iar Welander deschise ușa de îndată ce ea apăsă pe sonerie. Era îmbrăcat într-un smocking elegant, dar uzat, de culoare închisă.

— Te rog să-mi scuzi ținuta, sunt între un botez și o înmormântare, dar avem o jumătate de oră la dispoziție. Intră!

Welander intră într-o încăpere mare și frumoasă și făcu semn spre canapeaua curbată, verde-închis. Olivia se așează.

— Deci voiai să vorbim despre Sandra? zise Welander și se așează într-un fotoliu de lângă măsuta rotundă de cafea. Sper că nu s-a întâmplat nimic.

— Nu, de fapt nu despre ea am venit să vorbim.

— Nu?

— Nu. Am primit un telefon de la Alex Popovic în dimineața asta. Mi-a spus că Magnus Thorhed v-a sunat în aceeași seară în care a fost ucis Bengt Sahlmann. Așa este?

— Da. Dar de ce te-ar suna Alex ca să-ți spună despre așa ceva?

— Pentru că l-am mai întrebat de Thorhed.

— Și de ce ai face asta?

Olivia se așteptase la întrebare, știa că o să ajungă acolo. Știa că o să fie nevoită să explice anumite lucruri, altfel probabil nu putea reuși să-l facă pe Welander să vorbească. Așa că optă pentru aceeași abordare pe care o avusese cu Alex prima dată.

— Pentru că încerc să aflu cine l-a ucis pe tatăl Sandrei.

— Dar tu nu ești ofițer de poliție, nu-i așa?

— Nu, nu oficial, cu toate că am făcut Academia de Poliție. Dar asta e o chestiune strict personală. Pentru Sandra.

— Înțeleg. Și de ce te interesează Magnus Thorhed?

— Din mai multe motive. Conduce o mașină de aceeași marcă cu cea care a fost văzută lângă casa lui Bengt în seara în care a fost omorât, de exemplu.

— Crezi că Thorhed are vreo legătură cu crima?

— Nu știu. Speram să știți dumneavoastră mai multe.

— Datorită telefonului ăluia.

— Da.

Welander o privi pe Olivia. Văzu că vorbește serios, nu avea niciun motiv să-i pună intențiile la îndoială. Voia s-o ajute pe Sandra.

— A fost o conversație foarte scurtă, zise el. Tot ce mi-a spus Thorhed a fost că Bengt Sahlmann s-a spânzurat.

— De unde știa asta?

— Și eu m-am întrebat, dar a închis înainte să apuc să-l întreb.

— De ce v-a sunat să vă spună asta?

— Știa că îl cunosc pe Bengt și că sunt preot. Poate că a vrut doar să mă informeze.

— Sau să se spovedească.

— Nu a spus că l-a omorât pe Bengt.

— Nu.

— Vrei niște ceai?

— Da, vă rog.

Welander se ridică și părăsi încăperea. Olivia bătu cu piciorul în podea, agitată. Dacă Thorhed a sunat și a spus că Sahlmann s-a spânzurat în aceeași seară în care s-a întâmplat – o sinucidere simulată –, atunci trebuie să fi fost acolo? Poliția nu făcuse publică nicio informație legată de acest lucru.

Era gata s-o sune pe Mette.

Mette tocmai intra în sediul poliției cu Lisa și Bosse. Își schimbase halatul de casă cu o rochie neagră și-i lăsase lui Mårten un bilet în bucătărie: „Brigada Națională de Criminalistică. Urgență.”

Trebuia să accepte.

Se duseră direct în camera în care cele două anchete ale crimelor erau în desfășurare. Acolo stăteau câțiva anchetatori mai în vârstă. Mette îi informă pe scurt despre filmul pe care îl primiseră din Franța și cum pot să-l acceseze. Îi rugă să fie extrem de discreți în privința conținutului. Partea

importantă, pentru anchetatorii suedezi, erau cele trei voci.

— Trebuie să fie identificate. Bănuim că două dintre ele le aparțin lui Bengt Sahlmann și Jean Borell. Nu avem idee a cui este a treia voce. Cum procedăm?

— Începem prin a extrage un fișier audio din film, care ne permite doar să auzim vocile, spuse Bosse. De asta mă ocup eu.

Dispăru pe ușă cu laptopul Lisei.

În privința identificării vocii lui Sahlmann, Mette cu siguranță nu voia să-i târască în treaba asta pe oamenii cei mai apropiați lui, pe fiica lui și pe mătușa ei. Aveau să rezolve la Accize și Operațiuni Vamale. Poate că Gabriella Forsman urma să aibă amabilitatea? La urma urmei, era ținută în arest.

— Atunci cu Borell cum rămâne? întrebă Lisa. Să-l contactăm pe colegul lui?

— Magnus Thorhed?

— Da.

Mette nu răspunse imediat, din cauza mai multor gânduri pe care le avusese în mașină în drum spre sediu. Despre lucrurile pe care le cerceta Olivia. Despre interesul ei față de Magnus Thorhed. *Închipuie-ți doar că a treia voce e a lui.* Exista și acest risc. Atunci nu era prea isteț să-l roage să asculte fișierul audio. Făcu semn cu capul spre ușă și porni spre ea. Lisa o urmă. Mette închise ușa și rămase afară, pe coridor. Dintr-un motiv sau altul, nu voia ca toată echipa de anchetatori să știe ce pune la cale Olivia. O persoană din afara sistemului, care nu avea absolut nicio legătură cu munca lor.

Cu Lisa era altceva.

Mette îi explică rapid de ce nu vrea să-l contacteze pe Thorhed. Lisa înțelese.

— Dar atunci se poate ocupa ea? zise Lisa.

— Cine?

— Olivia l-a întâlnit pe Thorhed, nu?

— Da?

— Păi, atunci, putem să începem cu ea? Poate reușește să-și dea seama dacă e vocea lui pe înregistrare? Dacă nu e, atunci putem să-l contactăm?

Mette nu se gândise la asta. Dar era în concediu medical, avusese un atac de cord, nu fusese foarte ageră. Olivia putea să identifice și vocea lui Borell!

— Bravo, Lisa. O sun imediat ce avem fișierul audio.

Welander îi turnă Oliviei o ceașcă de ceai dintr-un ceainic albastru extrem de frumos. Ea ținea ceașca între palme și luă o înghițitură de ceai. Welander se așează lângă ea pe canapea și își turnă și el o ceașcă.

— Mă gândeam la Sandra cât eram dincolo, zise el. M-a sunat ieri și părea puțin mai veselă. Așa ți se pare și ție?

— Nu știu. Cred că e cu suișuri și coborâșuri.

— Păi, da, presupun, schimbările bruște de dispoziție sunt des întâlnite la vârsta ei.

„Schimbări bruște de dispoziție”, se gândi Olivia. *A încercat să se sinucidă!*

— Dar îi ești un sprijin enorm, spuse Welander. Îmi dau seama.

— Așa sper.

Olivia lăasă privirea în pământ. Era cu siguranță un sprijin enorm pentru Sandra, deocamdată. Dar se putea ca asta să nu fie de ajuns. Dacă avea să fie forțată să-i spună ce trebuia să-i spună... Simțea cum o copleșește neliniștea.

— Ești bine?

Welander se aplecă puțin și surprinse privirea Oliviei.

— Arăți cam tristă.

— Am o problemă.

Olivia nu se pregătise pentru situația asta, nu de-asta venise. Neliniștea ei legată de Sandra se învolburase în sinea ei. Nu avea cui să-i împărtășească lucrul ăla, nimeni cu care să poată sta de vorbă.

Sau avea?

Se uită la Welander, iar privirea lui era blândă și statornică. Poate că-i putea spune lui? Ca să obțină un sfat? Și el o cunoștea pe Sandra.

— S-a întâmplat ceva care o privește pe Sandra, zise ea.

— Ceva rău?

— Nu sunt sigură că poate să facă față descoperirii ăsteia în momentul de față.

— Pentru că e atât de fragilă?

— Da.

— Atunci trebuie să afle?

— Nu știu. S-ar putea să fie inevitabil, și atunci aș vrea să audă de la mine.

— Pare ceva grav. Ce s-a întâmplat?

Olivia își frânse mâinile. Chiar era grav. Era înfiorător. Și urma să iasă la iveală mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul, de asta era sigură. Poate chiar în presă, ceea ce ar fi fost cel mai rău.

Pentru toată lumea.

Deodată îi trecu prin cap că Tomas Welander îl cunoștea pe Bengt Sahlmann de o veșnicie. Erau prieteni. Nu se gândise la asta. Se gândise doar la Sandra. Ce se întâmplase avea să-l șocheze cu siguranță pe Welander la fel de mult ca pe oricine altcineva. Când avea să afle.

În clipa aia sau mai târziu.

— Sunteți legat de jurământul tăcerii, am dreptate? spuse ea în cele din urmă.

— Da, poți să-mi spui orice vrei.

— Tatăl Sandrei se uita la filme porno on-line.

Welander se uită la Sandra, cam nedumerit.

— De ce a fost nevoie să-mi spui asta?

— Pentru că s-a întâmplat ceva în timp ce făcea asta.

— În timp ce urmărea pornografie?

— Se uita la o sesiune live pe un webcam privat.

— Înțeleg. Într-adevăr, e inadmisibil, cu toate că nu e ilegal. Nu e ceva care să implice poliția, nu? Dacă de-asta crezi că trebuie să-i spui Sandrei?

— Nu.

— Atunci?

Olivia își încleștă mâinile, strâns, uitându-se în podea când o spuse în cele din urmă, aproape în șoaptă.

— În timpul sesiunii ăleia a fost săvârșită o crimă brutală. Nu știu dacă lucrul ăsta o să fie făcut public, dar există un risc considerabil să fie, după ce o să se termine ancheta preliminară.

— Iar atunci Sandra o să afle?

— Păi, e vorba de tatăl ei.

— Înțeleg. E tulburător.

Welander se ridică și începu să se plimbe înapoi și încolo în fața măsuței de cafea. Olivia îl urmărea. Oare spusese prea mult? Dar avea să afle oricum despre toate astea. Aveau să iasă oricum la iveală, era inevitabil.

Welander se întoarse către ea.

— Îți înțeleg dilema și sunt de acord cu tine. După cum se simte Sandra acum, ar fi devastator dacă ar afla.

— Da. Și atunci ce să fac?

Welander continuă să se fâșâie în fața măsuței. Apoi se opri.

— Nu știu, zise el. Dar dacă hotărăști că trebuie să-i spui, atunci putem s-o facem împreună. Dacă crezi că ar fi de ajutor să fiu și eu de față.

— Nu știu. Dar mulțumesc.

Apoi îi sună mobilul.

Era Mette.

— Mă scuzați, spuse Olivia.

Se ridică și se duse lângă ferestrele mari. Știa cât de tare vorbește Mette și nu voia ca Welander să audă. Putea fi ceva legat de Sahlmann.

Și era. Printre altele.

Îi explică repede că au nevoie de ajutor ca să identifice două voci bărbățești de pe o filmare care prezintă uciderea Samirei Villon. Bărbații fuseseră martori la crimă. Dar Mette nu voia să discute mai multe detalii la telefon. Așa că îi puse prima voce.

— O recunoști? zise Mette.

— Da, e vocea lui Jean Borell.

— Bun! Mulțumesc!

Welander se așezase pe canapea și o privea pe Olivia. Ea stătea cu spatele la el, dar vocea îi era limpede, cu toate că vorbea încet. Când auzi „Jean Borell”, Welander se ridică.

— Uite și următoarea voce!

Olivia lipi telefonul de ureche ca să poată auzi cum trebuie, calitatea sunetului nu era grozavă. Se aplecă peste pervaz. Welander se duse la ușă.

— Alo! Mai ești acolo? zise Mette.

— Da.

— E Magnus Thorhed?

— Nu. Dar recunosc vocea.

— Atunci cine e?

— Vorbim.

Olivia închise. Văzu că mâna în care ține telefonul îi tremură. Rămase nemișcată preț de câteva secunde ca să-și recapete sângele rece.

Tomas Welander.

Era vocea lui.

Simți cum obrații i se înroșesc. Îi vedea chipul, ochii blânzi, vocea catifelată, felul în care stătuse și o mințise drept în față. Cum încercase s-o inducă în eroare. Complet. Jucându-se cu sentimentele ei față de Sandra și

făcând-o să dezvăluie informații profund personale.

S-a folosit de tine, Olivia, așa cum ți-ai promis să nu te mai lași folosită niciodată.

Se întoarse.

Venele i se umflaseră pe frunte, avea maxilarul încleștat și obrajii încordați. Welander se apropia de ea.

— A fost o conversație dificilă? întrebă el.

— Da.

— Observ. Tremuri. Era ceva legat de Sandra?

— Nu, era legat de dumneavoastră.

— De mine?

Olivia făcu doi pași în față și-i dădu lui Welander o palmă zdravănă peste față. El se împiedică de măsuță și căzu peste o lampă de alabastru, lovindu-se de perete. Lampa se prăbuși pe podea fără să se stingă. Welander se prelinse pe perete și ajunse în patru labe. Din nas îi curgea sânge, șiroindu-i peste gură, pe podea, și gâfâia rău.

Olivia nu se mișcă.

Trecură mai multe secunde, poate un minut. În cele din urmă, Welander se întoarse cu fața la ea.

— Te înțeleg, fornăi el.

— Ce înțelegeți mai exact?

— Ar fi trebuit să-ți spun.

— Da. Ridicați-vă.

— Ce vrei să faci?

— Ridicați-vă.

Welander era în continuare în patru labe.

Știa că încuiase ușa.

Știa ce ține ascuns după una dintre cărțile vechi de pe raft.

Mette încă ținea mobilul în mână. Stătea lângă masa din birou. Lisa stătea pe un scaun, iar Bosse se sprijinea de un perete.

— A recunoscut vocea? zise ea.

— Da.

— Era Magnus Thorhed?

— Nu.

— Atunci cine era? spuse Lisa și se ridică.

— N-a spus. A zis doar: „Vorbim.” Apoi a închis. Părea...

Mette tăcu. Bosse și Lisa se uitau la ea.

— Cum părea?

— Nu știu, neobișnuită? Încordată?

Se uitau unii la alții. Olivia trebuia să fi înțeles cât de important e să afle a cui e vocea. Cât de urgent e. Nu trebuia decât să rostească numele. Și totuși închisese. De ce făcuse asta?

Cu toții se gândeau la același lucru.

Poate că era cu persoana în cauză?

— Unde e? Întrebă Bosse.

— Nu știu.

— Sun-o din nou!

Mette începuse deja s-o sune pe Olivia. Așteptă. Intră căsuța vocală.

— Nu răspunde. Am vorbit cu ea acum vreo oră și era în drum spre cineva care ar putea să aibă informații despre Magnus Thorhed. Nu a spus cine.

— Poate mai știe cineva?

— N-am idee, zise Mette.

Dar luă mobilul și încercă la singura persoană la care se putu gândi.

— Bună, Tom, Mette sunt. Știi unde e Olivia?

— Nu. Se ducea să stea de vorbă cu cineva, poate încă mai e acolo?

— Cu cine?

— Un preot. Unul pe care-l cunoștea Bengt Sahlmann.

— Mersi.

— Ce e?

Mette închisese deja și o suna pe mătușa Sandrei, Charlotte Pram.

Welander se ridică în cele din urmă. Stătea sprijinit de bibliotecă, ștergându-și sângele de pe față cu smochingul. Luciul alabastrului de pe podea îi lumina figura demnă de milă. Olivia stătea în continuare în mijlocul camerei. Nu-i trecuse furia.

— Unde mergem?

Vocea lui Welander era răgușită și spartă.

— La poliție.

— Pentru că mi-ai recunoscut vocea?

— Pentru că ați fost martor la o crimă.

— N-a fost cu intenție.

— Asta trebuie să explicați poliției.

— Dar nu înțelegi ce înseamnă asta?

Olivia văzu cum lui Welander îi curg lacrimi pe obraji și i se făcu scârbă.

— Nu înțelegi ce o să se întâmple dacă o să se afle?

— Mi se rupe.

— Dar credincioșilor mei le pasă! Eu sunt păstorul lor! Eu sunt cel care îi alină și-i sprijină! Mulți dintre ei duc o viață nenorocită, iar singurul lucru care îi ține pe linia de plutire sunt cuvintele mele! Eu sunt cel care le oferă speranță și iubire în viață.

— Poate că ar fi trebuit să vă gândiți la asta înainte să vă faceți pofta cu pornografie hardcore.

Welander o privea fix pe Olivia. Respira greoi. Ochiul i se îngustară. Vocea lui deveni mai gravă, mai strânsă.

— Și tu cine ești să emiți judecăți morale? șuieră el. Vii la mine și îmi ceri ajutorul pentru că nu ești în stare să-i spui Sandrei adevărul. Ești o lașă.

— Mergem?

— Ușa e încuiată.

Olivia se uită la Welander. Făcu doi pași spre ușă și apăsă pe clanță. Era încuiată.

— Deschideți-o, zise ea.

— Îți place muzica? Muzica clasică?

— Deschideți ușa!

Welander întinse mâna spre playerul de pe raft și-l porni. Muzica răsună strident, iar întreaga cameră începu să vibreze. Olivia se aplecă și-și scoase mobilul. Welander stătea lângă raftul cu cărți și o privea.

— Este *Şeherezada*!! urlă el pentru a acoperi muzica țipătoare. Lucrarea mea preferată!

Olivia o sună pe Mette.

În timp ce aștepta ca ea să-i răspundă, îl văzu pe Welander scoțând o carte groasă de pe raft.

Charlotte le dăduse adresa lui Tomas Welander.

Mette și Bosse se țineau bine în timp ce Lisa accelerează pe lângă un autobuz. Mette încercase s-o mai sune o dată pe Olivia. Nu răspundea. În mijlocul unei intersecții primi un telefon. Pe ecran era afișat clar: OLIVIA RÖNNING. Când Mette răspunse, nu auzi decât o muzică dată la maximum și vocea Oliviei care striga: AM NEVOIE DE AJUTOR! Apoi vocea dispăru, dar muzica tare continuă.

Linia nu era întreruptă.
Mette încercă să țipe în telefon.
Nu primi niciun răspuns.

Era un pistol mic. Nu ocupa prea mult spațiu în spatele cărții. În timp ce-l ținea în mână, îl simțea aproape ușor, dar știa ce poate să facă. Îl moștenise de la tatăl lui și-l folosisese de vreo două ori la Lundsberg. Ca să-i bage în sperietți pe cei care aveau nevoie de o sperietură bună, ca să le dea o lecție. O dată a tras cu el, imediat după miezul nopții, undeva nu prea departe de școală, în timpul unui ritual de pedepsire. Unul dintre băieții mai tineri nu respectase regulile și îi amenințase chiar că o să se ducă la directorul internatului. Așa ceva nu putea fi tolerat. A fost dus afară, la un tumul vechi din piatră, unde a fost dezbrăcat până la piele. Îi plăceau animalele. Jean făcuse rost de un iepuraș alb. Îl ținea de urechi în fața tânărului elev. Iepurașul se zvârcolea. Apoi a fost împușcat în cap drept în fața băiatului îngrozit și îndărătnic.

După aceea, băiatul a respectat regulile.

Femeia care îl înfrunta în clipa aia nu respecta regulile. Își făcea propriile reguli. Desconsidera un trimis divin. Era un fariseu, roasă de aroganță.

O fetiță îndărătnică.

— Stai jos!! urlă el, arătând spre fotoliu cu pistolul mic.

Welander strigă atât de tare încât vocea lui acoperi muzica. Olivia încerca să evalueze situația. Muzica îi bubuia în urechi și își dădea seama că bărbatul din fața ei e probabil foarte bolnav. Sau cel puțin complet dezechilibrat.

Se așeză pe fotoliu.

Welander se opri chiar în mijlocul camerei, la doi metri de ea. Își scoase smochingul, ținând pistolul îndreptat spre fotoliu.

Pe dedesubt era gol.

— Dacă faci vreo mișcare, te împușc! urlă el. Ca pe un iepure!

Olivia se uită la corpul lui alb și zbârcit. Porno on-line? Bărbații ca el sunt cei care plătesc ca să vadă femei umilite și exploatare sexual. Bărbați cu un asemenea corp. Știa că generalizează. Din păcate, și bărbații cu corp mult mai zvelt fac același lucru.

Ca Borell.

De ce?

Îi urmări mișcările lui Welander pe podea. Vedea că muzica îi pătrunde

în corp, îl mistuie, iar corpul lui gol și osos se zvârcolește în timp ce muzica crește în intensitate. Vedeau urme de zgârieturi pe antebrățe și pistolul din mâna lui îndreptat spre pieptul ei. Capul lui începu să se miște, înainte și înapoi, căutând parcă mai multă muzică.

Apoi se opri, în mijlocul unui crescendo, și închise ochii.

Când Lisa călcă frânele în fața clădirii de pe Banérgatan, Bosse sări primul din mașină. Făcuseră rost de codul de acces, iar Bosse ajunse pe scări după numai câteva secunde. Lisa fugi după el. Mette se mișca atât de repede cât putea. Își amintea când rămăsese în fața clădirii lui Forsman și ce se întâmplase atunci.

În clipa aia voia să intre!

Să urce scările!

Bosse se opri în fața ușii lui Welander. Muzica se auzea bubuind până în hol. Cu toate astea, sună la ușă.

Inutil.

— Și acum ce facem?!

Lisa urcase scările.

— Chemăm administratorul?

— Un lăcătuș!

— O să dureze o veșnicie, zise Mette.

Gâfâia în timp ce urca ultima treaptă. Se opri în fața ușii. Toți trei își dădură seama că niciunul dintre ei nu e în stare s-o spargă. Poliția face asta numai în filme. Și niciunul dintre ei nu era dornic să tragă în încuietoare.

Deodată muzica se opri. Zgomotul unui foc de armă sparse tăcerea.

Urmărit de un țipăt înăbușit.

Bosse își scoase pistolul. Mette și Lisa se dădură în spate. Tocmai când ridică pistolul și-l îndreptă spre încuietoare, ușa se deschise. În prag stătea un bărbat gol. Peste umăr îi atârna un smoching închis la culoare, iar mâinile și le ținea în dreptul zonei inghinale. Se vedea că îl doare, de parcă ar fi încasat un șut. Părul îi atârna peste ochi. Bosse îndreptă pistolul spre capul bărbatului.

— Unde e Olivia?!

— Aici.

Vocea venea din spatele lui Tomas Welander. Era a Oliviei. Îl împinse pe bărbatul din prag și ieși. Welander se împletici câțiva pași pe coridor. Lisa scoase o pereche de cătușe. Olivia făcu un pas în față, ținând în mână un

pistol mic.

— Acum veneam, zise ea.

Capitolul 27

Tomas Welander purta o cămașă albă curată și o pereche de pantaloni închiși la culoare. Gulerul îi era desfăcut și lăsa la vedere un lanț subțire cu o cruciuliță de aur. Mette și Lisa stăteau în fața lui într-o sală de interogatoriu din sediul central al Brigăzii Naționale de Criminalistică. Pe masă era un laptop. Bosse urmărea interogatoriul dintr-o cameră alăturată.

Se ocupaseră deja de formalități.

Mette trecea prin succesiunea evenimentelor din apartamentul lui Welander. Auzise versiunea Oliviei, și voia ca bărbatul din fața ei s-o confirme. El nu avea nicio obiecție față de descriere în sine, însă reacționa la interpretarea dată de Mette situației.

— N-am amenințat-o pe Olivia, zise el.

— Ați îndreptat un pistol spre ea și ați spus că o omorâți dacă face vreo mișcare. „Ca pe un iepure.”

Mette era nevoită să-și rețină un zâmbet, fiindcă părea cu adevărat ridicol.

— E incorect ce spun? Întrebă ea.

— Este corect că am îndreptat pistolul spre ea, dar restul a inventat.

— De ce ați îndreptat pistolul spre ea?

— Pentru că mi-era frică. M-a atacat. Am acționat în autoapărare.

— Cum v-a atacat?

— M-a trântit la pământ.

Mette știa că e adevărat, Olivia recunoscuse. Știa și de ce se întâmplase asta și înțelegea destul de bine reacția Oliviei.

Dar se încadra, într-adevăr, la „lovire” sau „alte violențe”.

Iar fără martori, nu exista nimic care să contrazică versiunea lui Welander.

Așa că o lăsa baltă deocamdată.

— O să vă arăt o filmare, zise ea.

Lisa deschise laptopul și porni filmul trimis de Jean-Baptiste. Welander reacționează puternic după câteva secunde. Își dădu seama ce urmează să fie forțat să privească. Crima la care fusese martor prin webcam. Ridică o mână ca să-și acopere fața. Mette puse filmul pe pauză.

— Lăsați mâna jos, spuse ea. O să priviți filmul de la început până la sfârșit.

Vocea lui Mette arăta că nu e loc de proteste. Welander lăasă mâna jos. Mette porni din nou filmul. Welander miși ochii, știa ce urmează, iar când veni momentul, fu nevoit să-și ferească privirea. Dar nu putu să evite țipătul pătrunzător al femeii. Reverbera în pereții sălii mici de interogatoriu. Welander își strânse mâinile în poală, iar brațele îi tremurau până la umeri. Mette și Lisa îl urmăreau în permanență. Welander ridică iar privirea.

— Pe film se aud trei voci, spuse Mette. Două dintre ele aparțin lui Bengt Sahlmann și Jean Borell, iar a treia vă aparține dumneavoastră, corect?

Welander dădu din cap.

— Vreau să răspundeți tare și clar la întrebare.

— Corect, zise Welander.

Vocea lui abia se auzea, foarte subțire și uscată, de parcă ar fi înghițit o mulțime de ostii. Lisa îi turnă apă într-un pahar și i-l întinse. El bău jumătate.

— Îmi puteți spune care este contextul? zise Mette.

— Ce context?

— Contextul lucrurilor pe care tocmai le-am văzut.

Corpul lui Welander se prelingea pe scaun. Știa că trebuie să le spună, știa că nu o să iasă din camera aia până nu le spune.

— A început la Lundsberg. Jean și cu mine și cu Bengt aveam o legătură foarte puternică acolo. Eram uniți. Ne distram de minune. Apoi ne-am văzut fiecare de drumul lui, dar am ținut legătura.

— Vă întâlneți?

— Da, dar numai o dată pe an sau cam așa ceva.

— Ce făceați atunci?

— Retrăiam o parte din vremurile fericite de la școală. Consumam alcool și vorbeam despre amintiri vechi.

— Și vă uitați la filme porno pe internet?

— Era un fel de tradiție, din anii de școală, să ne uităm la pornografie, era ceva destul de inocent, chestia cu filmele porno on-line a venit mai târziu. Erau – nu știu cum să descriu – un fel de senzații tari interzise, chestii de bărbați, ca și cum am fi fost iarăși tineri.

Mette și Lisa își aruncară o privire.

Welander bău restul apei.

— În ultimii ani am folosit un serviciu care se numea *porn-online*, zise el.

- Pornografie transmisă live, zise Lisa.
- Da.
- La fel ca filmul la care tocmai ne-am uitat.
- Da. Jean a fost cel care l-a rugat pe Bengt să-l comande.
- O sesiune de BDSM.
- Da.
- Ați comandat și o înregistrare a sesiunii?
- Da. O voia Jean. Este – era interesat de genul ăsta de lucruri.
- BDSM?
- Da. Ca în filmul ăsta, cred? Welander arată spre laptop.
- Da, spuse Mette. Ce s-a întâmplat în seara aia?

Welander răsufla greoi. Încerca să-și amintească seara în care se întâmplase. Cum s-au întâlnit cu toții în casa lui Jean din Värmdö, au băut, s-au conectat la sesiunea on-line la ora stabilită și au început să privească. Din ce în ce mai excitați, din ce în ce mai beți. Cum i-au îndemnat din ce în ce mai mult să efectueze acte sexuale cât mai perverse. În cele din urmă, femeia goală și legată din încăpere a reacționat, a început să țipe, dar actul a continuat.

- Cu toate că ea nu voia? întrebă Mette.
- Da.
- Deci, în practică, actul s-a transformat în viol?
- Ar putea fi descris și așa.

Mette și Lisa se uitară una la alta. Gândurile li se citeau limpede pe chip.

— Apoi s-a întâmplat lucrul ăla îngrozitor pe care l-ați văzut în film, zise Welander.

- Bărbatul din cameră a omorât-o pe femeie.
- Da.

— Cum ați reacționat la asta? întrebă Mette. Tocmai fuseserăți martori la un act sexual pe care l-ați comandat, pentru care ați plătit și care s-a transformat în crimă.

— Am fost teribil de șocați. Am rămas mască. După ce ne-am venit în fire, am început să discutăm despre ce să facem, dacă ar trebui să sunăm la poliție.

- Dar nu ați sunat.
- Nu.
- De ce nu?
- Nu știam ce să spunem. Nu puteam să facem nimic în privința

lucrurilor pe care le văzuserăm, nu știam cine sunt oamenii din cameră, nu știam unde se întâmplase, știam doar că era o cameră undeva în lume.

— Ipocriți, zise Mette cu calm.

— Poftim?

— Singurul lucru care v-a preocupat a fost să aveți grijă să nu afle nimeni ce ați făcut.

Welander nu răspunse.

— Așa că ați hotărât să tăceți? zise Lisa.

— Da, dar a fost un chin, m-am simțit absolut înfiorător după aia.

— Chiar așa?

— Da, absolut.

Mette îl privea cu scârbă pe Welander. Stătuse de vorbă cu mulți oameni cu diferite crime pe conștiință. Omul ăla era unul dintre cei mai jalnici pe care îi văzuse. Deschise un dosar maro, pe care-l avea în față.

— Vreau să vorbim puțin despre uciderea lui Bengt Sahlmann, spuse ea. Cum ați aflat ce s-a întâmplat?

— Mai întâi am auzit că a fost o sinucidere.

— Cine v-a spus?

— Jean. M-a sunat la prânz și mi-a spus că Bengt e complet dezechilibrat și amenință că se duce la poliție și le spune despre neregulile din compania lui Jean și despre ce s-a întâmplat în seara aia. Jean era agitat. Apoi m-a sunat mai târziu, seara, și a spus că a fost acasă la Bengt ca să-i bage mințile în cap și că Bengt s-a spânzurat. Apoi am aflat că Bengt a fost ucis.

— Atunci ce părere ați avut?

— Am fost șocat. La început nu mi-a venit să cred. Apoi m-am speriat și am început să mă gândesc la Jean.

— Dacă el e cel care l-a ucis pe Bengt?

— Da, era un gând insuportabil. Că unul dintre prietenii mei l-ar fi ucis pe altul dintre prietenii mei? Era îngrozitor.

— Înțeleg. Dar ați primit două telefoane de la Borell în aceeași zi, primul, în care vă povestea despre amenințările lui Bengt, apoi un altul, în care spunea că a fost acasă la Bengt. Corect?

— Da.

Mette se uită în dosarul maro.

— Am verificat lista de apeluri a lui Borell din ziua respectivă, spuse ea. Într-adevăr, v-a sunat de două ori în ziua aia.

— Cum am spus și eu.

— Singura problemă e că se afla în India.
— India?
— Da.
— Nu înțeleg.
— Nici eu. Asta dacă nu mințiți, desigur.
— Nu mint. Sunt preot. Jean m-a sunat.
— Asta știm. Dar nu a fost acasă la Bengt în seara aia, și asta știm.
— Atunci de unde știa că Bengt s-a spânzurat?
— Dumneavoastră ce credeți?
— Habar nu am. Sună foarte ciudat. De unde putea să știe?
Se opri.
— Da?
— Poate că a aflat de la altcineva?
— Care să fi fost acasă la Jean?
— Da. Și care să-l fi sunat apoi pe Jean în India?
— Cine putea să fie?
— Nu știu, n-am idee. Ba da! Magnus Thorhed, poate?
— De ce el?
— I-am văzut BMW-ul albastru acolo!
— Acasă la Bengt?
— Da! El trebuie să fi fost! El l-o fi văzut pe Bengt spânzurat acolo și apoi l-a sunat pe Jean și Jean m-a sunat pe mine! Din India!
— E posibil.
— Da.
— Mă întreb doar un lucru, cum se face că erați acolo?
— Unde?
— Acasă la Sahlmann? Unde ați văzut mașina lui Thorhed?
Lisa nu putea să nu admire tehnica de interogare a lui Mette. Crescuse intenționat ritmul dialogului astfel încât Welander să nu aibă timp să se gândească înainte să vorbească. Iar apoi el greșise fără să-și dea măcar seama ce spune.
În momentul acela era înregistrat pe bandă.
Fusese chiar el acasă la Sahlmann în noaptea crimei.
— Ce făceați acolo? întrebă Mette din nou.
— M-am îngrijorat după telefonul lui Jean și am vrut să văd singur ce mai face Bengt.
— Și ce făcea atunci?

— N-a răspuns nimeni la ușă, așa că am plecat.

— Și atunci ați văzut mașina lui Thorhed.

— Da.

Mette deschise dosarul din fața ei. Lisa îi aruncă o privire. Welander se juca cu crucea de aur care-i atârna la gât. Bănuia că o să existe un fel de sancțiune juridică pentru crima la care fusese martor și despre care nu informase poliția. O sancțiune pe care era dispus s-o accepte. Spera că totul o să fie gestionat cu discreție, ținând cont de credincioșii lui.

— Am terminat interogatoriul?

— Da, zise Mette. Mi-ați spus ce aveam nevoie să auzim. Acum vă luăm niște probe și apoi terminăm.

— Probe? Din gură?

— Da.

— De ce vreți să faceți asta?

— Aveți ceva împotrivă?

— Nu, doar mă întreb de ce.

— Ca să vă comparăm ADN-ul cu cel din fragmentele de piele găsite sub unghiile lui Bengt Sahlmann. S-a luptat pentru viața lui și a zgâriat destul de multă piele de pe persoana cu care s-a luptat. Este o procedură de rutină. Sunteți preot și nu mințiți, așa că nu o să existe potrivire, desigur.

Mette și Lisa se ridicară. Welander rămase pe scaun. Mette luă dosarul de pe masă și se uită la el. Cămașa lui albă avea pete de transpirație până la brâu.

— Apropo, Olivia mi-a spus că aveți niște zgârieturi destul de urâte pe brațe? zise Mette.

Era întuneric când Mette plecă de la sediul poliției, mulțumită, dar fără să fi terminat. Putea să-și fi ascultat semnalele transmise de corp și să se ducă acasă, dar voia să termine ce avea de făcut. Îi sună pe Olivia și pe Abbas și-i rugă să vină la barja în care stătea Stilton. Nu voia să îi aducă pe toți la sediul Brigăzii Naționale de Criminalistică.

Se strânseseră cu toții în salon.

Cei trei erau foarte nerăbdători. Curioși, entuziasmați. Interogatoriul lui Welander îi afecta pe toți, într-un fel sau altul. O cunoșteau pe Mette și știau că nu o să vrea să spună povestea de mai multe ori.

Când termină, Olivia îi adresă surprinsă prima întrebare.

— A mărturisit?

— Da.

— Așa, pur și simplu?

— Nu. Nu până când nu i-am spus despre fragmentele de piele găsite sub unghiile lui Sahlmann. Și-a dat seama că s-a terminat și s-a prăvălit pe podea, un plângăcios patetic.

— Ce dubios!

— Dar chiar a văzut mașina lui Magnus Thorhed acasă la Sahlmann? întrebă Stilton.

— Da, el așa zice. Când pleca. Se pare că Thorhed ar fi fost trimis acolo să facă același lucru pe care voia să-l facă și Welander.

— Să-l facă pe Sahlmann să-și bage mințile în cap.

— Da. Iar apoi l-a găsit pe Sahlmann spânzurat de tavan și a luat laptopul ca să se asigure că toate informațiile periculoase din el rămân ascunse.

— Dar Welander de ce a mințit în legătură cu discuția aia la telefon? întrebă Olivia. Că Thorhed l-a sunat și i-a spus că Sahlmann s-a spânzurat. Când Borell l-a sunat de fapt?

— Nu știu, poate voia să dea vina pe Thorhed? La urma urmei, îi văzuse mașina acolo.

— Nu prea deștept.

— Criminalii sunt rareori atât de deștepți pe cât se cred.

— Care a fost motivul lui? întrebă Stilton.

— Parțial să împiedice apariția unui scandal legat de ce au făcut domnii ăștia acasă la Borell, și parțial pentru că îi era frică de „criminalul din Marsilia”, cum i-a spus el. Știa că a trimis un e-mail amenințător în care detalia ce are de gând să facă dacă îl toarnă la poliție. Iar Sahlmann tocmai îl amenințase pe Borell că o să facă chiar asta.

— Că o să meargă la poliție?

— Da. Welander era îngrozit că Mickey Leigh o să afle cumva.

— Așa că l-a ucis pe Sahlmann ca să încerce să împiedice lucrul ăsta.

— Potrivit lui Welander, a fost ucidere din culpă. O ceartă care a scăpat de sub control.

— Și care s-a sfârșit cu el spânzurându-l pe tatăl Sandrei de tavan și ea găsindu-l când a sosit acasă, zise Olivia. Iar apoi el s-a prefăcut că îi pasă de cât de rău se simte ea, iar Sandra aproape că a ajuns să-și ia viața. Scârbos de-a dreptul!

Olivia se ridică, nu putea să stea locului. Gândul că preotul ăla empatic

ar fi făcut nopți albe îngrijorat din cauza biete Sandra îi provoca greață. Amintirea preotului ăluia profund emoționat, lângă sicriu, care se exprimase cu atâta drag despre o persoană pe care o omorâse cu mâna lui o făcea să tremure de furie.

Îi părea rău că nu i-a tras o mamă de bătaie în apartament.

Toată lumea o privea, toată lumea înțelegea ce simte.

Welander chiar era un om dezgustător.

— Am făcut niște verificări, zise Mette. A fost exmatriculat de la Lundsberg din cauza unui incident grav, apoi a încercat să se sinucidă și a ajuns într-un salon de psihiatrie, iar când a ieșit de acolo a început să studieze ca să se facă preot. Pare să fie un individ destul de distrus, însă acum e închis. Mai vreți să știți ceva?

— Cum ai ajuns să te gândești la el? La Welander? întrebă Abbas.

Era o întrebare pe care toți trei, dar Mette în special, voiau s-o evite. Ea sperase că Abbas nu o să mai facă săpături. Evitase intenționat să menționeze filmul de la Jean-Baptiste, filmul cu cele trei voci. Nu voia ca el să știe că există.

Și nici Stilton sau Olivia nu voiau asta.

Dar Mette mai știa și că Abbas poate decide să-l sune chiar el pe Jean-Baptiste oricând, ca atunci când aflase de Mickey Leigh.

Nu voia să tacă sau să-i spună jumătăți de adevăr. Nu lui Abbas. Așa că îi spuse despre filmul ăla îngrozitor și despre crimă.

Pur și simplu.

Când termină, Abbas se ridică și o privi.

— Poți să mă duci acasă cu mașina?

— Absolut.

Mette se ridică.

— Mette.

Mette se întoarse. Olivia făcu câțiva pași spre ea și coborî vocea.

— Aș vrea să primesc un stick USB cu conținutul laptopului lui Sahlmann, cu chestiile legate de scandalul de la Silvergården, e în regulă?

— Se rezolvă... și ascultă.

— Da.

— Tot ai făcut diferența.

— Fără să fiu ofițer de poliție.

— Ești ofițer de poliție, doar ai dispărut o vreme.

Mette zâmbi și plecă din salon cu Abbas. Pe drumul dinspre barjă, Mette

îl întrebă pe Abbas ce s-a întâmplat de fapt în cortul de circ. Cu Mickey Leigh. Așa că Abbas îi povesti. Termină tocmai când ajunseră la mașină.

— Închipuie-ți că unul dintre cuțite ar fi ratat ținta, zise Mette.

— L-ar fi lovit, adică?

— Da?

— Nu l-au lovit.

Abbas urcă în mașină. Mette se așeză la volan și scoase mașina pe stradă.

— L-am legat de uciderea lui Borell. Amprentele lui erau pe arma crimei din hangarul pentru bărci.

— Grozav.

Apoi rămaseră, practic, tăcuți până când Abbas coborî din mașină lângă Dalagatan. Chiar înainte să trântescă ușa, se aplecă spre Mette.

— Mulțumesc că mi-ai spus de film.

— Presupun că nu vrei să-l vezi.

— Nu. Poți să-i dai astea lui Jolene?

Abbas scoase mai multe pliculețe de zahăr franțuzesc din buzunar și i le dădu lui Mette. Jolene colecționa pliculețe de zahăr, avea două borcane mari de sticlă pline cu pliculețe diferite din toată lumea.

— O să fie foarte bucuroasă!

— Știu.

— Nu vrei să vii s-o vezi?

— Nu, vreau să-i dau chipului meu frumos mai mult timp de refacere până atunci.

Abbas închise ușa mașinii și porni spre clădire.

Mette îl urmări cum se îndepărtează.

Stilton și Olivia stăteau în continuare în salon. El îi făcuse o cană de ceai, iar în clipa aia mușca dintr-un morcov mare, fiindcă îi ghiorăia stomacul. Amândoi se simțeau ușurați după informarea lui Mette. Cele mai multe lucruri se rezolvaseră și fiecare dintre ei contribuise în felul lui. Abbas găsisese fotografii cu Mickey Leigh, Tom îl recunoscuse, Mette fusese în stare să se apropie de Jackie și să găsească laptopul lui Sahlmann. Olivia îl fotografiase acasă la Borell și-i dăduse lui Mette legătura dintre Mickey și Borell, care îi condusesese la Tomas Welander. A treia voce.

Până acolo, toate bune.

Rămâneau numai două lucruri. O sarcină mai simplă, mai satisfăcătoare pentru Stilton. Și una mai dificilă pentru Olivia, și anume Sandra. Tomas

Welder îi ucisese tatăl, acel prieten de familie și preot era un ucigaș. Motivul era că tatăl ei amenințase că o să dezvăluie că a fost martor la o crimă brutală în timpul unui act sexual pe care l-a comandat.

Iar ea avea să-i spună toate astea unei fete care abia încercase să se sinucidă?

Îi era dor să se întoarcă în Mexic.

La singurătatea și izolarea de acolo.

Sau poate pe insula Nordkoster?

Chiar atunci o sună, de parcă ar fi plasat o comandă. Mobilul Oliviei vibra pe masă, iar numele lui Ove Gardman apăru pe ecran. Se uită la Stilton. Era pe jumătate întins pe bancă, în lumea lui, o lume a răzbunării. Își luă mobilul, se ridică și se duse pe coridor. Trase adânc aer în piept înainte să răspundă, nu prea știa ce să spună. Să-și ceară scuze? Să spună că îi e dor de el? Sau să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Bună, Ove, ce mai faci?

Încerca să sune relativ neserioasă.

— Așa și așa.

Vocea lui părea supusă și tristă. Olivia simțea cum se enervează. *O să facă pe martirul? Ca să mă facă să mă simt prost? Doar fiindcă n-am mai sunat nu înseamnă că trebuie să se poarte de parcă ar fi un capăt de țară. Nu el a fost de fapt cel insensibil ultima dată când ne-am văzut? Dar fie, o să cedez și o să-mi cer scuze, n-am nimic de pierdut.*

Trase adânc aer în piept. Nu era punctul ei forte să-și ceară scuze. Trebuia s-o ia mai pe ocolite, cam ca Mette.

— Alo? zise Ove.

— Sunt aici. Doar că semnalul e cam prost.

O minciună nevinovată care îți vine în ajutor când ai nevoie să tragi de timp.

— Uite, îmi pare rău că n-am mai sunat, zise ea. Dar am avut o grămadă de chestii pe cap în ultimul timp, știi doar, cu cazul ăla despre care ți-am povestit, și n-am avut timp, mă rog, de fapt te-am sunat o dată, dar aveai telefonul închis. Am auzit ce s-a întâmplat cu Maggie. Mi-a spus Lenni. A fost...

— A murit tata.

Glasul lui Ove aproape se frânse când o întrerupsese pe Olivia, care sporovăia întruna. Brusc. O cuprinse un sentiment de vinovăție. Deveni dureros de conștientă că nu totul este despre ea. Se lăsă pe vine, coborând

cu spatele lipit de ușa cabinei lui Stilton, înainte ca aceasta să se deschidă brusc, iar Olivia să cadă pe spate, drept în cabină. Se lovi cu capul de pat, și totuși reuși să țină telefonul lipit de ureche.

— Ah, îmi pare tare rău, spuse ea. Când s-a întâmplat?

— Azi-noapte.

— Ah, îmi pare rău, Ove, nu știam că e atât de grav.

Îl auzi pe Ove oftând înainte să înceapă să-i povestească. Tatăl lui se pricopsise cu un virus care a dus la pneumonie, iar apoi s-a agravat. Organismul lui nu rezistase.

— Cel mai nasol lucru e că n-am fost acolo. Stăteam acolo zi și noapte de când am venit acasă, și m-am dus doar să-mi iau niște haine noi. Atunci a murit. Singur. Fără un suflet lângă el, fir-ar al naibii să fie!

— Era la spital?

— Nu, dar ar fi trebuit să fie. Se pare că nu au înțeles cât de bolnav e, cu toate că am încercat să le spun. Și nu era nici vreun doctor disponibil. Mi-au promis că o să aibă grijă de el cât sunt plecat eu, câteva ore, dar apoi a căzut cineva și și-a fracturat șoldul, iar tata a rămas singur. E îngrozitor. Nimeni n-ar trebui să moară singur, mă enervez numai când mă gândesc. E așa de lipsit de demnitate! Totul e despre bani.

Olivia recunoștea mult prea bine ce spunea Ove.

— Pot să vin să ne vedem, zise ea. Trebuie doar să mă ocup de o chestie mâine.

— Nu sunt sigur că sunt o companie distractivă în momentul de față. Am multe pe cap. Înurmântarea și altele.

— O să vin oricum.

— OK, mulțumesc... Și ascultă!

— Da?

— Mi-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Era adevărat. Chiar îi fusese dor de Ove.

Închise telefonul și rămase pe podea o vreme. Se gândi la tatăl mort al lui Ove și la Hilda de la Silvergården și la Claire Tingman. Dacă Claire nu i-ar fi povestit Oliviei totul, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. *Ar trebui să vorbească mai mulți oameni*, se gândi ea. Când se întoarse în salon, văzu că Stilton stă în continuare întins pe bancă, ținând ochii pe jumătate închiși. Se așează la masă.

— Salut!

Era Luna, care cobora scările de fier cu două pungi de cumpărături.

— N-ați mâncat încă, așa-i?

Nu mâncaseră, așa că amândoi acceptară bucuroși când Luna sugera să ia cina împreună. Stilton cu mai mult entuziasm decât Olivia, ceea ce Luna observă.

— Ți-am luat un antricot, spuse ea și dispăru în bucătărie.

Fu o cină lungă și plină de discuții, cu mai multe specialități vegetariene, pe care Olivia le găsea minunate. Stilton era foarte mulțumit de bucata lui de carne. Mâncarea fu însoțită de două sticle de vin Ripasso bine aerat. Erau scumpe, dar Luna vânduse câteva timbre rare și simțea că se poate răsfăța cu ceva bun.

Olivia și Luna vorbiră cel mai mult; curând descoperiră că sunt pe aceeași lungime de undă și începură să vorbească despre trecut și prezent. Stilton mai degrabă umplea golurile, când era întrebat câte ceva, dar se simțea bine în compania lor. Tatuajul Lunei îi trecu prin minte de câteva ori, dar îl lăsa să treacă mai departe fără să se agațe de el.

Olivia își mai turnă încă un pahar de vin, iar cina era aproape pe sfârșite. Cei trei se cufundaseră într-o stare plăcută, erau liniștiți, iar ea simți deodată că vrea să-i adreseze chiar atunci întrebarea aia lui Tom, cea pe care i-o mai adresase odată și la care nu primise un răspuns ca lumea.

Așa că pur și simplu îl întreabă.

— Ce te-a făcut să sari de pe șine?

Luna se uita la Olivia. Nu știa? Nici ea nu știa? Nici măcar ei nu-i spusese? Se întoarse spre Stilton. Avea să ignore și întrebarea Oliviei? După toate câte se întâmplaseră?

Stilton își luă paharul de vin în căușul palmelor. Vedea cum îl privește Olivia și bănuia că și Luna face la fel. Trecură câteva secunde, poate un minut, înainte să se hotărască.

— S-a întâmplat când mă ocupam de uciderea lui Jill, îi spuse el Oliviei. Ți-am povestit de ea, nu?

Olivia dădu din cap. Îi povestise despre uciderea lui Jill Engberg, una dintre escortele lui Jackie Berglund.

— M-am spetit muncind la cazul ăla, zi și noapte, iar Rune Forss îmi pune constant bețe în roate. Nu voia să mă apropii prea tare de Jackie Berglund. Dormeam prost, mă purtam urât cu Marianne și, peste toate astea, Astrid, mama mea, era pe moarte. Așa că ziua munceam pe brânci, iar

noaptea îi stăteam la capul patului.

Stilton respira profund și se uita în jos, la mâinile lui. Îi tremurau puțin, corpul lui încă își mai amintea cum se simțise atunci.

— Presupun că s-ar putea spune că nu eram în formă maximă, zise el.

— Probabil erai epuizat psihic?

— Probabil. Aveam toate semnele, dar eu doar le-am ignorat. Un detectiv inspector-șef dur nu suferă de așa ceva.

Stilton o privi pe Olivia cu o expresie ironică. Ei îi spunea povestea, cu toate că era perfect conștient că Luna stă de cealaltă latură a mesei.

— Într-o seară târziu, când eram în drum spre mama, m-am oprit la un semafor. Eram extenuat și semaforul ăla a devenit dintr-odată insuportabil. Era ca și cum ar fi declanșat un fel de erupție vulcanică în corpul meu, a început să mi se învârtă capul, inima îmi bătea să-mi sară din piept, iar gâtul mi s-a îngustat. Abia mai puteam să respir. Am fost nevoit să trag pe dreapta și să opresc mașina.

— Un atac de panică?

— Da, dar eu am crezut că e un atac de cord. Apoi corpul meu s-a calmat și m-am gândit să-mi fac o programare să mă vadă cineva de la spital, după ce am fost s-o văd pe mama. Apoi am mers mai departe.

— Și ai fost bine?

— Oarecum.

Stilton sorbi din vin. Mai avea puțin în pahar.

— Când am văzut-o pe mama, dormea, așa că m-am așezat lângă patul ei și am ținut-o de mână. Avea o vânătaie urâtă de la o canulă. Am stat și m-am uitat la semnul ăla și dintr-odată mi s-a părut că începe să crească, încet, ca un șarpe care se târa pe brațul ei în sus, spre gât, de parcă era gata s-o sufoce.

Femeile de la masă se uitau la el îngrozite.

— Sigur că totul era în mintea mea, zise el.

Iar apoi se lăsă cuprins de amintire...

...Călătorind în trecut.

— Tom?

Stilton a clipit din ochi. Astrid se trezise. Șarpele dispăruse. Imaginile alea nenorocite, trebuia să doarmă mai mult, să aibă grijă de el, altfel chiar avea să fie un atac de cord data următoare.

— Mai ții minte dacă aveai coșmaruri când erai mic?

Glasul ei era slab. Stilton s-a uitat în jos, la sacul de oase și piele care era mama lui. *Vârsta e nedreaptă*, s-a gândit el, *teribil de nedreaptă*. Se simțea dintr-odată incredibil de obosit.

— Da, a spus el, ziceai că visele sunt vise, că sunt doar în mintea ta și nu au nicio legătură cu viața reală.

Ceea ce e o minciună sfruntată, se gândea el.

— Dar nu era adevărat, a zis ea. Aveau legătură cu viața reală.

Astrid se uita la el cu o privire neclintită în timp ce șoptea acele cuvinte. El s-a oțelit. Expresia ei prefigura ceva despre care nu era sigur că vrea să știe. Cel puțin nu atunci, nu era tocmai în starea potrivită.

— Nu trebuie, mamă.

— Trebuie.

Trebuia? Ce? Dacă era vorba despre un secret pe care îl păstrase toată viața, atunci putea la fel de bine să-l ia cu ea în mormânt. Nu fusese niciodată credincioasă. Cu siguranță nu se gândea că urmează ca vreun Dumnezeu s-o judece după ce o să moară? A mângâiat cu blândețe vânătaia neagră de pe mâna ei – în momentul acela nu mai creștea.

— Îți mai amintești coșmarurile?

Astrid a rămas cu privirea ațintită asupra lui.

— Da.

— Mereu erau despre același lucru, un incendiu. Mai ții minte? Că fugeam dintr-o casă în flăcări?

— Da, ceva de genul ăsta.

De ce trebuia să-i spună așa ceva?

În profesia lui se concentra maniacal asupra găsirii adevărului și devenea incredibil de frustrat dacă nu reușea să rezolve un caz. Voia să afle adevărul cu orice preț.

Dar nu și atunci.

Nu adevărul ăla.

Reușise să fugă de el, ascunzându-se atât de bine încât nu avea idee despre ce e vorba. Rămâneau doar bucăți fragmentate, care încă îi mai apăreau uneori în vise. În coșmaruri.

Nu puteau să rămână acolo, în uitare?

— Noi eram, a zis el. Fugeam dintr-o casă în flăcări, tu și cu mine.

Astrid a tras adânc aer în piept.

— Iar eu am fost cea care a pus focul.

— Tu?

— Eu am dat foc la casă, la casa ta și a mea.

Stilton a scos un oftat de ușurare. Un incendiu. Secretul nu era mai rău decât atât. Unui asemenea lucru putea să-i facă față.

— Dar mai e ceva, a zis Astrid.

— Mamă, nu trebuie...

— Trebuie. Nu înțelegi? Aveai doar șase ani pe atunci. Ți aduci aminte?

Deodată în creierul lui Stilton s-a deschis o ecluză. Amintirile au țâșnit afară, împletite cu glasul mamei:

Un șifonier întunecat. Mama lui îl împinge înăuntru. El nu vrea să intre. Îi e frică de întuneric. Ea spune: „Stai acolo, Tom, și să nu ieși afară orice ai auzi, mă înțelegi?” El dă din cap afirmativ. Știe că trebuie să facă ce spune mama lui. Ea închide ușa șifonierului. Întunericul îl învăluie, iar el închide ochii. Strâns. Mirosul biluțelor de naftalină îi pătrunde în nas. Nu-i place mirosul. Îi provoacă greață. Apoi aude vocile. A mamei și a celui bărbat. Bărbatul pe care mama nu mai vrea să-l vadă în casă. Vocea bărbatului e găjăită – nu aude ce spune. Dar sună ca și cum s-ar certa. Apoi mama țipă. El își astupă urechile cu mâinile, tare, atât de tare, dar nu e de folos, țipătul ei îi sfâșie corpul. S-a terminat? Atunci aude mugetul. Un muget gutural. Se retrage cât de mult poate în fundul șifonierului. Urina caldă îi șiroiește pe un picior și începe să plângă. Incontrolabil. Și nu știe dacă plânge din cauza celui țipăt oribil sau pentru că mama lui o să se supere că a făcut pe el. Acum e liniște afară. Nu se mai aud voci. Deodată se deschide ușa și lumina pătrunde înăuntru. O mână îl apucă. „Vino, Tom, iute!” Cade din șifonier. Se lovește. Simte un miros înțepător de kerosen. De fum. Apoi vede flăcările. Au început să cuprindă perdelele din bucătărie. Perdelele iubite ale mamei sunt în flăcări! Mama îl ia de mână strâns și-l trage după ea. Îl doare. De ce trebuie să fie mereu așa de dură?

— Au! Mă strângi de mână, Tom, mă doare!

— Scuze!

Stilton și-a slăbit strânsoarea în care ținea mâna lui Astrid. I se făcuse greață. De la imagini și mirosuri. De la tot. Inima îi bubuia, iar în fața ochilor îi jucau puncte albe. *Ia uite și atacul de cord*, s-a gândit el.

Apoi Astrid i-a șoptit:

— L-am omorât.

Stilton se uita la mama lui și încerca să înțeleagă ce i-a spus.

— Pe cine ai omorât?

Nu știa dacă vrea să știe răspunsul, însă nu avea scăpare, ochii lui Astrid priveau fix în ochii lui. Glasul ei era abia perceptibil, aproape șuiera.

— Pe tatăl tău.

— Pe tata?

Imagini noi au străfulgerat în creierul lui Stilton.

Mama îi spune să închidă ochii când ies din casă, dar el trage cu ochiul ca să nu se împiedice. Și îl vede pe bărbatul de pe podea, vede sânge țâșnind dintr-o rană mare din pieptul lui. Încă mai mișcă. Lângă el e harponul mare al bunicului, cel pentru vânătoarea de foci. Fumul înseamnă că e greu să respiri.

— Da, bărbatul care a ars acolo era tatăl tău. Vocea lui Astrid devenise dintr-odată considerabil mai aspră. O brută.

Stilton a început să respire cu greutate. S-a ridicat să ia puțin aer.

— L-ai omorât pe tata? a întrebat.

— Da, și nu-mi pare rău, a zis Astrid. Nici măcar acum.

— De ce l-ai omorât?

— Pentru că m-a violat. De mai multe ori. Așa ai venit pe lume.

Camera a început să se clatine, iar punctele albe îi pâlpâiau în fața ochilor. A fost un efort pentru el să întrebe:

— De ce-mi spui asta? De ce acum?

— Ca să poți înțelege.

— Ce să înțeleg?

Astrid îl privea, iar el simțea cum mâna ei o strânge mai tare pe a lui, în clipa aceea ea respira mai greoi.

— Să înțelegi de ce n-am fost mereu așa cum ar trebui să fie o mamă. De ce mi-a fost mereu așa de greu... așa de greu să te iubesc.

El i-a dat drumul la mână. A văzut cum cade pe cearșaf cu încetinitorul. Vânătaia neagră se transforma din nou în șarpe și, ca un fulger, se strecura în sus, spre gâtul mamei. S-a ridicat clătinându-se. Era cuprins de panică. Trebuia să scape! Afară! Avea nevoie de aer! Repede!

— Tom!

Era vocea Oliviei. Își pusese o mână pe brațul lui. Simțea cum sudoarea îi intră în ochi. Inima îi bătea cu putere în piept. Își goli paharul de vin și se

uită la ea.

— În cele din urmă, am ieșit în fugă din salon, urlând. Ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte e că am vomitat pe coridor. Restul e neclar. M-a luat imediat cineva în primire. S-ar putea spune că mi-am ales mediul potrivit în care să dezvolt o psihoză.

Buzele lui Stilton se răsfrânseră într-un zâmbet strâmb.

— Detectiv inspector-șef Tom Stilton, rodul unui violator și al unei ucigașe. Psihotic și complet epuizat mintal, în toate privințele.

Privirea lui Stilton coborî din nou spre palmele lui.

— Iar apoi ai sărit de pe șine.

— Nu, la început nu. Am intrat în concediu medical. Atunci am tăiat orice legătură cu toată lumea din jurul meu. Nu voiam să mă vadă nimeni în starea aia, cu atât mai puțin pe cei care țineau la mine. I-am îndepărtat pe toți. Marianne, Mette, Mårten, Abbas – am fost îngrozitor de nesimțit cu toți. Marianne, în special, a trebuit să suporte o grămadă. Apoi, după concediul medical, aveam de gând să continui să lucrez la Brigadă.

— Dar n-a mers?

— Am încercat, dar s-a dus dracului.

— Din cauza lui Rune Forss?

— Da. A răspândit o grămadă de zvonuri, mânca căcat pe la spatele meu, turna minciuni în stânga și în dreapta, până când am rămas pe dinafară. Prietenii schimbau masa când mă așezam la cantină, căcaturi de genul ăsta. În cele din urmă mi s-a luat, mi-am dat demisia și am luat-o razna. Complet. Am tăiat toate legăturile pe care le mai aveam și am decis să-mi dau voie să mă prăbușesc. Și am reușit.

Luna se uită la Stilton.

— Și mama ta?

— A murit în aceeași seară în care mi-a spus. Tocmai fusesem internat de urgență la salonul de psihiatrie.

Stilton tăcu. Luna îi mai turnă niște vin roșu în pahar și se gândi la coșmarurile lui. Se pare că încă îl mai chinuiau multe lucruri. Stilton dădu pe gât vinul și se ridică.

— Mulțumesc că ai luat carne. Și vin. Acum mă duc la culcare.

Olivia se ridică și-i dădu lui Stilton o îmbrățișare călduroasă. El trase cu ochiul la Luna în timp ce era îmbrățișat. Ea îl privea cu ochi calmi și își trecea mâna de-a lungul gâtului, nu departe de tatuaj.

Stilton dădu din cap și se duse spre cabină. Se întinse pe pat și închise

ochii. Tocmai când se cufunda în ceața somnoroasă îl văzu deodată în fața ochilor. Tatuajul de pe umărul Lunei. Dintr-odată își aduse aminte unde îl mai văzuse.

Capitolul 28

Alex Popovic stătea lângă biroul de știri, urmărind o transmisiune BBC. Era un interviu cu o reprezentantă foarte stilată a companiei Albion International. Stătea pe treptele sediului central al companiei din Londra. Lângă ea era Magnus Thorhed. Încă purta o banderolă neagră peste jacheta de tweed, iar codița împletită îi flutura în vânt. Tocmai ieșiseră dintr-o ședință a consiliului de administrație, iar femeia îl asigura pe reporter că afacerile continuă ca și până atunci, în ciuda pierderii tragice a fostului patron al companiei, Jean Borell. Expansiunea internațională avea să continue conform planurilor. Mai mult, în fruntea diviziei țărilor nordice fusese numit un nou director general.

Femeia îl prezentă pe Magnus Thorhed.

El explică într-o engleză impecabilă cum Albion avea să-și continue operațiunile de succes în domeniul asistenței sociale în Scandinavia. Un contract de câteva milioane de coroane urma să fie semnat la Stockholm în zilele următoare.

— Alex!

Alex se întoarse. De el se apropia un tip cu părul lung, cu un plic în mână.

— L-a adus curierul.

Alex deschise plicul. Un stick USB, nimic mai mult. Se duse la biroul lui și îl introduse în computer. Conținea un singur document. Titlul era clar: MATERIAL DESPRE SCANDALURILE PRIVIND ÎNGRIJIRILE DE LA SILVERGÅRDEN.

Alex ridică privirea spre ecranul mare de televizor. Pe trepte, lui Magnus Thorhed tocmai i se adresa ultima întrebare.

— Nu credeți că criticile aspre din presa din Suedia au afectat compania Albion?

— Nici pe departe. A fost fum fără foc. Nu există niciun fel de probleme în organizația noastră. Este administrată impecabil.

Alex deschise documentul.

Stilton merse prin pasajul mare de sticlă ce ducea spre sediul central al poliției din Stockholm. Urcă un rând de scări și se duse la o ușă anume. Mai fusese acolo cu un an în urmă și bănuia că Rune Forss are în continuare

același birou. Deschise ușa fără să bată.

Forss stătea la birou.

— Oamenii normali bat, zise el.

Stilton închise ușa în urma lui. Forss nu se mișcă: ghicea despre ce e vizita aia. Nu îl îngrijora nimic. Se liniștise după ce se văzuse cu curva aia și hotărâse că nu prezintă niciun pericol pentru el. I-o spusese atunci și se aplica la fel de mult și în acel moment: era cuvântul lui împotriva cuvântului ei. Era floare la ureche.

Stilton își trase un scaun de cealaltă parte a biroului și se așeză.

— Despre ce e vorba? zise Forss.

Își îngădui un zâmbet mărunț. Bărbatul din fața lui fusese odată un polițist respectat. Chiar și Forss fusese impresionat de capacitățile lui de anchetă. Apoi bărbatul făcuse o mișcare greșită și ajunsese în șanț. Și încerca să se cațăre la loc de unde căzuse.

Jalnic.

— E vorba de relația ta cu prostituatele, spuse Stilton.

— Chiar așa?

— Una dintre ele a fost Ovette Andersson.

— Cine?

— E singura care mai trăiește dintre toate fetele cu care te-ai culcat pe bani.

— Cu asta îți ocupi tu timpul zilele astea? Bârfind cu târfe bătrâne?

— E dispusă să vorbească.

— Ai terminat?

— Nu, zise Stilton.

— Ușa e acolo.

Forss ridică mâna arătând spre ușă. Încă era foarte calm. Stilton nu se mișca. Aruncă o privire spre fotografia de familie de lângă telefon, Forss cu soția și cei doi băieți mari. Știa că urmează ca unul dintre băieții lui să intre și el în poliție.

— Uite cum stă treaba, zise el. Un inspector-șef de rang înalt care se culcă cu o prostituată pe bani o să vândă multe ziare. Știi asta. Știi și ce înseamnă violența verbală. Sau amenințările, ca să mă exprim mai simplu. E o infracțiune penală.

— Este, zâmbi Forss. Și cine ar fi amenințat pe cine?

— Tu ai amenințat-o pe Ovette Andersson, ca să nu dezvăluie că ai întreținut relații sexuale cu ea.

Forss se aplecă puțin în față. Începea să-și piardă răbdarea. Voia să pună capăt poveștii.

— Poți să-i zici curvei ăleia că poate să spună ce vrea pizda ei cui vrea pizda ei, că totul e o minciună, în pula mea. Dacă tu vrei să crezi ce spune, asta e treaba ta. Nimeni altcineva n-o să creadă.

În momentul ăla și Stilton începea să-și piardă răbdarea. Scoase un telefon mobil din haină și îl puse pe masă, în fața lui. În cameră era liniște deplină când porni fișierul audio.

„Ce dracu’ cauți aici?”

Vocea șuierată era a lui Rune Forss. Stilton îl privea de cealaltă parte a biroului. Forss nu mișca niciun mușchi. Creierul îi procesa febril cele auzite și dură câteva secunde până să-și dea seama ce se întâmplă. În cele din urmă, conștientizarea i se înfipse în creier ca un piron: curva aia înregistrase discuția lor de pe stradă!

Stilton îi puse toată conversația. Nu era foarte lungă, dar erau câteva afirmații-cheie.

„Știi că ești singura tipă pe care am futut-o pe bani care mai trăiește?” spunea Forss pe înregistrare.

Mai spunea și: „Probabil ar trebui să-ți trag o bătaie s-o ții minte, dar ai un băiat. Poate că-i mai bine dacă i se întâmplă chiar lui ceva. Tu ce crezi?”

„O să-i faci rău copilului tău?”

Stilton opri înregistrarea și își puse imediat telefonul înapoi în buzunar. Forss nu rostise niciun cuvânt. Nu era nevoie. Broboanele de sudoare care îi coborau spre sprâncene descriau foarte bine ce se petrece în sinea lui. Stilton se ridică. Forss îl urmări cu privirea.

— Ce-o să faci cu aia? zise el.

Vocea îi tremura. Nu reușea să găsească înălțimea potrivită. Era în stare de șoc.

— O s-o păstrez, spuse Stilton.

— O s-o păstrezi?

— Da, până când îți dai demisia. Ai două zile. Dacă nu zbori până atunci, trimit fișierul unui jurnalist de la *Dagens Nyheter* și o copie a lui la comisarul poliției regionale. Același lucru se aplică și dacă te mai apropii vreodată de Ovette Andersson.

Stilton se îndreptă spre ușă.

Îi dăduse ultimatumul. Făcuse ceea ce îi făcuse și Forss lui. Îl dăduse afară din poliție.

Se întoarse în pragul ușii.

— Jegurile ca tine nu au ce căuta aici.

Olivia plecase de pe barjă și se dusesese acasă în toiul nopții. Luna încercase s-o oprească: nu era o idee grozavă să traverseze jumătate din Söder singură la ora aia din noapte. Olivia știa asta, așa că o luase pe străzile pe care le cunoștea. Pe Mariatorget o abordase un bărbat la vârsta a doua care încerca să o convertească. Era mormon și vizibil beat, iar unul dintre puținele lucruri pe care le știa Olivia despre mormoni era că nu consumă deloc alcool, așa că eforturile lui păreau puțin cam inutile. Îi spusese să se ducă naibii undeva pe lângă Götgatan.

Însă simțea foarte clar efectele serii trecute în timp ce stătea în duș. O durea capul și avea o arsură enervantă la stomac, care nu se potoli în timp ce se gândea la lucrurile de care trebuia să se ocupe imediat după micul dejun.

Sandra.

Știa că trebuie să se întâlnească cu ea: nu voia să-i spună la telefon și o îngrozea ideea. În același timp, știa că timpul se scurge. Putea să ajungă în presă în orice clipă faptul că un preot pe nume Tomas Welander a mărturisit că l-a ucis pe ofițerul vama Bengt Sahlmann.

Și poate și contextul crimei.

Voia să ajungă prima acolo.

Luă un pahar de suc în dormitor și începu să se îmbrace. După aceea se uită la pat, la locul în care stătea întinsă Sandra cu nu prea mult timp în urmă. Atât de mică și de singură. Se sprijini de perete și se uită prin cameră. „*N-ai nicio poză.*” Auzea vocea subțire a Sandrei în sinea ei. *Ba am*, se gândi ea și puse jos paharul cu suc. Se aplecă și scoase o cutie de carton de sub pat. Era plină cu fotografii. Scoase câteva și se duse la peretele de deasupra patului. Piunezele mici și albe încă erau acolo. Puse fotografiile pe perete, unde fuseseră înainte. Mai scoase și altele și le prinse pe perete. În cele din urmă, toate erau înapoi la locul lor, așa cum fuseseră atârdate înainte să le dea jos. Înainte de marele șoc. Fotografii cu ea și Maria, cu Arne și Maria, cu toată familia la casa de vacanță de pe insula Tynningo. Se uită la perete și la fotografii și se gândi din nou la Sandra.

Apoi începu să-i vibreze mobilul.

Era un mesaj de la Alex. Îi mulțumea pentru materialul despre Silvergården. Bănuia că ea îl trimisese. Nu răspunse. La momentul potrivit,

avea să ia legătura cu el în persoană: era un contact bun pe care îl gestionase prost sau pe care îl interpretase greșit – își dăduse seama de asta când se descâlcase toată povestea cu Welander. Alex fusese întotdeauna un tip direct, iar ea nu avusese încredere în el uneori. Dar era jurnalist, nu era întotdeauna ușor să știi în ce ape se scaldă.

Intră în bucătărie și se așează cu telefonul în mână. Nu mai putea să amâne. Era gata să tasteze numărul lui Charlotte când o sună chiar ea. Charlotte. O Charlotte foarte zdruncinată, care îi spuse că Sandra e copleșită de durere și că s-a încuiat în cameră și plânge incontrolabil.

— Nu pot să intru la ea! Nu face decât să țipe! Poți să vii încoace să mă ajuți să vorbesc cu ea?!

Olivia conduse cât de repede putu. În mașină, în drum spre Huvudsta, trecu în revistă ce avea de făcut. Ce nu îndrăznise Tom să facă cu un an în urmă. Să spună adevărul. Nu voia să fie ca el.

Însă în clipa aia îl înțelegea.

Înțelegea ce nu fusese în stare să facă. Să-i povestească ceva despre care știa că îi face foarte rău unei tinere femei. În momentul ăla ea era cea care avea să-i facă rău Sandrei. Nu din vina ei. Și totuși, ea avea să fie cea care stă în fața Sandrei și o privește în ochi când aceasta descoperă adevărul. Avea să-i vadă fața și să știe drumul lung pe care îl avea în față Sandra.

Același drum pe care îl avusese și ea.

Intră pe Johan Enbergs Vag și parcă mașina. Apartamentul lui Charlotte era în blocul cel mai îndepărtat.

Trecuse de o mie de ori prin ce urma să spună, cum avea să prezinte situația, să atenueze lovitura, cum să o formuleze cât mai delicat cu putință.

Singurul lucru pe care se hotărâse să-l facă era să i-o spună fără ocolișuri.

Tatăl tău și Tomas au fost martorii unei crime petrecute în timpul unei sesiuni porno live. Tomas l-a ucis pe tatăl tău ca să acopere totul.

Se apropie de bloc și se uită în sus, spre apartamentul lui Charlotte.

— SANDRA!!!

Olivia era cea care țipa. Strigătul ei o făcu pe Sandra să privească în jos. Stătea pe marginea balconului, nouă etaje mai sus, desculță, iar corpul i se legăna ușor. Apoi ridică privirea spre cer preț de câteva secunde, înainte să se aplece și să cadă, cu brațele deschise, de parcă ar fi vrut să zboare.

Strigă până când atinse pământul.

Capitolul 29

Olivia stătea lângă Capela Seninătății și urmărea cu privirea o veveriță mică. Era la jumătatea unuia dintre pinii falnici. Apoi se opri și întoarse capul spre biserică, în timp ce clopotele răsunau în surdina peste cimitir. Olivia urmări privirea veveriței și văzu oameni îmbrăcați în negru intrând pe poarta mare a bisericii. Printre ei se număra și Maria. Când se întoarse, veverița dispăruse.

Olivia se așază în strana a treia din față, la capăt de tot. În rest, strana era plină. În biserică încăpeau vreo două sute de oameni. Ocupaseră o treime. Olivia rămase cu privirea ațintită asupra mâinilor împreunate pe genunchi, în fața ei. Cât preoteasa descrise viața scurtă a Sandrei, Olivia auzi suspine tăcute din partea unor oameni tineri, prieteni de la școală, presupunea. Își privea în continuare genunchii, nu voia să se uite la altar, la locul în care preotul Tomas Welanders stătuse până nu demult. Nu avea să-i permită să tulbure clipa.

Preoteasa îi invită pe cei îndoliați să-și ia rămas-bun lângă sicriu, dar Olivia rămase în strană. Avea un singur trandafir roșu în mână, avea să i-l așeze pe sicriu, dar voia să aștepte, nu voia să stea la rând, voia să se apropie singură de el.

Când văzu că ultimele persoane se îndepărtează de sicriu, se ridică și se apropie. Pe capac era un pat de flori. Se opri la un capăt și se uită la sicriul îngust și ușor de lemn. Cu multă grijă, lăsă trandafirul să cadă pe capac, alături de lacrimile ei. Rămase acolo mult timp, până când simți în cele din urmă că poate s-o spună:

— Mă gândesc la tine, Sandra, așa cum m-ai rugat, îți promit, șopti ea.

Maria se opri puțin mai departe de sicriu. O văzu pe fiica ei ridicând capul și ștergându-și obrazii, îi văzu durerea extraordinară când își îndreptă spatele.

Olivia se îndepărtă de sicriu, privind în pământ. Când ajunse lângă Maria se opri, făcu un pas în față și-i dădu Mariei o îmbrățișare lungă, din inimă. În timp ce se strângeau în brațe, șopti în urechea mamei sale:

— *Te amo.*

Olivia se eliberă din îmbrățișare și porni spre ușă. Maria rămase nemișcată și se lăsă pradă nodului din gât.

Muzica solemnă a orgii se revărsa pe poarta bisericii. Olivia stătea pe trepte și vedea soarele palid care strălucea deasupra cimitirului, un cimitir foarte vechi, care data din secolul al doisprezecelea. Era acoperit cu o pătură de cristale albe scânteietoare: ninsese toată noaptea. Olivia coborî treptele și ieși prin cimitir. Nu voia să se întâlnească cu alți îndoliați, voia s-o plângă singură pe Sandra. Se apropie de pietrele de mormânt, mari și mici, și se întoarse la Capela Seninătății. Era cel mai chinuitor lucru pe care îl făcuse vreodată.

Să-și ia rămas-bun de la Sandra.

Se opri lângă capela frumoasă și se sprijini de un pin mare și închis la culoare. Vedea oamenii cum ies șuvoaie din biserică, în drum spre mașini și autobuze. Viața lor avea să meargă mai departe, totul avea să meargă mai departe, soarele avea să strălucească până când avea să plouă, totul avea să meargă mai departe. Scoase un bilețel autocolant galben din buzunar și-l privi. *De ce n-au putut să meargă lucrurile mai departe și pentru tine? De ce n-ai fost suficient de puternică?* Simțea cum îi curg din nou lacrimile pe obraji și puse bilețelul la loc în buzunar. *Sau eu sunt cea care ar fi trebuit să fie mai puternică? Aș fi putut să acționez altfel? A fost vina mea?*

Își mișcă piciorul prin zăpada din fața ei.

Nu a fost vina mea. Nu eu am fost cea care ți-a distrus viața. Olivia simțea cum o năpădește furia. *Niște bărbați dezgustători au fost cei care ți-au distrus-o. Au distrus viața unei fete complet nevinovate.*

Se îndreptă de spate și se uită la biserică. Pe trepte încă mai vedea un grup mic de oameni îmbrăcați în negru. O luă în direcția opusă, frângându-și mâinile, cu tristețea și furia care dădeau să-i spargă pieptul. Când se apropia de ultimul mormânt alb, luase deja o decizie.

De dragul Sandrei.

Trecu pe lângă mormânt și nu văzu o stâncuță singuratică aterizând pe piatra cenușie de marmură din spatele ei.

Mulțumiri

Am dori să le mulțumim inspecțoarei criminaliste Ulrika Engström și autorului și jurnalistului francez Cédric Fabre pentru informațiile valoroase pe care ni le-au furnizat.

Îi mulțumim lui Estrid Bengtsdotter pentru eforturile ei sânguincioase de a citi textul.

De asemenea, le mulțumim Lenei Stjernström, de la Grand Agency, și Susannei Romanus și lui Peter Karlsson, de la Norstedts, pentru sprijinul pe care ni l-au oferit la toate nivelurile.

Uciderea sângeroasă a unei femei din Marsilia îi împinge pe cei doi eroi din *Maree înaltă* într-o nouă anchetă macabră. Tom Stilton, fostul polițist devenit cerșetor, începe să-și depășească traumele. Pleacă la Marsilia pentru a face lumină în acest caz. Olivia Rønning, proaspătă absolventă a Academiei de Poliție, se întoarce dintr-o călătorie în America de Sud, unde a încercat să dea de urmele mamei ei biologice, asasinată cu douăzeci de ani în urmă. Acasă descoperă că un vecin s-a sinucis în împrejurări bizare. Fiecare se ocupă de cazul său, ajungând în sânul unor comploturi sordide, în care corupția financiară rivalizează cu perversiunea morală. Însă foarte curând Tom și Olivia trebuie să recunoască un lucru evident: cele două anchete sunt legate între ele. O să reușească cei doi eroi să-și înfrunte propriii demoni interiori și să elucideze crimele pentru a împiedica moartea altor oameni?

„Personaje adorabile, de care îți pasă.
Unul dintre cele mai bune romane scandinave.“

Washington Post

„Subiect de actualitate și tensiune ridicată.
Cei doi autori merită cea mai mare notă!“

Literature Magazine

ISBN 978-973-47-3263-0

9 789734 732630

www.edituraparela45.ro

Recomandată de:

PREȚ
cu TVA **45 LEI**

^{1} Popor indigen care vorbește limba sami și trăiește în nordul Scandinaviei și al Rusiei, locuitori cunoscuți și sub numele „laponi”, care este considerat acum un termen învechit și jignitor.

^{2} „La revedere”, în limba japoneză.

virtual-project.eu

CILLA & ROLF
BÖRJLIND

A TREIA VOCE român

Editura Paralela 45